

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAĞLANMA DENKLEMİ

BİR AŞKSIZ KARDEŞLER ROMANI

ROXIE NOIR

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by Roxie Noir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Kapaklöv
Editör: Honey Palomino

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54 Sonsöz](#)

[Asla Yetmez](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Roxie Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bazen erkekler tuvaletini kullanacak kadar cesur olan tüm kadınlar için.

Ataerkilliği sikeyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

THALIA

Başımı kollarımın üzerine koydum ve inledim.

" ," diye emrediyor Victoria masanın karşısından. "Sende bu var."
."

"Sana inanıyoruz!" Harper ekliyor, sağ tarafımda. "Git, Thalia! Yürü!
Yürü! Yürü Thalia! Yürü!

Chug!"

"Chug?" diye soruyor Margaret, sol tarafımda sakın ve soğukkanlı bir şekilde.

"Chug... bilgi?" Harper diyor ki. "Bak, ben sadece işin ruhuna girmeye çalışıyorum."

"Bilirsiniz, *bilgi birikimi*," diye kestirip atıyor Victoria. "İnsanların her zaman söylediği yaygın bir deyim mi?"

"Gördün mü?" diyor Harper.

Başımı kaldırıyorum, çenemi kollarıma dayıyorum ve tekrar Margaret'e bakıyorum. Altı parmağını yüzüne doğru kaldırmış, cevap kâğıdını önünde tutuyor ve Harper'a gülmemeye çalışıyor.

"Elimizde hangileri var?" Ben soruyorum.

Margaret boğazını temizliyor ve cevap kâğıdımıza bakıyor. "İffet," diye başladı. "Kolay olan."

" mi?" diye sorar Victoria ve Margaret sadece sırttır. "Hayırseverlik," diye devam eder.

"Temperance." Harper homurdanıyor.

"Nezaket, sabır ve alçakgönüllülük. Sonuncuyu bulduğu için Victoria'ya tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Margaret ve Victoria kadehlerini tokuşturur, sonra da birer kadeh içerler.

"Bilmiyorum," diyorum onlara, alnımı dikkatle yumruğuma dayayarak. "Metanet mi? Bu bir erdem mi?"

"Kulağa öyle gelebilir," diyor Margaret.

"Ödünç alınmış bir arabanın benzin deposunu doldurmak," diyorum, hala masaya bakarak beynimin daha iyi çalışmasını istiyorum. "Senin bile olmayan çöpleri toplamak mı? Son fincanı alırsan daha fazla kahve yapmak? Bulaşıkları yıkadıktan sonra ocağı silmeyi unutmamak."

"Tek bir kelime olacağından oldukça eminim," diyor

Margaret. "Ben metaneti severim," diyor Harper.

"Kulağa doğru geliyor." "Değil," diyorum.

"Arrrrrrgh."

Victoria dirseklerini masaya koyuyor, gümüş bilezikleri şıngırdıyor, sonra bana doğru eğiliyor, kırmızı ruju abanoz teninde parlıyor, saçları hareketle hafifçe sallanıyor.

"Thalia," dedi, çok ama çok ciddi bir şekilde. "On iki yıl Katolik okuluna gittin."

"On üç," diye düzeltiyorum.

"On üç yıl Katolik okulu," diyor, bir an bile duraksamadan. "On üç yıl boyunca kaşındıran yün etekler, çirkin kazaklar ve rahibeler. On üç yıl boyunca parmak uçlarına cetvellerle vuruldu. On üç yıl boyunca hiç erkek olmadı. Ve neden biliyor musun?"

Victoria dramatik bir şekilde duraklar. Bu tür şeylere karşı bir yeteneği var. "Neden?" Tamamen içine çekilerek soruyorum.

"Şu an için," diye devam ediyor. "Ben tesadüflere inanmam, Thalia. Katolik okuluna gitmenin bir nedeni var ve o neden bu bar sorusu."

Victoria bazen birkaç kadeh içtikten sonra biraz gerginleşebiliyor ve bu da bu bar trivia gecesini *gerçekten* ciddiye aldığı anlamına geliyor.

"Bu senin içinde var," diye devam ediyor. "O yedinci erdemin beyninin bir yerlerinde dolaştığını biliyorum. Haydi, Katolik okulu. Haydi."

"Haydi, Katolik okulu!" Harper bir yumruğunu havaya kaldırarak kükrüyor. Hepimizden biraz daha fazla içti. O doğum günü kızı, Her şeyden sonra.

"Cath. Lick. Okul!" Harper yavaşça yumruğunu sıkıyor. "Cath. Okulu yala! !" "Tanrım,"

diye mırıldandım.

"İstediğin kadar şefaât dile," diyor Victoria, arkasına yaslanıp ellerini iki yana . "Francis? Christopher? Mary, yukarıda ? Bir kıza yardım et!"

Tam üstümüzde, hoparlör çatırdıyor.

"Pekâlâ, bedava içki turumuz için yedi erdemden sayabildiğiniz kadarını saymak için altmış saniyeniz daha var!" diyor trivia sunucusu. "Sonra popüler kültüre geçiyoruz. Umarım bu yıl filmlere dikkat etmişsinizdir!"

"Cath-lick okulu!" Harper tekrar Margaret ve Victoria'ya katılmalarını işaret eder. "Haydi! CATH-LICK OKULU!"

"CATH-LICK OKULU! CATH-LICK OKULU!"

Şimdi üçü de ilahi söylüyor. Margaret masaya vuruyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, parmaklarım burnumun köprüsünü sıkıştırıyor.

Hiçbir şey.

Biliyorum ama hayatımı kurtarmak için yedinci erdemi düşünemiyorum.

Onun yerine viskimden bir yudum alıyorum.

Hala bir şey yok. Bir yudum daha alıyorum.

Belki altı tane yeterlidir, bence. Diğer takımlar altı erdemi biliyor mu ki?

Altı erdem yeterli, değil mi?

Bardağımı masaya geri koydum.

Bunu yaparken, yedinci erdemin adı o kadar sert çarpıyor ki neredeyse sandalyemden düşüyorum ve Margaret'in kolunu dramatik bir şekilde tutuyorum.

"DİLIGENCE!" Diğer bilgi yarışması takımlarının beni duymasını engellemeye çalışarak fısıltıyla bağıryorum. "BU ÇALIŞKANLIK. D-I-L-I-"

Zaten yazmış, çünkü 3.9 not ortalaması olan bir tıp fakültesi son sınıf öğrencisi *çalışkanlığı* nasıl heceleyeceğini bilir.

Margaret başka bir şey söylemeden sandalyesinden fırlıyor, kalemi hala elinde, cevap kağıdımızı sallayarak trivia gecesi moderatörüne doğru ilerliyor.

"Git!" Harper gereksiz yere bağırır.

"Bu mı? Emin misin?" Victoria soruyor. "Tamamen emin misin?"

"Kesinlikle çok eminim," diyorum ve viskimi heyecanla içiyorum. "Bir keresinde onuncu sınıfta İngilizce dersi için bir ödev yazmıştım ve nasıl olduysa sadece ilk yarısını imla kontrolünden geçirmiştim ve Rahibe Agatha beni çağırıp erdem çalışkanlığı hakkında ders vermişti ve Tanrım, genç bir hanımın asla yeterince erdeme sahip olamayacağını hatırlatmaya bayılırdı -"

"Tabii ki yapabilirsin," diyor Harper. Mavi gözlü, sarışın ve karmaşık bir trafik lambasını anlamakta zorlanacakmış gibi görünüyor.

Ama görünüş aldatıcı olabilir, çünkü üçü ölü olmak üzere beş dil biliyor ve bir keresinde bütün bir akşamı bana geç Roma İmparatorluğu'nun ekonomisini açıklayarak geçirdi.

"Benim bir sürü erdemim var," diyor. "Victoria'da da çok var. Margaret, bilmiyorum. Thalia, Tanrı biliyor ki sende fazlasıyla var ve muhtemelen birazını boşaltmaya dayanabilirsin."

"Thalia neyi boşaltıyor?" Margaret tekrar oturarak sorar.

"Benim erdemim," diyorum, yüzümü tamamen düz tutarak. "Harper bende çok fazla olduğunu düşündüğü için eski demiryolu köprüsünün oradaki nehre atmayı düşünüyordum."

Margaret güler ve cin toniğinden bir yudum daha alır.

"Bence erdeminizi istediğiniz zaman ve istediğiniz kaba boşaltabilirsiniz, yeter ki katılan herkes coşkuyla rıza gösteren bir yetişkin olsun" diyor. "Ve güvende olmayı unutmayın."

Dördümüz birinci sınıftan beri arkadaşız ve ikinci sınıftan beri oda arkadaşınız, bu yüzden şimdiye kadar hala bakire olduğum gerçeği devam eden bir şaka. Bekaretime güçlü bir bağlılığım olduğundan değil, sadece hala ona sahibim.

"Pekâlâ, puanlar toplandı!" diyor bilgi yarışması sunucusu hoparlörden.

Dördümüz de dimdik oturmuş, her kelimeyi dikkatle dinliyoruz, özellikle de Harper'ı. Ne de olsa bu onun eğlenceli bir yirmi birinci yaş günü partisi fikriydi - bazı insanlar yirmi bir shot atıp kendinden geçer, o ise bundan çok daha azını içti ve bilgi yarışmasını tamamen yok etmeye kararlı.

"Görünüşe göre hepiniz erdemleriniz konusunda yeterli değilsiniz," diye devam ediyor adam. "Geçen haftaki içki turu sorusu yedi ölümcül günahı ve size şunu söyleyeyim, bu takımlar..."

Harper, "Bilgi yarışması gecesi düzenliyorsun, stand-upçı değilsin," diye mırıldandı. "Soruya gel."

Victoria onun kolunu okşayarak, "Sakin ol kızım," diyor. "Sadece söylüyorum."

"Her neyse, bu gece yazı tura atılmayacak çünkü sadece bir takım yedi ilahi erdemin tamamını saymayı başardı!"

Harper heyecanla omzuma vuruyor. Victoria avuçlarını masanın üzerinde zıplatıyor.

"Anlat bize," diye tıslıyor Margaret.

Arkadaşlarımın biraz rekabetçi ve gergin olabileceğini söyleyebilirim ama ben de masanın üzerine eğilmiş, iki elimi yumruk yapmış, kazandığımızdan yüzde doksan emin olmama rağmen kazanıp kazanmadığımızı görmeyi bekliyorum.

"Ve bunlar elbette Sabır, Hayırseverlik, İffet, Nezaket, Alçakgönüllülük, Çalışkanlık -"

"Yessssss," diye tıslıyor Margaret.

"-ve bu gece burada kimsenin kutlamadığı bir erdem, Temperance!" Bu, barın etrafındaki çeşitli masalardan hafif bir kahkaha alır.

"Bu geceki içki turunun kazananlarını tebrik ediyoruz, Tequila Mockingbird! Barmen birkaç dakika içinde içkilerinizi getirecek. Bir sonraki tur 10 dakika içinde başlayacak."

"İçki mi?" Masadakilere kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bir viski daha alamaz mıyım? Neyin *iğnesi* bu? Ya shot istemiyorsam, alabilir miyim -"

"Bilen birine sorabilirsiniz," diyor Harper. "Ya da biraz eğlenebilir ve bizimle bir çekim yapabilirsiniz."

"Akran baskısı yok," diye onu uyarıyor Margaret.

"Evet, akran baskısı yok," diye ekliyorum gülerek.

"Akran baskısı yapmıyordum," diye itiraz ediyor Harper, kendi bardağını kaldırarak. Sanırım bu onun üçüncü içkisi, ama nihayet yirmi birinci doğum günü olduğu için - üçüncü sınıfı atladı, yani hepimizden bir yaş küçük - beni yargılamıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu tam bir akran baskısı örneği," diye ekliyor Victoria.

Harper, "Hayır, ders kitabındaki bir örnek, hey çocuk, biraz marihuana iç çünkü tüm havalı çocuklar bunu yapıyor ve arkadaşların da marihuana yapıyor ve uyuşturucu kullanmazsan eğlenceli olmayacaksın," gibi bir şey olabilir. "Ben öyle demedim, sadece içkinin eğlenceli olduğunu söyledim."

Üçümüz de ona ayrı ayrı şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Uyuşturucu hakkında bildiğin her şey beşinci sınıftaki *D.A.R.E.* dersinden mi?" Margaret sonunda soruyor.

Harper dramatik bir şekilde omuz silkip içkisini bitirirken, Victoria Margaret'la göz göze gelir ve sadece başını sallar.

"Doğru," diyor Margaret. "Her neyse, sakın - oh, *vay canına*." Bakışlarını Harper'ın omzunun üzerinden takip ediyorum.

Vay canına doğru, çünkü kıvrıkcık saçlı, saç sakalı birbirine karışmış, dövmele kadın barmen orada duruyor ve elinde içinde dört shot olan bir tepsi tutuyor.

Normal boyda . Uzun shot bardaklarında. Ve *parlak* maviler.

"Buyurun," diyor ve bir adım öne çıkarak bardakları önümüzdeki masaya bırakıyor. Margaret kalemlerimizi ve cevap kâğıtlarımızı önümüzden çekiyor. "Dört Şirin'in Tatili. Keyfini çıkarın!"

Aynen böyle, gitti. Victoria özenle bir shot bardağı alır. "Hayır!" diyor Harper, bir elini sallayarak. "Bunu birlikte yapmalıyız!"

"Sadece kokluyorum," diyor Victoria, Harper'a gülerek. "Sanırım... hindistan cevizi romu ve mavi curacao?"

"Mavi bir şey olduğu kesin," diyorum ve bir shot bardağı alıp sıvıyı şüpheyle izleyerek bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

Bir yandan, içki içmeyi pek sevmem. Tam bir hafif ve sincapların bu dünya için çok değerli olduğunu söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlarken birinin çalılıklarına kusan o utanç verici kıza dönüşmem sadece birkaç içki alıyor.

Teorik olarak hafif sıklet birinin başına gelebilecek rastgele bir örnek. Kesinlikle birinci sınıftaki gerçek bir olay değil.

Öte yandan, şu ana kadar sadece iki kadeh içtim, Harper'ın yirmi birinci yaş günü ve bu benim üniversite son sınıfa başlamadan önce parti yapmak için son şansım.

"Şirinlerin tatildayken içtikleri şeyin bu olduğu fikri mi?" Victoria shot bardağının derinliklerine bakarak soruyor. "Yoksa bu Şirinler'den mi yapılmış?"

"Hava karardı," diyorum.

Harper ona, "Bunu çok fazla düşünüyorsun," der. "Kes şunu. Bugün benim doğum günüm.

Düşünmek yok. Şerefe!"

Masanın ortasında kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Hepimiz "Wooo!" diye bağırıyoruz. Hepimiz içiyoruz.

Şirin'in Tatili görüldüğü kadar kötü değil. Doğru, o kadar tatlı ki ağızda şeker bombası patlamış gibi hissediyorum ve evet, sahte hindistan cevizi ve sahte muz her ikisi de korkunç tatlar ve evet, zevksiz ve katı bir tat var, ama kesinlikle çok daha kötülerini yedim.

Her birimiz kadehlerimizi masaya geri koyarken dört farklı *tıkırtı* duyuyoruz, her birimiz az önce ağızımıza attığımız şeye şaşırmış gibi bir ses çıkarıyoruz.

"Şirin spermi," diyor Harper.

"Kes şunu," diyor Victoria.

"En azından bunu söylemek için içtikten sonrasını bekle," diyorum onlara.

Guinness'inden bir yudum alan Victoria, "Bu bir deneyimdi," diyor.

Şirin'in Tatilinin etkisini göstermeye başladığını hissederken sağ tarafımdaki yere bakıyorum. Daha önce çakırkeyiftiysem, şimdi kesinlikle *biraz sarhoş* olmaya doğru gidiyorum ve bu bar taburesinden saygınlığım bozulmadan çıkmak için en iyi hareket tarzını hesaplamaya çalışıyorum.

Zorluk seviyesi: kısa etek ve üç inç topuklu botlar.

İyi ki alkol beni cesur yapıyor. Bacaklarımı sallayıp atlıyorum ve yere indiğimde sadece biraz sallanıyorum.

"Hemen dönerim," diyorum arkadaşlarıma ve sonra diğer trivia takımlarının arasından ve bılardo masalarının yanından geçerek barın arka tarafındaki tuvalete yöneliyorum. Topsy Cavalier... ağırbaşlı bir batakhane sayılır, eğer bir anlam ifade ediyorsa.

Marysburg bir üniversite kasabası olmasına rağmen, kampüsten yeterince uzak olduğu için üniversite öğrencilerinin uğrak yeri değildir. Bir üniversite barından daha sessiz. Biraz medeni, muhtemelen 1800'lerin ortalarından beri ayakta duran eski bir deponun bodrumunda olmasına aldırmayın.

Ailem yedi yıl önce bu eyalete taşınmış olmasına rağmen Virginia'nın hala tam olarak alışamadığım bir yanı da bu. Her şeyin ne kadar *eski* olabileceği. Barın arka tarafında, tuvaletlerin bulunduğu salonun duvarları ham taştan yapılmış ve yemin ederim üzerlerinde yüz yıllık grafitiler var.

Köşeyi döner dönmez kuyruğu görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kısa bir süre duruyorum.

Duvarın karşısında beş - bekleyin, hayır, altı - kadın var, hepsi ya birbiriyle sohbet ediyor ya da telefonlarına bakıyor, belli ki hepsi de tek kabinli kadınlar tuvaletini kullanmak için bekliyor.

İç çekiyorum ve bir sonraki turun başlangıcını kaçırmamayı umarak sıraya giriyorum. Yanımdaki kadın Instagram'da geziniyor ve ben beklerken keşke telefonumu çantamda bırakmasaydım diyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Banyodaki kadının ne yaptığını merak ediyorum. Kaka mı yapıyor? Banyo mu yapıyor? Telefonundan Facebook'a mı bakıyor?

Doğum mu yapıyorsun?

Aslında, için onu biraz rahat bırakırdım.

Bu arada, erkekler tuvaleti? Hayalet şehir. Arada sırada bir adam içeri giriyor ve otuz saniye sonra dışarı çıkıyor. Sanki dünya umurlarında değilmiş gibi, ki muhtemelen değildir, çünkü tuvalet sırası yoktur ve koridorda bacak bacak üstüne atmış topuklu ayakkabılarla durmazlar.

Sonunda banyodan bir kadın çıkıyor. Yanında yeni doğmuş bir bebek yok gibi görünüyor. Sıradaki kişi içeri girerken ters ters bakmamaya çalışıyorum ve şimdi sadece beş kişi uzaktayım.

Topuklularla. Bacaklar çapraz, şimdi biraz daha sıkı. Koridorun karşısındaki erkekler tuvaletinin hayalet kasabası. Yanımdaki kız iç geçiriyor ve nefesinin altında "*Hadi*" diye mırıldanıyor.

Ve biraz sarhoş bir şekilde ani bir karar verdim.

Kendimi yaslandığım duvardan ittim. Koridoru geçip erkekler tuvaletine doğru yürüyorum, başım dik, omuzlarım geride, her adımda kararlıyım.

Ama yine de erkekler tuvaletinin önünde yarım saniye duraksıyorum, vücudumdaki her molekül *hayır* diye bağırırken bir ürperti omurgamdan aşağı doğru ilerliyor! *Hayır! Hayır! Yanlış kapı!*

"Yap şunu!" diye bağırıyor arkamdan biri.

İhtiyacım olan tek teşvik bu ve nefesimi tutarak kapıyı itip açıyorum.

Erkekler giriyorum.

Ve sonra fısıldadım, "Bu da ne?"

Bir pisuar *ve bir* kabin var. Erkekler için iki kat daha fazla işeme fırsatı varken, yolun karşısındaki kadınlar tuvaletinde sadece bir tuvalet var. Biz rahatsız ayakkabılarla beton duvarlara bakmak zorunda kalırken onların buraya rahatça girip çıkmasına şaşmamalı.

Bazen erkeklerden nefret etmemek çok zor.

Ama gerçekten işemem gerekiyor, bu yüzden tuvaletteki şikayetlerimi bir kenara bırakıp kabine giriyorum ve işe koyuluyorum.

Tam sifonu çekerken banyonun kapısı

açıldı. Ayak sesleri girdi.

Donup kaldım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve uzun bir süre bej renkli metal duvara boş boş bakıyorum çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Şirin'in Tatili sağ olsun, ilerisini hiç düşünmemiştim.

Yakalanabileceğim aklıma bile gelmedi.

Ben de hiçbir şey yapmadım. Tuvalet kabiniinde kıpırdamadan duruyorum, metal kapının arkasına geniş gözlerle bakıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Ayak sesleri giriyor. Kabine kadar geliyorlar, sonra duruyorlar.

Benden bir adımdan fazla uzakta olamaz.

Avuçlarım terlemeye başladı, alkolden kaynaklanan tüm kabadayılığım gitti.

Ya bir polisse? Sanırım.

Bunun için tutuklanabilir miyim?

Sanırım bunun için tutuklanabilirim. Daha önce hiç tutuklanmadım. Beni hapse gönderirler ve ben hapse giremem, o sosyal dinamiklerle başa çıkamam

-

Ben, Thalia Lopez, birçok şeyim.

Bir kız. Bir kız kardeş. Üniversite son sınıf öğrencisi. Bir

Madison bursiyeri. Kuralları çiğneyen biri değilim.

Ben kurallara harfiyen uyan biriyim. İyi bir çizgide ilerlemeyi severim. Sınırlar içinde kalmayı seviyorum. Yasalara uymaktan zevk alıyorum ve şu anda varlığımın her zerresiyle dışarıda, koridorda, dolu bir mesaneyle topuklu ayakkabılarla ayakta olmayı diliyorum.

Sonunda basamaklar tekrar hareket ediyor. Bir an sonra, pisuarın kullanılma sesi duyulur, sonra da sifon çekilir. Lavabodaki su akıyor. Kağıt havlular kırışır.

Sonunda banyo kapısı açılır ve kapanır.

Nefes veriyorum ve hiç düşünmeden alnımı soğuk metal kapıya yaslıyorum.

Sonra nerede olduğumu hatırlıyorum ve tekrar doğruluyorum çünkü bu kapının mikrop kaynadığından eminim.

Teşekkürler, İsa, sanırım. Bir daha tuvalet suçu işlemeyeceğime söz veriyorum.

Kapının kilidini geri kaydırıyorum, eteğimin düzgünce aşağı çekilip çekilmediğini ve örtmesi gereken her şeyi örttüğünü iki kez kontrol ediyorum ve sonra kapıyı itip açıyorum ve kendimden emin adımlarla ilerliyorum.

Neredeyse ona çarpacaktım.

"Aughfwoo!" Bağıriyorum ve aniden duruyorum ve ani duruş topuğumun kırık bir fayans parçasına takılmasına neden oluyor ve teknik olarak biraz sarhoş olduğumu söylemiş miydim? Her neyse, şimdi pisuvara doğru çırpınıyorum.

"Vay canına," diyor ve beni yakalıyor, bir eli üst kolumda, ayağımı tekrar düzgün bir şekilde bulana kadar beni tutuyor.

"Gittin," diye nefes nefese kaldım, aklıma gelen tek şey buydu çünkü orta derecede sarhoş, orta derecede sersemlemiş ve orta dereceden daha fazla kafam karışmıştı.

"Gerçekten mi? Hâlâ buradaymışım gibi görünüyor," diyor, bir kaşı hafifçe kalkık, yüzünde bir gülümseme hayaleti titreşiyor.

Onun çok ama çok yakışıklı yüzü.

Bir an için beynim kapanıyor çünkü banyodaki bu yabancı hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olabilir. Muhtemelen şahsen gördüğüm en yakışıklı adam ve kesinlikle bir erkekler tuvaletinde gördüğüm en yakışıklı adam.

Uzun. Geniş. Yeşil gözlü. Kahverengi saçlar, yer yer altın rengine meyilli. Hafif kirli sakal. Kare çene. Kalın omuzlarına ve pazularına Photoshop'la falan yapılmış gibi duran orman yeşili bir tişört geçirmiş.

Biri bana oyun oynuyor gibi hissediyorum. Oda arkadaşlarım bir şekilde banyoda benimle flört etmesi için birini mi tuttular? Bu bir çeşit tuzak mı?

Takip mi ediliyorum? Beni takip eden onlar mı, yoksa beni takip etmesi için aşırı çekici bir adam tutarak iyi bir şey yaptıklarını mı düşünüyorlar?

Aval aval bakmayı bırakıyorum, boğazımı temizliyorum ve doğrudan yeşil bir denize bakıyorum. "Burası kadınlar tuvaleti, değil mi?" diye soruyorum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

THALIA

TEK KAŞINI KALDIRMIŞ, sanki bir şey arıyormuş gibi önce soluna, sonra sağına bakıyor ve *bu* bile çekici.

Tanrım, bir Şirin'in tatilinde ne var?

"Değil," diyor, gülümsemesi birkaç milimetre genişliyor ve kalp çarpıntısına neden oluyor. "Ve söylemeliyim ki, kadınlar tuvaletinde pisuvar olmadığı izlenimine kapılmıştım."

Ellerimi ovuşturuyorum, avuç içlerim hafifçe terliyor ve pisuvara bakıyorum.

"Gerçi hiç kadınlar tuvaletine girmediğim için kesin olarak bildiğimi söyleyemem," diye devam ediyor. "Eğer erkekler tuvaletinde sıra varsa, beklerim."

"Eminim sen de sadece yaya geçitlerinde karşıdan karşıya geçiyor ve hız sınırını asla aşmıyorsundur," diyorum ağzım beynimin önüne geçerek. "Kurallara uymayı bu kadar çok sevdiğine göre."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü konuşmayı kesmem gerekiyor. Gerginim ve biraz da sarhoşum ve bu da benimle dalga geçtiği belli olan bu yakışıklı adama karşı bir pislik gibi davranmama neden oluyor.

*Flört mü? Flört mü
ediyor? Oh hayır.
Kahretsin. . İnsanlar
nasıl flört eder?!*

"Eğer kapıyı açıp sonra sırf dışarı çıkayım ve beni tutuklayabilesin diye kapattıysan, bu tuzağa düşürmektir," diyorum ona, kalbim göğsümde küt küt atarken, ağzım hala beynimin birkaç adım önünde. "Ve tuzak kurmak anayasaya aykırı ve aynı zamanda yasadışıdır."

Gülümsüyor, yeşil gözleri kırışıyor.

Tanrı aşkına, *gamzeleri* var.

Yardım gönderin.

"Ve kaba," diye ekliyorum çünkü kendimi durduramıyorum.

"O zaman polis olmamam iyi bir şey, sadece endişeli bir vatandaşım," diyor, hala yüzünü buruşturarak.

Duruyorum. Kendime derin bir nefes aldırıyorum ve cevap vermeden önce yarım saniye düşünüyorum.

"Ve sen beni ilgili mi buluyorsun?" Sonunda başımı bir yana eğerek soruyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, gülümsemesi azalmasa da gözleri kısılıyor. Bilmesem beni süzdüğünü düşüneceğim ama belli ki Şirin'in tatili yüzünden böyle konuşuyor.

"Bu benim yaklaşmakta olduğum bir pozisyon," diyor. Sesi alçak, rahatlatıcı, biraz törpü ve biraz da Güneyli tınısı içeriyor.

Kasabalı olmalı, çünkü öğrenci olmasına imkan yok. Bir sürü öğrenci tanıyorum ve hiçbiri buna benzemiyor.

"Seni tam olarak nasıl endişelendiriyorum?" diye sordum.

Göğsüm jöleyle doluymuş gibi hissediyorum. Avuçlarım nemli. Nabzımın kulaklarımda uğuldadığını duyabiliyorum.

Bazı insanlar doğuştan flörtçüdür. Bu onlara doğal gelir. Karşı cinsten çekici biriyle konuşmak onları korkutmaz. Birinin kendileriyle ilgileniyor olabileceği düşüncesi, kaç ya da savaş tepkisine yol açmaz.

Öte yandan ben doğuştan flört etmeyen biriyim. Ne zaman bir erkeği çekici ya da ilginç bulsam, ayağımı ağzıma öyle bir sokarım ki dizimde diş izleri bırakırım.

"Bir kere, basit kapı işaretlerini okuyamaman beni çok endişelendiriyor," diyor. "Bu kapının üzerinde erkekler için olduğu yazıyor."

"Öyle mi?" Gözlerimi daha da açarak soruyorum. "O komik küçük resmin anlamı bu muydu? Bunun burada yaşayan Paleolitik insanlar tarafından oyulmuş bir tür antik piktogram olduğunu sanıyordum. Bulgularımı Smithsonian'a rapor etmek üzereydim."

Çok mu alaycı?

Çok iğneleyici. Saçmalık.

"Tanrıya şükür seni bu utançtan kurtardım," diye mırıldanıyor.

"Ve yine de, yeterince iyi yalnız bırakamadın mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ben sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum ve kadınlar tuvaletini es geçiyorum."

hattı."

Şimdi sırtıyor. Gamzeleri çok derin ve bir tanesine parmağımı sokma dürtüsüne direnmek için kendimi zorluyorum.

"Her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur," diyor, hâlâ gülümseyerek ve omuz silkerek. "Ve insanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasından hiç hoşlanmadım."

"Tuvaleti huzur içinde kullanmak gibi şeyler mi?"

"Yasayı kendi ellerine almak ve bir çizgiyi atlamak gibi şeyler" dalga geçiyor.

Sonunda bakışlarından kurtuluyorum ve ellerimi yıkamak için lavaboya yöneliyorum, omzumun üzerinden aynada onu izliyorum.

"Banyo çizgileri kadın düşmanı mimarının bir sonucudur," diyorum. "Yani banyo tasarımı kadınlar için berbat, erkekler içinse iyi."

Bu ifadeyi destekleyecek koca bir tezim var, ama şu anda bu dispenserden sabun çıkarmaya konsantre olmam gerekiyor. Göründüğünden daha zor, yemin ederim.

"Yani sadece bir çizgiyi atlamıyordunuz, ataerkilliği yıkıyordunuz" diyor.

Göğsüm daha da sallanıyor ve midemde bir şeyler sıkışıyor. Haksızlık ediyorum ama bu yakışıklı bir adamın sıradan bir sohbette *ataerkilliği altüst* ettiğini söylemesi beni kesinlikle şaşırttı.

"Kesinlikle," diyorum ve suyu kapatıyorum. "Sonunda bir kadın başkan seçtiğimizde, bu an sayesinde olacak."

"Yani vatandaş tutuklaması yapmamalı mıyım?" diye soruyor. "Her şey Miranda haklarını hatırlamaya çalışmak ve böylece bunu düzgün bir şekilde yapabilmek için hazırды."

"Ve işleri düzgün yaptığınızı tespit ettik," diyorum, bir kağıt havlu alıp ellerimi kurulayarak. "Yaya geçitleri, hız sınırları ve şimdi de Miranda hakları."

Kağıt havluyu toparlayıp çöp kutusuna atıyorum.

Bir mil kadar ıskaladım ve tabii ki onu alıp içeri fırlattı. Sonra bir elini kapının koluna dayadı ve bana kısa bir beni tarif edilemez derecede sinirlendiren bir bakış.

"Seni tutuklamak yerine sana bir içki ısmarlasam nasıl olur?" diye soruyor.

Yemin ederim bir bufalo sürüsü göğsümden geçip beynime doğru ilerliyor.

"Hamlen bu mu?" Ben diyorum. "Bir kızı tuvalete kapatıp ona ya o ya bu teklifini mi sunuyorsun?"

Sonra ağzımı kapatıyorum çünkü söylemek istediğim şey bu değildi, söylemek istediğim şeye hiç benzemiyordu ama gerginim ve bu konuda berbatım.

Bakire olarak , değil mi?

Kayıtlara *geçsin* diye söylüyorum, *evet, çok yakışıklısın ve biraz da komiksin ve sanırım tanışmamıza devam etmek istiyorum* gibi bir şey söylemek *istedim*.

Gülümsemesi kayboluyor.

"Üzgünüm," diyor, sesi aniden ciddileşiyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Bu bir hamle değil ve kapana kısılmadın."

Kapı kolunu çekiyor.

Kapı açılmıyor. Sessiz bir takırtıyla kapanıyor ve adam kaşlarını çatıyor.

Sinirlerim ve alkol içimde dönüyor ve ne olduğunu anlamadan tekrar konuşmaya başlıyorum.

"Evet," dedim. "Bunun bir tavlama sanatçısının el kitabının kırk üçüncü sayfası olmadığına eminim."

Sonra gülüyorum, böylece alay ettiğimi anlıyor. Çapkınca. Yaptığım şey bu, değil mi?

"El kitabına uyuyor olsaydım, sana birkaç kart numarası göstermiş ve rızan olmadan sana dokunmaya başlamış olurdum," diyor yarı kendi kendine, kapının kilidini çevirip tekrar çekerken.

Bir *gümbürtü* daha. Kapı hâlâ kapalı ve şimdi ikimiz de ona bakıyoruz.

Yepyeni bir nedenden dolayı gerginim.

"Kart numaraları mı?" Hâlâ kilide bakarak soruyorum.

"Evet, tavlama sanatçıları için büyük bir şey," diyor, kapıyı tekrar çekiştirerek.

Hiçbir şey yapmıyor. Kilidi çeviriyor, ama belli ki hiçbir şey yapmıyor, sadece bir daire içinde işe yaramaz bir şekilde dönüyor.

"Hani saçma sapan bir şapka takarlar, yüksek sesli bir tişört giyerler ve yanlarında bir deste kâğıt taşırlar, böylece güzel kızların yanına gidip bir tanesini seçmelerini söylerler ya?" diyor, hâlâ çoğunlukla kapıya doğru konuşarak. "Bu, tehditkâr görünmeden hedefe fiziksel olarak yaklaşmanın bir yolu."

Kolu iki eliyle kavırıyor ve çekiyor, kollarındaki kaslar çok hoş bir şekilde düğümleniyor.

Kapı açılmıyor, sadece kapı çerçevesine çarparak ileri geri hareket ediyor.

"Yapma, kıracaksın" diyorum.

"Zaten kırılmış," diyor, yine de geri adım atıyor. "Kahretsin. *Kahretsin*."

Kapıya yaklaşıyorum ve diz üstü eteğime dikkat ederek, duruma tam olarak inanmasam da önünde çömeliyorum.

Bu gerçekten olmuyor, değil mi?

Kapı sıkışmış durumda ve onu doğru yöne itersek gitmekte özgür olacağız, değil mi?

Kilidi oynatıyorum ama kol serbestçe dönüyor, belli ki artık hiçbir şeye bağlı değil.

"Bekle," diyor ve sesi düşündüğümde daha yakın, omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderecek kadar yakın ve nefesimi tutuyorum, gerginim. Alkol mü yoksa onun yakınlığı mı beni aniden ısıtıyor bilmiyorum, aramızdaki birkaç santimin yoğun ve keskin bir şekilde farkında olduğum için kan yüzüme hücum ediyor.

İzdiham geri döndü.

Sonra parlak bir ışık omzumun kapı ile çerçeve arasındaki çatlağa vuruyor, sürgü telefon fenerinin ışığında parlayarak aradaki boşluğu dolduruyor.

Bu kapı çok kilitli ve kilit mekanizması pek çalışmıyor.

Emin olmak için kilidin koluna bir kez daha hafifçe vuruyorum. Dönüyor ve sonra dümdüz aşağı sarkıyor, tamamen işe yaramaz.

"Bu cevaplandı," diyor, sesi kulağımdan çok uzakta değil. Omurgam tekrar karıncalanıyor ve sertçe yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum, açıkçası heyecanlı mıyım, gergin miyim, yoksa ikisi birden mi, yoksa hiçbiri mi emin değilim.

Ayağa kalkıyoruz. Bir adım uzaklaşıyor, sonra telefonunu kulağına götürüyor. Derin bir nefes alıyorum, etrafıma bakıyorum, zencefilli viskilere ve Şirinler Tatili'ne rağmen yetilerimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Bu bir meydan okuma. İç çekiyor, gözlerini tavandaki ışığa dikeyyor, bir elini açık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor.

", cevap ver," diye mırıldanıyor.

Ellerimi birbirine sürtüyorum, sonra parmaklarımı iç içe geçiriyorum. Uzak hissediyorum, sanki bedenimden olması gerekenden daha uzaktalar ve onları tekrar kendime bağlamaya çalışıyorum, vücut parçalarımın parlak mavi içki denizinde sürüklenmesini önliyorum.

Bir daha asla ateş etmeyeceğim.

"Steve, Tanrı aşkına," diyor, telefonunu indiriyor, bir tuşa basıyor, sonra tekrar dinliyor.

Telefonum elbette çantamda ve çantam da masanın üzerinde. Oda arkadaşlarım yokluğumu fark etmiş olmalı.

Şüphesiz, kurtarma çok yakın.

Yine de banyonun detaylı bir envanterini .

Üzerinde lekeli bir ayna ve sabunluk bulunan bir lavabo. Standart banyo kabini malzemesinden yapılmış, içinde bir tuvalet bulunan bej renkli bir kabin. Bir pisuar. Eski görünümlü bir kağıt havlu dispenseri. Duvarın arkasına yerleştirilmiş, bulanık cam bölmelerden oluşan küçük bir pencerenin altında neredeyse dolu bir çöp kutusu.

"Birayı bırak ve telefonuna cevap ver, seni aptal," diyor arkamdaki adam homurdanarak. "Tanrım."

Pencerenin altında durup yukarı bakıyorum, ellerim beton duvara dayalı, ayak parmaklarımın üzerinde dengede duruyorum. Her şey hafifçe sallanırken bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve sonra tekrar açıyorum.

Pencerenin açıldığına eminim. Sanırım bir krank görüyorum.

Şimdi, banyo iki adımdan fazla atmasına yetecek kadar büyük olmamasına rağmen, telefonu hâlâ kulağında, volta atıyor.

Adım, adım, dön. Adım, adım, dönüş. Burada bile, hatta cüssesine rağmen - 1.80 boyunda olduğundan eminim - tuhaf bir şekilde kıvrak ve zarif, tüm vücudu saat gibi işliyor.

Adım, adım, dön. Kafesteki bir hayvan gibi.

Bakıyorum. Bakıyor muyum?

Kesinlikle bakıyorum ve... hayır. Hayır, durmayacağım. Onunla ilgili her şey çok *lezzetli* ve sanırım denesem bile gözlerimi ayıramam.

Sonunda telefonu kulağından çekip tekrar cebine sokuyor ve başını sallıyor.

"Zar yok," diyor, sesindeki o keskinlik geri gelmiş.

"Sen?" "Telefonum dışarıda," diyorum ve kapıya dönüyorum.

Tek bir seçenek kaldı. Banyoyu geçiyorum, yumruğumu kaldırıyorum ve tahtaya vuruyorum.

"YARDIM EDİN!" Bağırıyorum, hala vuruyorum.

"!" Neredeyse anında ayak sesleriyle ödüllendirildim.

"HEY!" diye bağırıyor bir kadın sesi.

"HEY, KILIT KIRILMIŞ!" Ben de bağırdım. "NE?"

"KİLİT! KIRILDI!"

"KAHRETSİN! DIŞARI ÇIKABILIR MISIN?"

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, çünkü bunun kolay olmayacağı açık.

"HAYIR! KAPANA KISILDIK!"
Arkamda, yine volta atıyor, iki elini ceplerine sokmuş, çenesini sıkmış.
"YARDIM GETİRECEĞİM!" diye bağılıyor diğer taraftaki kadın.
"GÜÇLÜ KAL!"
"Siktir," diye mırıldanıyor.
Adım, adım, dön. Adım, adım, dön. Bir ileri bir geri gidişini izliyorum.
"Klostrofobin mi var?" Sonunda kapıya yaslanarak soruyorum.
"Hayır," diyor. "Ama küçük alanlarda sıkışıp kalmayı pek sevmiyorum.
Kimse bilmiyor."
"Bazı insanlar yapıyor," diye . "Bu tam bir fetiş. İnsanlar kendilerine bölmeler ve dolaplar inşa ediyor ve - bir keresinde bir belgesel izlemiştim."
Tatil konuşuyordu.
"Belgesel mi?" diye soruyor, hâlâ volta atıyor.
"Tavlama sanatçısı el kitabının kırk üçüncü sayfasında ne yazdığını bilen sensin," diye belirtiyorum.
"Bir belgesel izledim."
"Ukala."
Bu, sonunda, bir gülümseme alır.
"Merak ettim ve bir el kitabı aldım" diyor. Adım, adım, dönüş. "Bir araba kazasını okumak gibiydi. Gözlerimi alamıyordum."
"İşe yaradılar mı?" Ben sordum.
"HEY, ORADA İYİ MISIN?!"
Kapının diğer tarafındaki kadın geri döndü. "EVET,"
diye bağııyorum.
"BARMENİ YAKALADIM!"
"O KİLİDİ KULLANMAYIN, BOZUK!" diye bağırır barmen.
"ÇILINGİRİ ARAMAM LAZIM."
"BUGÜN PAZAR GECESİ!"
Bu yeni banyo arkadaşım, arkamdan bağılıyor. "NE?"
"BUGÜN PAZAR
GECESİ!" "NE?"
"THALIA!" diye bağırır Margaret'ın sesi. "İYİ MISIN?"
Hayır diye bağırarak istiyorum, bir erkekler tuvaletinde çok yakışıklı bir yabancıyla kapana kısıldım ve en azından bir süredir kendimi aptal yerine koyuyorum.

on dakika oldu, ama bu bağırmak için çok fazla kelime.

"BEN İYİYİM!" Bağıriyorum.

"İKİNCİ OLDUK!" diye bağıriyor. "BİRİNCİYDİK AMA SONRA BİR SPOR TURU OLDU."

Yakışıklı adam ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler," diyorum ve kapıya dönüyorum. "İYİ İŞ! İSTERSENİZ GİDEBİLİRSİNİZ, BENİ BURADA BEKLEMEK ZORUNDA DEĞİLSİNİZ."

"VICTORIA VE HARPER'LA KONUŞMAMA İZİN VERİN," diye bağırir ve

Sonra kapıdan uzaklaşan ayak sesleri duydum.

"Pazar gecesi olanlar neydi?" Adama soruyorum, çünkü o sırada önemli görünüyordu ama atlamıştık.

"Sadece acil durum çilingirleri açık," diyor, bir eli kalçasında, diğer eli stresle ilgili olduğu belli olan bir hareketle saçlarını karıştırıyor. "Saatler sürecektir. Kahretsin. Bozuk olduğunu biliyorlarsa neden kilidi değiştirmediler? Kapıyı bir yangın baltasıyla falan kesemezler mi? Bana bir balta verin, ben yaparım."

"İşte Johnny," diyorum. Gülümsedi.

"Anlaşıldı," diyor, sonra yavaşça dönüp banyoya bakıyor. Pencereye geldiğinde duraksıyor, sonra bana bakıyor.

Başımı sallıyorum.

"Çok küçük," dedim ona.

"Değil."

"Çok yüksek."

"Seni oraya götürebilirim."

Şimdi bufalolar göğüs kafesinde step dansı yapıyor.

"Gidebilirsin," diyorum.

Bana sanki pantolonunu ateşe vermesini önermişim gibi .

"Seni burada yalnız bırakamam," diyor.

"Sadece telefonumu geri atacağım," diyorum omuz silkerek. "Ve belki bir hamburger. İyi olacağım."

"Tamam, net değildim," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben seni erkekler tuvaletine hapsediyor." İşte yine göğsümdeki jöle hissi.

Adımlarını pencereye doğru atar ve yukarı uzanır. Parmakları krankı bulur ve birkaç saniye ittikten sonra çevirir.

Küçük pencere hareket etmeye başlar, içeri doğru açılırken kir ve tozu yerinden oynatır.

"Gördün mü?" diyor.

Ellerimi eteğimin önüne koyuyorum. Müstehcen olmayan ama kesinlikle kısa olan eteğimin.

"Sen beni kaldırırsan seni kim kaldıracak?" Ben sorarım.

Pencere sonuna kadar açıldı ve geri adım atarak ellerini kot pantolonuna sürttü ve bana rahatlamış bir sırıtış .

Merhaba, gamzeler. Merhaba. Özlemişim seni.

Çok hoşsun. "İdare edebilirim," diyor. "Gel hadi."

Avuçlarım yine terliyor ve içimden *oh gerçekten sorun değil, o kadar yüksek ki beni kaldırabilir* misin gibi bir şey söylemek geliyor ama bu gerçekten bir soru değil. Beni kesinlikle kaldırabilir.

Bir pencereden aşağıya çekilirken ve etek giyerken saygınlığımı korumayı başarabilecek miyim? Belli değil.

"," diyorum ve pencereye doğru yürüyorum.

Zaten orada duruyor ve çöp tenekesini itiyor, çömeliyor, ellerini birbirine bağlıyor ve uzatıyor.

"Denge için omzuma tutun," diyor. "Merak etme, bunu daha önce de yaptım."

Ellerine koymak için bir ayağımı kaldırıyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum, eğiliyorum ve topuklu botlarımı çıkarıyorum.

Hafif nemli çıplak ayağımı onun sıcak, güçlü ellerine koyup ne kadar iğrenç olduğumu düşünmemeye çalışırken "Teşekkürler," diyor. "Üç deyince. Bir. İki -"

"Eeeee!"

Beni kaldırırken bu sesi çıkarmak istememiştim ama çıkarıyorum. Oldukça küçük pencerenin beton çıkıntısına tutunuyorum ve çok fazla düşünmeden kafamı içeri sokuyorum ve vücudumun üst kısmı beni takip ediyor, ta ki yarım dışarıya, Topsy Cavalier'in arkasındaki ara sokağa çıkana ve yarım hala erkekler tuvaletinde kalana kadar.

Bay Yakışıklı Gamzeli Surat'ın eteğimin altına bakıyor olabileceği gerçeğini düşünebilirdim ama bunu yapmamayı seçiyorum. Bunun yerine tüm haysiyet düşüncelerimi bir kenara bırakıp çok ama çok dikkatli bir şekilde bir dizimi

Pencere, sonra diğeri, tüm vücudum bu tehlikeli pozisyonda yana doğru dengelendi.

Sonra derin bir nefes alıyorum ve önce ayaklarımı yere doğru sallıyorum.

Tanrım, neredeyse başarıyorum, sadece yere inerken biraz tökezliyorum ve asfalta düşüyorum, bir dizim pürüzlü ama onun dışında iyiyim.

"İyi misin?" diye .

"Tamam!" Ayağa kalkarak geri sesleniyorum.

"Ayakkabılarını atıyorum," diyor ve bir dakika sonra botlarım çıkıyor.

Onları tekrar takarken, önce başıyla beliriyor, sonra düzgün bir şekilde manevra yapıyor ve hiçbir şey olmamış gibi hafifçe yere düşüyor.

Sonra bana baktı ve sırtıttı.

"Bu da bir şeydi," diyor ve sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. "Tanrım, uzun süre orada kalacağımızı sanıyordum - dizin kanıyor."

Ona bakıyorum. Çizildim ama önemli bir şey değil. Bir damla kan var.

"İnişim berbattı," diyorum. "Ben iyiyim."

"Kahretsin, özür dilerim," diyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan önümde tek dizinin üzerine çökmüş, iki hafif parmağını kaval kemiğimin üzerinde gezdirerek sıyrığı inceliyor.

İçimdeki gerginlik artarken dudağımı ısırıyorum. Başının tepesine baktığımda, parmakları tenimi zar zor sıyrırken büyük, nazik ellerini izlediğimde gerginlik ve başka bir şey daha artıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Böyle nazik mi yoksa biraz sert mi olacağını, kirli sakalının yüzümde nasıl bir his yaratacağını, erkenden çekilip beni nefessiz bırakıp bırakmayacağını, daha fazlasını isteyip istemeyeceğimi -

"O kadar aşağıda olduğunu düşünmemiştim," diyor özür dileyerek. "Değildi," diyorum hızlı bir kahrkaha atarak. "Önemli şey değil. Gerçekten." "Yine de özür dilerim," diyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Tam önümde.

Beş santim kadar. Göğsümdeki bufalo izdihamı uçurumdan gidiyor.

"Dinle, zor bir zamandı," diyorum şaka yapmaya çalışarak. "Hayatta kaldığımız için şanslıyız."

Bu bir gülümseme, gülümseme gamzeler ve gamzeler de bendenizden bir kalp atışı alır.

"Haklısın, birlikte çok şey atlattık," diyor. "Thalia, değil mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum, sonra hafifçe kaşlarımı çatıyorum.

"Bu bir tavlama sanatçısı numarası mı?" Nefes nefese sordum. "Bir kızın adını ona sormadan bir şekilde öğreniyorsun ve sonra bunu bir tür nörolinguistik -"

"Arkadaşın kapıya doğru bağırdı," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi aptal gibi hissederek derin bir nefes alıyorum. "Elbette," diyorum. "Özür dilerim."

Bana bakıyor, yarı eğlenmiş yarı beklenti içinde ve ben kendimi dudaklarına, çenesine, saçlarının biraz fazla uzun ve boynuna doğru kıvrılmış haline bakarken buluyorum.

"İstersen sana benimkini anlatabilirim," diyor.

Akıllı bir gün geçirmiyorum, değil mi?

"Sanırım bu hikâyede senden sadece *banyodaki gizemli yabancım* olarak bahsedersem daha iyi olur," diye takılıyorum.

"," diye kabul ediyor. "Ama artık banyodan çıktık ve *gizemli yabancı* kısmını mahvetmeyi tercih ederim."

"Sakın bana anı kitabının bir kopyasını vereceğini söyleme."

"Hayır, sadece sana çıkma teklif edeceğim," diyor ve gülümsemesi ve gamzeleri geri geliyor. "Bu akşam için Botanik Bahçeleri'ndeki heykel gösterisine biletlerim var ama kardeşim vazgeçti."

"*Light Cantatas*?" Şaşıarak sordum. Geçen hafta bilet bulmaya çalışmışım ama bu gece kapanıyormuş ve tüm biletler tükenmiş.

"Hepsi bu kadar," diyor. "Eğer gerçekten istiyorsan bana gizemli bir yabancı demeye devam edebilirsin ama arkadaşlarına ne kadar harika vakit geçirdiğimizi anlatırken bu biraz külfetli olabilir gibi görünüyor."

Kendime rağmen gülüyorum.

"Dur bakalım," diyorum. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Ya çok kötü zaman geçirirsem?"

"Yani evet diyorsun."

"Bu bir tuzaktı," diyorum, hâlâ gülerek.

"Hayır, o banyo bir tuzaktı," diyor. "Bu, senin isteğine göre sana adımı söyleyebileceğim ya da söylemeyebileceğim bir randevu teklifim."

"Benim isteklerim olsa bile

- "YAŞIYORSUN!"

Harper'ın ara sokakta yankılanan sesiyle cümlelerin ortasında dönüyorum ve yarım saniye sonra yarı koşar halde sokak lambasının turuncu ışığına çıkıyor.

"Kapıdan cevap vermeyi bıraktın ve biz de pisuarda boğulduğunu düşündük!" diye devam ediyor ve neredeyse üzerime düşerek beni sarhoş bir ayı gibi kucaklıyor.

"Pisuar mı?" Ben soruyorum.

"Aslında öyle düşünmemiştik," diye sesleniyor Victoria arkasından, normal bir insan gibi yürürken. "Açıktır, kaçtığınız sonucuna vardık."

"Endişeliydi," diye fısıldıyor Harper kulağıma. "Aslında pisuar konusunda değil. Hepimiz tuvalette boğulma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu biliyoruz, orada daha fazla su var. Ya da belki lavaboda, gerçi bu muhtemelen erkekler tuvaletinde ne tür bir lavabo olduğuna bağlı. İşemem gerektiğinde oraya girecek kadar cesur değildim."

"Gitmene izin verir misin? Nefes alamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim," diyor ve Margaret ile Victoria yanlarına gelirken sarılmayı bırakıyor, ikisi de sarhoş olmalarına rağmen biraz daha soğukkanlı davranmayı başarıyorlar.

Sayılr. Üçü de çok açık bir şekilde banyo arkadaşımı süzüyorlar ve onu süzmüyormuş gibi davranmaya çalışıyorlar ve onları suçlayamasam da birazcık sinirlendim.

"Merhaba, çocuklar!" Dedim, muhtemelen sesim biraz fazla neşeli çıkıyordu. "Şuna bakın, yaşıyorum!"

"Şu pencereden mi geçtin?" Victoria az önce geçtiğim pencereye bakarak soruyor.

Gizemli Yakışıklı Yabancı, "Klostrofobik olmaya başlamıştım, bu yüzden onu ikna ettim," diyor.

Sanki onlara sonunda kendisine bakmaları için izin veriyor, çünkü üç çift göz aynı anda ona doğru dönüyor.

Harper sesini ilk bulan kişi.

"Hizmetiniz için teşekkür ederim efendim," diyor. Sesi sadece sarhoşken kullandığı ve İngiltere Kraliçesi'yle konuşuyormuş gibi görünerek bunu gizlemeye çalıştığı kibirli, resmi bir tona bürünüyor. "Belli ki Thalia size çok şey borçlu. Bu arada benim adım Harper ve onun arkadaşım."

Bir elini uzatıyor ve Yakışıklı Banyo Adamı elini tutuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Thalia'nın arkadaşı Harper," diyor ve Harper elini sıkmaya devam ederken alçak turuncu ışıktaki bir gamzenin gülümsemeye yarı yarıya gömüldüğünü görebiliyorum.

Sonra boğazını temizliyor. "Peki sen?" diye sorar sonunda.

Arkasından Margaret iç geçirir.

Banyodaki yabancı başını bana doğru eğiyor, kaşlarını kaldırıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme var ve bana bakıyor.

Şimdi hepsi bana bakıyor: Yakışıklı Yabancı gülüyor, sanki bir sırrımız varmış gibi, arkadaşlarım şaşkın.

"Pekâlâ," dedim sonunda ona. "Sanırım gizem sona erdi."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALEB

Thalia'nın dudaklarının kenarları , sonra hafifçe büzülüyor, sanki gülmemeye çalışıyor ve başarısız oluyor ve çirkin turuncu sokak lambasında bile, bu tek, küçük harekete bakmamayı neredeyse imkansız buluyorum.

İçtiğim vişneli kolanın içinde bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki barmen yanlışlıkla kaçak vişne kullanmıştır ya da içine everclear falan katmıştır, neler olduğunu açıklayacak *herhangi bir şey*.

Arkadaşı el sıkışmayı hafifçe sıkılaştırıyor ve ben orada başkalarının da olduğunu hatırlıyorum.

"Kulaklarını her zaman kapatabilirsin," diyorum Thalia'ya. "Eğer böylesi daha çok hoşuna gidiyorsa."

"Peki ya bahçelerde dev bir etobur bitki tarafından yenirsen?" diye soruyor, dudakları yine bükülüyor. *Tanrım*. "Polislere Venüs Sinekkapanlarının yakınında gizemli bir yabancının kaybolduğunu söyleyemem."

"Venüs Sinekkapanları insanları yiyecek kadar büyümezler," diyor yana taranmış koyu renk perçemli ve omuz hizasında saçları olan beyaz arkadaş.

"Odayı oku!" diye tıslıyor kocaman gümüş kolyeli siyah arkadaş.

On

u. İlk kız savunmacı bir tavırla, "Ama yok," diyor.

"Hepimiz büyük bir endişe içindeyiz," diyor üçüncü arkadaş.

Sarışın hâlâ elime tutunuyor - gayet resmi bir ses tonuyla. "Ve bu durum aynı zamanda cinsel gerilimle dolu gibi görünüyor, ki bu kesinlikle garip çünkü Thalia asla -"

"Bana sadece adını söyle," diye araya giriyor Thalia, bir adım öne çıkarak.

"Ayrıca, Tanrım, Harper, artık onun elini sıkmayı bırakabilirsin, anladı."

Harper boğazını temizliyor, elimi bir kez daha sallıyor ve sonra bırakıyor.

"Caleb," diyorum Thalia'ya.

Gülüyor. Neden bilmiyorum ama gülüyor ve hoşuma gidiyor.

"Tüm bunlar tuhaf bile olmayan iki hece için mi?" diyor. "Adının Dinglehopper ya da Spacecraft ya da Egbert falan olduğunu söyleyeceksin sandım."

"Uzay aracı benim göbek adım," diyorum. "Yine de Caleb demeyi mi tercih ediyorsun?"

Hâlâ gülüyor, başı hafifçe eğik, saçları çıplak bir omzuna dökülüyor, siyah teller bronz tenine değiyor.

"Hayatımda pek çok şaşırtıcı seçim yaptım," diyorum ona.

Bu doğru. Matematik doktoram var. Akli başında kimse yüksek lisansa gitmez.

"Mantıklı bir şekilde kurtarılmayı beklemek yerine banyo penceresinden atlamak gibi mi?"

"Çok az içki içtiğim ve spor izlemediğim ya da popüler kültürü takip etmediğim halde bardaki trivia'lara gitmek gibi" diyorum.

"Kahrolası spor soruları," diye mırıldanıyor kâküllü beyaz arkadaş. Elimi çok uzun süre sıkkan sarışın başını eğiyor.

"SportsCenter bültenine abone oldum bile, böylece bir dahaki sefere çalışabiliriz," diyor yatıştırıcı bir şekilde.

"Bilgi kartları hazırlayacağız," diyor kolyeli siyah arkadaş.

"İnekler," diyor ilk kız sevgiyle, sonra Thalia'ya bakıyor. "Bizi yeni ateşli flört partnerinle tanıştıracak mısın yoksa hepimiz garip el sıkışmalar yapmak zorunda mıyız?"

"Benim tokalaşmam iyiydi," diye mırıldanıyor sarışın olan. "Doğru, özür dilerim," diyor Thalia, biraz daha dik durarak.

Bu hareket göğüslerini atletine doğru itiyor ve ben ne kadar fark etmemeye çalışsam da fark ediyorum. Sanırım yaptığı her hareketi fark ediyorum, sanki onun frekansına ayarlanmış gibiyim.

"Harper, Victoria ve Margaret," diyor ve sarışın beyaz kızı, kolyeli siyah kızı ve perçemli beyaz kızı işaret ediyor. "Bu Caleb Spacecraft."

"Memnun oldum Bay Uzay Aracı," diyor Victoria.

"Bu onun göbek adı, salak," diye fısıldıyor Harper. "Bunu daha yeni anladık."

Victoria'nın ses tonuna uyarak, "Hayır, o zevk bana ait," diye ısrar ediyorum. "Teşekkür ederim," diyor Harper ve reverans yapıyor.

Thalia ve ben birbirimize bakıyoruz, dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi yine kıvrılıyor.

"Bana hiç cevap vermedin," diyorum ona.

Kollarını önünde kavuşturarak, "Kesinlikle hayır ve sormana bile gücendim," diyor.

Bu beni tamamen hazırlıksız yakalıyor ve bir an tereddüt ediyorum.

"Pekâlâ," diyorum başımı sallayarak. "Şey, bir süredir -"

"Bu gerçekten kötü bir şakaydı! Özür dilerim," diyor, kollarını açıp bana doğru adım atıyor ve sonra duruyor. "Kahretsin. Özür dilerim, kafamda daha komikti ama yüz yüze olunca biraz garip oldu, ki bu çok sık oluyor."

Lanet olsun, büyülendim. Bu kızda bir şey var, tatlı, huysuz, kurnaz ve zeki aynı anda. Çok güzel. Beklenmedik biri. *İlginç biri.*

"Ve ayrıca soruyu unuttum," diye itiraf ediyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Seni kırmak istemem," diye takılıyorum.

"Beni gücendirmek sandığınızdan daha zordur."

Ona doğru bir adım daha atarak, "O zaman sana bu randevuyu teklif etmek muhtemelen iğneyi hareket ettirmez," diyorum.

"Oh! Evet," diyor ve gülüyor. "Yani, hayır, bu beni rahatsız etmiyor. Sana zaten cevap verdiğimi sanıyordum."

". "

Arkadaşlarından biri "*Randevuya git*," diye fısıldıyor ve ikimiz de aynı anda başımızı çeviriyoruz.

Birkaç metre ötede durmalarına rağmen bir seyircimiz olduğunu unutmuşum. Eğer yapabilselerdi, sanırım patlamış mısır çiğniyor olurlardı.

"Gidiyorum!" tıslıyor. "Az önce evet dedim, ol." "Woohoo!"

"Aferin kızıma."

Victoria sırtıyor ve Thalia'ya başparmağıyla onay veriyor. Thalia bana döndü.

"Yoldaşlarım için üzgünüm," diyor.

THALIA parlayan mor bir çiçeğin kafes boyunca ilerleyişini izliyor. Kağıt çiçeği kararsız, tereddütlü, taç yaprakları yavaşça açılıyor

Yukarıdaki ısı lambasının gücü, içindeki ışık yukarı doğru tırmanırken cevap olarak titreşiyor.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye fısıldıyor, gözleri hala sanata yapışık, yüzü çiçeğin iç ışığının menekşesi ve yukarıdaki ısı lambasının yeniden turuncusu ile parlıyor, alçak bir çöl güneşi gibi ona çarpıyor.

Çiçeğin büyüüne kapılmış, bir elini yarıya kadar uzatmış ve sonra durmuş, parmak uçları hafifçe dokunuyor, dudakları ayrılmış, tüm vücudu ona dokunmak istiyormuş ve dokunamayacağını biliyormuş gibi durmuş.

Ondan, kendinden geçmesinden, sırlarını sorar gibi sanat eserine bakarken yüzünün hareket etmesinden büyüleniyorum. Eğer o çiçeğin yerinde olsaydım, ona söylerdim. Başka ne yapabilirdim ki?

Ona yaklaşıyorum, sanki komplo kuruyormuşuz gibi eğiliyorum.

"Her çiçeğin içinde kapalı bir hava cebi var," diyorum. Saçları keskin ve tatlı, narenciye ve gül kokuyor. "Isı lambası yandığında yükseliyorlar, söndüğünde alçalıyorlar. Lamba dönüyor, böylece sonunda hepsi kafesin içinden geçiyor. Mini sıcak hava balonları gibiler."

Daha karmaşık olduğundan eminim ama özeti bu. "Bu kadar mı?" diye nefes alıyor.

"Temel önerme bu," diyorum kendimi dik zorlayarak.

Ona dokunmak istiyorum. Ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum, elimi sırtına koymak istiyorum, eğilip dolgun dudaklarını öpmek istiyorum ve tüm bu istekler beni deliriyormuşum gibi hissettiriyor çünkü bu kızı sadece iki saattir tanıyorum.

Bu şehvet. Bunun şehvet olduğunu çok iyi biliyorum. Başka ne ki?

"Bunu hile yapıp levhayı okuduğun için mi biliyorsun?" diye soruyor, hala çiçekleri izliyor, şimdi batıyorlar, başları aşağıya doğru dönüyor, uzun dokuma sapları ağır çekimde düşerken kafeslere dayanıyor.

"Plaketi okumak hile yapmak değildir," diyorum. "Zaten bunun için var."

"Yine de çok fazla bilgi bir şeyin mucizesini ortadan kaldırabilir."

diyor, yüzü hala hülyalı, gözleri hala geniş ve çiçeklerin büyüüne kapılmış, saçları bir elmacık kemiğinin üzerine düşüyor.

Kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum ama direniyorum, kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum çünkü ona dokunursam ne olacağını bilmiyorum. Durabilecek miyim bilmiyorum. Daha önce, ara sokakta, yarasını incelerken neredeyse dizini öpüyordum, dürtü o kadar güçlüydü ki göğsüme saplanmış bir ok gibi hissediyordum ve beni yerimde sabitliyordu.

Ben yapmadım. Ben bunu yapmam. Ben kadınları izinsiz öpen bir adam değilim, kesinlikle dizlerinin üzerinde değil, kesinlikle ara sokaklarda değil. Bu tür şeylerin bir ilerleyişi vardır: bir sohbet, bir içki, bir randevu, ikinci bir randevu, bir öpücük, belki daha fazlası.

Hayatın kalıpları, sistemleri, düzgün bir düzeni var ve bu geceye kadar bu düzeni korumakta bir sorun yaşamadım ama Thalia birdenbire ortaya çıkıverdi ve ben darmadağın oldum.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmenin güzelliği ve mucizesi olduğunu düşünmüyor musun?" Tüm irademi saçlarını yüzünden çekmemek için yoğunlaştırarak soruyorum.

"Bence sihre inanmak için söylenecek bir şey var," diyor.

Kafesin üzerinde, ısı lambası tekrar yanıyor ve bir düzine baş yukarı doğru dönüyor, yüzleri sıcağa dönük, pek çok ayçiçeği gibi.

"Öyle mi?" Çiçekler yeniden açılıp kendilerini kaldırmaya başlarken soruyorum. "Tabii ki hayır," diyor Thalia, dudakları yine kıvrılıyor, sanki bir gülümsemeye dönüştü. "Sihirde değil. Büyüye, evet. Görmek ve anlamak arasındaki boşluğa inanıyorum, önünüzdeki imkansız gibi görüldüğü, ta ki aniden öyle olmadığı yere kadar."

"Bilmemek hoşuna mı gidiyor?" Hala ona bakarak soruyorum.

"Bu dünyada kavrayabileceğimden daha fazlası varmış gibi hissetmeyi seviyorum," diyor yavaşça, gözleri bir çiçeği takip ederek. "Mantık ve akıl devreye girmeden önce, şaşırtıcı bir şey gördüğünüz ve belki de dünyada gerçekten sihir olduğunu ve belki de her şeyin mümkün olduğunu düşündüğünüz o anı seviyorum."

Ben usulca gülüyorum, o da bana bakıyor, dudaklarında yarım bir gülümseme.

"Ben aslında büyüye inanmıyorum," diyor biraz savunmacı bir tavırla ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum. "Senin büyü dediğine ben anksiyete diyorum."

Thalia tek kaşını kaldırır. Isı lambaları kapanıyor ve yüzü çöl günbatımından ay ışığına dönüşüyor. Arkamızdaki bir çift uzaklaşıyor ve bahçelerin girişinin hemen yanında olmamıza rağmen - henüz fazla uzaklaşmadık

- Birden yalnız olduğumuzu hissettim, özel bir yerde.

Onu öpmek istiyorum. Bana sihirden ve şeyler arasındaki boşluklardan bahsetmesini istiyorum ve onu öpmek, tadına bakmak, saçlarını parmaklarımın arasından geçirmek istiyorum.

"Bilmemeye dayanamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiç dayanamadım. Her şeyin yerli yerine oturduğu, mekanizmanın ortaya çıktığı o an için yaşıyorum. Ne zaman

her şey yeniden anlam kazanıyor."

"Demek plaketleri okudun," diyor sonunda yanağındaki saç telini fırçalayarak.

"Ben çocukken annem ağabeyimle beni bir sihirbazlık gösterisine götürmüştü," diyorum. "Her zamanki şeylerdi, kart numaraları, şapkadan tavşan çıkarma, bilirsiniz işte. Ve bu beni tamamen delirtmişti."

Gülüyor. Güneş açmış gibi hissediyorum.

"Nasıl çalıştığını bilmemekten nefret ediyordum," diye devam ettim. "Sahne bir adamın ne yaptığı konusunda hepimize yalan söylemesinden, açıklayamadığı bir el çabukluğu olduğu halde bize bunun sihir olduğunu söylemesinden ve bunu anlayamamaktan nefret ediyordum. Bu yüzden eve gittim ve gerçekte neler olduğunu anlayabilmek için bir sürü sihir numarası öğrendim."

"İşe yaradı mı?" diye soruyor. "Sihirli numaralar?"

"Yani, bilmek sizi rahatlattı mı?" diye soruyor. "Bunun sadece bir bilek hareketi, bir yanlış yönlendirme olduğunu öğrendiğinizde kendinizi daha iyi hissettiniz mi?"

Şimdi birbirimize bakıyoruz, karanlık gözleri benimkileri arıyor ve ben çözülmekte olan bir şifre olduğumu hissediyorum, sayılarım, harflerim ve sembollerim doğru okuyucuya anlamlı gelen bir mesaj olarak yeniden düzenleniyor.

Hiç tanımadığım bu kız beni mahvediyor gibi hissediyorum.

"Yaptım," diyorum ona, dokuz yaşındayken bir deste kâğıdı tekrar tekrar karıştırırkenki halimi düşünerek. "Senin bilmemekten zevk aldığın gibi ben de parçaların bir araya gelmesinden zevk alıyorum."

Gülümsüyor. Hâlâ bana o bakışı atıyor, sanki beni çözüyormuş gibi. "Gerçek sebep bu mu?" diye soruyor, başı eğik.

"Nasıl tavlanağımı anlatan bir kitaba elimi sürmeden önce de kart numaralarını biliyordum, teşekkürler," diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Tamam, savunmaya geçiyorum" diyor ama yine gülüyor. "Demek istediğim, tüm bu numaraları öğrenmenin asıl nedeni nasıl çalıştığını bilmeye ihtiyaç duyman mıydı?"

Sessiz kalıyorum, yavaşça çözümlüyorum.

"Yoksa terli smokinli bir adamın seni kandırmaya çalışmasından mı nefret ediyordun?" Thalia devam ediyor. "Buna dayanamadığımı duydum."

"Tuvaletten çıkar gibi yapıp çıkmadığım için bir özür bekliyorsan, dileycek bir özrüm yok," diyorum ona. Sabah zaferi heykeline daha fazla insan geliyor. Biri koluma çarpıp özür diliyor ama ben fark etmiyorum bile.

"Özür dilemeye çalışsan bile kabul etmem," diyor ve bakışları nihayet üç çocuklu büyük bir aile tarafından benimkinden çekiliyor, en küçüğü aramıza giriyor. Baba özür diliyor. "Haftalardır buna gitmek istiyordum. Serginin geri kalanına da bakalım mı? Sen plaketleri okuyabilirsin, ben de hayret edebilirim."

"Sana ne dediklerini söylemeyeceğime söz veriyorum," diyorum ona ve kağıt çiçeklerden ve ısı lambasından uzaklaşıyoruz.

"Bana anlatabilirsin," diyor tünele girdiğimizde, gözlerinden, saçlarından parlayan ışıkla. "Sadece önce birkaç dakika merak etmeme izin ver."

Kemerli tünelin karşı ucundan bebek arabası ve küçük bir çocukla gelen bir aile var ve Thalia yer açmak için sağa doğru hareket ettiğinde parmak eklemleri benimkilere çarpıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sonra elimi onun elinin içine kaydırduğım da bana bakıyor. "Üzülme," diyorum basitçe ve el ele yürüyoruz.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

THALIA

Caleb elimi tutuyor ve çok garip bir şey oluyor: Gergin değilim. Azıcık bile değil.

ve başım dönüyor. Kalbim güm güm atıyor, nabzım yükseliyor ve damarlarımda dolaşan adrenalini hissedebiliyorum, adrenalin ve oksitosin ve kovalar dolusu hormon ve bunların hepsi anksiyeteye aynı sinirsel yolların aydınlatıyor, ama aynı şey değil.

Endişe bir tür korkudur. Heyecan bir tür mutluluktur. Birbirine yakın ama farklı, birbirinin aynadaki yansımaları.

"Sırada ne var?" diye soruyor, elimi hafifçe sıkıyor, belki de bilinçsizce. "*Yılanın Bahçesi* mi yoksa *Moondial* mi?"

Konuşurken bana bakıyor, sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

En تنها olanı hangisi? Sormak istiyorum.

"Meyve bahçesi," diyorum ve uzun kemerli patikadan çıkıp sütunlu bir yola giriyoruz, tek ışıklar her sütunun tabanına sarılmış. Bahçeyi bir uzay gemisi gibi hissettiriyor.

Caleb, "Hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım sağa gideceğiz," diyor. "Buraya sadece birkaç kez geldim -"

"LEVI!" diye bağılıyor bir ses, sanat takdirinin sessiz mırıltılarını yararak.

"Hadi ama," diye mırıldanıyor Caleb, çoğunlukla kendi kendine.

Bir an için, sevgilimin kim olduğu konusunda yalan söylediği ve gerçek kimliğinin kazara ortaya çıkmak üzere olduğu bir tür tuhaf komedide olup olmadığını merak .

"Levi!" diyor ses, şimdi daha yakın. "Oh, şükürler olsun buradasın. Levi, başım belada çünkü bugün Pazar gecesi ve bu kasabadaki cahillerin hiçbiri -"

Caleb gözlerini kapatıyor ve derin bir iç çekiyor. "Bunun için üzgünüm," diyor bana sessizce.

" - Sadece sesli mesaja yönlendiriyor ve size soruyorum, bir insan nasıl iş yapar?

."

Bağırان kişi yanımızdan geçip gidiyor. Hepimiz yürümeyi bıraktık. Aşağıda doğaüstü bir morluk var. "Merhaba Vivian," diyor Caleb.

" - ah, kahretsin," diye cevap veriyor, kaşlarını çatarak ona bakıyor. Yüzü çizgilerle kaplı ve siyah yelesi griye boyanmış. Sanki dövüşmeye ya da ağır bir şey kaldırmaya hazırmış gibi, ayakları yere sağlam basıyor. Giydiği iş botları ve tulumlar, ikincisinin daha olası olduğunu düşündürüyor.

Sonra: "Belki sen yaparsın. Çekiç sallayabilir misin?"

Eli bir an için benimkinde sıkışıyor.

"Seni gördüğüme sevindim," diyor, sesine biraz da kızgınlık karışmış bir şekilde. "Bu benim flörtüm, Thalia. Biz de şovunuzun tadını çıkarıyorduk."

"Çok güzel. Büyüleyici," diyor, kocaman, kalın gözlüklerini burnuna doğru iterek ve bana zar zor bakarak. "O evi inşa etmesine yardım ettin, değil mi?"

"Caleb," diyor, hâlâ sinirli bir şekilde, kendini göstererek.

İkisi arasında gidip geliyor ve tamamen farklı iki konuşmayı izliyormuşum gibi garip bir hisse kapılıyorum. Şirinler Tatili'nden bu yana o kadar uzun zaman geçti ki artık ayık sayılırım, ama bu bana hiç de öyle hissettirmiyor.

"Evet, hangisi olduğunu biliyorum," diyor, kocaman, kalın gözlüklerini burnuna doğru iterken sinirli bir sesle. "Ayrıca deniz canavarının bir kez daha kırıldığını da biliyorum çünkü ilk yapımcılar ayrıntılı tasarım notlarını görmezden geldiler ve şimdi çenesi sarkıyor ve gevşek çeneli bir yılanın başka bir şey değil."

"Bu Vivian Atwell, sanatçı," diyor Caleb bana, hâlâ karşımadaki kadından farklı bir konuşma yapıyor.

Hangisine cevap vereceğimi bilemiyorum.

Omzunun üzerinden bakarken ona "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Sabah çiçekleri çok güzeldi."

"Evet, güzeller," diyor dikkati dağılmış bir halde. "Ama kırık değiller, değil mi?"

"Hayır," diyorum kayıtsızca, sorunun retorik olduğunun gayet farkındayım.

"Deniz canavarı öyle ve şu ana kadar bunu düzeltme şansına sahip bulduğum tek kişi sensin," diyor, şimdi tekrar Caleb ile konuşuyor. "Gel hadi."

Bununla birlikte, döner ve yürümeye başlar. "Randevum var Vivian," sesleniyor arkasından.

Geri dönüyor, on adım öteye gidiyor ve Caleb'a sanki çığ düşeceğini söylemiş de Caleb ona inanmıyormuş gibi bakıyor.

"Sanat. Öyle. *Bozuk*," diyor şaşkınlıkla.

Artık bu etkileşim hakkında garip hissetmeyi geçtim ve bundan bir tür eğlence duymaya başladım. Belli ki Caleb bu kadınla daha önce de uğraşmış ve aynı şekilde belli ki benden hiçbir şey beklenmiyor.

Caleb sadece iç çeker, sonra bekler. Vivian duruşunu hafifçe değiştiriyor, ancak hâlâ bir şey kaldıracakmış gibi sabit duruyor.

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor. Boğazını temizliyor ve konsantre olmuş gibi görünüyor.

"Gece ara verip tamirat işlerinde bana yardımcı olursanız çok minnettar olurum," diye sesleniyor, Harper'ın sarhoşken çıkardığı sese benziyor. "Belki sevgiliniz perde arkasına bir göz atmaktan memnun olur. Bana çok ilginç olduğu söylendi."

İlk defa bir tavşanı takip edip kendimi Harikalar Diyarı'nda bulduğum hissine kapılmıyorum. Vivian kırmızı kraliçe mi? Kafamın kopması için ısrar edecek mi? Tırtıl nerede?

Başka bir çift yürüyüş yolunda yanımızdan geçiyor ve üçümüz de Vivian'ın yanından geçerken onları izliyoruz, burada olanları görmezden geldikleri çok açık.

"Lütfen?" Vivian sonunda seslendi. Caleb bana bakıyor.

"Annemin iyi bir arkadaşıdır," diye açıklıyor, sesi kısık. "Muhtemelen böyle davrandığında ona katlanabilecek kadar sabrı olan tek kişi annem olduğu için."

"Hadi yapalım," diyorum ona, elini hızlıca sıkarken aynı anda nabzım da yükseliyor.

Caleb tek kaşını kaldırıyor.

"Teröristlerin taleplerine boyun eğmeyi sevmiyorum," diyor, sesi hala alçak, biraz sert, fırfırlı kadife gibi.

"Ama sanat *bozuldu*," diyorum gülümsememi bastırarak. "Bu iyi bir hikaye olacak. Bir gün ünlü olacak ve sen de bu ünlü sanatçının seni bir bahçede nasıl kovaladığına ve sana yanlış isim taktığına dair güzel bir hikâye anlatacaksın."

"Kokteyl partilerinde inanılmaz olacağım," diye kestirip atıyor. "Aynen öyle."

Hala el ele, ileriye doğru yürüyoruz.

Bağırmamıza gerek kalmayacak kadar yaklaştığımızda Vivian'a normal bir sesle, "Pekâlâ," diyor. "Bizi deniz canavarına götür."

"Denizin içinde," diyor, sanki çok açılmış gibi uzay gemisinin yolunu işaret ederek.

DENİZ CANAVARI denizde değil. En yakın deniz olan Virginia Beach'e arabayla dört buçuk saat uzaklıktayız; bu mesafeyi ve yolculuğu çok iyi biliyorum çünkü ailem son yedi yıldır hemen yanı başımızdaki Norfolk'ta yaşıyor.

Daha çok bir gölet canavarı, nilüfer yastıklarının arasındaki bir platformda konuşlanmış. Gölet, Tayland tarzı küçük bir binayı kısmen çevreliyor, çatısının noktaları ve kuleleri altın ışıkla özetleniyor.

Vivian'ın sosyal becerileri sıfır olabilir ama işte iyidir.

"İşte," dedi, yardıma ihtiyacımız olmamasına rağmen işaret ederek. "Gevşek çeneli, bir tür melez hödük gibi. Çenenin rüzgârla birlikte hareket etmesi gerekiyordu ama bu şeyi yapan aptallar kendi başlarına bu kadar desteğe ihtiyacı olmadığına karar vermişler, belli ki gerginlik eklemi kırmış ve şimdi güzelliğim denize tükürmek üzereymiş gibi görünüyor."

Pond, düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum. "Malzemeler var mı?" Caleb soruyor.

"Tapınağın arkasında," diyor. "Küçük bir erzak kulübesi. Beş yirmi on yedi. Kayık tam şurada. Onu güzelce tamir et, şu anda bir soru-cevap etkinliğinde kesişimsel multimedya semantik saçmalıkları hakkında konuşmak isteyen sanat öğrencileriyle konuşuyor olmam gerekiyor."

Bununla birlikte dönüp ağır çizmeleriyle üzerinde durduğumuz ahşap köprüyü titreterek uzaklaşıyor.

"Onun için üzgünüm," diyor Caleb, muhtemelen daha o duymadan. "O ve annem bir süredir arkadaşlar ve çoğu zaman bu kadar kötü değildir. Sanırım stresli."

"Arkadaşları mı var?" Arkasından bakarak soruyorum ve Caleb gülüyor.

"En azından bir tane," diye onaylıyor. "Annemin garip ördekleri almak gibi bir alışkanlığı var."

Köprünün üzerinden, kuzey ışıklarının üstümüzdeki tavana yansıtıldığı ışıklı tapınağa doğru yürüyoruz ve arkasında bize verdiği şifreyle açılan küçük, kilitli bir depo buluyoruz.

Caleb bakarak, "Bu oldukça baştan savma olacak," diyor. "Sen Levi değilsin," diyorum ve o sadece homurdanıyor. "O her ." "Levi benim en büyük kardeşim ve birbirimize hiç ," diyor.

"Hiçbir şey."

"Bundan emin misin?"

"Elbette," diyor, biraz tahta, bir kutu çivi ve bir çekiç alıyor, dudaklarında bir gülümseme dolaşıyor.

"Küçük bir aile benzerliği bile yok," diye devam ediyorum, şakağa yaslanıp sırtarak.

Kulübeye doğru eğiliyor ve bir anlığına gözden kayboluyor. "Belki biraz," diye itiraf ediyor.

"Birine benzemediğinizi ne kadar çok iddia ederseniz, pratikte ikiz olma ihtimalinizin o kadar arttığını biliyorsunuz," diyorum ona. "Kardeşlerim birbirlerine hiç benzemediklerine yemin billah ediyorlar ama onları bir arada görmek çift görmek gibi bir şey."

Ya da en azından eskiden öyleydi, diye düşünüyorum, sonra bu düşüncüyü bir kenara itiyorum.

Kolları dolu halde kulübeden geri geri çıkıyor ve tek ayağıyla kapıyı iterek kapatıyor.

"Birazını ben taşıyabilirim,"

diyorum. "Bende var."

"Bırak yardım edeyim."

"Ressam sana sormadı, bana sordu," diyor alay ederek. "Ve ilk randevumuzda kıymık batırmana izin veremem, bu iş şimdiden raydan çıkmaya başladı."

Birincisi, sanırım.

"Teknik olarak, sanırım iptal edenin kim olduğunu kardeşine sordu," diyorum, onun yanında suyun kenarında, nilüferlerin arasına sıkışmış sandala doğru yürürken.

Caleb sadece güler ve malzemeleri hafifçe sallanan metal teknenin dibine koyar.

"Bu büyük bir hata olurdu," diyor doğrulurken. Suyun kenarında durup elini uzatıyor. Elini tutuyorum. "Seth hayatını kurtarmak için bunu tamir edemedi."

Tekneye dikkatlice adım atıyorum, dizlerimi bir arada tutmaya özen göstererek banklardan birine otururken elimi sıkıca onunkinin içinde tutuyorum. Kıyafetimi tam olarak bir gölet inşaatı gezisini düşünerek seçmemiştim ama buna kızgın değilim. "Yani gelmesi gereken kardeş tamir edemedi ve tamir edebilecek olan gelmedi," diyorum sandalın altından tek küreği alıp etrafına bakınırken, sanki rulmanlar.

"Bu, ilkokulda rasyonel düşünmeyi öğretmek için yaptığınız mantık bulmacalarından biri gelmeye başladı" diyor. "Ben'in kırmızı bir topu varsa ve Dave Salı günü derse geç kalırsa, hangi öğrenci dinozorları daha çok sever?"

Caleb sandalın kenarından bakıp küreği dikkatle suya daldırırken, altında bir zambak yastığı batarken, "Bunları hep sevmişimdir," diye itiraf ediyorum. "En sevdiğim ikinci sınıf öğretmenimin, çalışma sayfalarını ve sınavları erken bitirdiğim zamanlar için bunlardan oluşan bir kitabı vardı."

"Tatmin edici," diye onaylıyor ve omzunun üzerinden tepemizde beliren deniz canavarının karanlık çerçevesine bakıyor. "En sevdiğin ikinci sınıf öğretmenin var mıydı?"

Ne sorduğunu anlamam bir anımı aldı.

"O yıl iki kez taşındık," diye açıklıyorum. "Bir ay Bayan Ferguson, altı ay Bayan Gonzalez, iki ay da Bayan Clampett'le kaldım."

"Asker çocuğu mu?" diye soruyor, iki eli de tahta küreğin etrafında kenetlenmiş, küreği geri çekip bana bakarken kasları geriliyor.

Bir an için, kayıkta kürek çeken çekici bir adamdan başka bir şey görmediğim için tamamen aptallaştım. Ay ışığında ve Tayland döküntü neonunda, sarı, kırmızı ve beyazın hepsi kaslarının kıvrımlarını, kollarını, omuzlarını, gülümsemesini yakalıyor ve bir anda içimde derinlerde bir şey uyanıyor ve esniyor.

Birden şehvetin neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum. Uzanıp ona dokunmak, onu öpmek, üzerine tırmanmak istiyorum ve bu isteğim o kadar güçlü ki kendimi tutmak için iki elimle koltuğuma tutunmak zorunda kalıyorum.

Daha önce de şehvet içinde olduğumu düşünmüştüm. On üç yaşındayken ilk kez bir çocuğu öptüğümde ve sonra bunu tekrar yapmak istediğimde. On yedi yaşındayken lisedeki erkek arkadaşımın ilk kez sütyenimin altından göğüslerime dokunmasına izin verdiğimde. Geçen yıl, görüştüğüm bir erkekle üçüncü aşamaya geçtiğimde.

Çok Katolik olarak büyümek size bunu yapabilir, her küçük arzunun şehvet olduğunu düşünmenize neden olabilir.

. bu.

"Donanma," diyorum sonunda, iki kürek darbesinden sonra, bir konuşma yaptığımızı ve ne hakkında olduğunu hatırlayarak. Boğazımı temizliyorum, dizlerimi birbirine bastırıyorum, gözlerimi onun bedeninden ayırıyorum. "Babam her terfi ettiğinde yeni bir yere tayin olurduk."

"Zor muydu?" diye soruyor, omzumun üzerinden bakarak.

Döndüm. Canavar orada, beliriyor, ışısız, çenesi garip bir açıyla sarkıyor.

"Hem evet hem hayır," diyorum yukarı bakarak. "Bu, bir yeri sevmezsem çok uzun süre kalmayacağımız anlamına geliyordu, ama sevdiğim bir yerdeyse de aynıydı. Genelde uyum sağlıyordum. Sanırım küçük kardeşim aslında her şeye yeniden ve yeniden başlamayı tercih ediyordu."

Kısa kesiyorum, ne kadarını söyleyeceğimi, ne kadarını ileri bir tarihe erteleyeceğimi bilemiyorum.

Garip bir şekilde daha sonraki buluşmaların olacağından eminim; bu bilgi, karşı cinsle yapılan bir gezinti sırasında genellikle orada yaşayan dikenli panik yerine göğsümde sıcak, bulanık bir rahatlık sağlıyor.

"Ama?" Caleb soruyor. Kürek çekmeyi bıraktı ve şimdi tekne yavaşça, canavarın açık, yırtık çenesinin yanından süzülüyor. Sessizce yanından geçerken içeri bakıyorum ve içerideki kırık kirişin parçalanmış kenarlarını görebiliyorum.

"Ama sanırım ağabeyim için zor oldu," diye bitiriyorum, hâlâ ağzının içine bakarak. "Javier..."

Sonunda babamın onayını almaktan başka bir şey istemedim mi?

Bazen yanlış kalabalığa çok kolay mı düştüm?

Babamın beklentilerinin gölgesinde mi yaşadım?

"...ağabeyimin bir düzene ihtiyacı vardı," diyorum sonunda. "Tutarlılık. İstikrar. Bastien ya da benden daha fazla sanırım."

Deniz canavarı göletin ortasındaki beton bir levhanın üzerine tünemiştir ve Caleb tekne de diz çöker, sonra levhanın kenarını kavrar ve dikkatlice eğilir, başı artık canavarın ağzındadır.

Canavarın gücünün kesildiğini bilsem de - onun gerçek bir canavar olmadığını, gerçek canavarların olmadığını bilsem de - bu manzara karşısında göğsümde bir parça endişe oluşuyor.

Caleb, "Doğduğumdan üniversiteye gittiğim zamana kadar aynı evde yaşadım," diyor. "Annem hâlâ orada yaşıyor. Tüm kardeşlerimle aynı okullara gittim. Öğretmenlerimin çoğu aynıydı. Vivian Atwell bana yanlış isimle hitap eden ilk kişi olmaktan çok uzak."

Ben gülüyorum ve o uzanıp parmaklarını kırık tahtada gezdiriyor.

"Kırsal bir ilçede kırsal bir okuldu ve sanırım hepimiz biraz birbirimize benziyoruz," diyor ve sonra bana dönüyor. "Bakalım bu kafayı döndürebilecek miyim, böylece oraya biraz daha rahat girebileceğim, ama sen biraz daha dayan, çünkü muhtemelen tekneyi sallayacak."

Ellerimi banktan yanlara doğru hareket ettiriyorum, dizlerim hala sıkıca bir arada

- Yarısı iç çamaşırlarımı görmesini istemediğim için, yarısı da içimde yükselen ateşi söndürme .

"Hepsi ikiden fazla mı?"

Caleb geri çekilir, sandalın dibine diz çöker, çenesini uzattığı ellerinin arasına alır, kasları gerilir ve düğümlenir, üzerlerinde ışık oynar.

Dizlerimi birbirine daha da sert bastırıyorum.

"Kardeşler mi?" diye sorar, sonra başını sallar. Tekne sallanır.

"Evet."

"Kardeşlerle ilgili olarak *hepsi* dörttür. Hepsi büyük."

Rock, rock, rock. Dayanıyorum.

"Dört ağabeyin mi var? Sen nasıl hayattasın? Ben bir tanesinden zar zor kurtuldum," diyorum.

Hepsi sana benziyor mu? Benziyorlarsa Tanrı merhamet etsin.

"Ben çok ," diyor kolayca, çekip itiyor ve bir kez daha sallıyor, canavarın başı yavaşça dönüyor. "Şereflerine, asla bilerek zalim olmadılar. Sadece kazara. Çoğunlukla."

"İki tane vardı ve bazen beni öldüreceklerini düşünürdüm," diyorum, gözlerim hala kollarına, ellerine, aynı anda hem gücüne hem de yumuşaklığına yapışmış halde. "Ve sadece biri daha yaşlıydı. Bastien'i ergenlik çağına gelene kadar dövebilirdim."

Canavarın kafası yana yatmış, alt ve üst çeneleri betona dayanmıştır ve Caleb onu bırakır, içine doğru eğilir, kafası kısa bir süre için canavarın ağzında kaybolur.

Düşük ışıkta bile tişörtünün üzerinden sırtındaki kasları görebiliyorum.

Tanrım. Tanrım. *Tanrım.*

"Sanırım bir şeyler toparlayabilirim, özellikle de sadece bu geceye kadar yeteceği için" diyor, sonra başını dışarı çıkarıyor, tekneye geri oturuyor ve bana bakıyor. "Büyüyü bozmaz, değil mi?"

"Kırık bir sanat eserinin büyüğü mü?" Alay ediyorum.

"Deniz canavarlarına inanmanın büyüğü," diyor, gamzeleri yanaklarına batarak. "Kelimeyi söyle ve ben de onu kırık bırakayım."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

CALEB

Bunu şaka gibi, onu kızdırmak için söylüyorum, ama sadece onun gülüşünü duymak hoşuma gittiği için. Eğer Thalia bunu söyleseydi, Vivian'ın mutsuzluğu bir yana, bu tekneyi hemen çeker ve heykeli bu göletin ortasında karanlık ve kırık bir halde bırakırdım.

"Çoğu insan deniz canavarlarının muhtemelen kürek balığı olduğunu düşünüyor" diyor.

Biraz tahta, çivi, çekiç ve bungee cord seçip hepsini önümdeki betonun üzerine fırlatıyorum.

"Çoğu insan mı?"

"On yedi yüzlü yıllarda denizcilerin deniz canavarlarını rapor ettiklerinde aslında ne gördüklerini anlamakla ilgilenen çoğu insan," diye kendini düzeltiyor Thalia. "Bu da... birkaç kişi demek."

"Yani birkaç kişi deniz canavarlarının aslında kürek balığı olduğunu düşünüyor," diyorum. "Dur bakalım."

Dikkatlice kendimi havuzun ortasındaki beton zemine, canavarın ağzına doğru çekiyorum, tahta dişleri gövdeyi iki yandan sıyrıyor.

Özellikle karanlıkta, biraz tedirgin edici.

"Birkaç saygın insan," diyor Thalia. "Kürek balıkları otuz metre uzunluğa ulaşan devasa, yılan görünümlü balıklardır ve çoğunlukla oldukça derinlerde yaşarlar, bu yüzden insanlar onları yüzeyde asla görmezler."

Bir an için etrafıma bakıyorum ve otuz metrelik yılan görünümlü bir balığı düşünüyorum.

Sanırım deniz canavarını tercih edebilirim.

"İnanmak istediğini sanıyordum," diyorum çenelerimi dikkatlice açarak.

"Kısaca ve makul bir şekilde inanmak istiyorum," diyor Thalia.

Canavarın üst çenesinin üzerinden onun koltuğunda kaydığını görebiliyorum, şimdi elleri arkasında, arkasına yaslanmış. Eteği yarım santim daha yukarı kalkıyor ve bir anlığına, sadece bir anlığına, görebildiğim tek şey o yarım santimlik yumuşak bronz ten oluyor.

"İnanmak istediğimi söyleyince sanki 51. Bölge'ye gidip cevaplar talep edecekmişim gibi bir izlenim yaratıyor," diye devam ediyor, üzerimde yarattığı etkiden bihaber. "Bir anlığına inanmak istiyorum, sonra da deniz canavarları, deniz kızları, hayaletler, koca ayak ve benzeri şeylerin tamamen mantıklı bir açıklaması olduğunu bilmek istiyorum."

Tekrar yer değiştiriyorum, canavarın başını yukarı kaldırıyorum, sonra altına uzanıyorum, bir dizimi büküyorum ve onu bunun üzerine koyuyorum. Canavar rüzgarla birlikte kayacak ve parlayacak şekilde tasarlanmış ve bu gece bir noktada biraz fazla esinti olduğu ve çenenin menteşesindeki zayıf bir noktayı çatlattığı oldukça açık.

Planım, dediğim gibi, sonsuza kadar tamir etmek değil. Levi muhtemelen bunu başarabilirdi ama o da kendine koca bir ev inşa etti ve benim tek yaptığım yardım etmektir.

Ayrıca? Dikkatim çok ama çok dağınık.

"Kocaayak nedir o zaman?" Bir tahta parçası kaparak ona soruyorum.

"Muhtemelen ayılar," diyor. "Doğa deneyimi olmayan insanlar ormana gidiyor, uzaktan arka ayakları üzerinde duran bir ayı görüyor ve yeni bir tür keşfettiklerini düşünüyorlar."

Yeni tahta parçasını kırık olanın yanına koydum, sonra onu bükmeye çalıştım. Tam olarak kopmamış, sadece parçalanmış, ama bu yeterli.

"Şu meşhur resim hariç," diye . "O kostüm giymiş bir adam.

Daha sonra itiraf etti. Loch Ness Canavarı da aynı şekilde." "Nessie kostüm giymiş bir adam mı?"

"O meşhur fotoğraf da sahteydi," diyor gülerek.

Kırılan parçayı geriye doğru büküyorum, dikkatlice bırakıyorum, sonra yeni tahta parçasına iki çivi çakıyorum.

"Benim memleketimde de bir göl canavarı var," diyorum ona. "Deepwood Dave." Bu Thalia'dan uzun, çok uzun bir duraklama aldı.

"Deepwood Gölü'nde mi yoksa Dave Gölü'nde mi yaşıyor?" diye soruyor sonunda.

"Deepwood Gölü'nde yaşıyor," diyorum ona, çenenin altına geri dönüp yeni tahtayı eskisiyle hizalayarak. "Ve adı Dave. Ya da onun adı, sanırım. Kimsenin Dave'e nasıl teşhis ettiklerini sorduğunu sanmıyorum. Birinin önce onları bulması gerekirdi, gerçi yeğenim yaklaşık bir yıl uğraştı."

"Görüş yok mu?" Thalia soruyor.

Bungee kablosunun bir ucunu bir çiviye asıyorum, sıkıca çekiyorum ve her iki parçanın etrafına sarmaya başlıyorum.

"Hiçbiri doğrulanmadı," diyorum ona. "Birkaç olası görüş vardı ama daha fazla araştırdığında bunlar onun titiz bilimsel standartlarına dayanamadı."

"Sıkı standartlar mı?" Thalia düşünceli bir şekilde şöyle diyor. "Bu çocuğu sevdim."

Tahtayı birbirine bağlamayı bitiriyorum ve ipi diğer çiviye asıyorum, sonra canavarın çenesini yavaşça kaldırıyorum. Harika bir sabitleme değil ve ben hareket ettikçe hafifçe kayıyor ama sanırım birkaç saat daha dayanacak.

"Sanırım işi bitti," diyorum, dikkatlice çenelerin arasına oturuyorum, tahta dişler yine gövdeyi sıyrıyor. "Gidip onu tekrar yakalım mı?"

Kalan odun ve aletleri Thalia'ya veriyorum, o da onları kayığa koyuyor, sonra kendimi dikkatlice oturağa bırakıyorum. Dik oturuyor, kaskatı, ayaklarını açmış ve dizlerini birbirine kenetlemiş, elleri metal sandalın kenarlarını kavıyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor.

Biraz dengesiz, hafifçe çözülmüş. Bakışlarım dizindeki çizige kayıyor, pencereden çıkarken tökezlediği yere. Karanlıkta zorlukla görülebiliyor ama şimdiden parmaklarımın altındaki sıcak ve yumuşak tenini, neredeyse dizini öptüğümü düşünüyorum.

Bunu şimdi, burada yapsam ne yapardı merak ediyorum. Teknede. Gölette, burada başka kimse yokken. Acaba kalçalarını açıp eteğinin biraz yukarı kalkmasına izin verir miydi, *hayır bunu burada yapmamalıyız* mı derdi yoksa sadece *hayır mı* derdi?

"İyi misin?" diye soruyor ve birkaç saniyedir küreği kıpırdamadan elimde tuttuğumu fark ediyorum, bu yüzden ona gülümsüyorum, düşüncelerim normalmiş gibi davranıyorum.

"Fırtınada tutunmaya hazır gibi görünüyorsun," diyorum küreği alarak. "O kadar kötü bir kaptan mıyım?"

"Kaptan olduğunu kim söyledi?" diye soruyor ben küreği suya itip ileri doğru çekerken. Geriye doğru kürek çekiyorum ama kıyıya sadece üç metre var.

"Açıkçası, gemiye rehberlik eden benim," diyorum. "Kaptanlar kürek çekmez."

"Kaptanlar en fazla üç metre derinliğindeki göletlerde sandal kullanmaz," diyorum ve sandal kıyıya çarpıyor. Dikkatlice iniyorum, tekneyi yere paralel çekiyorum ve Thalia'ya elimi uzatıyorum.

Aldı ve indi. Bırakmıyorum, o da bırakmıyor: aynı anda hem güçlü hem narin, kısa tırnaklı uzun parmaklar, onunda da düzgün koyu renk oje. Sonra birleşmiş ellerimizi tutup kendine doğru çekiyor, ön kolum loş ııkta uzanıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor, dövme yi başıyla işaret ederek. "Bir uçurtma mı?" "Bir takımyıldızı," diyorum ona.

"Bir uçurtma takımyıldızı mı?"

"Bir sekstant takımyıldızı," diyorum, her ne kadar haklı olsa da ve özellikle düşük ııkta biraz uçurtmaya benzese de. "Enlemi ölçen bir seyir aleti."

"Dokunabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, ama bağ ırmak, haykırmak, o tek kelimeyle ona yalvarmak istiyorum: *evet, evet, evet bana dokunabilirsin.*

Thalia diğer eliyle uzanıyor, dört parmağını takımyıldız ın dört noktasına batırıyor, her yıldız ın üzerinde bir tane, dokunuş u da aynı derecede sıcak .

"Hikâyesi olan bir dövme mi?" diye soruyor, bir parmağı hariç hepsini çıkararak çizgileri takip etmek için.

"On sekiz yaş ıma geldiğimde aldım," diyorum. "Beşimiz birlikte gittik. Kimin fikri olduğunu unuttum. Hepimizin takımyıldızları var. Annem bir astronom."

Hikâyenin tamamı bu değil ama bu bir ilk buluşma ve kendimi ona tamamen açmak, derimi soyup içimi görmesine izin vermek isterken bulsam da kendimi durduruyorum.

Söylemiyorum, *kardeşlerim babam için bir şey almak istediler ve ben onları vazgeçirdim.*

Söylemedim, *gerçeğ i yeni öğrenmiş tim.*

Zor olmadı. Onun öldüğ ünü ve son dokuz yıldır hepimizi yetiştirme iş ini onun yaptığını ve eğer birini anacaksak bunun o olması gerektiğ ini belirttim.

Tekrar yapsaydık, farklı hissederdim. Şimdi, onun dövmesini yaptırırdım. Yarısı onun olan ete onu kazırdım. Ama o zamanlar yapamazdım. Henüz yapamazdım.

"Vivian'la arkadaş olan annen mi?" diye soruyor, hâlâ iz sürüyor.

"Blythe'daki VSU uydu kampüsünde birlikte üniversiteye gittiler, ikisi de otuzlu yaş larındaydı," diyorum. "Bence bu gerçek bir bağ kurma deneyimiydi."

Sonunda avucuyla kapatıyor, koluma karşı serin ve dokunuş u bir ürperti gönderiyor. Diğer elinin parmakları hala

Benimkiyle iç içe geçmiş ve dışarıdan bakan biri için muhtemelen garip bir çiftleşme dansının ya da eski bir ritüelin ortasındaymışız gibi görünüyor.

Belki de öyleyizdir.

"Başka var mı?" diye soruyor.

"Sadece bu," diyorum ama ilk kez keşke diyorum. Bana başka bir yerde dokunması için bir nedenim olmasını hararetle, umutsuzca diliyorum.

"Sen mi?" Ben soruyorum.

Thalia gülüyor, başını sallıyor, siyah saçları ayın ışığında ve Tayland pavyonunun neon ışığında parlıyor, omuzlarının üzerinde dalgalanıyor. Avucunu ön kolumdan çekiyor ve o nokta aniden çok serin geliyor, sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

"Ailem beni öldürür," diyor. "Babanın donanmada olduğunu sanıyordum."

Hâlâ el ele tutuşuyoruz ve o bana doğru dönüyor, parmaklarını birbirine geçirmiş, ellerimizi omuz hizasına getirmiş, sadece bizim duyabildiğimiz bir vals eşliğinde yarı dans ediyormuşuz gibi yavaşça aşağı yukarı sallıyor.

"Öyle," diyor.

"Donanma dövmesi bile yok mu? Tanıdığım çoğu askerde en azından bu var."

"Çok gelenekçi," diyor kaşlarını kaldırarak, gözleri hâlâ kenetlenmiş ellerimizde. "Dövmeler uyuşturucu bağımlıları, serseriler ve fahişeler içindir, bilmiyor muydun?"

"Hangisiyim ben?" Alay ediyorum ve bana bakıyor, kaşları hala kalkık, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Çok yakınımda. O kadar yakın ki sanırım vücut ısını hissedebiliyorum, ama bunun doğru mu yoksa sadece benim hayal gücüm mü olduğunu söylemem imkansız.

"Bu hileli bir soru ve cevap vermeyeceğim," diyor. "Sadece başımı belaya soktular."

"İyi bela mı, kötü bela mı?" Ona yaklaşarak soruyorum.

Bana bakıyor, koyu renk gözleri kocaman, gülüyor. İki parmağımı çıplak omzuna koyuyorum ve yavaşça kolundan aşağı kaydırıyorum.

"Bütün belalar kötüdür," diyor. "Onu sorun yapan da budur."

"Sadece başını hiç iyi belaya sokmadın," diyorum, hâlâ kayarak. Kalbim sanki bir bando takımındaymış gibi atıyor, damarlarımda kan dolaşıyor.

"Ama bana biraz göstermeyi teklif etmek üzeresin?" diyor, gözleri dans ediyor, başı hafifçe eğik. "Sıradaki cümle bu mu?"

"Eğer devam edeceksen bu bir çizgi değil," diyorum parmaklarımı tekrar kolunda gezdirerek. "Ama herhangi bir sorun istemiyor gibi görüldüğün için, düz ve dar yolda kalmamızda ısrar edeceğim."

"Bundan kurtulduğumuzu bilmiyordum," diyor ve şimdi sesi sessiz, melodik, uzaktaki sanat patronlarının uğultusu üzerinde müzikal. "Eğer gerçekten yanılmıyorsam, ikimiz de kendi rızasıyla davranan yetişkinleriz."

Uslu durmak istemiyorum. Thalia beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde vahşi ve evcilleşmemiş hissettiriyor.

Bu şehvet, saf ve basit, ve ben bunun şehvet olduğunu biliyorum ama bu bilgi katlanmamı kolaylaştırmıyor. Bir timpani davulu gibi tüm bedenimi dövüyor, tenimi titreştiriyor, aramızdaki havada yankılanıyor.

Öne doğru kayıyorum ve şimdi birbirimize dokunuyoruz ve elimi kolundan çekip yavaşça beline doğru kaydırıyorum ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde öne doğru sallanıyor ama ben hissediyorum. Yaptığı her şeyi hissediyorum.

"Peki tam olarak neye rıza gösteriyorsun?" Kendi sesimin tehlikeli bir şekilde alçaldığını hissederek ona soruyorum.

Dudakları kırırdıyor, yarı büzüşüyor, bazen düşünürken yaptığını zaten öğrendiğim yüz ifadesi.

"Sanat sergisi," diye mırıldanıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Deniz canavarı."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum.

"El ele tutuşmak mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Thalia.

"Parmaklarınla dövmemi mi izliyorsun?"

"Evet."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi yüzümün önünde tutuyorum. "Buraya bir öpücük?" Dudaklarım parmak eklemlerini okşarken soruyorum.

"Evet," diyor, kelime fısıltıdan biraz daha fazla.

Dudaklarımı parmak uçlarına bastırıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor, nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Buraya bir dokunuş?" Parmak uçlarımı omurgasına bastırarak soruyorum. "Evet," diye mırıldanıyor.

Elini omzumda bırakıp parmaklarımı kolunda gezdiriyorum.

"Burada mı?" diye soruyorum.

"Evet."

Köprücük kemiğine, boynuna, nabzı sıcak ve derisinin hemen altında hızla atıyor, ta ki başparmağım çenesini sıyrana kadar.

damarlarımda.

Uzun bir süre yüzünü izliyorum. Emin olmadığım için değil, emin olduğum için ve bunu hatırlamak istediğim için.

"Buraya bir öpücük?" Sonunda mırıldanıyorum ve başparmağımı onun dolgun, gür dudaklarında gezdiriyorum.

"Evet," diye
fısıldıyor. Ben de
onu öptüm.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

THALIA

Bu öpücük için yıllardır bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Böyle hissetmek çok saçma ve bunu biliyorum. Caleb'la birkaç saat önce tanıştım, bu yüzden mantık bundan daha uzun süre beklemiş olamayacağımı söylüyor.

Ama başparmağıyla dudağıma dokunduğunda ve sonra ağzıyla, parmakları sırtıma girdiğinde ama dudakları nazik ve sıcak kaldığında, istemeden kendimi ona doğru bastırdığımda, sanki yıllardır bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum. Elimi boynuna, saçlarına doğru kaydırıyorum, parmaklarımın arasında sıcaklığını hissediyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum ve o da karşılık veriyor, daha sert bastırıyor, başparmağı şimdi elmacık kemiğimde.

Öpüşüyoruz. Öpüşüyoruz ve zaman geçiyor, dünya dönüyor ve ben hiçbir şey anlamıyorum. Saniyeler olabilir, saatler olabilir. Bilmiyorum.

Sonra çekiliyor. Bir santim kadar. "Yapma," diyorum, neredeyse homurdanarak.

"Ne yapmayayım?"

"Dur."

Beni tekrar öpüyor. Şimdi daha sert. Şimdi daha ihtiyaçlı. Şimdi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ben ağzımı onunkinin altına açıyorum ve öpücük derinleşiyor. Parmaklarını omurgama geçiriyor ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak öne doğru bastırıyorum. Hafif kirli sakalları yüzüme sertçe vuruyor, vücudu kaslı ve benimkine karşı sert ve cebindeki anahtarlar kalçama batıyor olsa da durmuyorum.

Sonra deniz canavarı parlıyor ve ikimiz de şaşkınlıkla geri çekiliyoruz, hala yarı sargılı bir şekilde birbirimizin etrafında, ve ben gölete bakıyoruz.

parıldayan, ışıldayan canavar.

"Oh," diye nefes veriyorum, hâlâ nefes nefese. Caleb derin bir nefes alıp boğazını temizliyor.

"Teşekkürler," diye sesleniyor ve sonunda omzunun üstünden bakınca Vivian'ı görüyorum, az önce canavarı tekrar fişe taktığı şalter kutusunun yanında durmuş, elleri kalçalarında, daha önceki meydan okumaya hazır duruşuyla göletin karşısına bakıyor.

"O kısım üzerinde çalışıyorduk," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Vivian'ın ötesinde, canavar parlıyor. Parlıyor. Pullarının neyden yapıldığına dair hiçbir fikrim yok - yakından bakınca bir tür filme benziyor - ama esintide gevşekçe hareket ediyor, bir o yana bir bu yana titriyor, pullarındaki ışıklar rüzgârla dalgalanıyormuş gibi görünüyor.

Garip bir şekilde canlı görünüyor, o kadar canlı ki kendimi bir elimle Caleb'in gömleğini kavrarken buluyorum, canavar hava almak için ayağa kalkıp kendini hafifçe silkeliyor gibi görünürken nefesimi tutuyorum.

"," diye Vivian. "Nasıl tamir edildi?"

Eğer ne yaptığımızı fark , ilk belirtisini göstermiyor.

Caleb derin bir nefes alıyor, boğazını temizliyor, elimi tutuyor ve Vivian'ın durduğu göletin kenarına doğru yürüyor.

"Bir bungee kordonu ve bir iki-dörtlükle donattım," diyor. "Birkaç saat dayanır."

"Huh," diyor Vivian. "Eskisinden daha iyi."

Caleb başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde kaydırıyor ve sürtünmeden dolayı sertçe yutkunuyorum.

Gidin, sanırım Vivian. *Lütfen gidin, çok meşguldük...*

"EJDERHA!" diye bağırıyor bir çocuk, benim istediğimden çok ama çok daha yakın bir yerden. "Harika!"

"Oh, vay canına," diyor yetişkin bir ses. Birkaç dakika sonra köprüde adımlar atılıyor sonra dört figür karşıya geçiyor: ikisi küçük, ikisi büyük boy ve ayak parmaklarım katıksız bir kızgınlıkla kıvrılıyor, sanki sinemaya giden bir ergenim ve annem az önce önüme oturdu.

Sonra Vivian başka bir şey söylemeden yürüyüp gidiyor. "Teşekkür Caleb," diyor hafifçe, sanki bir öneride bulunuyormuş gibi.

"Bana ne güzel bir iyilik yaptın."

"Hep böyle midir?" İki çocuk neredeyse koşarak Tayland binasına girerken soruyorum, sonra orada durup camdan yansıyan ışığa bakıyorlar.

Tavan. Onlara doğru bir bakış fırlatıyorum, çünkü iyi zaman geçirmeme *gerçekten* engel oluyorlar.

"Aşağı yukarı," diyor, başparmağı hâlâ parmak eklemlerime sürtünüyor. "Genelde bu kadar kötü değildir. Sanırım kendini kaptıran sanatçılardan biri... gerçekten kaptırıyor, anlıyor musun? Ve diğer her şeyi unutuyor."

" kuralları böyle," diyorum, tam da başka bir aile *vay be!* korosuyla köprüyü geçerek bize doğru ilerlerken. Ve *harika!*

Caleb'a bakıyorum. O da bana bakıyor.

Hâlâ biraz önceki nefesimi almaya çalışıyorum. Hâlâ burada olduğumu, neredeyse tamamen yabancı olan bu kişiye *evet* demeye devam ettiğimi çalışıyorum. Hâlâ rüya gördüğüme ya da tavşan deliğinden aşağıya indiğime yarı yarıya ikna olmuş durumdayım.

"Aletleri kaldırmalıyım," diyor bana dönerek, omurgamdan aşağı lav damlıyormuş gibi hissettiren bir sesle. "Bana yardım edebilir misin?"

Bazı çocuklar bağırır. Bir ebeveyn azarlar. Birinin kardeşine bağırduğına eminim.

"Binanın arkasındaki barakada mı?" Anlayarak soruyorum.

"Tam da o," diyor Caleb, sandala doğru yürümeye başlamışken. "Onları bu şekilde teknede bırakmak sorumsuzluk. Alınabilirler, silah olarak kullanılabilirler..."

Bana bir çekiç ve bir bungee ipi uzatıyor, sonra kendisi de bir kucak dolusu odun alıyor ve Tayland binasının karanlık arka tarafına doğru attığım her adımda nabzım daha da hızlanıyor.

Çok fazla erkek arkadaşım olmadı ama lise son sınıftayken Mark Muncie ile üç ay çıkmıştım. Birbirimizle toplamda elli cümleden fazla konuştuğumuzu sanmıyorum çünkü neredeyse tek yaptığımız yakalanmayacağımız karanlık yerler bulmaya çalışmaktı. Bazen de göğüslerime dokunurdu ama tişörtümü çıkarmasına asla izin vermezdim.

Mark unutulmaz değildi, ama bir ilkokulun karanlık otoparkında göğüslerime dokunulmasının heyecanını uzun süre hatırladım. Sonraki birkaç yıl boyunca Mark'la gizlice dolaşmak yaptığım en kötü şeydi.

Bu onun yüz katı gibi hissettiriyor. Yetişkin olduğumuzu biliyorum. Sevişmek için bundan daha iyi yerlerimiz olduğunu biliyorum, ama içtenlikle düşünüyorum ki, bunlardan herhangi birine ulaşmak için yeterince uzun süre beklemek zorunda kalırsam patlayabilirim.

Pavyonun köşesini dönüyoruz ve aniden karanlık çöküyor. Burada botanik bahçesinin kenarındayız, bir çit ve ardından derin, sık Virginia ormanıyla işaretlenmiş. Binanın bu tarafında hiç ışık yok ama siluet parlak neonla çizilmiş.

Kulübeyi açıyor, kucak dolusu odunu içine koyuyor. Duvarın diğer tarafında çocuklar bağılıyor ve ışıklar yanıp sönüyor. Caleb bir elini çekice uzatıyor ve ben çekici uzattığımda aramızdaki sessizlik sonunda çok fazla oluyor.

"Seri katil , değil mi?" Alay ediyorum.

Caleb bana aniden Japonca konuşmaya başlamışım gibi bakıyor.

"Bu iyi bir tuzak olabilir," diyorum, şimdiden hiçbir şey söylememiş olmayı dileyerek. "Bilirsin, bir kızı buraya, bir binanın arkasına çekersin, çekiçle..."

Sadece bana bakıyor, bir elinde çekiç, kalçaları hafifçe kalkık ve karanlıkta bile gömleği ağzımı kurutacak, nabzımı hızlandıracak şekilde göğsüne yapışıyor.

Sonra çekici uç uca atar, düzgünce yakalar.

"Hazır buradayken beni suçlamak istediğin başka bir şey var mı?" diyor ve karanlıkta gülümseyip gülümsemediğini anlayamıyorum.

Bu yüzden. İşte bu yüzden hala bakireyim.

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. "Aptalca bir şakaydı."

Çekici tekrar fırlatır, sonra kulübenin içine düzgünce yerleştirir. Kapıları kapatır.

"Önce bir tavlama sanatçısı, ki tamam," diyor. "Sonra bir seri katil, kabul etmelisin ki bu biraz fazla oldu."

"Tabii gerçekten bir seri katil değilsen," diyor ağzım beynimin onayı olmadan.

"Ki değilim," diyor ve kulübenin üstünden şifreli kilidi alıp bir parmağının etrafında döndürüyor. "Başka bir şey var mı Thalia?"

Kilidin kadranını çeviriyor, ışığı yakalamak için yukarı kaldırıyor ve bana alaycı, meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. Rahatlıyorum, sadece biraz.

Kötü ya da aptalca bir şey söyleme, diyorum kendime. *Sadece bu seferlik biraz normal ol.*

"Bir deniz canavarı doktoru mu?" Ben de öyle dedim.

"Pekâlâ," diyor Caleb, kilidi çekerek açıyor ve kapıdan içeri sokuyor.

"Ünlü bir sandal kaptanı mı?" Omzumu kulübenin kapısına yaslıyorum, ondan bir adım uzaktayım, rahat görünmeyi umuyorum ve muhtemelen öyle görünmediğimi biliyorum.

Kilidi kapatıyor, kadranı çeviriyor. Kalbim çarpıyor.

"Başka?" diye soruyor, sesi alçak ve alaycı, aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Hadi Thalia, bir tane daha."

Kendimi deniz canavarı gibi hissediyorum, sanki benim ışıkla dalgalanıyor, sanki en ufak bir esintide açılıyormuşum gibi.

"İyi öpüşüyorsun," diye mırıldandım.

Bununla birlikte beni kulübenin kapısına doğru itiyor ve beni haklı çıkarıyor.

Bu sefer daha sert. Daha az ölçülü. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, diğer elini başımın yanındaki duvara koyuyor ve ben ağzımı onunkinin altına açıyorum, öpücük çoktan derinlere inmiş.

Gömleğini iki elimle kavrayıp onu doğru çekiyorum ve o da buna izin veriyor. Hırlıyor ve beni daha sert öpüyor ve parmakları saçlarımdan ayrılıp boynuma doğru iniyor. Eli kalçamı buluyor, duvara yapıştırıyor, tahta sırtıma batıyor.

Bir ses daha geliyor. Küçük bir inilti, bir nefes alma ve bir an sonra bunun ben olduğumu fark ediyorum ve Caleb kıkırdıyor.

"Şşşt," diye takılıyor. "Dışarıda çocuklar var."

"Bu hâlâ 13 yaş üstü," diye mırıldanıyorum. "Mükemmel derecede zevkli."

Beni tekrar öpüyor. Derin, sert ve çekilirken alt dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum.

"R reytingi almak için ne gerekiyor?" diye soruyor, dudakları yine benimkilerin üzerinde.

"Çok fazla kan dökülmesi ya da bir meme ucu," diye cevap veriyorum ağzına.

Beni yavaşça, derinlemesine öpüyor. Kalçalarını kaydırıyor ve şimdi benimkilere bastırarak beni arkamdaki duvara sabitliyor.

"Sadece bir tane mi?" diye soruyor ve şimdi eli omzumda, parmakları atletimin askısının ince kumaşıyla oynuyor.

"Kuralları ben koymadım," diye takılıyorum.

Kalçalarımız tekrar kayıyor, beni hala duvara bastırıyor ve *lütfeñ Tanrım, bu atleti vücudumdan yırtıp at* kelimeleri dilimin ucuna geliyor ama kendimi durdurmak için onu tekrar öpüyorum.

Kendini bana doğru itiyor, daha sert, ve ben de geri itiyorum, vücudunun güzel sıcaklığını içime çekiyorum, biraz kıpırdansam bile çünkü o

Cebinde bana baskı yapan bir şey var ve yemin ederim televizyon kumandası gibi bir şey.

Gözlerim öpüşmenin ortasında farkına vararak açıldı. Neyse ki kapalı kaldı. Dick.

Bu onun aleti.

Birden nasıl devam edeceğimi bilemeyerek donup kaldım. Bu ilk kez başıma gelmiyor - ben kazara bakireyim, rahibe değil - ama diğer örnekleri de zarafetle ele almadım.

Bir sanat sergisinde bir binanın arkasında inanılmaz seksi bir adamla çılgınca öpüşürken ereksiyon görgü kuralları var mı? Fark etmemiş gibi mi davranmalıyım? Tutayım mı?

Yakala ve de ki, *hey koca oğlan, cebindeki salatalık mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?*

Tamam, kesinlikle sonuncusu değil.

Birden geri çekildi, yüzlerimiz birbirinden bir santim uzakta. Sertçe yutkunuyor, nefes nefese, parmakları hâlâ atletimin askısına dolanmış.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor.

"İyi," fısıldıyorum. "Çok iyi."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, onu daha sert öpüyorum ve tutmuyorum. Tekrar yer değiştirip beni duvara daha çok bastırıldığında içimden bir iç çekiş daha çıkıyor ve elimde olmadan kalçalarımı döndürüyorum, parmaklarım beynimin izni olmadan kemerinin halkasını kavırıyor.

Vücudum ne istediğini gayet iyi biliyor. Bu durumda neyin kibar olduğunu merak eden zihnim.

"Bunu burada yapmamalıyız," diyor, dudakları benimkilerden zar zor ayrılıyor. "Kimse izlemiyor," diye mırıldanıyorum.

Eli kalçamdan uyluğumun dış tarafına doğru kayıyor, eteğimin kumaşını ısıtıyor. Kalbim bir kez daha atıyor.

"Ama dinliyorlar mı?" diye soruyor ve ben de alt dudağını hafifçe ısııyorum. "Duyacak ne var ki?" Diyorum.

Kalçalarım tekrar yuvarlanıyor, ereksiyonu demir gibi karnımın alt kısmına değiyor ve bu his içimde bir şok dalgası yaratıyor: şehvet ve şaşkınlık ve heyecan ve gerginlik, biraz da endişe ve şehvetten bahsetmiş miydim? Bu kesin.

"Henüz bir şey yok," diyor, parmakları atletimin omzunun altında, köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. "Ama bunu ne kadar çok yaparsak, boşalırken nasıl ses çıkardığını görmek beni o kadar cezbediyor."

"Oh," diye ciyaklıyorum, omurgam katılaşıyor ve gözlerim büyüyor.

Merhaba, tüm vücut kızarması.

Merhaba, tüm vücudumu saran sıcaklık. Merhaba, o kadar ıslanıyorum ki aslında birazcık rahatsız edici.

Belli ki vücudum olayların bu şekilde gelişmesinden memnun ama buna ne diyeceğimi kesinlikle . Kelimenin tam anlamıyla hiç.

Caleb'e uzun, çok uzun saniyeler boyunca öylece baktım, kafam çok karıştı ve çılgınca açıldı.

"Hiçbir şey," diyorum sonunda. "Sesim hiçbir şeye benzemiyor."

Bir saniye daha bana bakıyor, güzel yeşil gözleri beni ezberliyormuş gibi yüzümü inceliyor.

Sonra gülümsüyor, aşağı bakıyor, biraz daha uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," diyor, gamzeleri derin. "Çok fazla."

"Sayılır," diye itiraf ediyorum. "Sanırım bunu ikinci buluşmaya saklaman gerekiyor."

"İkinci randevu," diyor tek kaşı kalkarak. "Pekâlâ. Yarın gece ne yapıyorsun?"

Muhtemelen bir sürü ödevim olacak, saat altıda çalışma projem için bir toplantı var ve sanırım ondan sonra kütüphanede bir grup projesi için biriyle buluşmam gerekiyor, ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değil.

"Özgürüm," diye fısıldıyorum.

"Film departmanında çalışan bir arkadaşım Lafayette Park'ta *Philadelphia Story*'nin ücretsiz bir açık hava gösterimini düzenliyor," diyor. "Pikniği ben getireceğim. Sen de kendini getir."

"Anlaştık," diyorum ve tekrar eğilip beni bir kez daha öpüyor.

Yavaş. Uzun. Vücudu benimkine karşı, kaslarında titreştiğini hissedebildiğim bir zarafet ve ölçülü bir güçle hareket ediyor, arzusu teninin her santimetresinden yayılıyor.

Ne istediğine şüphe yok. Saatler önce tanıştığım birinden bunu istemek ürkütücü ve delice olsa da istediğimi düşünüyorum.

Sonunda ayrıldık. Parmaklarını benimkilere geçiriyor, derin bir nefes alıyor ve alnımızı birbirine yaslıyor.

,"" diyor Caleb. "Gidip biraz sanata bakalım."

YEDİNCİ BÖLÜM

CALEB

CALEB LOVELESS
YARDIMCI DOÇENT
MATEMATİK

DOĞRU GÖRÜNÜMÜYOR.

Tekrar okudum, bu sefer yavaşça. Yazım kurallarını, harfler arasındaki karakter aralığını, büyük harf kullanımını iki kez kontrol ediyorum. Her şey yolunda.

Ama hala doğru görünmüyor. Sorun bende olmalı, bir şekilde buraya, yardımcı doçentlik pozisyonuna geldiğime hâlâ tam olarak ikna olamadım.

Hâlâ garip geliyor. Geçtiğimiz altı yıl içinde yüksek lisans eğitimimi bırakmayı ciddi ciddi düşündüğüm anlar oldu. Bir kaya tırmanışı eğitmeni ya da beyaz su rafting rehberi ya da açık havada olmamı ve bir daha akademiyle uğraşmamamı sağlayacak herhangi bir şey olmayı düşündüm.

Bir keresinde, özellikle yoğun bir arkadan bıçaklama ve drama turundan sonra, evrakları bile doldurmuştum ama annem ve kardeşim Levi beni istifa etmekten vazgeçirdi.

Ve şimdi, yepyeni Matematik Bölümü binasındaki yepyeni ofisimde bu yepyeni tabela var. Geçen hafta iki öğrenciyle paylaştığım yüksek lisans öğrenci dairemde taşındım ve kendi evime, kiraladığım yenilenmiş bir araba evine taşındım.

Dün gece bir kızla tanıştım. Bu kısım alışılmadık değil. Ortalama sayıda randevuya çıkıyorum ama hiç böyle bir randevuya çıkmamıştım. Thalia gibi biriyle hiç çıkmadım.

Eve gidip yatağa girdikten uzun süre sonra tavana bakarak uzandım. Thalia'nın *sihre değil büyüye inandığımı* söyleyen sesini, ara sokakta sıyrılan dizini, onu öpmenin kemiklerimi nasıl titrettiğini düşündüm.

Onu orada ne kadar çok istediğimi, eteğini yukarı itip elimi bacaklarının arasına sokmayı ve ona söylediğim gibi boşalmasını sağlamayı ne kadar çok istediğimi.

Ama bunun yerine durdum. Yakalanacağımızı düşündüğüm ya da bunu umursadığım için değil, ondan daha fazlasını istediğim için.

Kısacası, sevişmeden önce onu tanımak istiyorum. Muhtemelen eski moda ve yatakta yatarken, dünyanın en sert horozu gibi hissettiren şeyle tavanı izlerken, kendi kararım için kendimden heyecan duymuyordum.

Telefonum cebimde usulca çalışıyor ve onu çıkarıyorum.

Thalia: 7 kulağa
mükemmel geliyor.

Thalia: Ne getireyim?

Ben: Sadece kendini.

Ama orada duruyordu, parlak kırmızı dudakları ve kanatlı göz kalemi, yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa bir etek giymişti, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve o zamandan beri lazer odaklıydım.

Thalia benim tipim değil. Benim tipim çok fazla flanel ve yırtık kot pantolon giymeye meyillidir, düzgün etekler ve topuklu botlar değil. Benim tipim kırmızı ruj sürmez ya da kanatlı eyeliner kullanmaz. Genellikle burun halkası, en az bir dövmesi vardır ve her an bir davul çemberine katılabilecekmiş gibi görünürler.

Thalia çok fazla davul çemberine katılıyor gibi görünmüyor. Bunun yerine, favori bir kalemi ve günlük planlayıcılar hakkında güçlü fikirleri var gibi görünüyor ve bir şekilde bunu karşı konulmaz buluyorum.

Koridorun sonundaki merdivenlerin kapısı açılır ve kot pantolon ve kovboy gömleği giymiş orta yaşlı Asyalı bir adam içeri girer.

"İyi ki sonunda yeni binayı bitirdiler," diye sesleniyor Oliver, fayans döşeli koridorda bana. "Eski departmandaki perili ofisi almak için her şey hazır." "

"Sanki o ofislerden sadece biri periliymiş gibi konuşuyorsun," diye karşılık veriyorum.

Yaklaştıkça Oliver'ın moda seçimleri daha da ilginçleşiyor. Şu anda lenslerim takılı değil ya da gözlüklerim takılı değil, bu yüzden uzaktan süslemeli gri bir gömlek gibi görünen şey aslında bir

pembenin çeşitli tonlarında şal deseni, ceplerin üzerinde işlemeli girdaplar ve yıldızlar.

"Eminim tüm o bina, koridorlarında yürüyüp de kadro verilmeyenlerin unutulmuş ruhları ve yıkılmış hayalleri tarafından lanetlenmiştir," diyor kuru bir sesle ve yanıma gelip duruyor. "Ama seni misafir bir profesörün, hayalet gibi küçük bir kızın gelip bebeğini bulmasına yardım edip edemeyeceğini sorduğuna yemin ettiği ofise yerleştirecektik."

"Yardım etti mi?" Mantıklı olan tek soruyu soruyorum.

"Sanırım onun yerine sabahın üçünde histerik bir halde Gerald'ı aradı," diyor. "Eminim bunu iyi karşılamıştır," diyorum sesimi alçak tutarak ve Oliver sadece iç çeker.

"Ondan sonra uzunca bir süre başka bir kadın misafir profesörümüz olmadı," diye itiraf ediyor. "Geri kalanımız ne kadar tavsiye ederse etsin."

"Gerald kişinin yaptıkları yüzünden bütün bir sınıfa kin mi besliyordu? Kulağa hiç de onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor," diye mırıldanarak Oliver'a bakıyorum.

Danışmanım - hayır, *eski* danışmanım, artık iş arkadaşınız - bana komplocu bir bakış attı.

"Yepyeni bir binada bile, buradaki duvarların kulakları var," diyor tek kaşını kaldırarak. "Ve ruhunun kadrolu olmayanların hayaletleri arasına katılmasını istemezsin, değil mi?"

Sadece ürperiyorum.

"bile gelmedi," diyorum ve alay etmiyorum.

Kadro verilmemesi bir profesörün başına gelebilecek en kötü şeydir, ölümle sonuçlanacak bir sakatlık dışında, ancak açıkçası seçme şansım olsa bir parmağımı kaybetmeyi tercih edebilirdim.

Bu kovulmaya benzemez. Kovulursanız, yine de kendi alanınızda bir işe girebilirsiniz - kadroya alınmazsanız, sadece mevcut işinizi kaybetmekle kalmazsınız, başka bir yerde işe alınma şansınız da yüzde sıfır olur.

Başka bir deyişle, eğer kadroya alınmazsanız, aklınızda yedek bir kariyer olsa iyi olur. Cehennem gibi.

"Hiç sanmıyorum," diyor Oliver neşeyle. "Öte yandan, ben birkaç yıldır görevdeyim, bu yüzden Gerald'ı, kışından ısırsa yeni bir fikirle ne yapacağını bilemeyen ve ilk Bush yönetiminden bu yana aklından tek bir orijinal düşünce geçmeyen tam bir dinozor olarak adlandırmakta özgürüm."

Ben sadece gülüyorum ve Oliver tek kaşını kaldırıyor.

"Akşam yemeği partileri inanılmaz derecede sıkıcı," diyor. "İçkiler zayıf, yemekler kötü ve sadece diğer yaşı beyaz adamları davet ediyor. Bir de beni, açık fikirli olduğunu ve yaşı beyaz adam olmayan birini tanıdığını kanıtlamak için."

"Ben Dr. Comstock'u sevimli, bilge, cömert, ağırbaşlı ve..."

Düşünmeye devam ediyorum.

"...bilgilendirici birey," diyorum, biraz fazla yüksek sesle, koridorda diğer ofislere doğru bakarak.

Oliver sırtıyor.

"Kısa sürede tam bir profesör olacaksın," diyor. "Saat ikide dersim var, kampüse gidiyor musun?"

"Keyes'te Honors Calc," diyorum ve koridorda çift camlı kapılara doğru yürüyoruz.

İşimi Oliver Nguyen'e borçlu olduğuma eminim. Burada doktoramı yaparken danışmanım oydu ve geçen yıl bu pozisyon aniden açıldığında beni başvurmaya zorlayan da oydu.

Sonradan öğrendim ki yaklaşık bin başvuru varmış ve bunların çoğu muhtemelen benden daha nitelikli kişilermiş. Bu işi almam bir mucize.

"Umarım klimayı tamir etmişlerdir," diyor. "Saunada kimse bir şey öğrenemez.

Geçen dönem her şey kontrolden çıktı -"

"Profesör Loveless?" diye soruyor bir ses, tam da ana Matematik ofisinin önünden geçerken.

Bunun ben olduğumu hatırlamam yarım saniyemi aldı. "Evet?"

"Dr. Comstock sizi görmek istiyor," diyor Karen, Yönetici Asistanı - sekreter değil, *asla* sekreter değil - ağır ahşap kapılarla çerçevelenmiş açık bir kapıdan sesleniyor.

Büyük bir ahşap masanın arkasından bana umutla bakıyor, boyalı sarı saçları adeta bir kask gibi.

"Elbette," diyorum ona ve Oliver'a başımı sallıyorum.

"İyi şanslar. Sonra konuşuruz," diyor ve hızlıca omzuma vurup uzaklaşıyor. Karen başıyla bir selam verdikten sonra bir ofis kapısını işaret ediyor.

"İçeri girebilirsiniz, Dr. Comstock sizi bekliyor," diyor Karen, okuma gözlüklerinin ardından bilgisayarına bakmaya başlamış bile.

"Teşekkürler," diyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Etrafı kitap raflarıyla çevrili kocaman ahşap bir masanın arkasında Dr. Comstock, kendisine böyle hitap edilmesini tercih ediyor. Yüzüne karşı ona hiç Gerald demedim ve demeyeceğim. Bundan kurtulduğunu duyduğum tek kişi Ezekiel Thurston'dı, doksan üç yaşına yeni basmış ve muhtemelen burayı yakıp yıksa bile kurtulabilecek kadar uzun süredir buralarda olan emeritus bir profesör.

"Profesör Loveless," diyor, gözlüklerinin üzerinden bilgisayar monitörüne bakarken bana el sallıyor. "Oturun."

Oturuyorum, bir bileğimi diğer dizimin üzerine geçiriyorum ve bekliyorum. Akademide neredeyse her şey bir tür psikolojik güç oyunudur - kimin bir başkasını en uzun süre bekletebileceği, kimin bir başkasını en çok rahatsız edebileceği, kimin kimi aramak zorunda olduğu ve kimin ilk isimlerden kurtulabileceği ile *ilgilidir*.

Bu benim Aşıl topuğum. Son derece açık sözlü biriyim ve diğer herkesin de öyle olduğu düşüncesinden asla kurtulamadım. Berbat bir yalancıyım. Kariyerim için iyi olduğunu bilsem bile içimden gelmeyen şeyleri söylemekten nefret ederim.

Dr. Comstock'un beni kabul etmesini bekliyorum. Kampüse varmak için daha çok zamanım var, bu yüzden ofisin önündeki büyük pencerelerden içeri giren güneşi seyretmeyi ve kitap raflarındaki kitapların başlıklarını taramayı umursamıyorum.

"Pekâlâ, bunun için üzgünüm," diyor Dr. Comstock sonunda, en azından üzgün olmadığını bilecek kadar anlayışlı olmama rağmen. "Rektör Yardımcısına hızlıca yanıt vermem gerekiyordu, nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Elbette," diyorum, bilmediğim halde.

"Şey," diyor ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Normalde burada yeni işe başlayanlara hızlıca bir hoş geldin demek, kendimi düzgünce tanıtmak, kapımın her zaman açık olduğunu bildirmek gibi şeyler yaparım ama doğal olarak bunların hepsini zaten biliyorsunuz."

"Evet," diye kabul ediyorum.

Kapısı her zaman açık değil ama ikimiz de öyleymiş gibi davranabiliriz.

"Bu nedenle, tüm bölümün doktora öğrenciliğinden yardımcı doçentliğe geçişinize tanık olmaktan son derece memnun olduğunu söylememe izin verin" diyor. "Virginia Eyalet Üniversitesi adına, fakülteye hoş geldiniz."

Ayağa kalkıyor, bir elini uzatıyor. Her şeyde bir şovmenlik havası var ama bu da işin bir parçası. Ayağa kalktım, elini sıktım,

Resmi karşılama için teşekkür ederim. Birkaç hoşbeş daha ettikten sonra ayrılmak için döndüm.

"Bu arada Caleb," diyor tam kapıya ulaştığımda. "Önümüzdeki Cuma akşamı Madison Scholars'ın hoş geldin resepsiyonuna katılmanı istiyorum. Benim de gitmem gerekiyor ama korkarım bir işim çıktı. Gelebilir misin?"

Aslında bu bir soru değil. Daha çok bunu ne kadar istediğimi ölçmek için bir test, çünkü ikimiz de çok iyi biliyoruz ki, ortaya çıkan şey, üniversite öğrencilerinin doldurduğu bir ziyafete gitmek istememesi.

"Elbette," diyorum gülümseyerek. "Memnuniyetle."

"Teşekkür ederim," dedi ve ofisinden çıkıp Karen'a başımı salladım ve nihayet gerçek bir profesör olarak ilk dersimi vermek üzere kampüse doğru yola koyuldum.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Bu sefer beyaz tahtaya *Profesör Caleb Loveless* yazabilsem de, bu benim Calculus I'i öğrettiğim yedinci yılım. Honors Calculus olsa da, bunun tek anlamı daha fazla materyal işlediğimiz ve finalin biraz daha zor olduğu.

Aslında, daha önce tam olarak bu odada ders verdiğimden eminim. Dar, dikey pencereden görünen manzara tanıdık geliyor ve sanırım bilgisayarın arkasındaki köşede, karo zemin üzerindeki garip turuncu lekeyi hatırlıyorum.

İlk öğrenci dersten tam yedi dakika önce geldi, eşyalarını ön sıradaki bir masaya bıraktı ve bana doğru yürüdü. Daha ağzını açmadan, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

"Merhaba Profesör Loveless, ben Angela Gillard," diyor manikürlü elini uzatarak. "Ders başlamadan önce birkaç sorum olacaktı."

Her zaman bir tane vardır. VSU, ABD'deki en iyi devlet üniversitelerinden biri, bu yüzden yoğun motivasyonlu, yüksek başarılı öğrenci sıkıntısı yok. Angela sarışın, tek bir saç teli bile yerinde değil, sıcağa rağmen pantolon ve düğmeli gömlek giyiyor.

Muhtemelen yirmi yıl içinde Dışişleri Bakanı olacak.

"Calculus'a hoş geldiniz," diye cevap veriyorum ve o da başını sallayıp düzgünce etiketlenmiş bir klasörden ders programımı çıkarıyor. Zaten birkaç renkle vurgulanmış olduğunu fark ediyorum

"Sizinle ders programı hakkında konuşmak istiyordum," diyor ve Kasım ayına gelene kadar sayfaları çeviriyor. "Planladığım bazı seyahatlerim var."

Bayan..."

Onun arkasında, diğer öğrenciler teker teker içeri süzölmeye başlıyor. Çoğu sıcak bir Ağustos gününde sıradan üniversite öğrencileri gibi giyinmiş - şortlar, tişörtler, parmak arası terlikler. Dışarısı doksan dereceye yakın. Dersi ben vermiyor olsaydım ben de şort giyerdim.

"...bu yüzden Şükran Günü'nden önce neleri kaçırdığımı konuşmak için bire bir zaman ayarlamak istiyorum," diyor Angela.

"ilk sayfada," diyorum.

Sanki onu anlamamışım gibi bana gülümsedi. Anladım.

"Gerçekten bir zaman ayarlamayı tercih ederim," diyor.

"Eğer ofis saatlerim yeterli değilse, Kasım ayında bunu kesinlikle tartışabiliriz," diye teklif ediyorum. "Başka endişeleriniz var mı?"

Dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor ve bana sinirli bir bakış atıyor ama cevabımı kabul ediyor.

"Evet, final hakkında," diyor. "Bana söyleyebilir misiniz..."

O beni finalin zamanlaması hakkında sorgularken ben saate bakıyorum. İlk dersimin başlamasına üç dakika daha var ve sınıf neredeyse dolu.

Kendime rağmen, bunu defalarca yapmış olmama rağmen, biraz gerginim. Hep öyle olurum. Bunun doğal olduğuna eminim.

Angela'ya "Korkarım odalar dönem sonuna kadar tahsis edilmeyecek," diyorum. Hiç memnun olmadı.

"Soruyorum çünkü final programım çok karmaşık olacak ve alternatif bir sınav dönemi talep etmem gerekip gerekmediğini mümkün olan en kısa sürede öğrenmek istiyorum" diyor, bir milim bile geri adım atmadan.

"Odalar Kasım ortasında kura ile belirleniyor," diyorum.

"Elbette, bazıları daha erken ayarlanabilir?" diyor. "Çok şey istemek gibi görünmüyor -"

Bir elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Süreçle hiçbir ilgim yok," diyorum. "Sınavınızın ne zaman ve nerede olacağını öğrendiğimde size söyleyeceğim. Şimdi derse başlamam gerekiyor."

"Bu konuyu kiminle konuşacağım?" diye soruyor, kıpırdamadan.

"Bu, danışmanınız için mükemmel bir soruya benziyor," diyorum ona. "Lütfen yerinize oturun."

Angela bu cevaptan da memnun değil ama oturuyor ve çoktan çıkardığı ders programının yanına bir kalem ve dört fosforlu kalem yerleştiriyor.

Öndeki masanın üzerinde duran ders kitaplarını düzeltiyorum, bir tanesini alıyorum, kürsüye yürüyorum, ortalıyorum, kendimi daha profesör gibi hissetmemi sağladığı için genellikle dersin ilk birkaç haftasında taktığım gözlüklerimi ayarlıyorum.

"Honors Calculus 102'ye hoş geldiniz," diye başlıyorum. "Ben Profesör Loveless. Eğer Modern Dans dersinde olmanız gerekiyorsa, yanlış sınıfa geldiniz."

Her zamanki gibi kibar bir kahkaha dalgası yaratıyor.

"Bugün oldukça kısa bir ders olacak," diyerek her zamanki konuşmama başlıyorum. "Ders programının, politikaların ve beklentilerin üzerinden geçeceğim ve Çarşamba günü eğitime başlayacağız. Herhangi bir sorunuz varsa..."

Konuşurken, her yıl daha da gençleştiklerine yemin ettiğim öğrencilere bakıyorum. Düzgün sıralarda oturuyorlar, bazıları beni izliyor, bazıları ders programını okuyor. İlk gün olduğu için henüz kimse ders sırasında telefonuna bakmıyor.

Dönemin bu noktasında, hala parlak gözlü, gür kuyruklu, iyimserler, hatta bölümleri için bu dersi almak zorunda olanlar bile. Muhtemelen birkaç hafta içinde, işler giderek karmaşıklıktıkça bu durum değişecektir. "...notunuzun yüzde kırkını oluşturacak," diyorum, her dönem söylediğim aynı şeyi. "Ara sınavınız notunuzun yüzde otuzunu oluşturacak.

final için -"

Donup kaldım. Sesim boğazımda düğümleniyor. Nefes bile .

Uzun, çok uzun bir an boyunca sınıfta sessizlik hüküm sürer. Kâğıtlar karıştırılır. Kalemler tıkırdıyor.

İnanmayarak bakıyorum.

Arka sıralardan, omurgası dimdik, gözleri fal taşı gibi açılmış Thalia bana bakıyor.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

THALIA

Zeminin içinde erimek ve çirkin fayansların arasındaki çatlaklarda kaybolmak İSTİYORUM.

Onu sınıfın önünde gördüğüm anda gitmeliydim. Evet, mezun olmak için bu derse ihtiyacım var ve evet, programımın geri kalanıyla olan tek bölüm bu, ama mezun olmak için beş yıl almak birden kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Matematik profesörüm dün gece beni duvara yaslayan, hayatımız buna bağlıymış gibi öpen ve beni orgazm etmek istediğini söyleyen adamken değil.

Sadece anısı bile yüzümün yeniden ısınmasına neden oluyor, elim kalemimi o kadar sıkıyor ki, kalemimin kırılmaması bir mucize.

Çatlak.

- Ve işte kalemim gidiyor. Hızla düşürüyorum ve Onur Kalkülüsü müfredatımın üzerine düşüyor, koyu mavi mürekkep kalın bir şekilde sızıyor.

Öylece bakıyorum. Caleb - hayır, *Profesör Loveless*, Tanrım - yine konuşuyor ve şimdi de devamsızlık politikasına geçti. En azından elime çok fazla mürekkep bulaşmadı, gerçi şimdi ders programını takip edemiyorum, sanki en başta bunu yapıyormuşum gibi.

O benim profesörüm.

Dün gece profesörümün aletini hissettim. Sertleştiğinde. Dili ağzımdayken.

Ve bu beni çok ama çok etti.

Ortadan kaybolmak istiyorum.

Kapıya bakıyorum ve düşünüyorum. Uzak değil. Arka sıraya bilerek oturmuştum, başka bir nedeni yoktu.

Akranlarımla bana bu acı halimle bakmalarına dayanamıyordum.

Ama ben yapmıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, çünkü bir tür kargaşa çıkarmak sessiz kalmaktan daha kötü olurdu, değil mi? Belki de mürekkep lekeli ders programıma yeterince uzun süre bakarsam, kafamı kaldırdığımda karşımdaki artık Caleb değil, gözlüklü başka bir ateşli profesör olacak -

Hayır. Hayır, hala o.

Herkes kâğıtlarını çantalarına tıktırıp ayağa kalkana kadar dersin geri kalanında başımı kaldırmadım.

İşte o zaman yüksek sesle ve net bir şekilde şunu duyuyorum: "Thalia Lopez, sizinle biraz görüşebilir miyim? Diğerleri, Çarşamba görüşürüz."

Ön tarafa doğru ilerlemeden önce herkesin gitmesini bekliyorum, mahvolmuş müfredatımı, kırılmış kalemimle birlikte çöpe atıyorum ve avucumdaki mürekkebi büyük bir leke haline getiriyorum. Diğer iki öğrenci ona bir şey soruyor - not verme politikası gibi görünüyor - bu yüzden geride duruyorum ve dün gece dışında herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Sonunda son kişi de gitti. Caleb - hayır, Profesör Loveless, Tanrı aşkına bunun olduğuna inanamıyorum - ve ben ikimiz de onun gidişini izliyoruz.

Sonra birbirimize bakıyoruz. Gözlüklerini çıkarıp kürsünün üzerine koyuyor ve bir süre bakıyor.

Sonra odanın önündeki masanın etrafından ve masaya yaslanıyor, yüzü bana dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kollarını dirseğine kadar sıvamış.

Dövme var. Sekstant. Ön kolları gün ışığında daha da güzel, kalın ve kaslı

-

"Öğrenci olduğunu fark etmemiştim," diyor.

Yutkunuyorum, ağzım çöl gibi kuru ve bir omzuma astığım postacı çantasını kaydırıyorum.

"Profesör olduğunuzu fark etmemiştim," diyorum.

"Bu da dün gece olanları son derece uygunsuz kılıyor," diye devam ediyor, sesi kısık.

Göz göze geldik.

"Bilmesek olmazdı," diye mırıldanıyorum, dışarıdaki koridordakilerin duymaması için sessizce.

"Öyle bile olsa," diyor, sesi benimkine uyuyor. "Etik açıdan dün gece en iyi ihtimalle karanlık. Ve ileriye dönük -"

"Siyah ve beyaz mı?" O daha söyleyemeden ben soruyorum, kelimeleri ilk önce çıkarma ihtiyacımla takla attırıyorum.

Onun duymak istemiyorum. Ben söylersem daha kolay olur.

"Evet," diye kabul ediyor, sonra duraksıyor. Bana bakıyor ve tek bir milisaniye için botanik bahçesinde el ele tutuşup Vivian'ı ışıklı patikadan takip ettiğimizi düşünüyorum.

"Bir öğrenciyle kesinlikle çıkamam," diyor, sesi alçak, yumuşak, nazik. Gizli. "Üniversite politikası bu konuda son derece açık."

Acıtıyor.

Sınıfa adım attığım ve onu gördüğüm ilk saniyeden itibaren bunun olacağını biliyordum ama yine de canım yanıyor.

"Elbette," diye kabul ediyorum, bedenimi dik ve sert tutarak. "Bu son derece uygunsuz olurdu."

"Olurdu," diyor.

Ve sonra, o kadar sessiz ki onu zar zor duyuyorum:

"Özür dilerim." "Ben de," diye fısıldıyorum ve bekliyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Başka bir şey, bir umut kırıntısı.

Mezun olduğunda beni ara, belki.

Ama bilmiyor. Şu anda muhtemelen zamanda geriye gidip dünü silebilmeyi, beni matematik dersindeki on sekiz öğrenciden biri olarak silebilmeyi diliyordu.

Ben de bir kez başımı salladım, aklımı topladım ve sınıftan çıktım.

Yemin ederim benimle alay ediyorlar.

Yatak odamın kapısını açtığım anda karşımdalar: öğleden sonra güneşinin altında parlak renkli ve canlı. Her biri uzun, gururlu ve kalın ve şu anda hiç de istemediğim bir hatırlatıcı.

"Margaret!" Bağırıyorum, çantamı neredeyse yere fırlatıyorum. "Aletlerin masamın üzerinde! Yine!"

"Özür dilerim!" diye sesleniyor, sesi küçük dairede yankılanıyor.

"Endişelenme, onlar sosyal medya serserileri."

"Evet, olsa iyi olur!" Ben de bağırıyorum ve şimdi bir masa sandalyesinin gıcirtısını, hışırtısını duyuyorum.

"Üzgünüm," diyor tekrar ve iki saniye sonra yatak odamın kapısından içeri giriyor. "Sihirli saatte en iyi ışıklandırma senin odanda ve ben de mağazanın Instagram'ı için bir şeyler yapıyordum -"

"Lütfen masama bir sürü dildo bırakmaz mısın?" Şak diye söyledim. "Çok şey istiyormuşum gibi gelmiyor. Masamda dev mavi penisler olmasın. Çok mu fazla?"

"Tamam, tamam," diyor, dördünü de bir hamlede kollarına alıyor, üçünü vücuduna yaslıyor ve en büyüğü olan mor ve açıkçası endişe verici olanı sağ elinde tutuyor. "Yemin ederim, yepyeni bunlar."

"Yepyeni ya da Kral Tut'un kazılarında bulduğunuz bir sik olması umurumda değil," diyorum. "Onları masamda istemiyorum. Odamda da istemiyorum." Postacı çantamı yerden alıp ikiz yatağımın üzerine bırakıyorum, dizüstü bilgisayarımı içinden çıkarıp yara bere içindeki ahşap masanın üzerine koyuyorum. Margaret hala Orada durmuş, elinde bir sürü dildo, beni izliyordu.

"Ne?" Soruyorum, kelimeyi söylemek istediğimden yaklaşık beş kat daha şirret bir şekilde söylüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Masa sandalyemi çekip oturuyorum ve açılmamış dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

Boktan bir öğleden sonraydı ama matematik profesörünüz tarafından belirsiz bir şekilde terk edilmek insana bunu yaptırıyor sanırım. Kızgınım, kırgınım, üzgünüm ve kızacak kimsem bile yok.

Caleb'e mi? Başka ne yapması gerekiyordu? Dün gece onu doğru düzgün taramadığım için kendime mi?

Hayır, sadece genel olarak evrene kızgınım / kırgınım / üzgünüm / her şeyim var ve bu gerçekten tatmin edici değil.

"Thalia," diyor tekrar. "Sorun nedir?"

Bir an için ona gerçeği söyleyip söylememem gerektiğini bile bilemedim. Yanlışlıkla çıktığımız için başımız derde girebilir mi?

Siktir et, sanırım.

"Dün geceki adamı tanıyor musun?"

Dildoları yatağımın üzerine atıyor ve yanlarına oturuyor, bana bakıyor, bağdaş kurmuş, gözleri kısılmış.

"Şimdiden bir şey mi oldu?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Dün gece, onlar sabahın birinde barlardan eve döndüklerinde, ben hala uyanıktım ve randevum hakkında övgüler yağdırmış olabilirim. *Çok fazla* ağda yapmış olabilirim.

"Evet," diyorum alnımı bir elimin üzerine koyarak. "O benim matematik profesörüm."

Tam bir sessizlik. Yeterince uzun bir süre sonra dönüp Margaret'a bakıyorum. Şaşkınlıkla bana bakıyor, ağzı biraz açık.

"O adam profesör mü?" diyor sonunda. "Profesör. Asistan ya da yüksek lisans öğrencisi falan değil."

"Siktiğimin profesörü," diyorum, anlamlı olduğundan emin olmadığım bir kelime, dizüstü bilgisayarımı açarken.

"Ve bir üniversite öğrencisini dışarı mı çıkardı? Bu şaibeli" diyor ve şimdi sesi endişeli çıkıyor. "Ve ciddi bir etik ihlali -"

Sandalyemde dönüyorum, VSU Matematik Fakültesi sayfasını açtığım dizüstü bilgisayarımı kaldırıyorum. Eğilmiş, okuyor.

"Şu anki araştırma uzmanlık alanı Diplodean Sayı Regresyon Teorisi ve ABD'deki üç büyük uzun mesafe parkurunu da yürümüş. Bir gün Büyük Himalaya Yolu'nu tamamlamayı umuyor," diye okuduktan sonra bana bakıyor. "Ve öğrencilerle çıkıyor -"

"Ona öğrenci olduğumu söylemedim," diyorum. "Bana profesör olduğunu söylemedi, ben de üniversite öğrencisi olduğumdan bahsetmedim, sadece şehirde yaşayan ve muhtemelen bir ya da iki yıl önce mezun olmuş biri olduğunu düşündüm."

"Ne yaptığını hiç sormadın mı? O sana hiç sormadı mı?"

Margaret şüpheli görünüyor.

"Hayır," diyorum, dizüstü bilgisayarımı masaya geri koyup takıyorum.

"Ne hakkında konuştunuz?"

Büyü ve deniz canavarları ve pikap sanatçıları ve yıldızlar, sanırım. "Diğer şeyler. Metni ister misin?"

"Konuşuyor muydun?" diye soruyor, iki kaşını da kaldırarak. "Excalibur'un olmadığını söylediğini sanıyordum."

Excalibur, bir gece yarısı sohbetinde kendimden 'taştaki ters kılıç durumu' olarak bahsettiğim zamandan sonra, dördümüzün bekaretimi sonunda alacak olan muhtemelen efsanevi alete verdiği isimdir. Bu hem bir şaka hem de kullanışlı bir steno haline geldi ve evet, Kral Arthur'un kılıcı taştan *çıkardığını* biliyorum.

"Evet, konuştuk," diyorum, yüzümün kızardığını görmesin diye başka tarafa bakarak. "Sadece bu konuda değil."

Hâlâ yatağımdan beni izliyor, yüzünün her yerinde endişe var.

"Biz zaten ayrıldık," diyorum. "Burada oturup seninle konuştuğumu ve başka bir randevuya çıkmaya hazırlanmadığımı fark edeceksin."

"Sadece öğrencilerle çıkan profesörler -" "O öğrencileriyle çıkan bir profesör değil."

"Q.E.D., o," diye belirtiyor. "Sadece bunu birine söylememiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum -"

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım.

" - Bir model olması ihtimaline karşı,"
diye bitiriyor. Birdenbire biraz kararsız kaldım.

Dün gece özel gibiydi. Maviden bir fırtına gibi geldi, tamamen gerçektir, ama şimdi merak etmeden duramıyorum. Ben ilk miyim? Rutin olarak üniversite öğrencileriyle çıkmaya çalışmıyor, değil mi?

Bir kaza anlaşılabilir, ama üniversite öğrencilerine düşkün bir profesör... endişe verici.

"Bakın, bu sadece bir randevuydu," diyorum, mantıklı görünmeye çalışarak. "Tek yaptığımız öpüşmek, ikinci bir randevu için anlaşmak ve bugün onun sınıfına bunu iptal etmektir."

Margaret şüpheli görünüyor ve onu pek suçlayamıyorum çünkü 'lisans öğrencileriyle çıkan profesör' kulağa çok ama çok kötü geliyor.

"Bitti artık," diyorum. "Zarar yok, faul yok, zaten sona erdi.

Kaptan." Derin bir nefes alıyor, sonra başını sallayarak bırakıyor.

"Özür dilerim," diyor ve sonra bana araştıran bir bakış atıyor. "İyi misin? Dün gece onunla gerçekten ilgileniyor gibiydin."

İyi değilim. Aslında, yıkıldım. Hatta belki de kalbim kırıldı, ki bu tek bir randevudan sonra hissedilecek aptalca bir şey ama olsun. Sanırım aptal gibi hissediyorum.

"İyi " diyorum.

"Gel buraya," diyor bir elini uzatarak.

Yüzümü buruşturup ona bakıyorum.

"Gel de fiziksel şefkat gör, lanet olsun," diye devam ediyor, hâlâ elini uzatarak. "Kortizol seviyenizi düşürecek ve beyninize muhtemelen ihtiyacınız olan dopamini verecektir."

Bazen Margaret'le tartışmak imkansız oluyor, ben de gidip yatağıma uzanıyorum, bacaklarım bir taraftan sarkıyor. O da yanıma uzandı.

"Omurgama bir dildo batıyor," diye iç geçiriyorum.

"Dürtmesi gereken yer değil," diye dalga geçiyor.

Kıvrıyorum, sonra nihayet penisten çok modern sanata benzeyen uzun, kalın, kırmızı, yumrulu bir silikon çıkarıyorum. Yanımdaki Margaret kıpırdanıyor, sonra gülünç büyüklükteki mor olanla benim yapay penisime vuruyor.

"Nöbette!" diyor ve sonunda gülüyorum.

BÖLÜM DOKUZ

CALEB

Aynada kendime bakıyorum ve kravatımın kemerimle kesiştiği noktayı inceleyerek iç çekiyorum. Daha dik duruyorum. Kambur duruyorum. Hafifçe gevşetiyorum, çünkü bu şey her zaman beni boğuyormuş gibi hissettiriyor.

Tüm pozisyonlarda kravatın ucu kemerimin belirlediği sınırlar içinde kalıyor. Tanrım, beş farklı denemeden sonra, sanırım başardım.

" - Annemin kilisedeki arkadaşlarından biri bir lazanya daha getirirse taşacak, yemin ederim," diyor Seth'in sesi, telefonumun hoparlörünün açık olduğu yatağımın ayak ucundan.

"Annemin kilisedeki arkadaşları mı yoksa Eli mı?" Kendimi hissettiğim kadar gülünç görünmediğimi umarak aynada hâlâ kendime bakarak soruyorum.

"Eli asla lazanyayı dondurmaz," diyor Seth. "Şaka mı yapıyorsun? 'Peyniri dondurmak hücre duvarlarını parçalar ve falan filanın erime noktasını etkiler,' dediğini duyar gibiyim."

Komodinden gözlüklerimi alıp takıyorum, ama artık biraz bulanık olmadığım halde, takım elbise giymiş bir tür şirket dangalağı gibi görüldüğüm fikrinden kurtulamıyorum. Koyu gri ve düzgün dikilmiş olması önemli değil ve binlerce denemeden sonra nihayet kravatı doğru bağlamış olmam da önemli değil.

Ben takım elbiseye ait değilim. Ben tişört ve kot pantolona, belki kışın polar ve flanele, dışarı çıkmamı ve hareket etmemi sağlayan her şeye aitim. Takım elbiseler çok kısıtlayıcı. Gecenin sonunda kendi derimden atlayacakmış gibi hissedeceğim.

Çünkü takım elbiseleri sevmiyorum. Madison Scholars'ın yıl başı yemeğine katılmamın, üzerimden atlayacakmışım gibi hissettirmesinin tek olası nedeni bu.

Tek sebep.

"Daniel'dan günde iki kez güncelleme alıyorum," diyor Seth. "Genellikle yeni doğmuş bir bebek için ne kadar hazırlıklı olduklarına ve ne kadar sakin hissettiğine dair hızlı bir monologla devam ediyor, yani..."

Seth ve Daniel, memleketimizde birlikte bir bira fabrikası işleten iki kardeşim, dolayısıyla Seth elbette müstakbel yeğenimiz hakkında oldukça bilgili.

"Peki ya Rusty?" Ben soruyorum. "Çocuk odası süslemeleri nasıl gidiyor?"

Rusty, Daniel'in dokuz yaşındaki kızı ve yeni kardeşinin gelişine onu da dahil etmenin bir yolu olarak, Daniel ve eşi Charlie ondan çocuk odası süslemelerinden sorumlu olmasını istediler.

Gitti... ilginç bir şekilde.

"Beşiğin üzerindeki duvar için fotogerçekçi Kraken'den vazgeçirmişler" diyor. "Ve sanırım dost canlısı görünümlü bir ahtapot için pazarlık yapıyorlar," diyor Seth.

"İlerleme."

Seth, "Bebek şu anda su altında yaşadığı için Kraken'in rahatlatıcı bir akraba ruhu olacağını iddia etmeye çalıştı," diyor.

"Bir şekilde Eli'nın kızı olmadığından, Daniel'in kızı olmadığından emin miyiz?" Ben soruyorum, o sadece homurdanıyor.

"İş nasıl?" diye soruyor. "Bu iç çekme ve hışırtı da neyin nesi? Sıcak bir randevu mu?"

"Lisans öğrencileri için bir ziyafete gitmem gerekiyor," dedim. "Takım elbise gerekli."

Herhangi bir üniversite öğrencisi değil sanırım.

Madison Scholars. Thalia gibi.

İki hafta oldu. Altı ders seansı. Altı saat boyunca sınıfımın arkasında oturdu, ben limitleri hesaplamaktan bahsederken dünyanın en çalışkan notlarını aldı.

İki haftalık ders. Altı saatlik kalkülüs dersi ve sınıfa her girdiğinde dünya hâlâ bir an için kendi ekseninde dönüyor.

Nefret ediyorum.

Bir öğrenciyi arzulamaktan nefret ediyorum. Kendimi pis ve yaşlı bir sapıkmışım gibi hissettiriyor, sanki amigo kız seçmelerinde sırf antrenman kıyafeti giymiş lisans öğrencilerini süzmek için takılmaktan bir adım uzaktaymışım gibi.

Onu bir öğrenci olarak değil de, bana büyüden bahseden ve sonra yıldız ışığında beni öpen kız olarak düşünmekten nefret ediyorum.

Kendimden nefret etmeye başlıyorum.

Virginia Eyalet Üniversitesi'nin 17.289 lisans öğrencisi var ve bunların 17.288'i bana çocuk gibi görünüyor. Daha önce hiç birinden etkilenmemiştim. Ne öğretmenliğimin ilk yılında, bazılarında ancak daha büyük olan bir yüksek lisans öğrencisiyken; ne de daha sonraki yıllarda.

Bu düşünce hiç aklıma gelmedi. Onlar *öğrenci*. En azından 17,288 tanesi.

İki haftadır Thalia'nın bu değişimi yapmasını bekliyorum. Her gün uyanıyorum ve *belki de bugün nihayet bir öğrenci gibi görüldüğü gündür* diye düşünüyorum.

"Bugünlerde lisans öğrencilerine ziyafet mi veriliyor?" Seth soruyor. "Az önce yemekhanede vıcık vıcık tavuk ihaleleri için kredi aldım. Harçların sürekli artmasına şaşmamalı."

"Üniversite harçları hakkında ne biliyorsun?" Aynada kendime bakmaktan vazgeçip çorap çekmecemi açarak soruyorum.

"Daniel'in harç tahminini kim yapıyor sanıyorsun?" Seth gülüyor. "Rusty'nin üniversiteye gitmesine daha dokuz yıl var. Hazırlıklı olmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Rusty için gerçekten hazırlıklı olan var mı?" Takım elbiseyle uyumlu olanları bulmak için bir kat yürüyüş çorabını karıştırırken soruyorum.

"Şey, hayır," diye itiraf ediyor Seth. "Sana son yaptığı şeyi söyleyen oldu mu?"

Sonunda bir çift siyah çorap alıyorum, ani bir suçluluk duygusu kaburgalarımın arasına doğru ilerliyor. Taşınma ve okul yılının başlaması arasında neredeyse bir aydır ne evimi ziyaret ettim ne de ailemden birini gördüm.

"Bilgisayar korsanlığı," sanırım. "Eli'dan bütün bir domuz almasını istiyor ki düzgün bir luau yapabilsinler. Simyada ustalaşmış ve kurşunu altına çevirmeyi başarmış."

Seth sadece gülüyor.

"Yaklaştın," diyor. "Ortaçağ kuşatmacılığı. Levi ona bir trebuchet maketi yapmasında yardım ediyor."

Birazcık bile şaşırmadım.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

THALIA

"SAÇLARIMI GERİ ÇEKMEİYİM," diyorum aynada kendime kaşlarımı çatarak.

"Kes ," diyor Victoria, dişlerinde ruj izi olup olmadığını kontrol etmek için öne doğru eğilerek.

"Topuz daha asil görünmez mi?" diye sordum. "Belki içinden kalem geçen bir topuz, oh, ders çalışmakla o kadar meşguldüm ki seni görmedim, işte bu kadar çalışkanım gibi."

Üzerimde *dize* kadar inen siyah bir kılıf elbise, siyah ayakkabılar, kraliyet mavisi bir hırka var ve şu anda kıyafetimin *zeki, odaklanmış ve burs konusunda ciddi* mi yoksa *dandik bir kütüphaneci* mi olduğunu anlayamıyorum.

Fazla düşündüğümünden şüpheleniyorum.

"Thalia, son derece çalışkan görünüyorsun," diyor Victoria saçındaki eşarbı düzeltirken. "Sanki bana tüm DSM-IV'ten alıntı yapabilirmişsin gibi."

"Artık DSM-V var," diye düzeltiyorum onu.

"Gördün mü?" diyor. "Küpe mi, kolye mi?"

Dairemizin banyosundayız, ikimiz de evdeki tek boy aynasının önündeyiz. Bir an için Victoria'nın aynadaki yansımasını inceliyorum: asimetrik yakalı kırmızı bir elbise giymiş, doğal saçları geriye doğru toplanmış ve desenli bir başörtüsüyle sarılmış, her zamanki on milyon bileziği ve parlak kırmızı rujuyla birlikte.

Kendisi bir sanat öğrencisi, bu yüzden görsel olarak çekici şeyler yapmak onun işi, ama yine de zahmetsizce harika görünüyor.

"Küpeler," diyorum. "Boyun çizgisi kendi başına çok dramatik, kolyeye ihtiyacın yok."

"Sanırım haklısın," diyor. "Tanrım, erkekleri kıskanıyorum. Eğer tamamen gülünç olmayan bir takım elbise ceketi giymeyi başarırlarsa, bir geçiş hakkı kazanıyorlar. Peki ya kendilerini boğmadan kravat takmışlarsa?"

"Değil mi?" İç çekiyorum. "*Ruj sürersem beni daha ciddiye alacaklarını* düşünen bir erkek oldu mu hiç?"

"Erkeklerin ciddiye alınmak konusunda endişelendikleri izlenimini edinmedim," diyor, yarı dönmüş bir halde, elbisesinin arkasını kontrol ederken kalçalarının arkası tuvalet rezervuarına değiyor. "Sadece ciddiye alınacaklarını varsayıyorlar ve genellikle de haklılar."

Banyo kapısı çalınır ve bir an sonra kapı açılır ve Harper'ın kafası içeri girer.

"Hadi, gitmeliyiz," diyor, bize hızlıca bir göz atarak. "İkiniz de çok zeki, sanatsal, başarılı ve seksi görünüyorsunuz. Ayrıca Margaret'i daha fazla bekletirsek kedi yavrusu doğuracak."

"Yavru kedi doğurmayacağım, sadece geç kalmak istemiyorum," dediğini duyuyorum Margaret'in. "Geç kalmak istememek çok mu yanlış?"

Harper bize bir bakış attı, sonra gözden kayboldu. Saçlarımı son bir kez tarıyorum, sonra , kapıyı açıyorum ve onu takip ediyorum, Victoria da hemen arkamda.

Bu gece yıllık Madison Scholars ziyafeti var. Son sınıf öğrencisi olduğum için dördüncü kez gidiyor olsam da, üniversiteye yeni başlayan ve açıkçası boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşünen ufacık tefecik bir birinci sınıf öğrencisi olduğumdan beri hiç bu kadar endişeli olmamıştım.

VSU her yıl yeni gelen birinci sınıf öğrencilerine yirmi beş Madison Bursu vermektedir. Üniversiteye başvurmanın zaten yorucu olan sürecine ek olarak uzun ve yoğun bir başvuru sürecidir, ancak Madison Bursu buna değer.

Sadece tam burs ve okulla ilgili masraflar için çok küçük bir burs almakla kalmaz, aynı zamanda özel Onur sınıflarına da erişim sağlarsınız. Alanınızdaki profesörlerle ağ kurma etkinlikleri, özel mentorluk fırsatları, iş-çalışma programları ve daha fazlası var.

Ziyafet de bu etkinliklerden biri - ve üç saat önce Dr. Stephen Rossi'nin sadece katılmakla kalmayıp benim masamda oturacağını öğrendim.

Kendisi, travma sonrası stres bozukluğunun tedavisinde sanal gerçeklik kullanımı konusunda önde gelen araştırmacılardan biri ve Virginia Teknoloji Enstitüsü'ndeki Sanal Laboratuvar'ın başında bulunuyor.

Doğal olarak, birkaç ay içinde orada yapacağım yüksek lisans başvurusunu değerlendirecek kişilerden biri de o olacak. Danışmanım Dr. Castellano, bu akşamki yemeğe gelmesini neredeyse tamamen onunla tanışıp onu etkileyebilmem için ayarladı.

İki haftadır ilk kez Caleb'in ziyafette olup merak etmeyi bıraktım ve üzerime çorba dökmek ya da konuşurken yanlışlıkla frontal ve parietal lobları karıştırmamak için dua etmeye başladım.

Ancak, Caleb'in orada olup olmayacağını düşündüğüm bu iki hafta içinde bazı sonuçlara vardım ve kendim için bazı kurallar belirledim.

1. Muhtemelen orada olmayacak. VSU'nun bir milyar öğretim üyesi var. Çoğu bu yemeğe gitmez; o neden gitsin ki?

2. Eğer oradaysa, önemli değil. Kimin umurunda? Biz birlikte değiliz. Hiçbir şey değiliz. Aramızda hiçbir şey yok ve saklayacak bir şey de yok.

3. Ve eğer oradaysa - ki muhtemelen orada olmayacak - onunla konuşmayacağım. Onunla konuşmak için bir nedenim yok. Neden onunla konuşayım ki?

4. Kendimi onunla konuşmam gereken bir sosyal ortamda bulursam, aksi kabalık olur diye, havadan sudan konuşurum. Bu etkinliğin her yıl düzenlendiği balo salonunun güzelliğinden. Peynir tabağının lezzeti. Ne tür salata sosu sevdiği.

Ama gerçekten, orada olmayacak ve beni Dr. Rossi'nin önünde kendimi rezil etmemek için özgür bırakacak.

"İşte," diyor Harper, ben çantamı alıp gitmeye hazırlanırken küçük, ince bir paket uzatıyor.

Kendime rağmen yüzüm kızardı.

"Caleb orada olmayacak, Tanrı aşkına," diyorum, teklif edilen prezervatifi görmezden gelerek. "Ve sana söyledim, onun olduğunu fark eder etmez kapattık -"

Hepsi bana dillerde konuşmaya başlamışım gibi bakıyor ve ben de cümlelerin ortasında konuşmayı kesiyorum.

Harper tek kaşını kaldırarak, "Shout mendili istemiyorsanız, Shout mendilini almayın," diyor. "Bu konuda tuhaflaşmana gerek yok."

Bana teklif ettiği şeye bakıyorum. Kare bile değil. Prezervatife hiç benzemiyor.

Şu anda biraz gergin hissediyor olabilirim. Boğazımı temizledim, aldım ve çantama attım.

"Teşekkürler," diyorum sırttan üç arkadaşşıma.

ZİYAFET, kampüsün tam ortasındaki Randolph Hall'da gerçekleşiyor. Kampüsteki en eski ikinci bina olmasına rağmen, güzel bir şekilde korunmuş ve sık sık yenilenmiştir ve kelimelere dökülmesi zor olan eski Virginia cazibesine sahiptir.

Önünde durduğunuzda, arkanızı döndüğünüzde arnavut kaldırımli sokaklarda at arabalarını, uzun elbiseli kadınları ve takım elbiseli erkekleri, karanlığı aydınlatan gaz lambalarını görecekmışsınız gibi hissediyorsunuz.

Tuğla, dört kat yüksekliğinde, her iki yanında birer sütun, bakır çatısı artık donuk soluk bir yeşil. Her pencerenin içinde tek bir mum var, sanki bizi karşılamayı bekliyormuş gibi.

Her ihtimale karşı arkamı kontrol ediyorum. Parke taşı yok, sadece şort giyen ve frizbi oynayan birkaç adam var.

Randolph Hall'un içi de dışı kadar eski dünya görünümünde: geniş kalaslı ahşap zeminler, aydınlatma armatürlerinin etrafında karmaşık alçı kalıpları olan tavanlar, duvar apliklerindeki lambalar, her şey var.

Balo salonunun yanı sıra bu kat, her biri koltuklar, masalar, kitap rafları ve şömineyle donatılmış bir dizi küçük salondan oluşuyor. Başlangıçta bu bina VSU'daki öğrenci yaşamının merkeziydi; üniversite öğrencilerinin gelip birbirleriyle entelektüel fikirlerini tartışabildikleri, sayılarının üç yüz olduğu zamanlarda.

"Herkesin bir peynir tabağı var," diye mırıldanıyor Harper, odalar ağında ilerlerken. "Nasıl?"

"Herhalde bir yerlerde meze vardır," diyorum ona.

"Ama nerede?" diye soruyor, kötü bir takım elbise giymiş sıska bir adam elinde peynir, kraker ve üzümle dolu küçük bir tabakla geçerken.

"Fuayede," diyorum ona, bir kapı aralığından tek sıra halinde geçerken. "Her zaman fuayede. Her yıl. Göğüslerini soğut."

"Memelerim mükemmel bir sıcaklıkta," diyor, okşayacakmış gibi uzanıyor.

Son saniyede onun yerine elbisesinin yakasına dokunuyor. "İyi kurtardın," diyorum.

Harper, "Ben ağırbaşlı, sofistike bir kadını ve toplum içinde düşünmeden asla göğüslerimi avuçlamam," diyor. "Oh! İşte burada."

Bu son sözle birlikte kolumu tutuyor ve onu suçlayamıyorum. Peynir masası her yıl olduğu gibi bu yıl da harikalar yaratıyor: Küpler, parçalar ve tekerleklerin etrafı kraker ve üzümlerle çevrili, bazıları ustaca dökülmüş, bazıları da düzgünce istiflenmiş.

Peynirler çok katlı tabaklara dizilmiş ve aralarına diğer atıştırmalıklar serpiştirilmiş. Bazı peynir tabakları şarküteri ürünleri de içeriyor ve hatta sadece dekoratif olmadığını umarak bir tanesinden minicik bir turşu alıyorum.

Biraz üzüm de alıyorum ama onlar daha çok göstermelik çünkü tüm bu profesörlerin ve meslektaşlarının önünde, dört metrik ton peynire bakıp meyve seçen biri gibi görünmek istiyorum.

Atıştırıyorum. Üzümleri bile yiyorum, ama itiraf etmeliyim ki en son ben yiyorum. Diğer bazı öğrencilerle kampüsteki en iyi kütüphane dışı çalışma yeri hakkında sohbet ediyorum (Ekonomi binasının bodrum katında) ve birkaç birinci sınıf öğrencisine Main Street'teki en iyi sandviç mekanı hakkında bilgi veriyorum (adı Shorty's).

Tam biraz daha peynir almak üzereyken kısa boylu, ciddi, kır saçlı bir Latin'in bana doğru hızla geldiğini görüyorum.

Peyniri unutuyorum ve biraz daha dik duruyorum.

"Thalia," diyor Dr. Castellano. "Seni burada bulacağımı umuyordum. Biraz konuşabilir miyiz?"

Onu takip ederken, otomatik olarak bunun hakkında olabilecek her şeyi katalogluyorum. Dr. Castellano'yu birkaç saat önce gördüm ve o zaman her şey yolunda görünüyordu.

Benden ödevi için hazırlamamı istediği kaynakçayı berbat mı ettim?

Sayfa numaraları yanlış mı? Bir ismi yanlış mı yazdım?

Belki de bulduğum kaynakları beğenmemiştir.

Onu dışarıda sütun dizisine kadar takip ettiğimde beynim hala dönüyor ve sonunda dönüyor, sırtı akşam ışığında yavaşça mavileşen bembeyaz bir sütuna dönük.

Bana bakıyor, ağzı acımasız bir çizgi halinde.

"Bu bibliyografya hakkında mı?" Ben kaçırıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Nathaniel bu öğleden sonra okuldan atıldı," diyor yüzü bir şekilde.

Ona öylece bakıyorum, bu haberi sindirmeye çalışıyorum.

"Johnston?" Sonunda

sordum. "Evet," diye

onayladı.

"Nathaniel Johnston okuldan atıldı," diyorum, her şeyi tek bir cümlede toplayarak.

Bir şeyleri yanlış anlıyor olmalıyım. Benimle birlikte çalışma projesinde yer alan adamdan başka bir Nathaniel'den bahsediyor olmalı.

Nathaniel iyi biri mi? Sessiz mi? Sorumluluk sahibi mi?

Her ne ise, üniversiteden atılacak türden biri değil.

"Korkarım bu doğru," diyor.

"Ne?" Kekeliyorum. "Neden? Nasıl? Nörodilbilim makalesinin tüm atıfları onda, eğer onları yeniden yapmam gerekirse haftalarımı alır -"

Konuşmayı kesiyorum, çünkü asıl noktayı kaçırdığımı fark ediyorum.

"Komite kararını bu öğleden sonra verdi," diyor. "Etik suiistimal."

"Etik suiistimal," diye yankılandım, hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum.

"İntihal mi? Makale yazmak için para mı alıyordu?"

Bu en azından biraz mantıklı. Para karşılığı ödev yazmak büyük bir iş ve üniversite öğrencilerinin her zaman paraya ihtiyacı var, tam burslu olanların bile.

Bir makale yazmam için para teklif ettiler. Harper ve Victoria'ya da teklif edildiğini biliyorum.

Ama Dr. Castellano başını sallıyor.

"Korkarım davranışsaldı," diyor, dudakları hâlâ gergin. "Daha fazla konuşmaya yetkim yok ama ikiniz birlikte çalıştığınız için bunu dedikodu değirmeni yerine benden duymanızı istedim."

Davranışsal suistimalin üniversiteden atılma bağlamında ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve sessiz, saygılı, kibar Nathaniel'in böyle bir şeye katıldığını gerçekten hayal edemiyorum.

İyi bir adamdı. Kelime oyunlarına gülümserdi. Bir keresinde bana ailesinin köpeğinin resmini göstermişti. Çoğunlukla çay içerdi.

"Teşekkür ," diyebildim sonunda. "için minnettarım."

İç çeker, sonra başını sallar.

"Dr. Rossi'yle tanışmadan hemen önce bunu size söylediğim için üzgünüm," diyor. "Lütfen bu tür aşırı cezaların Bursiyerler programında oldukça nadir olduğunu anlayın. Aslında, dürüst olmak gerekirse, buna benzer başka bir vaka düşünemiyorum..."

O konuşurken, yavaş yavaş yanımızdan geçip binaya giren insanlar oluyor. Çoğu öğrenciye benziyor. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum ve dalgın dalgın başımı sallıyorum ve Nathaniel'in ne halt *ettiğini* anlamaya çalışıyorum.

Davranışsal. Bu da ne demek oluyor? Bar kavgasına mı karıştı? Birini tehdit etmek mi?

Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Uyuşturucu satmak mı? Bu davranışsal olarak mı sayılır, yoksa -

Köşede biri yürüyor ve anında dikkatim başka yöne kayıyor. Kim olduğunu bile göremeden dikkatim değişiyor. Sanki bilinçaltında, hücresel bir seviyede, zaten biliyorum.

Caleb, tabii ki. Dr. Loveless. Ona her ne demem gerekiyorsa.

Koyu gri bir takım elbise ve ince siyah bir kravat. Gözlüklü. Saçları düzgün, yüzü tıraşlı, takım elbisesi iyi dikilmiş. Onu görmeye alışmak için iki haftam olmasına rağmen hazırlıksızım.

Kalbim hızlanıyor. Yüzüm kızarıyor. Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum ama yanımızdan geçip gittiğinde bunu başaramamış oluyorum.

O gülümsüyor, bir kez başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum. Hepsisi bu kadar.

Sonra gitti, binaya girdi Dr. Castellano uzanıp omzumu okşadı.

"Kısacası, endişelenecek bir şey yok," diyor cesaret verici bir gülümsemeyle. "Şimdi içeri dönelim de sizi Dr. Rossi ile tanıştırayım."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CALEB

Ziyafette yanımda oturan genç adama dönüyorum, çünkü artık yemek bittiğine göre, yeniden bir konuşma girişiminde bulunmanın zamanı geldi.

"Ne tür yaratıcı yazarlığa odaklanacaksınız?" diye soruyorum.

"Kurgu," diyor.

Belki konuşmaya biraz çaba sarf etmek ister diye bir an daha bekliyorum.

Yapmazdı.

"Özellikle hangi yazarlara hayranlık duyarsınız?" Ben soruyorum.

Bu beni Şükran Günü'nde dırdırcı bir teyze gibi hissettiriyor - *ne okuyorsun? Bununla ne yapacaksın? Matematik bölümüyle iş bulabilir misin? Ekonomiye ne dersin, her zaman işletme vardır.*

Genç adam - sanırım adı Aidan, ama artık hatırlayamıyorum bile - omuz silkiyor.

"Denis Johnson," diyor. "Raymond Carver. Richard Ford."

"Ne yazmışlar?" Soruyorum, çünkü hepsi orta derecede tanıdık geliyor, sanki onları okumuşum da adını unutmuşum gibi.

"Çoğunlukla kısa öyküler," diyor ve sonra yine sessizleşip boşluğa

düşüyor. "Okumuş olabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Omuz silkiyor, ki bu onun tek vücut dili gibi görünüyor.

"Muhtemelen hayır," diyor.

Bir taşla konuşmak gibi, ama ilginç olmayan bir taşla. Bu, onu konuşmaya çekmek için bu geceki en az üçüncü girişimim ve aynı zamanda üçüncü başarısızlığım.

Arkamda bir masa kahkahalara boğuluyor. Dönmeden hangisinin olduğunu anlayamıyorum ama keskin bir şekilde elimdeki çatala, çiçeğe odaklanıyorum.

ve Thalia'nın kahkahalarını duyabileceğim düşüncesini aklımdan kovuyorum.

Birdenbire, tek bu oldu.

"Affedersiniz," diyorum ve sandalyemi masadan iterek ayağa kalkıyorum. İki yanımdaki öğrenciler bana kısa bir süre bakıyor, sonra başlarını sallıyor ve yaptıkları işe geri dönüyorlar: bir tarafta havalı uçak seyahatleri hakkında konuşuyorlar; diğer tarafta ise görünüşe bakılırsa derin bir şekilde akşam yemeği ekmekleri sepetini inceliyorlar.

Sonra Thalia'nın masasına baktım. Bunu yapmak istememiştim. Yapmak bile istemiyorum, sadece *yapıyorum*. Yüzü bana dönük ama dikkatle yanındaki adamı dinliyor, gözlüklü ve kırlaşmış saçlı orta yaşlı beyaz bir adam. Adamın söylediği her kelimeye takılıyor, başını sallayarak eşlik ediyor, gülümsüyor.

Kıskançlık ansızın bir ok gibi saplanıyor. Bu bir sürpriz. Beklenmedik bir gerginlikle ciğerlerimdeki nefesi bir anlığına kesiyor ve daha da kötüleştirmeden önce başımı çeviriyorum.

Balo salonundan çıkar çıkmaz derin bir nefes alıyorum. Dışarıdaki, fuayedeki hava çoktan serinlemişti ve yeniden nefes alabileceğimi hissediyordum. Binadaki diğer odalara doğru ilerliyorum, hepsi de 1750 yılından kalma gibi görünen küçük odalar, ta ki boş ve ışıkları kapalı bir oda bulana kadar.

Mübarek, mübarek bir sessizlik var ve pencerenin önündeki sandalyeye çöküyorum. Bu pencere mumsuz ve pencereden binanın arka bahçesini görebiliyorum, beş ayak yüksekliğinde tuğla duvarlarla çevrili, tuğla yollar boyunca yerleştirilmiş ferforje banklar. Bir üniversite kampüsünün ortasında olmak garip bir şey, ama bir bina bu kadar eskiyse, kimse onu değiştirmek istemez.

Dışarıda ay bir parça. Sokak lambalarının ışığında yıldızları göremiyorum ama hepsini aynı şekilde hayal ediyorum, annemin hepimize ezberlettiği takımyıldızlarını.

İlk kez merak etmiyorum, acaba antikalar, oryantal halılar ve yat sahibi ikinci sınıf öğrencileriyle içeride değil de onlarla dışarıda mı olmalıyım? Tek yapmak istediğim yürüyüşe çıkmak ve asal sayılar hakkında düşünmekken, etkinliklerde takım elbise giymek ve züppelik yapmak için uygun olup olmadığımı merak ediyorum.

Yine Thalia'nın başka bir adama bakıp gülümsemesini, başını sallamasını düşünüyorum. Bir öğrencinin başka bir profesöre akademik bir ilgi duyduğunu görmek - bin dolarına bahse girerim ki o kişi o

- beni kıskançlıktan yeşile çevirecek.

Daha önce de her şeyden uzaklaştım, kelimenin tam anlamıyla, ama sanırım yirmi yaşındayken daha kolaydı. Şimdi uzaklaşmam gereken daha çok şey var.

Ayrıca, kendinden uzaklaşamazsın.

Hâlâ dışarıya bakıyor, görünmez takımyıldızları kendi kendime isimlendiriyordum ki arkamda hafif bir gıcırtı duydum.

Daha dönmeden kim olduğunu biliyorum. İliklerime kadar biliyorum. "Burada olmamanız gerektiğini düşünüyorum," diyor Thalia.

Üzgün olduğumu, haklı olduğunuzu ya da burada birlikte olmamamız gerektiğini söylemeliyim ama söylemiyorum.

"Beni rapor edecek misin?" diye sordum. Güldü.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

THALIA

Yalnız olacağını düşünmemiştim. Karanlıkta, pencereden dışarı bakarken, kravatını gevşetmiş ve kollarını sıvamış, biraz dağınık ve bir şekilde eskisinden daha çekici görüneceğini düşünmemiştim.

"Uluyacak gibi görünüyorsun," diyorum, çünkü Caleb beynim olmadan ağzımın çalışmasını sağlıyor ve dudaklarımı ısırıp gözlerimi kapatıyorum.

"Ay dolunay değil," diyor, oturduğu yere doğru yürüyüp onun yanındaki sandalyeye oturduğumda, yarı onunkine yarı pencereye döndüğümde. "Azalıyor. Matematiğime göre dönüşmeden önce en az iki haftam var."

"Sanırım matematiğiniz güvenilir," diyorum arkama yaslanarak.

Sandalye kadife döşemeli, iskeleti ahşap. Pek rahat değil ama idare eder.

"Öyle olsa iyi olur," diyor. "Bir ayın günlerini bile toplayamıyorsam, Glessmacher'in teoremini kanıtlama şansım nedir?"

"Bu yanlış," diyorum. "İşte, seni bütün o işten kurtardım. Bir şey değil."

Diğer sandalyede Caleb gülüyor ve ses göğsümde yankılanarak oraya yerleşmiş olan düğümü çözüyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi alçak, aksanının tınısı bu iki kelimedede bile var. "Şüphesiz, bana yıllar kazandırdınız."

"Yardım edebildiğime sevindim," diye takılıyorum ve sonra ikimiz de tekrar sessizleşiyoruz, birlikte pencereden dışarı bakıyoruz.

Onu takip etmemeliydim. Bunu biliyorum. Bundan bir şey biliyorum, bundan bir şey çıkmaması *gerektiğini* biliyorum ve sadece işkence ettiğimi biliyorum.

Kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden giderek.

Ama üzgün değilim. Henüz değil. Olabilirim, er ya da geç, ama henüz değil.

Henüz.

"Sizce kurtadamlar hiç aya karşı uluma dürtüsüne kapılırlar mı? onlar insan mı?" Ben soruyorum. "Geceleyin eve dönerken ve ay bir şerit halindeyken böyle küçük bir viyaklama mı?"

"Kurt adamlar diye bir şey ," diyor ve ben iç çekiyorum.

"Kurt adamların var olup olmadığını sormuyorum," diyorum ona. "İnsan olduklarında bile aya karşı ulumak isteyip istemediklerini soruyorum."

"Yani, açıklığa kavuşturmak gerekirse, var olmayan bir yaratığın en içten arzularını bilmem mi gerekiyor?" diye soruyor, sesi alçak, alaycı.

"Bilmek zorunda değilsin," diyorum. "Tahmin edebilirsin."

Bir bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor, dirseğini sandalyenin koluna dayıyor, eli yüzünün yanında havada beni dikkatle, yavaşça süzüyor, sonra pencereden dışarı, aya bakıyor.

"Tabii ki var," diyor sonunda.

"Tabii ki mi?" diye sordum. "Var olmayan bir yaratık için bu kadar kesinlik fazla."

"Onlar insan, değil mi?"

"Sayılır."

"O zaman tabii ki."

Duraklıyor ve bakışlarının pencereden bana kaydığını görmek yerine hissediyorum. Kucağımda avuçlarımı birbirine bastırıyorum, sanki bu hissettiğim sıcaklığa karşı koyabilirmiş gibi.

Buraya gelmemeliydim. .

Ama şimdi buradayız ve ay hakkında konuşuyoruz ve birkaç saat içinde yatağımda yalnız olacağımı ve bana nasıl baktığını hatırlayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

"Ay'a uludun, değil mi?" diye soruyor ve şimdi yüzünde bir sırıtişla bana bakıyor.

"Asla," diyorum.

"Hadi ama Thalia," diyor, sesi daha da alçak, sanki cevabı zaten biliyormuş ve söylememi istiyormuş gibi kandırıcı bir nota var. "Bir kere bile mi?"

Gülmeye başladım.

"Yemin ederim yapmadım," diyorum ona. "Neden aya karşı uluyayım ki?"

"Çünkü o ay ve tam orada," diyor. "Hiç geceleri kafanızı kaldırıp bakmadınız mı ve o vahşi, ilkel uluma dürtüsüne kapılmadınız mı?"

Bir an için nefesim kesildi, kelimeler kifayetsiz kaldı, çünkü onu açık havada, gömleksiz, aya doğru ulurken hayal etmekten kendimi alamıyorum ve onun vahşi, ilkel dürtüleri hakkında daha fazla şey duymak istiyorum.

"," diyorum sonunda.

"inanamıyorum," diyor.

"Dürtülerim medeni," diyorum, pencereden geriye, gökyüzünde alçakta asılı duran ay parçasına bakarak.

Uzun, çok uzun bir duraklama oluyor ve az önce söylediklerim üzerinde gerçekten düşünme ve keşke bunun yerine başka bir şey söyleseydim deme şansım oluyor.

"Öyle mi?" diye soruyor sonunda ve verecek bir cevabım yok, çünkü o haklı ve onlar değil. Her şey gibi vahşi ve ilkeller ve burada yapabileceğim tek şey, şimdi, derin bir nefes daha almak ve elimi antika bir sandalyenin kadifesine bastırmak ve kendime nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlatmak.

Yatağıma uzanıp, "*Geldiğinde sesinin nasıl olduğunu görmek istiyorum*" dediğini düşünmeden geçirdiğim tek bir gece bile yok. Neredeyse iki hafta oldu ve bu anı her zamanki gibi güçlü, sahip olamayacağımı bildiğim şeyi istemenin hayal kırıklığı ve cazibesiyle dolu.

"Ay'a sık sık ulur musun?" diye sordum.

"Artık yapmıyorum."

"Ama sen yaptın."

"Sorularınıza cevap vermem gerektiğinden emin değilim," diyor. "Benim bir kurt adam olduğumu düşüneceksiniz."

"Bu kadar sık mı?" Alay ediyorum.

"Uzun zaman önceydi," diyor Caleb, kolunu uzatıp dizine . "Merak etme, artık medeniyim."

Kalbim bir, iki, üç diye atıyor. "Öyle misin?"

Soruyorum, sesim alçak, yumuşak.

Caleb bana uzun, yavaş ve araştıran bir bakış atıyor.

"Önemli olduğunda," diyor sonunda. "Ama bu bazen ulumadığım anlamına gelmiyor."

Hâlâ ne zaman uluduğunu sormadan telefonum elbisemin cebinde çalışıyor. Evet, bu elbisenin cepleri var. Bütün elbiselerin cebi vardır.

Ekranda kardeşim Bastien'in adı belirlediğinde "Üzgünüm," diyorum ve kırmızı düğmeye basarak onu sesli mesaja gönderiyorum.

"Önemsiz arama mı?"

"Küçük kardeşim," diyorum telefonumu cebime geri koyarken.

"Bunların sinir bozucu olduğunu duydum," diyor sırtarak ve ben gülüyorum.

"Bazen hafta sonları beni sarhoşken arıyor," diyorum. "Nedenini bile bilmiyorum, ben -"

Telefonum tekrar çalıyor ve iç çekiyorum. "Kahretsin, çocuk," diye mırıldandım. "Sakin ol." "Okulda mı?"

"William and Mary," diyorum, Bastien'in sarhoş bir şekilde başka birini aramaya devam etmesini umarak telefonumu tekrar cebime sokuyorum. "Tam olarak bir parti merkezi sayılmaz ama liseden mezun olduktan sonra cinselliklerini sorgulamaya başlayan futbolcularla oldukça iyi vakit geçiriyor."

"Cevapları bulmalarına yardım ediyor mu?" Caleb kuru bir sesle soruyor.

"Bu konuda çok yardımcı oluyor," diyorum, sonra iç çekip tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Ve sanırım beni sarhoşken arıyor çünkü ailede onun eşcinsel olduğunu bilen tek kişi benim."

"Anlıyorum," diyor Caleb, tam telefonum bir kez daha çalarken.

Bastien. Tekrar. Henüz sesli mesaj bırakmadı, aramaya devam ediyor. Başımı sandalyenin arkasına yaslayıp iç geçiriyorum.

"İyi, sen kazandın," diyorum yüksek sesle. "Üzgünüm, hemen döneceğim."

Cebimden telefonumu çıkararak kapıya doğru yürürken Caleb sadece başını sallıyor.

"Hey, ne?" odanın uzak duvarına bakarak soruyorum.

Telefonun diğer ucundan uzun, çok uzun bir nefes alma sesi geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Beni *yine* sarhoşken mi aradın?" Ben soruyorum.

Bunu yaptığımda nefesi bir an için kesiliyor, sanki hattaki parazitten kaynaklanıyormuş gibi, ama öyle olmadığını biliyorum.

Aynen böyle, bir şeylerin yanlış anlıyorum ve kalbimde bir korku tohumu kök salıyor.

Bastien babama söyledi ve şimdi evlatlıktan reddedildi, sanırım akli karıştı. Homofobik birine asıldı ve dayak yedi.

Hattın diğer ucundaki kardeşim boğazını temizliyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesim gergin ve tiz. Bir kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve antika dolu rahat bir oda yerine dışarıya, tuğladan bir yürüyüş yoluna ve ferforje bir banka açılıyor. Yine de geçiyorum, umursamayacak kadar dalgınım.

"Bastien."

Javier'i buldular.

Hayır. Javier'in cesedini buldular.

"Bastien," diyorum, ılık atmaya, bağırmaya, saçımı başımı yolmaya hazır bir halde. "Konuş!" "Annem," diyor sonunda, sesi düzensiz bir fısıltıya dönüşüyor. "Bir hastanedeydi.

kaza."

Ciğerlerimdeki havayı emiyor, altımda zemin açılıyormuş gibi hissediyorum. "Ne?" diye soruyorum, sesim tiz, titrek, kelimeler ağzımdan dökölüyor

sanki sel kapıları açılmış gibi. "O iyi mi? Ne oldu? Araba kazası mıydı? Biri mi çarptı? Arabayı o mu kullanıyordu? Arabada kim vardı? O muydu -"

"O hastanede, Ollie," diyor ve sanki bu sözleri içinde derinlerde bir yerden, kendi iradesi dışında ıkartıyormuş gibi geliyor. "Onu ameliyata götürüyorlar, bir araba kazası olmuş, eve dönüyormuş, bilmiyoruz -"

Uzun bir nefes daha alıyor ve ben kılımı bile tuğla yürüyüş yoluna, banka, duvara ve birkaç süs ağacına bakıyorum.

"Bilmiyoruz," diye sözlerini tamamladı.

"O iyi olacak mı?" Diye sordum. Bilmediğini biliyorum ama kendimi sormaktan alıkoyamıyorum. "Bana iyi olacağını söyle."

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALEB

BU *SENİN İŞİN DEĞİL*, diyorum kendime, ellerim ceplerimde pencerenin önünde adımlarken.

Sen onun profesörsün, hepsi bu.

Ziyafete geri dönmeli, zeki öğrencilerle matematiğin harika dünyası hakkında konuşmalıyım. Zaten bu karanlık odada çok uzun süre kaldım. Kimsenin Gordon'a ziyafetin üçte ikisinde ortadan kaybolduğumu rapor etmesine ihtiyacım yok.

Ama sesini kafamdan silemiyorum, "*Ne oldu Bastien?*" dedikten sonra dış kapıyı çekip açışını ve odadan adeta kaçışını.

Medyum değilim ama paniği duyduğumda anlarım.

Ve biliyorum ki henüz içeri dönmedi. Belki hâlâ dışarıda, kardeşiyle konuşuyordur. Belki bu kapı o taraftan açılmıyordur.

Bir dakika daha veriyorum, sonra iki, sonra daha fazla dayanamıyorum ve kapıyı çekip açıyorum, düz olmayan eski ahşap eşğin üzerinden sıyrılıyor.

Thalia başını kaldırıyor, yüzü hala telefonunun ışığıyla aydınlanıyor, yanakları çizgili ve siyaha bulanmış. Dizlerinin üzerinde, çirkin bir bankın yanındaki çimlerin üzerinde, kendi içine doğru kıvrılmış durumda ve ben çoktan engebeli taş basamaklardan aşağıya, onun yanına, yere diz çökmüş durumdayım.

"Ne oldu?"

Sadece başını sallıyor, nefesi kesiliyor.

"Thalia," diyorum. Dizlerim onunkinden bir santim uzakta ve elimi yumruk yapıp yere bastırıyorum, uzanıp ona dokunmamak için ona yaslanıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, elinin tersiyle bir gözünü yokluyor, parmak eklemleri siyaha boyanıyor. "Ben iyiyim, özür dilerim -"

"Saçmalık," diyorum ve kelimenin gücüyle bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri siyahla çevrili, çoktan şişmiş ve kabarmış. "Anlat bana."

Şimdi yanağını kavrayan bir el, gözyaşlarını ve siyah çizgileri silen bir başparmak var.

Benimki mi? Benimkini.

"Annem bir araba kazası geçirdi," diyor sesi titreyerek.

Sanki ciğerlerim kurşunla kaplanmış gibi, aniden hava alıp veremeyecek kadar ağır ve sert, ağırlıkları beni yere batıracakmış gibi göğsümde aşağı doğru çekiliyor. Sonra dehşetin şimşegi, hızlı, acımasız, her seferinde taze.

Sonra kendime nefes ve kayboluyor.

"O iyi mi?" Diye soruyorum ve kendimi sakın, ağırbaşlı, şu anda kontrolü elimde tutabilecekmişim gibi konuşmaya zorluyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor Thalia ve başka tarafa bakıyor, elinin topuğuyla bir gözünü itiyor, her yeri siyaha boyuyor.

Kalbim bir bardak suyun içinden geçen bir kurşun gibi düşüyor.

"Arayan küçük kardeşimdi," diyor, nefes nefese kalmış, sarsılarak yutkunuyor. "Şu anda onu ameliyata aldıklarını düşünüyor ama emin değil, okuldan gelirken arabadaymış, yüzden hiçbir şey bilmiyor, ne ameliyatı olduğunu ya da ne tür bir ameliyat olduğunu ya da ne olduğunu bile bilmiyor -"

Thalia başını eğiyor ve içinden bir hıçkırık kopuyor, parmakları yanındaki bankta sıkılıyor.

"Annem olmaz," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Onu kendime çekiyorum. Bunu otomatik olarak, bilinçsizce, sanki yerçekimi tarafından yönlendiriliyormuşum gibi yapıyorum. Başını göğsüme bastırıyorum ve diğer kolumu titreyen sırtına doluyorum ve onu orada tutabildiğim kadar sert tutuyorum, ikimiz de dizlerimizin üzerinde duruyoruz ve ağlamasına izin veriyorum.

Ve öyle de yapıyor. Başını gömleğime gömüyor ve kollarını bana öyle sıkı sarıyor ki, beni kırmaya çalıştığını düşünüyorum, nefesi düzensiz, hıçkırıkları durduramadığında nefes nefese kalıyor.

Söyleyebileceğim bir şey yok, o yüzden söylemiyorum. Onun saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum ve nefeslerimi sayıyorum, eşit ve sabit: bir için içeri, iki için dışarı. Üçe kadar al, dörde kadar ver. Gözlerimi açıp aya bakıyorum ve hiçbir şey düşünmüyorum.

Sonunda kolları gevşiyor, nefesi daha az kesiliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözlerini silmeye devam ederek geri çekiliyor. "Özür dilerim, özür dilerim, ben -"

"Nerede o?" Sözüni keserek nazikçe soruyorum.

"Hastane," diyor Thalia, kendine bakarak. "Belki şimdi ameliyattadır, bilmiyorum -"

"Hastane nerede?" Kendimi sakın kalmaya zorlayarak soruyorum.

Elinin tersini diğer gözüne bastırıyor, telefonunu bulmaya çalışırken şakağına doğru siyah lekeler yayılıyor, tekrar açıyor, titreyen parmaklarıyla bir harita açıyor.

"Onu Randolph General'e götürmüşler, dedi Bastien, sanırım Lynnhaven ve Broadway'de olan," diyor, küçük ekrana bakıyor, hareket etmeyi durduramıyormuş gibi sarsakça bir yandan diğer yana kaydırıyor. "Neden bilmiyorum, St. Agatha'ya daha yakın olduğunu söyledi ama onu oraya götürmediler, onun yerine Randolph'a göturdüler ve nedenini söylemedi -"

"Thalia," diyorum yumuşak bir sesle, sarmal haline gelmeden önce dikkatini çekmek için. "Virginia Beach'te mi?"

"Norfolk," diyor ve sonra bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri kan çanağı ve kırmızı. Derin bir nefes alıyor. "Norfolk'ta. Ta Norfolk'ta, *lanet olsun, lanet olsun.*"

Düşünmüyorum, sadece

konusuyorum. "Seni

götüreceğim," diyorum.

Bir an için sessiz kalıyor, kesik kesik nefes alıp vermesi ve burnunu çekmesi dışında ses yok.

Ayağa kalktım, bir elimi uzattım.

"Caleb, yapamazsın," diyor usulca, ona bakarak.

"Evet, yapabilirim."

"Dört saatlik yol," diyor, elime sanki eski bir esermiş gibi bakıyor, sanki dokunsa toz olacakmış gibi. "Eyaleti boydan boya geçerim, bir araba ödünç alırım, bir otobüs bulurum, sorun değil. Bir yolunu bulurum."

"Seni almama izin ver," diyorum ve nabzım hatırladığım panikle atıyor olsa da sesim sakın çıkıyor. "Lütfen mi?"

"Başın belaya girebilir," diyor aniden fısıldayarak.

"Biliyorum."

Uzun bir süre beni inceliyor, hala çimlerin üzerinde dizlerinin üzerinde, telefonu bir elinde gevşekçe duruyor, kolum ona doğru uzanmış.

Takım elbisemin dizleri, çimen lekeli ve gömleğimden bana karşı ağıladığı yerden siyah lekeler var, ama önemli değil. Hiç önemi yok.

"Tamam," diyor sonunda ve elini benim elime koyup onu yukarı çekmeme izin veriyor. "Teşekkür ederim."

Bir an için birbirimizin gitmesine izin vermedik. Orada, ülkeden daha eski bir binanın yanında duruyoruz, yukarıda bir ay parçası var ve birbirimize bakıyoruz.

Ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, *her şey yoluna* girecek ya da *annen* iyi *olacak* ya da *eminim o bir savaşçı* gibi basmakalıp *bir* şeyler, ama yalan söylemekten daha iyisini biliyorum. Gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece Thalia'nın altında açılan boşluğu biliyorum. Bir şeyler yapmanın, hareket olmanın bunu biraz daha erteleyeceğini biliyorum.

Sonra arabama doğru yürüdük, topuklarının kaldırımdaki tıkırtısı dışında sessizdik.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

THALIA

Banyo lavabosunun üzerindeki kapta duran diş fırçalarına bakıyorum. Bakıyorum ve bakıyorum çünkü hangisinin benim olduğunu bulamıyorum.

Evi ne zaman aradım? Pazar mıydı, yoksa pazartesi mi?

Turuncu olan mı? Pembe olan mı? Diş

fırçam neye ? *Ne hakkında*

konusmuştuk?

Beynim çamur gibi, IQ'm aniden o kadar çok düşmüş gibi hissediyorum ki diş fırçası gibi basit bir şey beni tamamen şaşırtıyor. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerim tekrar yaşlarla doluyor çünkü hangi diş fırçasının benim olduğunu bile ve anneme yardım etmek için iyi olacağını ummaktan başka hiçbir şey yapamıyorum ve -

"Siktir et," diye mırıldanıyorum kendi kendime, vahşice, eğilip banyo dolabını açarken ve hâlâ paketinde olan yeni bir diş fırçası alırken.

Odama geri dönüyorum, dizüstü bilgisayarım, telefonumun şarj aleti, birkaç gömlek ve iç çamaşırıyla birlikte sırt çantama tıktırıyorum. Almam gereken başka bir şey olduğuna eminim ama zaten üç dakikadan biraz fazla bir süredir evimdeyim, bu çantayı hazırlıyorum ve ya o üç dakika fark yaratırsa? Ya üç dakika geç kalırsam, ya uyanır ve beni sorarsa ve ben orada olmazsam, üç dakika uzaktaysam ve sonra -

"Hayır," diyorum yüksek sesle karanlık daireme, sırt çantamı omzuma atıyorum, yatağımın üzerine fırlattığım artık kirli elbiseme bakıyorum, topuklu ayakkabılar gelişigüzel bir şekilde yanında tekmeleniyor. "Hayır. Hadi ama."

Ben gidiyorum. Kapıyı kapatıp kilitledim ve merdivenlerden aşağı indim. Caleb'in arabası hala orada, önde bekliyor ve kendimi neredeyse yolcu koltuğuna atıyorum.

Otur.

"Tamam mı?" diye soruyor, vitesle takarak.

," diyorum ve kaldırımından uzaklaşıyoruz.

Sonra arkamda bir şey unuttuğumu fark ettim. Hiç düşünmeden kapı kolunu çektim ve arabanın kapısı açıldı, neredeyse yanımızdaki park halindeki sedana çarpıyordu.

"Whoa!" Caleb frene basarak bağırır. "Thalia, ne -"

"Bir şey unuttum," diyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak daireye geri koşmaya başladım bile. Kapıyı açarken anahtarlarımı iki kez düşürüyorum, neredeyse saniyeleri sayıyorum çünkü bu iki dakika daha demek ve ya beş dakika annemi son bir kez görmekle -

Kapı sallanarak açıldı. Anahtarları kilitte bırakıp yatak odama dalıyorum, dolabımı açıyorum ve yerdeki mücevher kutusunu buluyorum. Karanlık ama yine de aradığım şeyi buluyorum, dokunarak tanıdığım yıpranmış ahşap boncuklar.

Çıkıyorum, kilitliyorum, koşuyorum. Caleb beklediği yere geri döndü ve ben tekrar bindim, kemerimi bağladım.

"mı?" diye ikinci kez soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Emin misin?"

Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. Yüzünde benimle dalga geçtiğine, neredeyse hareket halindeki bir arabadan atladığım için bana zor anlar yaşattığına dair ipuçları arıyorum ama o sakin, ciddi ve gergin.

"Özür dilerim," diyorum, elimdeki tahta boncukları sıkarak parmaklarıma izin veriyorum.

Sessizlik içinde sürüyoruz. On dakika içinde Marysburg dikiz aynasında kayboluyor. Kasabanın dışına çıktığımız yol dört şeritten iki şeride düşüyor ve sonra üniversite kasabasını çevreleyen, çiftliklerin yerini ormanlara bıraktığı, ormanların da yerini tekrar tekrar çiftliklere bıraktığı kırsal alana giriyoruz.

Caleb hiçbir şey söylemiyor, sadece arabayı sürüyor, arabanın arka camları hava almak için aralanıyor, esinti saçılarımı karıştırıyor. Her otuz saniyede bir telefonumu kontrol ediyorum, sanırım, ama cep telefonumuz çekmiyor ve hiçbir şey gelmiyor.

Yirmi dakika sonra elimi açıyorum ve tahta boncuklar yumuşak bir şekilde birbirine çarpıyor, basınç yokluğunda kendilerini yeniden düzenliyorlar ve aşağı bakıyorum, sanki ilk kez görüyormuşum gibi içine çekiyorum.

Pazar günü onu aramayı unuttum sanırım. Çok fazla ödevim vardı ve Dr. Castellano'nun ödevi için kaynaklar konusunda Nathaniel ile görüşmem gerekiyordu ve saat neredeyse on olana kadar tamamen unuttum.

Boncukları parmaklarımın arasından yukarı doğru çekiyorum, ta ki haçı başparmağımla parmaklarımın arasında tutana kadar. Karanlıkta göremiyorum ama her zamanki gibi çarmıhta duran İsa'nın figürünü hissedebiliyorum ve annemle en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalışarak başparmağım acıyana kadar bastırıyorum.

Ondan önceki pazar mıydı? Hâlâ metali başparmağıma bastırarak düşünüyorum. O kadar olmuş muydu? Ben ne demiştim? O ne demişti?

Hatırlayamıyorum. Bir cümle, bir kelime, bir cümlecik hatırlayamıyorum. Her konuşmamızı *seni seviyorum* ve *sen de diye* bitiriyoruz ama son konuşmamızı böyle mi bitirdik?

Sahip olmalıyız. Lütfen, Tanrım, sahip olmalıyız.

Karanlıkta başparmağımı tekrar İsa'nın üzerinde gezdiriyorum ve kelimeler otomatik olarak beynimde beliriyor.

Cennetin ve dünyanın yaratıcısı Yüce Baba Tanrı'ya inanıyorum...

Tekrar yere bakıyorum ve kelimeler yanlış geliyor. Okul toplantıları gibi, her Çarşamba ve Pazar ayine gitmek gibi, derse geç kaldığım için bir kez ceza almışım gibi hissediyorum.

Annem gibi hissettirmiyorlar. Avucumu açıyorum, hala aşağıya bakıyorum ve gösterge panelinden gelen ışık ortadaki parçayı yakalıyor.

Yıllar geçtikçe solmuş ama işte orada, La Virgen, görkemli ve hüzünlü. Yıldızlarla örtülü. Soluk kırmızı ve altınla taçlandırılmış.

Gökyüzünün ve yeryüzünün yaratıcısı olan Tanrı'ya inanıyorum.

Gözlerimi kapatıp kendi kendime dua ediyorum ve kendimi değil, annemle en son konuştuğum zamanı değil, sedyede ameliyata götürülürken onu değil, annemi, büyükannemi düşünüyorum.

Sona yaklaşırken onu düşünüyorum. Güney Teksas'taki evin oturma odasında sandalyesinde otururken, sıcağa rağmen tüm kapılar ve pencereler açıktı. Gelip ayaklarının dibine oturuşunu, elini başıma koyup dua edişini, İspanyolca kelimelerin kavurucu sıcakta serin bir yağmur gibi üzerimden akıp gidişini düşünüyorum.

Anneme ve kardeşlerine öğrettiği tek İspanyolca buydu. O ve büyükbabam çocuklarının asimile olmalarını, doğdukları ülkede rahat etmelerini istiyorlardı, bu yüzden onlarla asla kendi anadillerinde konuşmadılar.

Parmaklarım bir sonraki boncuğa kadar çalışıyor ve hızlıca, sessizce *Padre Nuestro*'yu, üç *Ave Marias*'ı, *Gloria*'yı okuyorum ve gerçekten hala Katolik olduğumdan emin olmasam da, kelimeleri söylemek beni biraz daha iyi hissettiriyor, elimden geleni yaptığım için bana küçük bir huzur veriyor.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CALEB

HIZ GÖSTERGESİNE BAKTIM. Yetmiş beş. Derin bir nefes alıyorum ve ayağımı gazdan çekiyorum, kendimi arabayı altmışa kadar yavaşlatmaya zorluyorum, her ne kadar bu yollar Cuma gecesi boş olsa da.

Hız cezasına ihtiyacım yok. Bir viraja çok hızlı girip bir geyiğe çarpmana gerek yok. Yoldan çıkıp bir ağaca çarpmana gerek yok.

Son düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, havada bir ürperti.

Thalia yolcu koltuğunda oturmuş, kendi kendine fısıldaşıyor. Sanırım İspanyolca. Sanırım dua ediyor. Arabaya bindiğinden beri hareket etmedi. Arada bir başını çevirip pencereden dışarı bakmak dışında.

Sözünü kesmiyorum. Söyleyebileceğim yüz binlerce şey var ama hepsi faydasız. Biliyorum çünkü hepsini duydum, her birini, babam öldükten sonra sadece beni daha iyi hissettirmek isteyen iyi niyetli insanlardan.

Gerçek şu ki, ortada hiçbir şey yok. Kelimeler boş kaplardır, sadece konuşan kişi bir şekilde yardımcı olmuş gibi hissedebilsin diye söylenirler.

Aşağı bakıyorum, ibrenin altmış beşe yükselmesine izin veriyorum.

Sonra telefonu çalıyor ve bardak tutucusunda titriyor ve ikimiz de sığıyoruz. "Özür dilerim," diyor Thalia ve telefonu kapıyor.

"Eyaletler arası yola varmak üzereyiz," diyorum ona. "Görünüşe göre yine servis var, ama biraz kesilip gelebilir. Burası ile gelgit suyu arasında oldukça boş kısımlar var."

Telefonunu tıklayarak açıyor, yüzü mavi renkte parlıyor ve bildirim ekranında geziniyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor usulca.

"Haberler mi?" Göğsüm daralmıyormuş gibi sakın sakın soruyorum ama o başını sallıyor.

"İçeri girdiğinden beri bir şey yok," diyor Thalia ve telefonunu kulağına götürüyor. "Ama oda arkadaşlarıma neler olduğunu söylemeyi unuttum ve sanırım Margaret polisi aramak üzere - hey, benim."

Hattın diğer ucundaki Margaret, benim de duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, *oh, çok şükür*, diyor.

"Ben iyiyim, kaçırılmadım," diyor. "Ben - ne? Hayır, beni kaçırın kişi bana bunu söyletmedi."

Duraksıyor, diğer uçtaki ses artık daha sessiz.

"Annem hastanede," diyor Thalia hızla, cümlelerin sonunda nefes nefese kalıyor. Nefes alıyor, nefes veriyor. "Bir araba kazası geçirdi. Şu anda ameliyatta. Bastien beni aradı, tek bildiğim bu, Norfolk'a gidiyoruz ve seksen bire binmek üzereyiz."

Üzerinde bulunduğum iki şeritli dar yol genişliyor, ağaçlar aniden banketten uzaklaşıyor. Ormanın içinden parlak fast food tabelaları ve yalnız bir Hampton Inn görebiliyorum.

Thalia boğazını temizliyor ve aniden bana baktığını hissedebiliyorum, gözleri cam gibi, dudakları şiş.

"Profesörlerimden biri ziyafetteydi ve beni götürmek için gönüllü oldu" diyor.

Sonra uzun bir sessizlik oluyor: "Fark eder mi?"

Daha fazla sessizlik. Yolcu koltuğunda arkasına yaslanır, gözlerini kapatır.

"Biliyorum," diyor. ". Teşekkür . Beni kontrol ettiğin için teşekkürler.

Daha fazla bilgi edindiğimde sizi haberdar edeceğim."

Küçük bir duraklama daha ve sonra "Ben de seni seviyorum" diyor, sesinde bir gülümseme. "Görüşürüz."

Thalia telefonunu bardak tutucusuna geri koyar, bir ayağını koltuğa çeker.

"Seninle olduğumu biliyorlar," diyor.

Yol dört şeride ona "Sana , umurumda değil," diyorum.

Yolda geniş bir virajı dönüyoruz ve aniden önümüzde bir Wal-Mart beliriyor, iki benzin istasyonu, bir Chick-fil-a, parlak ışıklı yeşil bir tabela Interstate 81'i duyuruyor.

"Ayrıca bir randevuya gittiğimizi de biliyorlar," diyor, ışıklar yüzünün üzerinden geçerken. "Ve neden bir başkasına gitmediğimizi de."

"O zaman yanlış bir şey yapmadığımızı biliyorlar," diyorum ona ve rampaya .

"Doğru," diyor ve ben otoyola girip seksen kilometre hıza ulaşana kadar hızımı artırırken tekrar sessizleşiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor bir sonra.

"Sor."

"Kaç yaşındasın sen?"

Gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum: beni izliyor, gözleri cam gibi ve şiş ama şimdilik kuru. Anlıyorum. Bilmemenin kederi ve sefaleti içinde bir seferde ancak bu kadar uzun süre kalabilirsin; arada bir dışarı çıkman gerekir.

"Ne kadar olduğumu anlamaya çalışıyorsun," diyorum yola gülümseyerek.

"Ben tam olarak böyle ifade etmezdim," diyor ve telefon geldiğinden beri ilk kez sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Sadece biraz bilgi peşinde olduğumu söyleyebilirim."

"Yirmi sekiz," dedim ona.

"Oh," diyor ve sesi rahatlamış gibi çıkıyor.

"Kaç yaşında olduğumu düşündüğünü sormalı mıyım?" Alay ediyorum.

"Gözlükler yüzünden, değil mi?"

"Gözlükleri beğendim," diyor, soruma cevap vermiyor. "Onlar senin profesör kostümün."

"Bu bir kostüm değil."

"Tanıştığımızda onları giymiyordun," diye dikkat çekiyor. "Onları genelde derslerde giymeysin, sadece ilk iki seansta giyersin. Ve bu akşam ziyafette giydin."

Tek parmağımın gözlüğün köprüsüne dokunuyorum, sanki hala orada olup olmadığını kontrol ediyormuşum gibi. Gözlüklerimi sınıfta kaç kez taktığımı bildiği gerçeğini okumamaya çalışıyorum.

"Başka neleri not alıyordun?" Birden gözlüğümün yüzümdeki ağırlığının ve camlarındaki birkaç küçük çizimin farkına soruyorum. "Herhangi bir gömleği iki kez giydin mi?"

"Ben moda polisi değilim," diyor, telefonu hafifçe çaldığında ve ona baktığında. "Sadece o gün Caleb mı yoksa Profesör Loveless mı olduğunuzu fark ediyorum."

Hangisini tercih edersin? sorusu dilimin ucuna geliyor ama yutkunuyorum. Gözlüklerimi tekrar ayarlıyorum, yüzümdeki sert çerçeveler bana şunu hatırlatıyor

Bu gece ben Profesör Loveless'ım ve o da benim öğrencim, ona bu arabayı iyi bir yardımsever olduğum için veriyorum, başka bir şey değil.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Telefonuna bir şeyler yazıp sonra tekrar kapatırken soruyorum.

"Hâlâ ameliyatta," diyor derin bir nefes alarak. "Bastien bana mesaj atıyor ama hiçbir haber yok. Görünüşe göre babam yirmi altı dakikadır bir pencerenin önünde durup hiç kıpırdamadan dışarı bakıyormuş. Şimdilik sadece ikisi var, teyzelerim ve amcalarımın hiçbiri burada değil. Ve ben."

"Diğer kardeşin de buralı değil mi?" diye sordum.

Cevap vermiyor. Baktım, telefonunu parmaklarının arasında evirip çeviriyor, tespihi bir bileğine dolamış.

"İki tane olduğunu söylememiş miydin?" Birdenbire yanlış bir bölgeye girmişim gibi kararsız hissederek soruyorum.

"Gözlüklerini ne zaman taktığını hatırladığım için benimle dalga geçiyorsun," diyor ama sesinde ona bakmamı sağlayan bir şey var. "O gece söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

Gülümsemeye çalışıyor ama pek işe yaramıyor, dudakları tam olarak işbirliği yapmıyor, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Deniyorum," diyorum ona, dürüstçe. Fazla dürüstçe, ama Thalia'nın üzerimde böyle bir etkisi var. "Özür dilerim, bu yanlış bir soruydu."

Thalia uzun bir süre sessiz kaldı, düşünüyordu. Ben sadece sürüyorum ve sessizliği dinliyorum.

"Javier'in buralı olduğunu sanmıyorum," diyor sonunda. "Ama bilmiyorum, çünkü nerede olduğunu bilmiyorum."

Sessiz kalıyorum, sessizliğine saygı duyuyorum.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum," diye devam ediyor, gözleri ileride, biz ona doğru koşarken otoyolu izliyor, beyaz çizgiler arabamın altında kayboluyor. "En azından benim ailem bilmiyor. Ondan en son geçen Mart ayında haber aldık. Richmond'da bir arkadaşının arkadaşının arkadaşıyla arabada uyuyormuş ve annemi aramak için bir telefon ödünç almayı başarmış."

Boğazını temizliyor.

"Annemin kazasını ona nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diyor ve şimdi fısıldıyor, sesi yine düzensiz. "Kimse ona nasıl ulaşacağını bilmiyor, onun..."

Uzanıp elini elime aldım. Bunu düşünmeden yapıyorum, hareket otomatik, onu rahatlatma ve koruma ihtiyacı neredeyse

Yapamayacağımı bildiğim halde bunalıyorum.

"Tam bir karmaşa," diyor ve parmaklarını benimkilere geçirip sıkıyor.

Onu sıkıca kavıyorum, ahşap tespih taneleri bileğime .

"İstemiyorsan bana zorunda değilsin," diyorum.

Uzun, çok uzun bir sessizlik oluyor, bir şey söylememeyi, teklifimi kabul etmeyi seçtiğini düşünecek kadar uzun.

"O bir denizciydi," diyor sonunda.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

THALIA

Bu, nasıl anlatacağımı bilmediğim bir hikaye çünkü hiç anlatmadım. Bu bizim çirkin aile sırrımız, utancımız, her şey yolundaymış gibi davranabilmek için üzerine yara bandı yapıştırdığımız büyük bir delik. İnsanlara onun Kuzey Carolina'da ya da Washington, D.C.'de bir işte çalıştığını söyleriz ve sonra konuyu değiştiririz çünkü gerçek çok fazladır.

Babam tamamen yabancı birine söylediğimi öğrenirse ne olur bilmiyorum. Öncelikle çok öfkelenirdi. Oda arkadaşlarım bile olayın çirkin detaylarını bilmiyorlar, sadece genel hatlarını biliyorlar, çünkü onlar da olanları izlediler.

"Aslında olmak istemiyordu," diye devam ediyorum, en başından başlamaya çalışıyorum, tam olarak neresi olduğundan emin değilim. "Biz çocukken sanatçı olmak isterdi. İkimiz saatlerce PBS'de Bob Ross'u izlerdik. Bilirsiniz, mutlu küçük ağaçlar falan?"

"Elbette," diyor Caleb, parmakları hâlâ benimkilerin arasında, sıcak ve güçlü.

"Bu konuda oldukça iyiydi," diye devam ediyorum, hikayenin ana noktasına nasıl döneceğimi hatırlamaya çalışarak. "Lisede tüm sanat derslerini aldı, gerçekten başarılıydı ve bir süre sanat okuluna başvurmaktan falan bahsetti. Ama sanırım babamın onayını daha çok istiyordu çünkü bir gün eve geldi ve askere yazılmıştı."

Caleb şerit değiştiriyor, hızlanıyor, büyük bir kamyonu geçiyor. Bir an için şoföre bakıyorum, gözlerini dikmiş, dümdüz ileriye bakıyor.

"Afganistan'da iki kez görev yaptı ve ikincisinde rotator manşetini yırttı, dizini patlattı ve ateş açtıklarında bel omurgasında üç omurunu sıkıştırdı ve en iyi arkadaşının cesedini sürükledi.

Elli kiloluk teçhizatı giyerken bir duvarın arkasında," diye devam ediyorum. "Aktif görevden ayrıldı. İçmeye başladı. Gazi hastanesinde ona avuç dolusu ağrı kesici verdiler, başka da bir şey vermediler."

Caleb'e geçen yıl Noel tatili için eve gittiğimde Javier'in neredeyse her gece beni çığlık atarak uyandırdığını söylemiyorum. Ona iki ya da üç gün ortadan kaybolduğunu, sonra aynı kıyafetlerle, gözlerinin etrafında halkalarla, berbat kokarak ve daha kötü görünerek geri döndüğünü söylemiyorum.

"Anlıyorum," diyor Caleb.

"Bağımlı oldu," diyorum basitçe. "Reçete edilen ilaç artık yetmiyordu, bu yüzden ailem onu rehabilitasyona sokana kadar sokakta buldu. Bu da işe yaradı, ta ki işe yaramayana kadar ve tekrar kullanmaya başladığını öğrendiklerinde babam onu kovdu ve ilişkisini kesti. Ve şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz."

Caleb bana bakıyor ve yüzündeki inançsızlığı, tiksintiyi, dehşeti görebiliyorum. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Babam tek gerçek sevginin sert olduğuna inanır," diyorum ve sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Annem Javi'yi rehabilitasyona göndermek için onunla kavga etmek zorunda kaldı. O, her türlü yardımın zayıflık olduğunu, Javi gerçekten *isteseydi* terapi, rehabilitasyon ve psikolojik ilaçlar gibi hanım evladı saçmalıklarına ihtiyaç duymak yerine sihirli bir şekilde iyileşebileceğini düşünen bir insan."

Biri beni boğuyormuş gibi hissetsem de derin bir nefes alıyorum. "Ve şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum ki ona annemin hastanede," diye bitiriyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu siliyorum, uzun, ürpertici bir nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve koltuk başlığına yaslanıyorum. "Sanırım Bossy ve ben yarın tüm sığınma evlerini ve rehabilitasyon merkezlerini aramaya başlayacağız, ama geçen ay ondan haber alamamışlardı, bu yüzden gerçekten bir mucize beklemiyorum."

Nefes al, nefes ver. Dudaklarımı ısıriyorum ve daha fazla ağlamamak için kendimi tutmaya çalışıyorum çünkü Caleb gecenin bu noktasında gözyaşlarımı yeterince gördü. Zaten şoförüm olmaya gönüllü oldu. Terapistim olmasına da gerek yok.

"Özür dilerim Thalia," diyor, elimi daha da sıkı tutuyor, basınç sıcak, sabit, güven verici. *Özür dilemem* yeterli değil, ama ne yeterli? Biri bunu düzeltebilecek ne söyleyebilir ki?

"Teşekkürler," diyorum ve sonra arabanın yavaşladığını fark ediyorum. Yavaşlarken gözlerimi açıyorum, bir çıkış rampasının sonundaki dur işaretine geliyoruz.

I-81. Caleb iki tarafa da bakıyor, sonra sağı ve tekrar sağı dönüyor, o kadar parlak ışıklı bir benzin istasyonuna giriyor ki gözlerimi korumak zorunda kalıyorum.

Tek kelime etmiyor, sadece üç park yerine park ediyor ve arabadan iniyor. Şaşkın, hala ağlamamaya çalışarak arabanın önünden geçip yolcu tarafındaki kapıya yönelmesini izliyorum.

Kapıyı açıyor ve ben ona bakıyorum, bir elini uzatmış, daha önce hiç el görmemiş gibi bakıyorum, tamamen anlamsız.

"Gel buraya," diyor sonunda.

Emniyet kemerini açtım. Arabadan iniyorum, hala parlak ışıklarda gözlerim kırışıyor, ayağı kalkıyorum ve sonra kolları beni sarıyor ve başım göğsüne gömülüyor ve tek düşünebildiğim *oh*.

Sonra ben ağlıyorum ve Caleb hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada durdu ve

Ben.

Ne kadar böyle kalacağımızı bilmiyorum. Muhtemelen çok uzun, ama o Asla geri çekilmeye, beni bırakmaya çalışmıyor. Ben annem için korktuğumdan, kardeşim için öfkeli olduğumdan ve ikisini de bir daha göremeyeceğimden korktuğumdan ağlarken o sadece orada duruyor ve bana sarılıyor.

"Özür dilerim," diye nefese kaldım. "Özür dilerim, özür dilerim -"

"Olma," diye sakın ve kararlı bir sesle karşılık verdi.

"İstersem özür dilerim," diyorum huysuzca ve göğsünün derinliklerinden bir kıkırdama geliyor.

"Peki," diyor. "Ama bunu kabul etmek zorunda değilim."

Sonunda gözlerimi silip boğazımı temizleyerek uzaklaşıyorum. Issız bir yerdeki bir Mobil istasyonunda hüngür hüngür ağlamamışım gibi davranmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum. "Daha altmış dörde bile , değil mi?"

"Yaklaştık," diyor ve uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor ve sonra uzun bir süre sadece bana bakıyor.

Sanırım beni öpecek. Beni

öpmesini istiyorum.

İki haftadır beni öpmesini istiyorum. Matematik dersine her girdiğimde beni öpmesini istedim.

Ama şu anda beni öpmesini gerçekten ama gerçekten istiyorum. Ham hissediyorum, sanki derimin içi gibi ve muhtaç hissediyorum ve onun beni öpmesini, boşluğu doldurmasını ve bana iyi bir şeyler hissettirmesini istiyorum. Tırmanmak istiyorum

Beni arabasına doğru itmesini, beni buraya hapsetmesini ve kulağıma daha fazla kirli şeyler fısıldamasını istiyorum.

Sonra eli yüzümden ayrılıyor bana yarım bir gülümseme verip arabaya doğru başını sallıyor.

"Hadi," dedi ve arabanın ön tarafına doğru geri yürüdü, o an paramparça olmuştu. "Daha yolumuz var."

Öpücük yok.

Tabii ki öpücük yok.

Öpücük olamaz.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CALEB

Benzin istasyonunun ışıklarından ayrılıp, sadece farların ve ara sıra reklam panolarının aydınlattığı otoyolun karanlığına geri dönüyoruz.

Saat gece on biri geçiyor ve yolu yorgun aileler ve uzun yol kamyoncularıyla paylaşıyoruz. Elimdeki yüzünün sıcaklığını, gömleğimdeki gözyaşlarının ıslaklığını hâlâ hissedebiliyorum ve vücudunun benimkine değme hissini zihnimden atmaya çalışıyorum.

O bir öğrenci. Lisans öğrencisi. Ben onun profesörüyüm. Bununla ilgili her şey uygunsuz ama yine de buradayım.

I-81'den kuzeye gidiyorum, I-64'e giriyorum, doğuya, dağların dışına doğru gidiyorum. Thalia ona mükemmel ailemi anlatmamı istedi - onun sözleri, biraz alaycı, benim değil - ben de ona beş kardeşin en küçüğü olduğumu, ilk denemede asla doğru isimle çağrılmadığımı, elden düşme kıyafetlerden başka bir şey giymediğimi, en küçük olduğum için her zaman her şeyde en kötü olduğumu anlattım.

Ama aynı zamanda ona on üç yaşında araba kullanmayı öğrendiğimi de anlatıyorum çünkü ağabeyim Eli artık zamanı geldiğine karar vermişti, kamyonu bir hendeğe sürdükten sonra bile. Daniel'in onunla gizlice dışarı çıkmama izin verdiği ve dünyanın en havalı lise birinci sınıf öğrencisi olduğumu düşündüğüm zamanları anlatıyorum.

Ona Levi'nin gençken beni yürüyüşe ve kampa götüren kişi olduğunu söyledim. Ormandaki evinin hala sığınağım olduğunu, ancak nişanlısı taşındığından beri oraya gitmeden önce mutlaka telefon ettiğimi.

İki yaşından biraz daha büyük olan Seth'le neredeyse her gün konuştuğumu, onun en iyi arkadaşım olduğunu ve son zamanlarda onun için endişelendiğimi söyledim.

Ona yeğenim Rusty'den ve amca olmayı ne kadar sevdiğimden bahsediyorum. Ona birkaç hafta içinde doğacak olan yeğenimden ve onun için ne kadar heyecanlı olduğumdan bahsediyorum.

Ona babamdan bahsetmiyorum. Şimdi olmaz. Ne yeri ne de zamanı.

Charlottesville'den geçip Rivanna nehri üzerinden ormana doğru gidiyoruz. Yirmi dakika sonra, ağaçlar yanıp sönerken, arabaya bindiğimizden beri ilk kez gülüyor. Yüzü hala gözyaşı lekeli. Gözleri hala kan çanağı ve şiş. Muhtemelen sabaha kadar yine ağlayacağını biliyorum, çünkü bu işler böyledir, ama o bir kez gülüyor ve ben kendimi altın madalya kazanmış gibi hissediyorum.

Richmond'a doğru gidiyoruz ve onu pencereden hala aydınlık olan şehre bakarken görüyorum ve kardeşinin dışarıda, ulaşamayacağı bir yerde olup olmadığını merak ettiğini biliyorum. Şehrin hemen dışında benzin almak için duruyoruz ve o ödemeyi teklif ediyor. Ona izin vermedim.

Eyaletin doğu ucunda, Chesapeake Körfezi'nin okyanusla buluştuğu Norfolk'a yaklaştıkça daha da sessizleşiyor. Telefonunu tekrar tekrar kontrol ediyor, kıpırdanıyor, camdan dışarı, arabanın pencerelerinin dışında turuncu ışıkla yıkanan alçak banliyölere bakıyor.

"Bir şey var mı?" Telefonuna başımı sallayarak soruyorum, o da iç geçiriyor.

"Bastien babamdan şikâyet ediyor," diyor, açıyor, ekranlar arasında geziniyor ve tekrar kapatıyor. "Görünüşe göre kıpırdamadan durup duvara bakmakla herkesi korkutmak ve hemşireleri çıldırtmak arasında gidip geliyor."

"Bastien nasıl?" diye soruyorum. Küçük kardeşiyle hiç tanışmadım tabii ki ama bütün gece bana onun mesajlarını okuduğundan beri yakın arkadaş olmuşuz gibi hissediyorum.

"Korktum," diyor. "Çıldırılmış. Duvarlara tırmanıyor. Sanırım artık babamla tek başına uğraşmak zorunda kalmamak için neredeyse orada olmama seviniyor."

Şehrin içinden geçip Chesapeake Körfezi'nin altındaki bir tünelden geçiyoruz. Yemin ederim on mil uzunluğunda ve sonunda, o kadar suyla çevrili olma düşüncesi yüzünden avuçlarım direksiyonda terliyor.

Sonunda Randolph General'ın otoparkına girdik. Thalia sırt çantasını kapıp kucağına aldı.

"İstersen beni kapıdan çıkarabilirsin" diyor.

Neredeyse cevap vermeye tenezzül etmeyecektim, ama sonra ben sürmeye devam ederken bana baktı.

"Bu yolculuğa seni arabadan atıp gitmek için çıkmadım," diyorum ona. "Seni içeri götürüyüm."

Elleri sırt çantasının kayışlarını sıkarken bile yarım bir gülümseme alıyor.

Ben park ederim. Dışarı çıktık. Sırt çantasını taktı, yaklaşan hastaneye doğru baktı. Sonra bana baktı, ben de elimi uzattım.

Onu aldı ve hastane kapısına doğru yürüdük.

"Dördüncü kattaki aile bekleme alanındalar," diyor telefonuna bakarak. "Kuzey kanadında."

Yaklaştıkça elimi daha sıkı tutuyor, sonunda iki büyük beyaz çift kapının önünde duruyoruz, yanlarındaki duvarda kırmızı ışıklı bir tuş takımı var. Thalia telefonuna bakıyor.

"Patron gelip beni içeri alacak," diyor.

"Bekleyeceğim," diyorum ona.

Thalia bana döndü.

"Teşekkür ettim mi?" diye soruyor.

"Sanırım ettin," diyorum.

"Teşekkür ederim," diyor ve gözleri tekrar yaşlarla doluyor, sonra arkasını dönüp elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor. "Getirdiğin için teşekkür ederim, bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, aklımı biraz olsun başımdan aldığın için teşekkür ederim ve -"

Durur, derin bir nefes alır.

"Üzgünüm," diyor başını sallayarak. "Her şey için teşekkürler Caleb. Hayır, bekle."

Thalia elimi bırakıyor, sonra uzanıp çok ama çok nazikçe gözlüğümü yüzümden kaldırıyor ve başımın üstüne koyana kadar itiyor.

"Artık sen Caleb'sin," diyor, elleri hâlâ gözlüklerimin çerçevesinin üzerinde nazikçe duruyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum ve tüm vücudum az önce açılmış bir neon tabela gibi hissediyor çünkü aniden onun yakınlığının, dudaklarının zar zor ayrılmış halinin, kanımın damarlarımda o kadar sert pompalandığının farkındayım ki Kuzey Carolina'dan duyuyor olmalılar.

Ne olacağını bir saniye öncesinden biliyorum. Durdurmak, geri çekilmek, gitmek ve kendimi korumak için bir saniyem var.

Ben almam.

Thalia beni öpüyor. Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor, ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve beni kendine doğru çekiyor. O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum, bir kolum belinde, bir elim yüzünü kavırıyor ve sanki içimde düğümlenmiş olduğunu bile bilmediğim bir şey çözülüyor.

Şiddetli bir öpücük. Muhtaç, çaresizlikle dolu. Dişlerini dudağıma bastıran, saçlarımı biraz fazla sert çekmesine neden olan manik bir enerji var, ama aldırmiyorum. Yine de tadını çıkarıyorum, geri çekilmem gerektiğini biliyorum, dudaklarının dudaklarımdaki her saniyesini ezberlemeye çalışıyorum.

Sonunda bitirdi. Ellerini yüzümde tutuyor, gözleri gözlerimi arıyor ve orada öylece duruyoruz, o ana kilitlenmişiz.

Sonra kapı açılıyor ve ikimiz de Thalia'ya benzeyen ama daha uzun, daha geniş ve erkek olan birine doğru dönüyoruz.

"Ollie!" diyor ve sonra Thalia'ya kocaman sarılıyor, yine ağlıyor ve onu o kadar sıkı sıkıyor ki biraz endişeleniyorum ama geri çekilip sahnenin dışına çıkıyorum.

"Neler oluyor?" diye soluk soluğa soruyor adam nihayet onu bıraktığında. "Yeni bir şey var mı?"

"Ameliyattan yeni çıkardılar," diyor kapı aralığından başka bir ses, daha yaşlı, daha derinden. "Uyandığında onu görebiliriz."

"Baba," diye nefes alıyor Thalia ve sonra kollarında, bir başka sıkı sarılmada. "Gelebildiğine sevindim," diyor saçlarına doğru.

"Ben de," diyor, sesi boğuk.

Rahatsız etmek istemediğim için sessizce bir adım geri çekiliyorum. Hala kapıyı açık tutan Thalia'nın babası onu bırakıyor, sonra bana bakıyor.

Değerlendirici, pek de nazik olmayan bir bakış. Thalia boğazını temizliyor. "Pardon, bu Caleb," diyor bir elini bana uzatarak. "Caleb, bu Bastien, kardeşim ve Kaptan Lopez, babam." Babası elini uzattı, ben de sıktım.

"Thalia'yı buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim," diyor gözlerimin içine bakarak.

"Memnun oldum *efendim*," diyorum ve sanırım Thalia'nın neredeyse gülümsediğini görüyorum. Dönüp Bastien'in elini sıkıyorum.

"Teşekkürler," diyor.

"Sorun değil,"

diyorum.

Sonra babası kapıyı daha da açarak Thalia ve Bastien'e içeri girmelerini işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor son bir kez ve ben de el sallıyorum.

Kadın gidiyor. Kapı arkasından kapanıyor.

Saat neredeyse sabahın ikisi ve evden neredeyse 300 mil uzaktayım.

Ama Thalia'nın annesi ameliyatı atlattı. Thalia burada, ailesinin çoğuyla birlikte.

Ve onu hala dudaklarımda hissedebiliyorum. Hissetmem gereken son şey bu. Annesi ameliyattan çıktığı ve en kötüsü sona erdiği için rahatlamış hissetmeliydim. Onu geri öptüğüm için, bunu o kadar çok istediğim için, yapmayı düşündüğüm binlerce şey arasında öpüşmeyi sonlandırmak bunlardan biri olmadığı için kendimi suçlu hissetmeliyim.

Kardeşinin ve babasının bizi görmüş olmasından, birilerinin *bir şeyler* biliyor olmasından endişe duymalıyım.

Ama ben değilim. Hastaneden çıkıp otoparka, turuncu ışıkların altındaki arabama doğru yürüyorum ve tek hissettiğim sevinç.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

THALIA

"UYANMASINA NE KADAR VAR?" Diye soruyorum ve sesim neredeyse boş olan bej koridorda .

"Duruma göre değişir," diyor babam verimli bir şekilde yürüyerek. "Doktoru otuz dakika ile iki saat arasında bir süre söyledi."

Uyandığı sürece, sanırım. İnsanların her zaman böyle düşünmediğini biliyorum, özellikle de acil bir ameliyat söz konusuysa ve çok fazla kanama ve olası beyin hasarları varsa...

Ani bir dönüşle, minderli sandalyeler ve *People* dergisinin eski sayılarıyla kaplı yan masalarla kaplı küçük bir bekleme odasına girer.

Buranın özel bir bekleme odası olduğunu hemen anlıyorum. Tepedeki ışıklar kapalı ve oda yer lambalarıyla aydınlatılıyor, bu da odayı çoğu bekleme odasından biraz daha sıcak hale getiriyor.

Kapıda durup içeri bakıyorum, *buranın birinin öldüğünü söylemeden önce aileleri koydukları güzel bekleme odası olduğunu* düşünüyorum.

"Kaldır kıcını," diyor Bastien arkamdan.

"Bana kıcımı oynatmamı söyleme," diyorum odaya girerken. "İstediğim zaman kıcımı oynatırım. İşte, sadece istedim."

Bastien, "Sana söylendiği gibi kıcını oynattın," diyor ama ikimizin de bu aptal kardeş tartışmasında gerçekten gönlümüz yok, bu yüzden bırakıyorum ve sırt çantamı çıkarıp yastıklı banklardan birine koyuyorum.

Babam ve Bastien birbirlerine bakıyorlar.

"Gel yanıma otur," diyor babam, sandalyelerden birine rahatça oturarak.

Onun yanına oturuyorum. Kumaş her doktorun bekleme odasındaki kumaşın aynısı: sert, plastik, açıkça su geçirmez. Bir tek ahşap kolçak

İki koltuğu birbirinden ayırıyor ve Bastien dirseklerini dizlerine dayayarak diğer tarafıma oturuyor.

Yorgun görünüyorlar. Sanırım Bastien ağlıyor. Babam yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyor ve öne doğru eğilip ellerini birbirine sürtüyor, altın alyansı loş ıfıkta parlıyor.

"Anneniz yeşil okta sola dönerken çarpılmış," diyor. "Yolcu tarafındaki ilk darbenin gücü arabasını döndürdü ve arkasından gelen araba zamanında duramadı ve sürücü tarafının arkasına çarptı."

Sadece başımı salladım. Gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı bile ve Bastien bir kolunu bana doluyor, beni omzuna çekiyor.

"Ön kolunda açık bir kırık, kaburgalarında kırık ve akciğerinde çökme vardı," diye devam ediyor babam, sesi hâlâ kesik ve resmi, yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebilsem de. "Ameliyat iyi geçmiş gibi görünüyor, ama ertesi günün nasıl geçeceğini de görmemiz gerekecek. Oksijen seviyesi düşebilir ve bu da daha fazla müdahale gerektirebilir."

Derin bir nefes alıyorum ve açık bej yer karolarındaki koyu bej beneklere bakıyorum.

"Ama o dışarıda, değil mi?" Fısıldıyorum. "Ameliyatı atlattı mı? Uyanacak mı?"

"Başardı," diyor, sesi hala ciddi, biraz resmi. Ama yine de sesi her zaman biraz resmi çıkmıştır. "Ve doktorlar olası bir beyin sarsıntısı dışında beyinde hasar olmadığına inanmak için her türlü nedene sahip olduklarını söylüyorlar."

Bastien bana daha sıkı sarılıyor, ben nefes alıp veriyor, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Yere yığılıp üzüntü, rahatlama ve endişe karışımı bir duyguyla hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum ama yapmıyorum.

Birden elime bir şey yapıştı. Aşağıya baktığımda babamın elimi tuttuğunu ve sonra sıkıca tuttuğunu görüyorum.

Ona bakıyorum. Bir kez başını sallıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde, çenesi esniyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

BİR SÜRE SONRA -ne kadar sürdüğünü bilmiyorum- bekleme odamızın kapısı açılıyor ve önlüklü bir kadın içeri girip bize başıyla selam veriyor.

"Uyandı ve seni görmek istiyor," diyor.

Sessizce, parlak ışıklı bej koridorda, istasyonlardaki hemşirelerin yanından, kapalı kapıdan sonra kapalı kapıdan geçerek onu takip ediyoruz. Sonunda açık bir kapının önünde duruyor, kapının iç perdesi çekilmiş.

Bir an için neden tüm hastane odalarında kapının içinde perde olduğunu merak ettim. Neden sadece bir kapı ya da sadece bir perde değil?

"Paloma?" diye sesleniyor usulca. "Kocan ve çocukların burada."

"İçeri gel," diye cevap veriyor annemin sesi. Boğuk ve kurbağamsı ama Onu.

Kalbim güm güm atıyor. Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmalıyım, ve çekmeden önce

Perdeyi geri çekerken bir an tereddüt ediyorum çünkü göreceğim şeyden korkuyorum.

Sonra yine de yapıyorum ve işte orada. Yastıklara dayanmış, berbat görünüyor ama odasına girdiğimde çatlamış, şişmiş dudaklarının arasından bana gülümsüyor.

Bastien ve ben yatağının iki yanına geçip içeri girerken, "Ollie, Bossy," diyor. "Merhaba. Sesli mesajımı aldın mı?"

Bastien ve ben yatağının üzerinden birbirimize bakıyoruz.

"Anestezinin etkisi hâlâ sürüyor," diyor hemşire, elindeki panoda bir şeyleri kontrol ederken. "Bir süre daha kafası biraz karışık olabilir."

Bastien bana omuz silkerek, "Elbette, biz de bu yüzden geldik," diyor.

"Güzel," diyor annem ve sesi rahatlamış gibi çıkıyor. "D'Agostino'dan tiramisu almamalısın, yeni başladılar..."

Sözünü kesip yanımızdan geçip gidiyor ve biz de dönüyoruz. "Javi?" diye fısıldıyor.

Yatağın ayak ucunda duran babam boğazını temizliyor, yüzü neredeyse taş kesilmiş.

"Benim, Paloma," diyor.

Gözlerini kırıştırtıyor, sanki sisin içinden görmeye çalışıyormuş gibi. "Elbette Raul," diyor. "Özür dilerim."

Öne, yanıma çıkıyor ve onun elini tutuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve annem gözlerini kapatıp yastığa geri yerleşiyor.

"Bok gibi," diye mırıldanıyor.

"BÜYÜK OLANI MI ALACAKSIN?" Bastien elimdeki kâğıt bardağa bakarak soruyor.

"Evet," diyorum, kahve doldurmaya başlamıştım bile. "Çok fazla kafein var."

"Güzel. Ayrıca içine bir sürü krema ve şeker dökceğim ve bir çörek alacağım. Ve Froot Loops. Ve çikolatalı süt. Ve bir paket M&M! Ve sen hiç alamayacaksın!"

Büyük fincanıma kahve doldurmayı bırakıyorum ve bir avuç dolusu krema alıyorum.

"Sen bakmıyorken biraz çalarım," diyor Bastien. "Biliyorum," diye homurdanıyorum.

Tüm şeker eşyalarımı alıp kasaya gidiyoruz ve babamın anneme bir şeyler almak için eve dönmeden önce kahvaltı için bana verdiği yirmi dolarlık banknotla ödeme yapıyorum.

Yetişkin olmam büyüdüğüm anlamına gelmiyor sanırım. Onunla tartışmadım.

Bastien ve ben kafein, şeker ve bir muzla dolu tepsilerimizi duvar dibindeki bir masaya götürüyoruz ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde masaya gömülüyoruz. Gözlerim o kadar kuru ki zımpara kağıdından yapılmış gibi hissediyorum ve hala sinir ve endişe içinde olmasaydım, sanırım bu masada uyuyakalabilirdim.

Annemle birkaç dakika birlikte olduktan sonra bir doktor geldi ve bizi tıbbi bilgilere boğmaya başladı: ne olmuştu, ne olabilirdi, başka neler olabilirdi, hangi kararların alınması gerekiyordu. O gider gitmez başka bir doktor geldi ve aynı şeyi yaptı, sadece tamamen farklı bilgilerle, her nasılsa.

Sonunda hemşire dinlenebilmek için bizi dışarı attı ve Bastien ile ben aşağıya, hastanenin kafeteryasına indik çünkü başka bir yere gitmek istemiyorduk.

Ama uyandı. Henüz tehlikeyi atlatmış değil - kanama yeniden başlayabilir, bir şeyler yırtılabilir, enfeksiyon olabilir - ama en kötüsü geride kaldı ve kardeşimle abur cubur yiyebilirim.

"Ee," diyor muzı soyarken.

"Yani," diye kabul ediyorum, çöreği ısııyorum. İyi bir çörek değil. Bayat, muhtemelen dünden kalma, ama şekerli ve *yiyecek* ve şu anda pek de özel bir şey değil.

"Annem onu affetmeyecek, değil mi?" diye sorar.

"Sanmıyorum," diyorum alt dudağımdaki buzlanmayı silerken.

"Evet," diye iç geçiriyor, sonra muzunu ısıyor ve kafeteryanın uzak duvarına bakıyor. Burada sadece birkaç kişi daha var ve onlar da bizimle aynı türden bir gün geçiriyor gibi görünüyorlar.

"Ondan haber almadın, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Bastien parmaklarını şıklatır ve nefesi kesilir.

"Doğru ya," diyor alaycı bir şaşkınlıkla. "Javier'i buldum ve oda arkadaşımınla birlikte benim yurt odama taşındı ve onu ekip takımına yazdırdım, gerçekten harika gidiyor. Sana söylemeyi tamamen unuttum, üzgünüm!"

", o zaman sohbet etmeyeceğim," diyorum huysuzca.

"Bir şey öğrendiğim *an* sana söyleyeceğimi düşünmedin mi?" diye homurdandı. "Biraz kestirmen lazım."

"Aptalca sorular sormamalısın."

"Yapman gereken..." Sözümü kesiyorum, çünkü beynim bu cümleye bir son bulmayı reddediyor. "Kapa o aptal suratını," diyorum sonunda, çöreğin geri kalanını ağızma tıkarken.

Bastien sadece gülüyor, ağzı muzla dolu.

"Okul nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Mühendislik bölümün için henüz tek bir ders aldın mı?"

"Teknik olarak evet," diyor kahve fincanını dudaklarına götürürken.

"Genel eğitim gerekliliklerinin çoğunu yerine getirdim."

"Ve mühendislikte sıfır." diye bitiriyorum.

Sonra parmak eklemlerimi alnıma sürterek ne kadar iğrenç bir abla gibi göründüğümün acımasızca farkına varıyorum.

"Onun gibi bir şey," diyor.

"Sadece söyle onlara," diyorum. "Bekledikleri mühendislik lisansı yerine karşılaştırmalı edebiyat lisansı ile mezun olduğunda anlayacaklar, şimdi söyle."

"Biliyorum," diyor. "Ben sadece... henüz yapmadım."

Masanın karşısındaki küçük kardeşime bakıyorum, gerçi *küçük* demek yanlış olur çünkü ergenliğe girdiği andan beri benden uzun. Objektif olarak yakışıklı olduğuna eminim, ama subjektif olarak o benim kardeşim, bu yüzden *iğrenç*.

"Yeni konu," diyor, kabinde arkasına yaslanarak. "Bana Caleb'den bahset." Boğazımı temizliyorum ve tepsime bakıyorum.

"Peki ya Caleb?"

Bastien bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Onun hakkında ne bilmek istediğimi *sanıyorsun* Ollie?" diyor. "Sabahın ikisinde kolunda yakışıklı bir adamla geliyorsun ve soru sormayacağımı mı sanıyorsun?"

"O bir arkadaş," diyorum.

"Ateşli arkadaşların var o zaman," diye devam ediyor. "Üzerindeki çim lekelerine bakılırsa, takım elbiseyle tam temaslı rugby oynuyorlar. Heteroseksüel mi?"

"Evet," diyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Yani, sanırım öyle." Bastien sırtıyor.

"Sorguluyor mu? Bazı cevaplar vermekten mutluluk duyarım."

Küçük kardeşinle aynı erkek zevkine sahip olduğunuzu fark etmek çok ama çok tuhaf.

"Cinselliği konusunda kararlı olup olmadığını sormadım," diyorum, bir şekilde kahvemden bir yudum alarak.

"Ve size hiç ipucu vermedi mi?"

Kızarıyorum, yüzüm kıpkırmızı ve bunun farkındayım. Ayrıca şu anda doğrudan Bastien'e bakamam yoksa yanlışlıkla ona her şeyi anlatabilirim.

"Biz sadece arkadaşız ve kalacağız," diyorum. ", bu yüzden sadece arkadaşız. Sebeplerden dolayı."

Bastien bana uzun ve düşünceli bir bakış attı.

"Deli Palyaço 'nı çok seviyor," diye tahmin ediyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"*Suicide Squad*'ın gerçekten de iyi bir film olduğunu düşünüyordu" diyor.

"O kadar züppe olduğumu mu düşünüyorsun? Bunlar iyi nedenler, tamam mı?" "O evli."

Neredeyse kahvemi tükürecektim, çünkü olay çok hızlı gelişti.

"Hayır!" Öksürerek söylüyorum. "Tanrım, Bossy, hayır o evli değil.

Delirdin mi sen? Tabii ki evli değil. Ben asla -"

Kelimeler kifayetsiz kaldığında bir an duraksıyorum. Bastien sadece bana bakıyor, yüzünde belirsizlik okunuyor.

"- Evli bir adamla birlikte ol," diye tısladım, masaya doğru eğilerek.

"Evli mi?" diyor öne doğru eğilerek, sesi kısık, dehşete kapılmış. "*Hayır!*" Fısıldayarak bağıriyorum.

Uzun bir hiçbir şey söylemiyor. Sonra yutkunuyor, kaşlarını çatıyor ve bana daha önce ondan hiç görmediğim bir bakış atıyor.

"Ollie," diye başladı. "Eğer -"

"O benim matematik profesörüm," diye tısladım, masaya doğru eğilerek. "İşte. Mutlu oldun mu? Bu daha mı iyi?"

"Lanet olsun," diyor ve şimdi şaşırmış görünüyor ama artık dehşete kapılmış değil. "Gerçekten evli olduğunu düşünmemiştim ama sorun bu mu? O bir *profesör* mü?"

"Yardımcı doçent," dedim. "Bu onun ilk yılı, doktorasını Mayıs ayında aldı."

Arabada birlikte geçirdiğimiz dört saat içinde benim aptal, trajik ailemden daha fazla şey konuşmayı başardık. Örneğin, Caleb artık *Neon Genesis Evangelion* animesinin tüm konusunu biliyor ve ben de Yüzüklerin Efendisi filmlerinin kitaplardan farklı olduğu tüm yolları biliyorum.

"O benim profesörüm olsaydı matematikte harika olurdu," diyor Bastien, yüzü son derece ciddi. "Bir anadal ilan ederdim."

"Hayır, ," diye iç geçirdim.

"Eğer beni eyaletin öbür ucuna götürüp veda öpücüğü verseydi olabilirdi," diyor ve çöreğimden bir parça çalıp ağzına atıyor.

Sonra bana bakıyor ve düşüncelerim yüzümün her yerine yazılmış olmalı çünkü hemen dehşete kapılmış görünüyor.

"Bir şey söylemeyeceğim," diyor Bastien hızla, ağzından birkaç çörek kırıntısı fırlıyor. "Özür dilerim. Asla yapmam Ollie, gidip herkese sırrını söyleyemem."

Çiğniyor, yutkunuyor.

"Ayrıca, bana karşı kozun var," diye . "Bu koz değil," diye itiraz ediyorum. "Ben bir canavar değilim."

"Pardon, kötü şakaydı," diyor ve ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturuyor.

Önce düşünmeden konuşmak muhtemelen genetikdir. Bunu kişisel algılamamam biliyorum.

"En azından onun dersinden A alıyorsun, değil mi?" diye soruyor, kabinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Sanırım öyle, ama değil -"

"Dur, hayır," diyor, bir parmağıyla beni gösterip sırtarak. "A alamayacaksın."

Gözlerimi kapattım ve aptalca şakayı bekledim.

"Bahse girerim D alıyorsundur," diyor, hâlâ birinin söylediği en komik şeymiş gibi sırtarak.

"D almayacağım," diyorum sakince. "D alacaksın," diyor.

"O benim profesörüm, Bossy, böyle bir şey ."

"Biliyor musun, sakin D'si?" diyor. "Yani eğer sana -"

"Şakayı anladım Bastien," diyorum ve kahvemın kalanını geri atıyorum.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CALEB

Yasadışı bir şey almadan ya da direksiyon başında uyuyakalmadan Marysburg'a kadar asla geri dönemeyeceğimi fark etmeden önce Norfolk'tan sadece otuz mil kadar uzaklaştım, bu yüzden Northern Neck'te bir yerde otoyoldan ayrıldım ve bir Motel 6 buldum.

Sorun yok. Temiz bir yer. Burası bir Motel 6. Kirli kıyafetlerimi yatağın ayak ucundaki yığının içine atıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

Yemin ederim ki beş dakika sonra, ahşap kaplama sehpanın üzerinde tıkırdayan telefonumun durmak bilmeyen uğultusuyla uyanıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ona uzanıyorum.

Arayan kardeşim Seth ve saat yedi buçuk, beş dakika sonra değil. Ağzımın tadı bataklık gibi ama yine de cevap veriyorum.

"Ne?" Hâlâ cızırtılı yastığın üzerinde yüzüstü yatarken soruyorum. "O burada," diyor Seth.

"Ne?" Bir konuşmanın ortasına girmiş gibi hissederek tekrar soruyorum. "Kim nerede?"

"Charlie bebeği doğurdu," diyor.

Bu beni yatakta doğrulmaya itiyor, beynimin su olduğunu ve yavaşça bir girdaba doğru gittiğini hissetsem bile.

"Bir hafta daha doğurmayacak sanıyordum," diyorum karartma perdelerine göz kırparak, aklımı başıma toplamaya çalışarak. "Her şey yolunda mı?"

"Herkes iyi, o sadece çok büyük," diyor Seth. "Üç kilo, on üç ons. Tombul bilekleri ve her şeyi var. Aslında çok sevimli Caleb, yeni doğanlar genelde komik görünse de."

Seth aşık oldu.

"Adı ne?" Ayağa kalkarak sordum.

Kıyafetlerim nerede? İşte elbiselerim.

"Thomas William," diyor Seth ve ben duruyorum, bir bacağım yarıya kadar pantolonumun içinde.

Tabii ya. Bunu söylediği anda, onun adının bu olacağının, ikimizden birinin doğacak ilk erkek çocuğuna babamızın adının verileceğinin aklıma gelmediğine inanamıyorum.

"Biliyor muydun?" Yatağa geri oturarak soruyorum.

"Resmi olarak değil," diyor Seth yavaşça. "Yine de içimde bir his vardı. Daniel ne doğruladı ne de yalanladı."

Geçici olarak onlara gerçeği söyleyip söylememem gerektiğini merak ediyorum, o kadar çok merak ettiğim bir şey ki bu düşünce zihnimde aşınmış bir patika, bir endişe taşı gibi pürüzsüz.

Sonra onu kaldırıp yıllardır durduğu çekmeceye geri koydum. Her çirkin gerçeğin ortaya çıkarılıp sergilenmesi gerekmiyor ve ben buna uzun zaman önce karar verdim.

"Thomas," diyorum, hayatımdaki ismi deneyerek. "Hoşuma gitti." "Ben de," diyor Seth. "Geliyor musun?"

"Elbette," diyorum ona, telefonumu çenemle omzum arasında tutarken ayağımı pantolonumun paçasından içeri doğru itiyorum. "Hâlâ hastanedeler mi?"

"Evet. İkinci kat, doğum koğuşu. Ama önce anneme ya da bana mesaj at, uyuyor olabilirler. Charlie'yi anne ayı gibi davranabilir," diyor.

"Olur," diye kabul ediyorum ve yerden gömleğimi alıyorum. "Beş saat içinde orada olacağım."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oluyor. "Beş saat mi?" Seth soruyor.

Seth'le konuşmamdan neredeyse altı buçuk saat sonra nihayet Sprucevale Memorial Hastanesi'ne girdiğimde saat öğleden sonra üçe yaklaşıyordu. Sprucevale otoyoldan Marysburg'a göre daha uzaktı.

Bu yüzden yine de otoyoldan çıktım ve öğlen 1'de açlıktan ölebileceğimi düşünerek durup bir sandviç aldım.

Bekleme odasından anneme ve Seth'e mesaj atıyorum, sonra bir süre orada duruyorum. Oradaki tek kişi benim. Görünüşe göre Eylül sonu Sprucevale'de doğmak için popüler bir zaman değil.

"Buraya tam zamanında geldiniz birazdan -"

Levi içeri giriyor, sonra kısa kesiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor ve bana tepeden tırnağa uzun uzun bakıyor.

Oh, kahretsin. Bir elimi göğsüme koyuyorum, sanki Thalia'nın dün gece orada bıraktığı siyah göz kalemi lekelerini gizleyebilirmiş gibi.

"Bu uzun bir hikâye," diyorum en büyük kardeşime.

"Buraya gelmenizin altı saat sürmesinin nedeni de bu uzun hikâye mi?" diye soruyor, iki kaşı da neredeyse saç hizasına gelecek kadar yukarı kalkmış.

"Sana sonra anlatırım."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, odanın karşısına geçip sesini alçaltarak.

"Peki," diyorumsanki yardımı olacakmış gibi kollarımı yukarı iterek.

"Sana sonra anlatırım, söz."

Levi sadece başını sallıyor.

Sonra ekose gömleğinin düğmelerini açmaya başlar ve altındaki beyaz atleti ortaya çıkarır.

"Uh... ?" Diyorum.

"Tişörtünü çıkar ve bana ver," diyor, omuzlarına çekerek. "Sonra da bunu giy. Bunu giyerek gelersen Thomas'ı tutmana izin verilmesi için yüzde sıfır şansın var, ancak korkarım ki bunlar kişisel olduğu için pantolonu riske atmamız gerekecek."

Gömleğini bana uzattı, ben de itiraz etmedim. Gömleğimi çıkarıp Levi'ye veriyorum, sonra da onun gömleğini giyiyorum. Omuzları biraz fazla geniş ve kolları biraz fazla kısa, ama tüm niyet ve amaçlar için aynı bedendeyiz.

"Bunun daha sonra yapılacak açıklamanın bir parçası olacağına inanıyorum," diyor bir eliyle gömleği tutarak. Sadece başımı sallıyorum.

"Oda 2-41" diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bugün ikinci kez bir hastaneye gidiyorum ve Levi yürürken onu takip ediyorum, kaçınılmaz olarak ona gülümseyen hemşirelere başımı sallıyorum.

"Herkes nerede?" Ben soruyorum.

"Annem burada," diyor. "Seth biraz eve gitti ve Eli herkes için yemek hazırlıyor. Elizabeth ve kocası az önce ayrıldı. June ve Violet Rusty ile birlikte. Yine ben geldim."

Son bölüm bir odaya yönlendiriliyor, bir perde bizi içeriden ayırıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor Daniel ve Levi perdeyi geri çekiyor.

"Yakaladım onu," diyor Levi ve bana ilerlememi işaret ediyor.

Daniel bir sandalyede oturuyor, gömleksiz ve kucağında minik pembe bir bebek var, de üzerine battaniye örtülmüş, Charlie ise birkaç metre ötedeki hastane yatağında yatıyor, annem de odanın karşısındaki koltuğa bir yorgan katlıyor.

Charlie ve Daniel başlarını kaldırmıyorlar ama annem Levi'dan bana bakıyor ve biraz şaşkın görünüyor.

"Merhaba," diyorum sesimi alçak tutarak. "çocuklar?"

"Bilirsin işte, normal bir hafta sonu," diyor Charlie yataktan, gözleri Daniel ve Thomas'tan hiç ayrılmadan. "Oldukça sakin."

"İyi görünüyorsun," diyorum ona. "Nasıl hissediyorsun?" Bu Charlie'den yorgun, sersem bir yarım gülümseme aldı.

"Tanrı korusun Caleb," diyor. "Her şey göz önüne alındığında, sanırım kendimi oldukça iyi hissediyorum. Dün bu saatlerde olduğumdan daha iyi."

Daniel sandalyesinden kalkıyor, iki elini Thomas'ın küçük sırtına koyuyor. Sanki bir çuval yumurta taşıyormuş gibi görünüyor, o kadar dikkatli ki.

"Onu tutmak ister misin?" diye sorar.

Seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum ama daha önce bu kadar korkunç derecede küçük ve kırılgan bir şey gördüğümünden de emin değilim. Ne de olsa ben en küçüğüm ve Daniel'ın Rusty'si olmasına rağmen, neredeyse bir yaşına gelene kadar ondan haberi yoktu.

Rusty'nin biyolojik annesi iyi bir insan değil. Bütün hikaye bu.

"Dokunabilir miyim?" Daniel'ın şaka yaptığından ve bu küçük, bir saatlik insana dokunmama izin vermeyeceğinden oldukça emin bir şekilde soruyorum.

"Elbette," diyor. "Thomas, bu Caleb amcan. Söz veriyorum o sonuncusu."

Thomas'ın başı bana dönük, gözleri zar zor açılıyor, başında pembe-mavi örgü bir şapka var, yüzü şiş.

"Merhaba Thomas," diyorum, öne doğru eğilip yumuşak bir sesle konuşarak. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Thomas kıpırdamıyor, ama yemin ederim gözlerimin içine bakıyor ve sonra beni inceliyormuş gibi bakışlarımı tutuyor, yüzünün yanında minik bir yumruk. Yeni doğanların ne kadar uzağı görebildiğini bilmiyorum. Yüzümü görebiliyor mu yoksa ben büyük bir şeftali lekesi miyim bilmiyorum ama yemin ederim bir bağlantı var.

Sonra Daniel onu dikkatlice battaniyesine sarıyor ve annem yanına geliyor, biraz çırpınıyor, denetliyor.

Kısa bir süre için onun ismi hakkında ne hissettiğini merak ediyorum, ama sonra Daniel önümde duruyor, Thomas kollarında, küçük yüzünden başka bir şey görünmüyor, gözleri artık kapalı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Gömleğimi çıkarmam gerekiyor mu?" Giymediği için soruyorum ama başını sallıyor.

"Onunla ten tene bağ kurmamız gerekiyor," diyor. "Görünüşe göre vücut ısısını düzenlemeye yardımcı oluyor ve hormon salgılıyor ve... Bilmiyorum, sadece talimatları uyguluyorum. Al bakalım."

Dikkatle - çok ama çok dikkatle - bohçayı uzatıyor ve ben de bir elimi Thomas'ın başının altına, diğer kolumu da vücudunun altına koymaya dikkat ederek bohçayı ondan alıyorum.

Thomas bir an için gözlerini açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve ben sadece ona bakıyorum. Ve bakıyorum. Ve bakıyorum.

Sonra birden dokuz yaşındayım ve ormandayım, yaprakların üzerine diz . Önümde, temizlenmiş bir arazide birbirine tutturulmuş, dışı kalın, içi çam iğneleri ve bir tomar gazete kağıdıyla dolu sopalar var.

Onun arkasında babam diz çökmüş, bir elinde de bir kutu kibrit var.

Bunun birkaç deneme gerektirebileceğini söylüyor.

Ateş yakmak sabır ister, diyor ve söylediği her kelimeye tutunuyorum çünkü bu onu kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım nadir anlardan biri. Sadece o, ben ve Seth'in sahip olduğu sakin sesi, Eli'nin sahip olduğu siyah saçları, Daniel'in sahip olduğu soğukkanlı yapısı ve Levi'nin sahip olduğu derin doğa sevgisi.

İlk kibrit tutmuyor ve yanmış izmariti çıra yığınının içine atıyor, arkasına yaslanıyor ve bir süre ona bakıyor. Analiz ediyor, düşünüyor, bunu iyileştirmenin en iyi yolunu düşünüyor ve tam orada, son yazının bu yirmi bir yaşındaki anısında, babamın bende kalan kısımlarını görüyorum.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Sertçe yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum, kollarımdaki bu minicik insana yeniden odaklanıyorum.

"O mükemmel," diyorum. Levi omzumu sıkıyor. Daniel gri bir tişörtü kafasına geçiriyor. Odanın öbür ucunda Charlie'nin gülümsediğini görebiliyorum.

"Biliyorum," diyor Daniel.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

THALIA

Annem hastanedeyken günler birbirine karışıyor. Pazar, Pazartesi gibi Salı gibi ve aralarında telefonumdaki tarih dışında gerçek bir fark yok.

Annemi hastanede ziyaret ediyorum. Kısa bir süre sonra bir şekilde göğsündeki tüpe alışıyorum ve sonra onu görmezden gelmeyi öğreniyorum. Doktorlar, çöken akciğerine yeterli oksijen gidene kadar birkaç gün daha orada kalacağını söylüyorlar.

Bunun yanı sıra, kırık kolu ve kaburgaları için aldığı ağrı kesici ilaçların etkisinde ve ne zaman onu gülümsetsem, hemşireler onu güldürmemem için beni uyarıyor. Zamanının çoğunu uykuya dalıp çıkarak geçiriyor ve bazen Bastien ve ben sırayla yatağın yanındaki rahatsız koltukta onunla birlikte uyukluyoruz.

Babam da orada, gerçi hiçbir zaman onun yanında uyumuyor ama ona özenle bakıyor. Telefonunu şarj ediyor, iPad'ini getiriyor, iyi atıştırma ve bol su içtiğinden emin oluyor. Saçlarını tırıyor ve hemşirelerin ona sünger banyosu yapmasına yardım ediyor.

Aralarının bozuk olduğunu biliyorum. Javier'le ilişkisini kestiğinden ve Javier ortadan kaybolup annemin kalbini kırdığından beri öyle. Ama hâlâ her gün yanımda çünkü babamın anladığı bir şey varsa o da görevidir.

Sonunda profesörlerime e-posta göndermeyi ve devamsızlığımı açıklamayı hatırlıyorum, her ne kadar bunun yapılması gerektiğini aniden fark etmem Salı gününü bulsa da. Af diliyor ve hepsine aynı e-postayı kopyalayıp yapııştırarak doktor notları sunuyorum.

Yine de Caleb'inkinde tereddüt ediyorum. Acaba ona daha fazlasını mı anlatsam, annemin iyi olduğunu ama bir süre daha hastanede kalacağını mı söylesem, beni eyaletin öbür ucuna kadar bıraktığı için ona teşekkür mü etsem?

Sonra öpücüğü hatırladım. Gecenin sonunda onu neredeyse zorla öptüğüm çılgın, endişeli, sinirleri yıpranmış öpücüğü. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde bir zayıflık ve çaresizlik anında ona verdiğim öpücüğü, çünkü başı gerçekten belaya girecek olan ben değilim.

Eğer bir öğrenci ve bir profesör öpüşürken yakalanırsa, öğrenci muhtemelen sert bir azar işitir, belki de bir uyarı alır.

Profesör muhtemelen kovulacak.

Hiçbir şey söylememeye karar verdim, en azından üniversite adresimden onunkine gönderdiğim bu e-postada. Bu bir hataydı, bir kazaydı, bir daha yapmayacağıma dair kendi kendime yemin ettiğim bir şeydi ve bunu gömmeyi tercih ediyorum.

Öte yandan, oda arkadaşlarım her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğreniyorlar. Bir grup sohbetimiz var ve annem ne zaman biraz daha halsiz görünse, ne zaman bir karar verilmesi gerekse, ne zaman bir doktor yeni bir bilgi verse onlara söylüyorum.

Anneme çiçek ve balon gönderiyorlar. Bana çikolata gönderdiler. Bir gece, babamın hiçbir şeyden haberi olmadığı, erkek kardeşim okula döndüğü ve benden başka kimse yemek yememiz gerektiği gerçeğini düşünmediği için evde hiç yemek olmadığından yakınırken kapı çalıyor.

Orada elinde pizzayla duran bir teslimatçı var.

Onlardan.

Margaret, Harper ve Victoria benim hayat kurtaran meleklerim ve onlara çok şey borçluyum.

Nihayet bir hafta sonra okula dönmeme karar verildi. Annem birkaç gün daha hastanede kalacak, sadece onu izlemek için, ama benim burada kalmam için bir neden yok. Durumu iyi, kırık kemikleri iyileşmeye başladı ve tüp nihayet göğsünden çıktı. Ayrılmadan önceki gece, nihayet, *nihayet* rahatlama zamanının geldiğine karar verdim. Ailemin kilerindeki şişeden kendime bir kadeh şarap doldurdum ve

Dizüstü bilgisayarımda aptal bir film.

Tam *oynat* tuşuna basacaktım ki telefonum *çaldı*.

Arayan Harper, kaşlarımı çattım. Beni mi arıyor? Harper asla aramaz. Yani kimse aramaz, en azından önce mesaj atıp beni uyarmadan, ama özellikle Harper hiç aramaz.

Cevap vermeden önce parmaklarımı çapraz yapıyorum. "Merhaba," diyorum.

"Merhaba! Aradığım için özür dilerim," diyor.

Victoria hoparlörden, "Bu önemli," diyor.

"Bir şey mi oldu?" Şarap kadehimi parmaklarımın arasında döndürerek söylüyorum.

Victoria, "Evet, oldu," diyor.

"Dizüstü bilgisayarınız yanınızda mı ve internete bağlı mı?" Harper soruyor. "Ve en azından orta-yalnız mısın?"

"Tamamen yalnızım," diyorum. "Neden? oluyor?"

"Tamam, tamam, ," diyor Harper. "Sen söyle ona."

"Nathaniel Johnston'la çalışmıştın, değil mi?" Victoria soruyor.

"Evet, Dr. Castellano'nun diğer araştırma asistanıydı," diyorum. "Ama geçen hafta kovuldu -"

Harper Victoria'ya, "Gördün mü, sana bileceğini söylemiştim," der. "Peki, nedenini bilmek ister misin?"

"Belli ki." "E-postanı kontrol et."

Şaraptan bir yudum alıyorum, sonra öne, dizüstü bilgisayara doğru eğiliyorum. E-postamı açıp Harper'ın az önce gönderdiği bağlantıya tıklıyorum.

"Eğer bu bana virüs bulaştırırsa - ne?"

Bir yatakta dört ayak üzerinde çıplak bir kadının videosu açılır. Kontrol ediyormuş gibi kameraya bakıyor, sonra saçlarını geriye savuruyor.

"Hadi," diyor garip, nefes nefese bir sesle. "Senin için çok azdım." "Bana porno mu gönderdin?!" Dizüstü bilgisayarı benden uzaklaştırarak soruyorum.

"Neden bana porno gönderdin?"

"Sadece bekle," diyor Harper acımasızca.

Şarabı içiyorum ve izliyorum. Çok amatör olduğu belli ve sanki bir telefonu şifonyerin üzerine koyarak çekilmiş gibi görünüyor.

Uzman olduğumdan değil. Ara sıra porno izledim - merhaba, ben insanım - Ama genel olarak o kadar kimyasız ve mekanik buluyorum ki, legoları bir araya getiren birinin videosunu izliyor gibi hissediyorum.

Kadının arkasındaki yatağa bir adam tırmanıyor, ikisinin de yüzü bulanık ve gölgede, aleti tamamen görünüyor. Şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

babam buradaki kablosuz ağa bir çeşit takip cihazı kurmamıştır.

Adam penisini kadının içine sokar. Kadın teatral bir ses çıkarır.

Yüzümü buruşturuyorum.

Hayır, eğer bir takip cihazı olsaydı Bastien'in eşcinsel olduğunu bilirdi.

Ben iyiyim.

"Oh, baba, bunu sevdim," diyor kadın. Performansı beni ikna etmedi.

"Evet, hoşuna gitti mi?" diyor adam, daha sert pompalayarak.

"Bekle," diyorum, kafamın içinde çanlar çalıyor, ekrana yaklaşıyorum.

"Mhm," diyor Harper, *sana söylemiştim* sesiyle.

"Hoşuma gidiyor baba," diye inliyor yine.

"Hoşuna gitti mi?" diyor adam tekrar tekrar ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kötü diyaloglar yüzünden değil, o sesi tanıdığım için.

"Hayır," diyorum Harper ve Victoria'ya, rezil olmuş bir halde. İncilerim olsaydı, onları sıkıca tutardım. "Hayatta olmaz."

"Lanet ," diyor Victoria.

Harper, "Para atışı yaklaşık otuz saniye içinde," diyor. "O kadar hızlı mı?" Burnumu kırıştırmamaya çalışarak soruyorum.

"O para atışı olmaz!" diyor. "Ew." "Harper, bana resmen porno gösteriyorsun!"

Victoria arka planda histerik bir şekilde gülüyor.

"Normal porno olmayan para çekimini kastediyorum. Ew."

"*Money shot* teriminin porno kökenli olduğunu biliyor musun? Para vuruşu bu *anlama geliyor.*"

Şimdi ikimiz de kıkırdıyoruz. Victoria'nın kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum.

"Sadece on saniye daha dikkatini ver, tamam mı? Gerçek olmayan bir para atışı var."

Şaraptan uzun bir yudum alıyorum ve camın arkasından dizüstü bilgisayarımın ekranını izliyorum. Açıkçası, bu deneyimi daha da güzelleştiriyor.

Sonra aniden bir şey kameranın üzerinde olduğu şeyi sallıyor ve tavandan başka hiçbir şey görünmeyene kadar eğiliyor.

"Kahretsin," diyor adamın sesi.

"Thalia!" Harper diyor ki. "Buradayım. Tam burada."

Sağduyuma ve ciddi çekincelerime rağmen eğildim. Birkaç saniye sonra Nathaniel'in yüzü ekranı dolduruyor.

Bir çığlık atıp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve dehşet içinde kapalı kapağa bakakaldım. Önce yavaş ve kontrollü nefes alıp vermem, sonra da şarabımın kalanını yudumlamam birkaç saniye sürüyor.

Ve az önce gördüğüm şey sessiz, kibar ve tamamen sıradan araştırma asistanımın internette bir kıza çakmasıydı.

"Neydi o?" Şu anda ağızıma alabildiğim tek soruyu soruyorum.

"Şey, Thalia, bir erkek ve bir kadın birbirlerini çok sevdiklerinde bir kamera kurarlar -"

"Nathaniel'in artık Virginia Eyalet Üniversitesi'nde Madison Bursiyeri olmamasının nedeni de bu," diye araya giriyor Victoria. "Onun bir RedTube kanalı var. Kullanıcı adı NastyNatty."

Şarap midemde çalkalanıyor ve bir anlığına gerçekten de geri gelebileceğini düşünüyorum.

"NastyNatty?" Zayıfça sordum.

"Elbette hepsi yıkıldı," diye devam ediyor Victoria. "Ama internet her şeyi hatırlıyor."

"Kız kim?"

"Adı Allison gibi bir şey, öğrenci değil," diye araya giriyor Harper. "Sanırım onun kız arkadaşı, videoların çoğunda o var."

Gözlerimi oturma odasının karşısındaki televizyona dikiyorum, sanki bana bir açıklama getirebilirmiş gibi boşluğa bakıyorum.

"En çok mu? Siz kaç tane izlediniz?" Victoria yine gülüyor ama Harper ofluyor.

"Merakımızdan birkaç tanesini ileri sardık," diyor. "Lakabının hakkını verdiğinden emin değilim. Her şey çok basit."

"Yeterince iğrenç değil," diye ekliyor Victoria, hâlâ gülerek. Harper ona "İğrenç," diyor ama sonra ikisi de kıkırdamaya başlıyor.

Ayağa kalkıp mutfağa gidiyorum, dolabı açıp şarabın kalanını kendime doldururken telefonum hâlâ . Bu hafta hiç içmedim.

- Başa çıkma mekanizmaları olarak uzun duşları ve uyumayı tercih ediyorum.

ve kötü dönem dizilerini izliyordum - ama işte bu. Bu, bardağı taşıran son damla oldu ve beni içmeye itti.

"Bu yüzden mi okuldan atıldı?" Kırmızı sıvının bardağa süzülüşünü izleyerek soruyorum. "Yanlış bir iş yaptığı için mi?"

Harper gayet resmi bir şekilde, "*Cinsel suiistimal* nedeniyle kovuldu," diyor. "En azından ben öyle duydum. Madison Bursu'nu kabul ettiğinize dair belgeleri imzaladığınızda bunu yapmayacağınızı kabul ediyorsunuz."

Şişedeki son birkaç damla şarabı da silkeledikten sonra dikkatlice çöpün yanındaki geri dönüşüm kutusuna .

"Bunun gerçek bir suiistimal anlamına geldiğini sanıyordum," diyorum, önümde tuttuğum bardakla tezgâha yaslanarak. "Cinsel saldırı gibi bir şey mi? Bunu bir daha asla görmek istemiyorum ama rızaya dayalı görünüyordu."

"Aynı zamanda kendimizi en üst düzeyde ahlaki ve etik duruşa sahip olmayı ve Bursiyerler programını iyi bir şekilde temsil etmeyi de kabul ettik ve sanırım kurucuların aklındaki şey aletinizi RedTube'a yüklemek değildi" diyor.

Victoria, "Yine de internet pornosuna bayılacaklarından emin olabilirsiniz," diyor.

Harper, "Herkes internet pornosunu sever" diyor.

"Bunu kendisinin yüklediğinden emin miyiz?" Hâlâ kafamı toparlamaya çalışarak soruyorum. "Ya onu okuldan attırmaya çalışan başka biriye?"

Videodan hiç keyif almadım. Şimdiden dizüstü bilgisayarımı tekrar açmaya korkuyorum, çünkü videonun hala çekili olduğunu biliyorum.

Ama iki yetişkin kendi rızalarıyla seks yapıyorlar, Tanrı aşkına. Yasadışı falan değil.

Harper, "Kendisi yaptı," diyor. "Aylardır soruşturma yürütüyorlar. Roma Tarihi'ndeki diğer asistanlardan biri işi alan etik komitesindeydi ve nihayet geçen gece bu konuda konuşmasını sağladım. Bu o. O yapmış. Görünüşe göre ona bir yıl uzaklaştırma vermeyi ve VSU tişörtünün görüldüğü bir video yükleyene kadar bursu kesmeyi düşünüyorlardı."

Telefonda uzun, dostane bir sessizlik var. İkisini kanepemizde, ayaklarını sehpaye uzatmış halde hayal edebiliyorum. Annemlerin mutfağındaki duvara bakıp doldurduğum şarabı içiyorum ve geçen haftadan belirsiz duygular ve bulanık görüntüler dışında bir şey hatırlamaya çalışıyorum.

Bir *hafta* oldu.

Harper, "Her neyse, porno yapmayın ve eğer yaparsanız, yüzünüzü koymayın ve eğer yaparsanız, internete koymayın" diyor.

"Ve eğer yaparsanız, içine bir VSU sweatshirt'ü koymayın," diye ekliyor Victoria. "Asıl suç okulu kötü göstermektir."

Harper, "Asıl suç, ekranda hiç görünmemektir," diye itiraz ediyor.

"Çok fazla suç vardı," diyorum. "Bunu bana gösterdiğiniz için siz de dahil, çünkü şimdi Nathaniel'in aletini gördüm ve onun aletini görmek istemiyordum. Azıcık bile. Aleti olduğunu bile zar zor fark ettim."

"Üzgünüm," diyor Harper.

"Gelmeyeceğim," diyor Victoria. "Yarın gece yine geliyorsun, değil mi?"

"Her şey plana uygun gittiği sürece, evet," diyorum. "Başka acil durumlar dışında."

"Güzel. Yüzünü özledim."

"Kıçını özledim," diyor Harper ve ben .

"Ben de sizi özledim çocuklar," diyorum. "Geri döneceğim. Margaret'e selamımı söyle. Yeni bir fetihle mi birlikte?"

"Onun gibi bir şey," diyor Victoria. "Randevu dedi ama her cebine bir prezervatif, çantasına da beş tane falan koyduğunu gördüm."

Bakireliğimden mi, yoksa her cepte bir prezervatif bulundurmanın pek de mantıklı olmadığından mı diye merak ediyorum kısaca. Tutkunun sancıları içindeyken bile vücudunuza uzanmak ne kadar zor?

"Aferin kızıma," diyorum. "Yarın görüşürüz salaklar."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kimden: tylopez4nb@vsu.edu

Kime: clloveless@mathematics.vsu.edu

Konu: Ailevi acil durum nedeniyle devamsızlık

Profesör Loveless,

Umarım bu e-posta size iyi gelir. Ne yazık ki ailevi bir acil durum nedeniyle 20 Eylül Pazartesi günü derse katılamayacağım ve 22 Eylül Çarşamba günü de gelemeyebilirim.

Devamsızlığım için doktor raporları sunmaktan ve döndüğümde kaçırdığım sınıf ödevlerini telafi etmeyi tartışmaktan mutluluk duyarım.

Anlayışınız için teşekkür ederiz. En

iyi dileklerle,
Thalia Lopez

Kimden: clloveless@mathematics.vsu.edu

Kime: tylopez4nb@vsu.edu

Konu: Re: Ailevi acil durum nedeniyle devamsızlık

Sevgili Thalia,

Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Kampüse döndüğünüzde dersleriniz hakkında konuşabiliriz ve devamsızlıklarınız mazur görülecektir.

Size ve ailenize en iyi dileklerimi

sunarım. Saygılarımla,
Caleb Loveless

Kimden: tylopez4nb@vsu.edu

Kime: clloveless@mathematics.vsu.edu

Konu: Yeniden: re: Ailevi acil durum nedeniyle

devamsızlık Profesör Loveless,

Özür ama 24 Eylül Cuma günü de okula gelemeyeceğim. Ancak bir sonraki hafta okula dönmeyi umuyorum.

En iyisi,
Thalia Lopez

Kimden: clloveless@mathematics.vsu.edu

Kime: tylopez4nb@vsu.edu

Konu: Tekrar: re: re: Ailevi acil durum nedeniyle

devamsızlık Thalia,

İstediğin kadar zaman ayır. Annen nasıl? Ailenin geri kalanı nasıl?

En iyi
dilekl
eriml
e,
Caleb

Kimden: tylopez4nb@vsu.edu

Kime: clloveless@mathematics.vsu.edu

Konu: Yeniden: re: re: re: Ailevi acil durum nedeniyle devamsızlık

Durumu çok çok daha iyi ve tamamen iyileşmesi bekleniyor. Onu henüz eve götüremedik ama sadece birkaç gün daha sürecek. Burada yapabileceğim bir şey yok, o yüzden kampüse geri dönüyorum.

Babam ve Bastien beklenebileceği kadar iyi durumdalar.

Sevgiler,
Thalia

Kimden: clloveless@mathematics.vsu.edu

Kime: tylopez4nb@vsu.edu

Konu: Re: re: re: re: re: Ailevi acil durum nedeniyle

devamsızlık Bunu duyduğuma sevindim. Pazartesi sınıfta

görüşürüz.

Caleb

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

THALIA

FAYANS ZEMİN GİBİ. O günkü kıyafetimi planlarken bunu göz önünde bulundurmamıştım. Kafamda sadece ofisin kapısını çaldım, Caleb 'içeri gel' diye seslendi ve ben de vals yaparak çalışma saatlerine girdim.

Daha iyi bilmeliydim. Ofis saatlerine asla elini kolunu sallayarak girilmez. Her zaman bir bekleyiş olur ve bu genellikle uzun bir bekleyiştir ve çoğu zaman ayakta durmaktan yorulup kendimi soğuk bir fayans zeminde oturarak bir şeyler okumaya çalışırken bulurum.

Şu anda *Nöroplastisite Bülteni*'nde beyin kanserinden kurtulan ve ilk dillerini unutup ikinci bir dil öğrenen kişilerle ilgili bir makale okumaya çalışıyorum ve pek şansım yok.

Bunun yerine, aynı paragrafı en az beş kez okudum, ancak aklıma gelen tek düşünce *Love, Thalia* oldu.

Caleb'a gönderdiğim son e-postayı bu şekilde imzalamak istememiştim. *En iyi dileklerimle, Thalia ya da içtenlikle, Thalia ya da profesyonel ve platonik olarak, Thalia* diye imzalamak istemiştim ama bütün gün hastanedeydim, sonra eve gelip dört saat boyunca *The Tudors*'u izledim ve nihayet sabahın ikisinde, beynim kızarmış ve saçmalıklarla doluyken Profesör Loveless'a e-posta gönderdim.

Love, Thalia diye imzalayıp gönderdim ve o yanıt verene kadar ne yaptığımın farkına bile varmadım.

Başka bir profesör olsa birkaç dakika garip hisseder ve sonra omuz silkip geçerdim, çünkü eminim insanlar e-postalarını her zaman düşünmeden imzalıyorlardır.

Ama bu profesörü en son gördüğümde gözyaşlarımı silmiş ve beni eyaletin öbür ucuna götürmüştü ve ben de onun bu iyiliğine şu şekilde karşılık vermiştim

onu öpmek, bu daha garip hissettiriyor. Çok daha garip.

Kapısı açıldı. Tanımadığım bir kız çıkıyor, önünde bir ders kitabı tutuyor ve matematik konusunda biraz endişeli görünüyor.

"Sıradaki?" Caleb'in sesi içeriden geliyor ve koridorun karşısında oturan adam ayağa kalkıp içeri giriyor, ben ise popom yerde donmuş halde okumaya devam etmeye çalışıyorum.

Bir haftadır kampüse geri döndüm. Şu anda Cuma akşamı saat neredeyse beş, bu da üç ders saatini *Love, Thalia*'ya dair düşüncelerle savaşıyor geçirdiğim anlamına geliyor. Kendimi *Indiana Jones* filminde göz kapaklarına yazı yazan öğrenci gibi hissediyorum ve bu düşünce beni hiç iyi hissettirmiyor.

Orada on dakika daha oturdum, sonra on beş. Sonunda *Nöroplastisite Bülteni*'nde biraz ilerleme kaydediyorum ve adam Caleb'in ofisinden çıktığında nihayet üç sayfanın tamamını okumuş oluyorum.

"Dışarıda başka kimse var mı?" Caleb'in sesi çağırıyor. Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum.

"Sadece ben," diyorum ve kapısını iterek açıyorum, kalbim istediğimden daha hızlı atıyor.

"Thalia," diyor ve kalbimin küt atmasına neden olan bir gülümsemeye gülümsüyor. Bu anı gereğinden fazla kez hayal ettim ve bu hayallerde Caleb her zaman gülümsemişti. Yaptığım son şeyin onu izinsiz öpmek olduğunu düşünürsek, başka bir şey için onu suçlayamazdım.

tepki.

"Otursana," diyor eliyle işaret ederek. "Bütün hafta boyunca uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum."

"Öyle mi?" Karşısındaki sandalyelerden birine gömülürken kalbim yeniden çarparak soruyorum.

Bina yeni olabilir ya da en azından yakın zamanda yenilenmiş olabilir, ancak sandalyeler açıkça eski yaşamından kalma, avokado rengi deri döşemeli eski ahşap şeyler.

"Evet," diye onaylıyor, oturuyor, sandalyesi hafifçe gıcırıyor, yere bakıyor, masasından bir kalem alıyor ve parmaklarının arasında tutuyor. "Oldukça fazla ödevin ve telafi etmen gereken bir sınavın var ve sen de her şeyi sıraya koymayı tercih ediyorsun gibi görünüyor."

"İstiyorum," diyorum ve midemdeki düğüm çözülüyor.

Görünüşe göre olanlara en basit yaklaşımı benimsiyoruz: olmamış gibi davranıyoruz. Bunu yapabilirim. Bu konuda konuşmaktan çok daha iyi.

Gözlüklerini takıyor. Döndüğümde beri her gün gözlüklerini takıyor, en azından benim gördüğüm kadarıyla ve kronik bir aşırı düşünen olduğum için bunun benimle ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

Muhtemelen sabahları geç kalktığı ya da lens reçetesini yenilemediği ya da gözleri onu rahatsız ettiği için ya da bir insanın lens yerine gözlük takması için on bin nedenden biri olduğunu biliyorum.

Ama bunun onu öpmeden önce *"İşte şimdi Caleb oldun"* dememle bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Çantamdan ajandamla birlikte bir not defteri çıkarırken omurgamı dikleştirerek, "Ve sizinle daha önce iletişime geçmediğim ya da ofis saatlerine gelmediğim için özür dilerim," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, telafi etmem gereken çok işim vardı ve ayrıca yüksek lisans başvurularından biraz geri, bu yüzden ödevlerim istediğim kadar sıralı değil."

"Anlaşılabilir," diyor elindeki kalemi bir uçtan bir uca çevirerek. "Dersler veya ödevlerle ilgili sorularınız varsa onlarla başlamak ister misiniz? Notları bir sınıf arkadaşınızdan aldığınıza inanıyorum."

"Yaptım," diyorum ve yanımda getirdiğim problem setlerine bakıyorum ve kendimi sadece onlara odaklıyorum.

Birlikte, şimdiye kadar yapmayı başardığım ödevlerin üzerinden geçiyoruz. Sandalyesinden kalkıp ofisinin bir duvarına dayalı beyaz tahtaya gidiyor, anlamaya çalışmadığım bir dizi sembolü siliyor ve sorularımı basit, kapsamlı ve eksiksiz bir şekilde yanıtlıyor.

Çok iyi bir öğretmendir. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi matematik öğretmenini ve bunu sadece Ağustos sıcak dalgasından daha sıcak olduğu için söylemiyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum diğer tüm matematik öğretmenlerinin aksine, bir şeyin bana *neden* mantıklı gelmediğini anlayabiliyor. Bir probleme bir açıdan yaklaşmıyorsam, başka bir açıdan yaklaşabilir, farklı bir şekilde açıklayabilir.

Kuşkusuz, matematikte kötü değilim. Matematikte gayet iyiyim; en sevdiğim ders değil ama pek çok insan gibi ondan korkmuyorum.

Ancak Caleb matematikte çok iyi ve matematik öğretmede o kadar iyi ki, tamamen profesyonel, cinsel olmayan bir şekilde, onu bunu yaparken izlemek bir zevk çünkü bir insanın hayatında tam olarak olması gereken şeyi yaptığını görmek çok nadirdir.

Telefonu arka arkaya birkaç kez çaldığında ne kadar zamandır integraller ve limitler hakkında konuştuğumuzu bilmiyorum.

Bir eliyle işaret edip diğer eliyle cebinden telefonunu çıkararak, "Doğru, yani bu belirli fonksiyonun limiti sifıra yaklaştıkça asimptot olacak," diyor. "Aslında Pazartesi günü işlediğimiz konu da bu, yani resmen her şeyi öğrendiniz. Saat gerçekten yedi on beş mi?"

"Bu yanlış olmalı," diyorum ona, ofisinde saat olmadığı için kendi telefonuma uzanarak.

Telefonum saatin 7:16 olduğunu söylüyor.

"Çok özür dilerim," diyorum ona. "Yemin ederim, altı olduğunu sanmıştım."

Bir elinde hala kuru silme kalemi var, iki kolunu da ve elini saçlarının arasında gezdirerek hafifçe karıştırıyor.

"Kalkülüs tartışmasında kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu herkes bilir," diye kestirip atıyor, beyaz tahtaya tekrar bakarken sesi alaycı. "Eğer dikkatli olmazsanız, *puf*, bütün hafta sonunuz gider."

"Bir uyarı etiketiyle birlikte gelmeli," diye katılıyorum.

"Herhangi bir sorunuz var mı? Bunu bir süreliğine burada bırakacağım ama aslında gitmem gerekiyor," diyor ve kalemi kapatıp tepsiye geri koyuyor.

"Nereye gidiyorsun?" Tahtadaki son denklemi defterime kopyalarken rahatça soruyorum.

"Ev," diyor, masasının arkasına geçip bir yığın kâğıt alıyor. "Şey, ev değil. Hafta sonu için annemin evindeyim."

Sonra bir elinde tuttuğu kâğıt yığınıyla duraklıyor ve bir süre beni düşünüyor.

"Charlie doğurdu," diyor ve yüzünü yavaş yavaş, içten dışa doğru bir gülümseme kaplıyor.

İkimiz de arabada geçirdiğimiz dört saatten ilk kez bahsediyoruz ve bu çok rahatlatıcı, saf ve basit. Öpüşme olmamış gibi davranmak yeterince zor; onu bu kadar iyi tanıımıyormuşum gibi davranmak ise imkânsız olurdu.

"Bir hafta daha doğurmayacak sanıyordum?" Sesimi alçaltarak söylüyorum.

"Yaklaşık on gün erken doğdu," diyor, yığını manevra yaparak bir klasöre yerleştirirken. "Gerçi o zamandan beri otuz sekiz ila kırk iki hafta arasının bir insan hamileliği için gayet normal bir süre olarak kabul edildiğini öğrendim."

"Onunla henüz tanışmadın mı?" Defterimi kaldırıp çantamı omzuma atarak soruyorum. "Erkek olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Garip bir şekilde ağır ve bir an sonra nedenini hatırlıyorum.

"Geçen hafta sonu yukarı çıktım," diyor ve sonra kapıya bakıyor. Koridorda bir sessizlik oluyor ve bir süre sonra Caleb gülümsüyor. "Elimde fotoğraflar var. Görmek ister misin?"

Sadece gülüyorum.

"Elbette görmek istiyorum, ben insanım," diyorum ona. "Genetik olarak bebeklere ilgi duymaya programlıyız. Öyle değil! Sadece normal bir şekilde etkilenmeyi kastediyorum. İnsanlar insan bebeklere bakmaktan hoşlanır. Araştırmalarda insanlar bebeklerin resimlerine diğer her şeyden çok daha uzun süre bakıyorlar, hatta diğer yetişkinlerin cinsel resimlerine bile."

Bunu daha iyi hale getirmiyorum. *Hiç* de daha iyi hale getirmiyorum.

Sanırım Caleb telefonunda bir şeyler karıştırırken bana gülüyor.

"Beynimizdeki ödül merkezini harekete geçiriyor," diye devam ediyorum nedense. "Bazı bilim insanları aslında evcil hayvanları daha sevimli olmaları için seçici olarak yetiştirmemizin nedeninin bu olduğunu düşünüyor -"

Telefonunu bana uzattı. Ekranda kareli bir gömlek giymiş, kucağında battaniyeye sarılmış yepyeni bir bebekle çekilmiş bir fotoğrafı .

Sanki tüm vücudum jöleye dönüşmüş gibi hissediyorum. Bir saniye önce bir insanım ve sonra eriyen bir yapışkan yığınıyım ve nedenini bile tam olarak anlamıyorum.

Bunu beklemiyordum. Daha önce de bebekler görmüştüm, hatta küçük olanları bile, ama özellikle bu resim beynimin orada olduğunu bilmediğim derin, içgüdüsel bir parçasını harekete geçirdi.

"Aman Tanrım, Caleb," diye fısıldıyorum. "O çok sevimli."

Kendime bunun sadece bebek olduğunu söylüyorum. Çok sevimli bir bebek ve benim aşırı tepkimin bebeği tutan kişiyle hiçbir ilgisi yok.

"Evet, oldukça havalı biri," diyor telefonuna hoşgörülle bakarak. "Bir süre takıldık. İşte, bunu alabilirsin."

Telefonu bana verdi, sonra da evrak çantasına kağıt koymaya devam etti.

"Başka var mı?" Birden garip bir şekilde sordum.

İnsanlar telefonlarını başkalarına vermezler. Herkesin bulunmasını istemediği bir şey vardır - flört uygulamaları, çıplak resimler, gerçekten utanç verici bir çalma listesi.

Acaba bu şeyler Caleb'da mı? Telefonunu bana verdiyse, onları görmemi ister mi? Görmemi umursamıyor mu? Hiç çıplak selfie çekmedi mi?

Bazen bir telefonun sadece bir telefon olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Yaklaşık yüz tane aldım," diyor başka bir deste alarak. "gezdirebilirsin."

İlk başta tereddüt ediyorum ama devam edip fotoğraflara bakıyorum, çoğunlukla uyuyor gibi görünen bebeği tutan çeşitli insanların fotoğraflarını çekiyorum.

Ancak bir şey çok çabuk anlaşılır: Caleb'in kardeşlerinin hepsi çok seksi. Dört taneler, hepsi bu bebeği kucağına almış ve beşi de akıl almaz derecede yakışıklı.

Gerçekten hayret verici.

"Bu Seth," diyor, sesi omzumun üzerinden gürlüyor. "Ve şu da köşede gizlenen Levi."

Ben olsam Levi'nin gizlendiğini söylemezdim. Normal bir şekilde ayakta duruyor, elleri cebinde, çekici bir şekilde kamera dışındaki bir şeye doğru bakıyor diyebilirim.

"Adı ne?" Hâlâ resme bakarak soruyorum. "Bebeğin mi?"

Caleb'a omzumun üzerinden bir bakış attım.

"Hayır, bu yılın Nobel Ödülü sahibi" dedim. "*Evet*, bebek."

Evrak çantasının askısı omzunda, yüzünde muzip bir gülümsemeyle kendi kendine gülüyor.

"Thomas," diyor.

Thomas'a dönüp bakıyorum, bu kez babasının kollarında. "Küçük bir bebek için büyük bir isim gibi geliyor," diyorum.

Caleb bir an sessiz kalıyor ve ben yine yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyorum.

"Ona babamızın adını verdik," diyor, hâlâ elimde tuttuğum ağabeyi ve yeğeninin resmine bakarken sesi sakinleşiyor.

Birdenbire kafama dank etti: Babası ölmüştü.

Fotoğraftaki küçük, buruşuk yüze bakıyorum ve her şey yerli yerine oturuyor. Dört saat boyunca aralıksız konuştuk ve bir kez bile babasından bahsetmedi. Bu fotoğrafların hiçbirinde yok. Ona annemden bahsettiğimde verdiği tepki, tek kelime etmeden bana sarılması, bir benzin istasyonunun otoparkında gömleğinin içine girip ağlamama izin vermesi. Birdenbire her şey anlam kazandı.

"Çok özür dilerim," diyorum, onaylamayı düşünmeden önce kelimeler ağızımdan dökülüyor.

"İsim konusunda mı?" diye takılıyor, sesi hâlâ yumuşak, gözleri hâlâ resimde. "O kadar da kötü değil."

"Hayır," diyorum telaşla, acaba yanlış mı anladım, sebepsiz yere garip davranıyor muyum diye. "Bu iyi bir isim, yani... bebeklere genellikle..."

Ölü insanlar deme. Ölü insanlar deme.

Dönüp bana bakıyor, yüzümdeki ifadeyi görünce ani bir farkındalık yaşıyor.

"Ölüler mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Üzgün olduğum şey bu, isim değil," diyorum, hala bocalıyorum. "Hayatta değilse ve ben sosyal işaretlerimi gerçekten karıştırmadıysam, ki bu bazen kesinlikle oluyor, yani belki de baban hayattadır ve gerçekten heyecanlıdır ve bir nedenden dolayı fotoğrafların hiçbirinde yoktur? Güzel bir isim. Hoşuma gitti. Güçlü. Sağlam."

Dur. Konuşuyoruz.

"Bahsettiğimi sanıyordum," diyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde mahcup bir gülümseme belirliyor. "Evet, o öldü. Araba kazasında. On yaşındaydım."

Bir elimle ağzımı kapatarak nefes alıyorum. İstedğimden daha dramatik ama elimde değil.

"Çok gençsin," dedim. "Özür dilerim."

"Teşekkürler," diyor basitçe, sonra telefonuna uzanıp onu cebine geri koyuyor. "Gitmeliyim, sanırım herkes evine gitti."

"Aslında, bekle," diyorum çantama uzanarak. "Bir şey daha var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CALEB

Babam hakkında nasıl konuşacağımı ASLA BİLEMİYORUM. Bunca yıldır insanların bu konuda nasıl tepki vermem gerektiğini düşündüklerini hiç anlayamadım. Dişlerimi gıcırdatmamı ve ağlamamı mı bekliyorlar? Onlara çocukken babamı kaybetmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatmamı mı?

Hayır, sorun yok, artık her şey mükemmel mi demem gerekiyor?

Çünkü gerçek şu ki, bu karmaşık bir konu. Dikenli. On sekiz yıl oldu ve bir şekilde babamın ölümü hala zamanın içinden uzanıyor ve çirkin, kemikli parmaklarıyla ayak bileklerimi kavırıyor, ama aynı zamanda on sekiz yıl oldu ve bu uzun bir zaman.

"Beni Norfolk'a bıraktığın için sana teşekkür etmek istedim," diyor Thalia ve çantasından bir şişe çıkarıp boynundan tutuyor. "Gerçekten çok nazıksınız. Ve gerçekten çok şey ifade ediyordu. Muhtemelen gömleğini mahvettiğim için de özür dilerim ve sadece... teşekkür ederim."

Uzanıp şarap şişesini alıyorum. Boynunda bir kurdele var, içinden katlanmış bir not kağıdı sarkıyor.

"Rica ederim," diyorum ve bu bana fazla resmi geliyor. Şarap şişesini diğer elime geçiriyorum. Bu 2015 yapımı bir cabernet, etiketinde uluyan bir kurt var ve o gece, o telefon etmeden önceki konuşmamızı hatırlıyorum.

"Yapmak zorunda değildin," diyorum, başka bir şey deniyorum ama ağzımda yanlış bir his uyandırıyor.

Söylemek istediğim şey, bir mucize eseri o orada olduğum için mutlu olduğum. Berbat koşullara rağmen, arabada geçirdiğimiz zamanın yılının en iyi dört saati olabileceğini söylemek istiyorum. Ona üniversite öğrencisi olmamasını ne kadar çok istediğimi söylemek istiyorum. Onu bir kalp atışında tekrar götürebileceğimi söylemek istiyorum.

Teşekkür ederim ama ondan hoşlandığım ve iyi olmasını istediğim için.

"Biliyorum ama istedim," diyor. "Ayrıca, nezaket ve görgü kuralları toplumu bir arada tutan yapıştırıcılardır."

"Toplumu bir arada tutan tutkalın küçük beyaz yalanlar olduğunu sanırdım," diyorum. "Farklı okullara gittik o zaman," diye gülüyor Thalia.

"Ne demek

Sana burada mı öğretiyorlar?"

"Çoğunlukla Bud Light içerken koli bandı ve misinadan başka bir şey kullanmadan bir şeyleri nasıl tamir edeceğimi öğrendim," diyorum aksanıma fazladan bir tını ekleyerek. "Anladığım kadarıyla kızlar traktör lastiklerinden çiçek yapma kursu almışlar."

"Pratik," diyor sırtarak. "Muhtemelen reverans yapmayı ya da vals yapmayı öğrenmekten daha pratik."

"Bunları biliyor musun?" Evrak çantamı açıp şarap için bir yer bularak soruyorum.

"*Ayvadan* önce öğrenmem gerekiyordu," diyor. "Kraliçe'yle tanışmadan önce bir tazelemeye ihtiyacım var. Ve bir lastiğin nasıl çiçek tarhına dönüştürüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

"İçini toprakla doldurun, sonra çiçek ekin" diyorum.

"Eğer matematikten sıkılırsan, cahillere bitirme okulu öğretebilirsin" diye gülüyor.

Kapıya doğru başımı sallıyorum, sonra doğru yürürken onu takip ediyorum. Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Bunu yedek planım olarak düşüneceğim," diyorum.

Koridor hâlâ aydınlık ama tamamen sessiz, diğer tüm kapılar çoktan kapanmış. Çoğu gece geç saatlere kadar burada birileri oluyor ama bu gece Cuma, yani hepsi gitmiş.

Yine kendimi Thalia ile yalnız buldum. Bu nasıl oluyor bilmiyorum. Olmaya devam etmemeli. Olmadığından emin olmalıydım ama işte buradayız.

"Seni eve bırakabilir miyim?" Ofisimin kapısının kilitli olup olmadığını kontrol ederek soruyorum.

Bu soru ben sormaya niyetlenmeden ağzımdan çıkıyor. Çoğunlukla annem tarafından büyütülmekten kaynaklanan bir alışkanlık: Kadınları evlerine bırakmayı, arabalarına kadar geçirmeyi, gidecekleri yere ulaştıklarından emin olmayı teklif ediyorum.

"Yan tarafa, Crown'a gidiyorum," diyor, kütüphaneyi işaret ediyor, ama gözlerimle buluşmuyor.

"Cuma gecesi mi?"

"Yapmam gereken matematik ödevim var," diye gülüyor ama hâlâ bana bakmıyor. Boş koridorda yürüyoruz, merdivenlerden aşağı iniyoruz ve

Kütüphaneye en yakın yan girişte, boş boş konuşuyorlardı.

"Benimle kütüphaneye kadar yürümek zorunda değilsin, biliyorsun," diyor matematik binasından çıkıp iki bina arasındaki kaldırımda yürüdüğümüzde.

"Zaten bu tarafa gidiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Önümüzdeki beş yüz metre içinde tüyler ürpertici bir sonla karşılaşacağımı sanmıyorum," diyor, diğer öğrencilerle dolu kaldırıma bakarak. "Ve eğer olursam, tanıklar olacaktır."

"Varlığıma itiraz mı ediyorsun?" Kısa bir merdivenden çıkarken iki elim ceplerimde, kuru bir sesle soruyorum.

"Hayır, sadece eve dönüş yolunuzu verimsizleştirdiğimden korkuyorum" diyor. Bir yüz metre daha, ve sonra oradayız orada de basamaklar of the

Crowninshield Kütüphanesi - diğer adıyla The Crown - adını muhtemelen çok para bağışlayan bir sömürge dönemi kodamanından almıştır.

"Sanırım buradan sonra sana güveniyorum," diyorum ona. Thalia gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

"Asansöre binerken yardıma ihtiyacım olursa seni ararım," diye takılıyor.

"Burası reverans yapacağım yer mi?"

"Ödev yardımı için teşekkürler," diyor. "Ve bütün akşamınızı aldığım için özür dilerim."

"Önemli bir şey değildi" dedim ve ciddiydim. İsterse ona bütün gece matematik öğretebilirim. "Başka soruların olursa yine gel."

"Elbette," diyor.

Vedalaştık. Arkamı dönüyorum, vücudumun merkezinde hala sıcak ve bulanık bir şey parlıyor.

Daha iki adım atmamıştım ki Thalia adımı seslendi ve geri döndüm. Hâlâ olduğu yerde duruyor, iki eli de çantasının askısında. Nefesini tutuyor, dudakları hafifçe ayrılmış, sanki

Dilinin ucunda bir şey vardı.

"Thalia?" Bir an sonra öne doğru bir adım atıyorum ama bu büyüü bozuyor. Gözlerini kırıştırıyor, nefes alıyor, vücudu gevşiyor, uzaklara bakıyor ve sonra gülümsüyor.

"Yok bir şey. Pazartesi görüşürüz," dedikten sonra dönüp kütüphanenin merdivenlerini tırmanıyor.

"BİR BEBEĞİN KAÇ TANE TULUMU OLABİLİR?" Seth soruyor, elinde küçük beyaz bir giysi.

"Sanırım bu bebeğin zenginliğine ve dünyada satın alınabilecek tulum sayısına bağlı," diyorum ona. "Ama bu büyük de olsa sınırlı bir sayı."

Seth kağıdı ikiye katlar, sonra dikkatlice yanındaki birkaç yığından birinin üzerine yerleştirir.

"Doğru cevap *o kadar çok ki*," diyor yarı kendi kendine. "Ve bir yığın daha var. Nasıl başka bir yığın olur?"

"İstersen yer değiştirebiliriz," diye teklif ediyorum.

Daniel ve Charlie'nin oturma odasında yerde oturuyoruz. Seth'in yanında üç ayrı çamaşır sepeti ve bir yığın temiz çamaşır, önümde ise bebek salıncağı olduğunu iddia eden plastik ve metal parçalardan oluşan bir karmaşa var.

Bir yandan, salıncağın talimatları var.

Diğer yandan, İngilizce sayılamayacak kadar karışık bir dil. On beş dakikadır burada oturuyorum ve yaklaşık on yedi kez parçaları bir araya getirip sonra da ayırdım.

"Çamaşırları katlayıp şikayet etmeyi tercih ederim," diyor ve başka bir tulum kapıyor.

"Harika," diyorum talimatlara bakarak. Yangın musluğuna benzeyen bir parçayı, biraz F harfine benzeyen bir parçayla birleştirmemi söylüyorlar, ancak elimdeki parçaların hiçbirisi kitapçıktaki çizime benzemiyor ve ayrıca her şeyden nefret etmeye başlıyorum.

"Salla gitsin," diyor Seth. "Doktoran var, Tanrı aşkına, bu sadece bir bebek salıncağı."

"Bunu kanatlandıramam," diye itiraz ediyorum.

"Tabii ki yapabilirsin," diyor katlanarak. "Ne yanlış gidebilir ki?"

"Salıncak parçalanır ve Thomas yaralanır mı?" İki elimde birer parça, ona bakarak söylüyorum. "Hız kontrolü yok, bu yüzden salıncak onu odanın diğer ucuna ve kesin bir ölüme doğru mu fırlatıyor? Bir bebeğin fırlatılmasından ben sorumlu olamam, Seth."

Sırıttıyor.

"Daniel'e bunu benim önerdiğimi söyleyeceğim. Suçu paylaşıyoruz," diyor.

"Sanki Kaykay Olayı'nı unuttuğumu düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Unutmadıysan bile unutmalısın."

"Asla," diyorum ağabeyime, işe yaramaz talimat kitapçığına tekrar eğilerek. "Asla."

Bir sayfa çeviriyorum, birkaç parçayı dikkatle inceliyorum ve sonra ikisini birleştiriyorum. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim olmasa da doğru seçim gibi görünüyor. Daha önce hiç bebek salıncağı kurmamıştım.

Cuma gecesi saat ona yaklaşıyor ve burada yaşayan dört kişinin hepsi şimdilik uyuyor, bu da muhtemelen küçük bir mucize. Seth ve ben bulaşıkları yıkadık ve temizlik yaptık ve şimdi gece için onun evine dönmeden önce birkaç şeyi daha tamamlamaya çalışıyoruz.

"Geçen hafta sonu hastaneye kimi götürdüğünü bana gerçekten söylemeyecek misin?" diye soruyor, yığından bir kumaş parçası kaldırarak. "Ayrıca, bu nedir?"

İlk ikisinin üzerine bir parça daha yapıştırıp bakıyorum. Elinde mavi ve beyaz bulutlu, alt kısmı cepli geniş bir T'ye benzeyen bir şey tutuyor. Başımı eğip inceliyorum.

"Bebek şapkası mı?" Sanırım. "Belki o kısım çene kayışıdır?"

"Kanatları mı kastediyorsun? Bu şeyleri mi?" diyor, onları oynatarak. "Çok büyükler."

"Bilmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Thomas'ın bir sürü şapkası var." "Bana kim olduğunu söyle," diyor.

"Sadece bir arkadaş," diyorum ve talimatlara geri dönüyorum. Seth sadece iç geçiriyor.

"Eğer bir arkadaşın olsaydı, bana kim olduğunu söyledin," diyor. "Birinci sınıfta bekaretini Christine Schmidt'e kaybettiğini ve seni daha fazla prezervatif almaya götürdüğümü ve kimseye söylemediğimi hatırlıyor musun? *Hâlâ* kimseye söylemedim."

"Artık kendi prezervatifimi kendim alabiliyorum," diyorum kuru bir sesle. "Peki ya sen?" diye soruyor, havluyu şaklatarak.

Cevap vermeyi reddediyorum.

"Eğer bana söylemezsen, tanıdığım biri," diye devam ediyor, çoğunlukla kendi kendine konuşarak. "Tekrar birlikte olduğunu bilmemizi istemediğin bir eski sevgilin mi?"

Yaptığım işi bırakıp ona bakıyorum. "Ne?" diye soruyor bir süre sonra.

"Cidden *bana* bu soruyu mu soruyorsun?" Ben . "Biz arkadaşız."

"O geri taşındığından beri bu yüzden mi bekâr kaldın?"

Bir an donup kalıyor, üzerinde uyuyan ayılar olan bir beşik çarşafını sanki düşünüyormuş gibi yukarı kaldırıyor. Sonra yere koyuyor, katlıyor, tekrar katlıyor.

titiz, alışılımlı hareketlerle ona yeni ulaştığımı gösteriyor. "Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor.

"Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok," diyorum salıncağa bir parça daha takarken.

"Sadece şehirde yaşamayan kadınlarla çıkıyorum," diyor çamaşırları toplarken. "Ve biraz kişisel ve ruhsal gelişim için kendime zaman ayırıyorum."

"Peki, hangisi?" Ben soruyorum.

Düşünüyormuş gibi hemen cevap vermiyor.

"Ya da tanımadığımız ama birlikte olmamanız gereken biri," diye devam ediyor, az önce söylediğim her şeyi görmezden gelerek. "Bir profesör arkadaşın mı? Danışmanınız mı?"

"Oliver'ın anne babasının bir süredir l olduğuna eminim," diye hatırlatıyorum ona.

"Dekan mı? Bir ğrenci mi? Bir araştırma asistanı - Caleb."

Kıpırdamıyorum, gözlerim kılavuzun *direğin A şaftına kaydırılıp sonra döndürülmesini* söyleyen sayfasını adeta deliyor.

"ğrencilerinizden birini eyaletin öbür ucuna gtrmediniz," diyor, sesi son derece makul geliyor.

"ğrenci değilim," diyorum, hâlâ yere bakarak.

Bana inanmıyor. Buradan, bakmadan bile bana inanmadığını söyleyebilirim.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve yutkunduğunu duyabiliyorum. "Caleb, dikkatli ol, bu yüzden kovulabilirsin -"

"Teşekkür ederim," diyorum sertçe.

"Ben ciddiylim," diyor. "Bu işi daha yeni aldın, hiçbir şekilde -"

"Kalbini kırıp burnunu srtmesine rağmen eski sevgilisini kayıp bir köpek yavrusu gibi takip eden bir adamdan tavsiye alacak değilim," diyorum öfkeyle iki parçayı daha birbirine yapıştırarak. "Teşekkürler Seth, bu konudaki kural ve düzenlemelerin tamamen farkındayım."

"yle ? Ayrıca, siktir git," diyor, bir havlu çekerek. Onu tersledim.

Beni tersledi.

Bebek salıncağına geri dönüyorum, nefes almaya çalışırken bile deli gibi atıyor ve yapmam gereken şeye, yani Daniel ve Charlie'ye ihtiyaç duydukları anda yardım etmeye konsantre oluyorum, Seth'le kadın sorunlarımız yüzünden aptalca bir kavgaya girmeye değil.

Bununla birlikte, eski sevgilisine geri dönerse onu öldürebilirim. O değersiz, yalancı kıcı şehre geri dönsün ve anında kardeşimi yeniden büyülesin diye onunla bunları yaşamadım.

Sonunda çerçeveyi bir araya getirdim. Dik duruyorum.

Kalıyor. Sağlam bile görünüyor. Dikkatlice salıncağı takıyorum, sonra fişe takıp çalıştırıyorum.

Yavaşça, fırlatma hızına yakın bir yerde sallanıyor ve ben kardeşime bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

"Hayır, üzgünüm," diyor. "Sen yetişkin bir adamsın, kendi başının çaresine bakabilirsin."

Salıncak sallanırken hafifçe gıcırıyor ve onu kapatıyorum, odayı geçiyorum ve bir çift pijama pantolon alıyorum.

"Annesi bir trafik kazası geçirdi," diyorum onları katlayarak. "Thalia aradığında Norfolk'taki bir hastanede ameliyattaydı ve yaşayıp yaşamayacağından emin değillerdi."

Seth anlıyor. Anladığını biliyorum. "O şimdi nasıl?" diye soruyor.

"Çok daha iyi. Tamamen iyileşmesini bekliyorlar," diyorum ona, çamaşırları toplarken.

"Adı Thalia mı?" diye soruyor.

"Sadece bir arkadaş," diyorum.

Seth bir şey söylemiyor ama bana bakıyor. Bu bir ağabey bakışı, *seni hayatın boyunca tanıdım ve saçmalıklarını biliyorum bakışı*.

"Dikkatli ol," diyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

THALIA

Victoria: Wonderbread Kadını

Victoria: Tek Gecelik İlişki

Chicken Strip! Bu sana seksi olmak için bir bahane verir.

Cadılar Bayramı'ndayız, bahaneye ihtiyacı yok.

Victoria: Grinin Elli Tonu! Hırdavatçıya gidip boya örnekleri çalacağız.

Margaret: Ya da beni dinle, sadece açık saçık bir şeyler giy, yarar.

Güven bana.

Ona akran baskısı yapma.

Evet, Margaret, bana akran baskısı yapma.

Ne?

Margaret: Dün gece rastgele bir adam bulup yüzüyle öpmek istediğini söylemiştin!

Sadece yardım ediyoruz.

Telefonumu yüzüstü bir şekilde odamın yara bere içindeki ahşap masasına koyuyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Saat neredeyse sabahın bir buçuğu ve kütüphane yakında kapanacak, bu da gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Burada kilitli kalmak tamamen mümkün. Kimse tüm katları kontrol etmiyor, sadece anons yapıp kapıları kilitliyorlar. Dışarı çıkmaları için kampüs polisini aramak zorunda kalan birden fazla kişi tanıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ama hemen kontrol etmiyorum çünkü dün gece bu saatlerde - yorgun, fazla çalışmış ve bir çalışma molası sırasında mutfak masamızın etrafında mısır gevreği yerken - birinin yüzüyle öpmek isteğimi dile getirdim ve oda arkadaşlarım bunun üzerine atladı.

Tabii ki söylediler. Biliyordum, çünkü hepsi profesörümle çıkma durumumdan biraz endişelendiler, sonra da Norfolk'a gitme olayından *daha çok* endişelendiler ve şimdi Caleb ile aramızdaki her şey son birkaç haftadır mükemmel, yüzde yüz platonik ve kurallara uygun olduğu için üzülmediğimi düşünüyorlar.

Üzülmiyorum. Meşgulüm. Ve, tamam, *evet*, hala tek öpüşme seansımızın anısına mastürbasyon yapıyorum, ama bir şeyler düşünmek zorundayım, değil mi? Bir insan mastürbasyon yapmadan duramaz ve ben de bir makale yazmayı düşünürken boşalamam.

Muhtemelen rastgele bir adam bulup onunla öpüşmeliyim. Elbette, geçmişte sıradan öpüşmelerim hiçbir zaman muhteşem olmadı, ama aklımı *matematik profesörüm*den uzaklaştırmama yardımcı olabilir ve molayı memnuniyetle karşılarım.

dedin.

Margaret: Peki ya iki adam?

Ben: Üç adam! Dört adam!

Margaret: Benimle dalga geçiyorsun ama ayarlanabilir.

Telefonumu tekrar yere bıraktım. Garcia Marquez ve Cervantes'teki kuş temalarının metinlerarasılığı üzerine bir makale yazmaya çalıştığım dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyorum ve pek de iyi gitmiyor.

Muhtemelen eve gidip yatmalıyım ki sabah bu işi halledebileyim, ama önce rahatsız tahta sandalyeden kalkıyorum. Dizlerim yetmiş yaşındaymışım gibi oynuyor.

En son ne zaman ayağa kalktım? Sanırım, hiçbir fikrim yok.

Omuzlarımı yuvarlıyorum, ellerimi esnetiyorum, geriye doğru eğiliyorum ve sonra duvar boyunca, kitap yığınları ve diğer arabalar arasında yürüyorum. Hiçbirinde kimse yok, ama bu kattakiler tezlerini hazırlayan son sınıf öğrencileri için ayrılmış.

Köşeye kadar yürüdüm ve orada durup pencereden dışarı baktım.

Matematik binasında. Lanet

olsun.

Çalışma saatlerine gidip ona bir şişe şarap vermemin üzerinden üç haftadan biraz fazla geçti, bu da dört haftadan biraz fazla zaman geçtiği anlamına geliyor.

Hastanede onu öptüğümünden beri haftalar geçti.

Hâlâ özür dilemedim. Haftada üç kez onunla sınıfa girdim ve iki kez ofis saatlerine geri döndüm ve hala özür dilemedim. Bu noktada artık özür dilesem mi yoksa hiç olmamış gibi mi davransam bilemiyorum. Hangisi daha kötü? Hangisi beni daha aşağılık biri yapar?

Bu arada, o kadar meşguldüm ki, kaçırdığım okul haftasını telafi etmek, yüksek lisans başvuruları, her hafta sonu eve otobüsle gitmek ve şimdi de vizeler arasında nefes alacak zamanım bile olmadı.

Sadece bu hafta hayatta kal, diyorum kendime, uzun, ince pencereden matematik binasına ve sokak lambalarının turuncu ışığında yıkanan kampüse bakarken.

Sadece bu haftayı atlatın ve sonra yüksek lisans başvurularının son turundan önce bir dakikalığına nefes alabilirsiniz ve sonra -

Matematik binasında bir ofis ışığı yanıyor. Sadece bir tane, en üst katta ve onu gördüğüm anda içime kötü bir his çöküyor.

Bende de kelebekler var. Garip bir kombinasyon.

Odama geri dönmeli, eşyalarımı toplamalı ve kütüphanede kilitli kalmadan önce oradan ayrılmalıyım. Ben, makul ve mantıklı bir kadın olarak bunu yapmalıyım.

Ben bakmıyorum. Işığı engellemek için ellerimi cama dayıyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum.

Yanlış ofis, diyorum kendime. İhtimaller nedir -

Elbette değil ve daha yakından baktığımda bir ofis koltuğunda, bir masada, bir bilgisayarın önünde oturan bir adam görebiliyorum. Bir şey ya da başka bir şey yapıyor.

Ve o olduğunu söyleyebilirim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama buradan bile söyleyebiliyorum: Onun şekline benziyor, onunkine benzeyen bir gömlek giyiyor, Caleb gibi bir elini saçında gezdiriyor, Caleb gibi gözlüklerini yukarı kaldırıyor, Caleb gibi dönüyor.

Caleb pencereye dönüyor ve ben donup kalıyorum, ellerim hala gözlerimin etrafında, o kadar açık bir şekilde gözetliyorum ki dürbün de takıyor olabilirim.

Direkt bana bakıyor. Tabii ki bakar.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ellerimi gözlerimden çekiyorum.

Bir süre sonra el sallıyor. Ben de el sallıyorum.

Sonra, başka ne yapacağımı bilemediğimden, ona iki kez baş parmağımı sallayarak selam veriyorum ve dizüstü bilgisayarımın ekranında kâğıt hâlâ açırken oturdum ve uzun bir süre baktığım odama geri dönüyorum.

Crown, şu anki haliyle, mimari açıdan VSU için oldukça kötü bir dönem olan 1960'larda inşa edilmiştir. Kare planlı ve betondan yapılmış olan binanın uzun ve dar pencereleri neredeyse hiç ışık almıyor.

O pencerelerden biri benim odamın yanında ve yavaşça, temkinli bir şekilde ona bakıyorum.

Evet. İşte orada. İşte orada, ama en azından şimdi yine sırtı bana dönük ve bilgisayarının başında, sanki onu gzetlememişim gibi davranıyor ve sonra da bu konuda son derece tuhaf davranıyor.

Tamam, kendime söyledim. İki paragraf daha ve sonra -

Ekranımın altında bir e-posta bildirimi beliriyor ve yazıyor olmam gerektiği halde onu açıyorum.

Kimden: glassesoff@secretemail.com

Kime: tylopez4nb@vsu.edu

Konu şvallyelik

Bu saatte eve yalnız yrmyorsun, değil mi?

Pencereden bakıyorum ve işte orada, pencereye bakıyor, bir ayak bileği diğer dizinin üzerinde çapraz duruyor.

Yeni e-posta adresine göre gözlükleri kapalı.

Kimden: tylopez4nb@vsu.edu

Kime: glassesoff@secretemail.com

Konu: Re: şvallyelik

Genelde kampüs servisine binerim.

CEVABI sadece iki saniye sürdü.

Kimden: glassesoff@secretemail.com

Kime: tylopez4nb@vsu.edu

Konu: Re: re: şvallyelik

Seninle merdivenlerde buluşuruz.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken anons sistemi çatırdıyor ve sıkılmış gibi ses çıkaran bir kadın kütüphanenin on beş dakika içinde kapanacağını duyuruyor. Birden kalbim çarpmaya, midem bulanmaya başlıyor ve *çok ama çok* uyanık oluyorum.

Beton merdivenlerden inerken, ceketimi çeneme kadar fermuarlarken, gecenin bu saatinde serin sonbahar esintisi beni canlandırırken, "Her zaman bu saatte burada mısınız?" soruyor.

"Genelde gece yarısı gibi çıkmayı başarıyorum," diyorum. "Ama ara sınavlar var, ayrıca o hafta dersleri kaçırdım, bu yüzden geride kaldım."

Caleb merdivenlerin bir kenarında duruyor, siyah bir palto ve kırmızı ekose bir fular giymiş, bisikleti kalçasına yaslanmış, kaskı gidondan sarkıyor.

"Genelde bu saatte ofiste olur musun?" Ben soruyorum.

"Ara sınavlar," diyor. "Sınavdan önce yetiştirmeye çalışan çok sayıda öğrencim var, ayrıca hafta sonları eve gidiyorum."

Birlikte, avlunun karşısındaki tuğla yolda yürümeye başlıyoruz, binalar etrafımızda beliriyor, yıldızlar ve ay yukarıda. Açık bir gece, muhtemelen bu yüzden bu kadar soğuk. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ısınmak için kendimi sıkıyorum.

Sanırım *yarın atkı ve eldiven günü*. "Soğuk mu?" Caleb soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum.

Çoktan eşarbını çekiştirmeye, boynundan çözmeye başladı.

"Hayır," diyorum.

"Dairene dönerken yol boyunca titremeni izleyemem," diyor ve çekip çıkıyor.

"Yürüdüğümüze göre bir dakika içinde ısınacağım."

Sessizce bana uzattı. Almadım, yürümeye devam ettim.

"Sırf bir şeyi kanıtlamak için donacak ?" diye takılıyor. "Hangi noktayı kanıtladığından bile emin değilim."

"Bağımsız ve kendi kendine yeten biri olduğumu ve kolay kolay üşümediğimi mi?" Diyorum. Yumruklarım ceplerimde sıkılı ama yine de parmaklarım uyuşuyor. "Bu sabah hava raporunu kontrol etmeyi unutmadığımı, kontrol etmemeyi *seçtiğimi* mi?"

"Bu sadece bir eşarp, ahlaki bir yargı değil," diyor. "Hadi ama. Bu yün. Annemin arkadaşının koyunlarından."

Gerçekten çok güzel görünüyor ve ben hala üşüyorum.

Caleb, "Bütün yol boyunca onu böyle taşımak zorunda bırakma beni," diyor. "Omzuma kramp girecek."

İçimi çekiyorum, sonra uzanıp atkıyı alıyorum ve boynuma doluyorum.

Hâlâ vücut ısısından dolayı sıcak, hâlâ onun gibi kokuyor, çam ve kalem talaşı gibi. Bu alandaki en iyi çabalarımın rağmen en ufak bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yol alıyor.

"Teşekkürler," diyorum, uçlarını ceketimin altına sıkıştırarak. "Genelde istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

Bana bakıyor, bir eli cebinde, diğer eli bisikletinin selesinde, bisikleti yanımıza doğru yönlendiriyor.

"Öyle hissetmiyorum," diyor. "O zaman sadece benimle mi?"

Uzun bir duraklama oldu ve zihinsel olarak alnıma bir şaplak attım. Az önce bana bir eşarp verdi. Neden bir pislik gibi davranıyorum? Neden *bana tanıdığın bir koyundan yapılmış bu atkıyı ödünç verdiğin için teşekkür edip konuyu kapatmadım?*

"Seninle hiç birlikte olmadığımdan oldukça eminim," diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki ayaklarımın altındaki patıkaya çarpıyormuş gibi geliyor. "Sanırım hatırlardım."

Birdenbire bu eşarp çok sıcak geliyor ve en azından bininci kez, botanik bahçelerinde duvara doğru itildiğimi, dudaklarının dudaklarımda olduğunu, vücudunun bana doğru bastırıldığını, tenime elektrik verilmiş gibi hissettiğimi düşünüyorum.

İzlerimde durdum.

Tuğla yürüyüş yolunun kaldırımla buluştuğu yerdeyiz, ancak gecenin bu saatinde cadde boş, tek bir stop lambası, ona uyacak hiçbir araba olmamasına rağmen durmadan yeşilden sarıya ve kırmızıya dönüyor.

O da iki adım önümde durduktan sonra, "Aldım, almadım," diyorum. "Yanlış anlama. Arada önemli bir anlamsal fark var."

"O zaman bana seninle nasıl başa çıktığımı anlat Thalia," diyor. "İstemediğimi söylediğim halde senin takıyorum," diyorum boynumu göstererek. "Bana e-posta gönderdin ve seninle beni eve götürdü ve ben tartışmadım bile."

"Seni evine bırakıyorum," diye belirtiyor. "Arada önemli bir anlamsal fark var."

Bir anda öfkem alevlendi.

"Doğru, çünkü benimle eve kadar yürümek her iyi profesörün yapabileceği, tamamen kurallara uygun bir şey ama *yürümek* bir öğrenciyi *götürmeye* dönüştüğü anda bu senin bir öğrenciyle yapman için son derece uygunsuz bir şey," diyorum. "Ve sen kesinlikle uygunsuz davranmazsın."

Karanlıkta bile gözleri parlıyor.

"miydin?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak. Sertçe yutkunuyorum, yerimde duruyorum.

"Çünkü yanlış hatırlamıyorsam, Madison Scholars'ın ziyafetinde tek başıma oturup kendi işime bakarken gelip beni bulan sendin," diyor, sesi alçak, neredeyse hırıltılı. "Beni hastanede öptün. O e-postaya *Love, Thalia* yazdın ve bana bir şişe şarap verdin."

"E-posta bir kazaydı," diye . "Öpücük de öyle miydi?"

"Bu sadece bir hataydı," diyorum ve hayal kırıklığına uğramış, yorgun, incinmiş, stresli ve açım ve bir yandan ağlamak istiyorum, diğer yandan Caleb'a bağırarak istiyorum ve üçüncü, var olmayan elimde, başka bir hata yapmak ve onu tekrar öpmek istiyorum.

"Annem bir araba kazası geçirmişti ve bütün gece araba kullanmıştık, geç olmuştu, yorgundum, stresliydim ve duygusaldım ve yüksek duygusal durumdaki insanların muhakeme yeteneğinin zayıf olduğunu gösteren araştırma üstüne araştırma var," diyorum, gözlerim kapalı.

Ağlamayacağım. *Ağlamayacağım.*

"O zaman harika bir fikir gibi görünmüştü ama belli ki değilmiş ve üzgünüm. Eğer geri alabilseydim alırdım ama bildiğim kadarıyla henüz kimse zaman akışını nasıl keseceğini bulamadı ve eğer bulsalar eminim ki aptalca bir şey yapan özel vatandaşlara açık olmazdı."

"Özrün kabul edildi," diyor Caleb, yüzü taş kesilmiş.

"Harika," diyorum, hak ettiğinden çok daha alaycı bir şekilde. "Eve yürüyeceğim. Benimle gelme, sanırım iki blok öteye

soyulmak ya da kaçırılmak."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve sokağın aşağısına doğru tepiniyorum. Tam bir *tepinme* çünkü eğer bir çocuk gibi davranıyorsam, neden sonuna kadar gidip performansı gerçekten satmayayım?

"İyi geceler," diye sesleniyor arkamdan.

Bok gibi hissediyorum. Her şeyden öte, bir anda kendimi çok fazla hissediyorum: Oraya gidip onu sertçe öpmek ve beni eve götürüp benimle birlikte söylemek istiyorum. Hayatımda bu şekilde hissettiğim tek kişinin kesinlikle ama kesinlikle sahip olamayacağım bir adam olması beni yakıp kavuruyor.

Aynı şeyi bildiği halde benimle flört etmeye devam ettiği için kızgınım. Gerçekten nazik olmasına, zeki ve akıllı olmasına, kucığında bebekle çok seksi görünmesine, tanıdığım hiç kimseye benzememesine kızgınım.

Daireme doğru yürüyorum ve ona dönüp bakmadan binanın ön kapısını açıyorum. Bir şekilde, ben içeri girene kadar orada durup beni izlediğini ve güvende olduğumdan emin olduğunu biliyorum. Evet, bu da beni kızdırıyor.

Her katında bir daire bulunan eski bir ev olan apartmanımın merdivenlerini ağır ağır çıkarken bir enkaz olduğumu düşünüyorum. *Sadece işe yaramaz bir enkaz.*

Sonra derin bir nefes alıp koşmaya devam ediyorum.

Enkaz değilsin, diyorum kendime. Yorgunsun, streslisin ve çok çalışıyorsun. Ailevi koşulların duygusal olarak seni zorluyor.

Ve tamam, sinirlisin çünkü sahip olamayacağın birini istiyorsun. Ayrıca açsın. Acıkmayı unutma. Akşam yemeği ne zamandı?

Yukarı çıktığımda Margaret ve Victoria oturma odasında, Margaret kanepede dizüstü bilgisayarında, Victoria masada mısır gevreği yiyordu.

"Cadılar Bayramı," diye anons ediyorum.

İkisi de bana bakıyor, sanki başımın üzerindeki fırtına bulutunu görebiliyorlarmış gibi kaşlarını kaldırıyorlar.

"İki erkek," diyorum, iki parmağımı kaldırarak. "İşte bu kadar erkekle öpüşeceğim. *İki*. Seksi giyineceğim, seksi eğleneceğim ve insanlarla öpüşeceğim."

Kim benim matematik profesörüm

değil. "Tamam," diyor Victoria.

"Aferin kızım," diyor Margaret. "Ardışık mı yoksa eşzamanlı öpüşmelerden mi bahsediyoruz?"

"Umurumda değil," diyorum, oturma odasından yatak odama doğru ilerlerken. "İkisi de olsun, yeter ki iki tane olsun, çünkü Makeout City'ye giden hızlı trene biniyorum. İyi geceler!"

"İyi geceler!" diye sesleniyorlar ve ben de yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp dizüstü bilgisayar çantamı yere atıyorum.

Sonra ceketimi çıkarıyorum ve çıkardığımda hala Caleb'ın atkısını taktığımı fark ediyorum.

Son bir öfkeyle çıkarıp dolabıma fırlatıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

THALIA

"Tamam, bekle, bana birkaç tahmin hakkı daha ver," diye bağıyor Josh yan odadan gelen bas sesleri arasında, bana doğru eğilerek. "Sen seksi bir CEO'sun."

"Hayır," diye bağıyorum.

Kırmızı solo bardağından bir yudum daha alıyor. İçinde ne olduğundan emin değilim ama mavi olduğuna eminim, yani bira değil. Sanırım buradaki kardeşlerin arka tarafta sadece onlara özel bir içki zulası var.

Öte yandan benim, bir kardeşlik partisinde ne içmek istediğim konusunda oldukça katı kurallarım var. Bir şişeden ya da tercihen bir fiçiden çıktığını görmezsem, ağzıma girmez.

"Seksi avukat," diye bağıyor.

İçkimden küçük bir yudum alıyorum - fiçiden kendi ellerimle aldığım artık ılık bir bira - ve başımı sallıyorum.

"Bana bir ipucu ver," diyor.

"Ben özel bir insanım," diyorum ve cebimdeki puroyu gösteriyorum.

Bana bir kez daha aşağı yukarı bakıyor, ben de bakışlarımı ondan kaçırıp dans pistine açılan kapıya dönüyorum.

"Seksi Bill Clinton!" diyor sırtarak, sanki anladığından eminmiş gibi. "Puro tam bir -"

"Hayır," diye bağıyorum.

Sakal bırakmam gerektiğini biliyordum çünkü kimse kim olduğumu bilmiyordu ama sakal bırakmak istemiyordum. Büyük bir baş belası gibi görünüyor.

"Her neysen çok seksisin," diye bağıyor. "Bu iyi bir kostüm."

"Teşekkür ederim," diye bağıyorum.

Josh'la yiyişiyor olmam gerekiyordu. Aslında Josh'la değil ama gecenin *amacı biriyle* öpüşüp kaşıntımı gidermek ve Caleb'ı düşünmeyi bırakıp daha uygun bir eş bulmaktı.

İşe yaramıyor. Bu her zamanki hikaye: Bir adam benimle konuşuyor. Son derece rahatsız oluyorum. Flört ediyor. Onunla öpüştüğümü hayal etmeye çalışıyorum ve bu beni o kadar rahatsız ediyor ki bir bahane uydurup gidiyorum.

Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Tanıdığım diğer herkes bu tür şeyleri yapmakta sorun yaşamıyor gibi görünüyor, neden ben?

"Bilin bakalım ben neyim?" diye bağılıyor.

Bir adım daha geri çekilip kıyafetine bakıyorum: basketbol şortu, parmak arası terlik ve atlet. Mevsime pek uygun değil ama onun dışında kampüste her gün bunları giyen birkaç bin erkekten biri gibi görünüyor.

"Görevde olmayan bir cankurtaran" sanırım.

Josh hafifçe şaşkın görünüyor ve biraz daha içiyor.

"Hayır, dostum," diyor.

"Hafta sonu bir sörfçü," diye tekrar deniyorum ve şimdi gülüyor.

"Ben bir Rho Gamma Delta'yım!" diye bağılıyor, içkisini bir meşale gibi kaldırarak. "Haha! Anladım! Hep şort ve parmak arası terlik falan giyiyorlar, sanki gerçek ayakkabıları bile yok."

"Bu gerçekten çok iyi," diye yalan söyledim. "Çok komik."

Ona gülümsemeye çalışıyorum. Böyle mi flört ediyorsun? Bir adama komik olduğunu söyleyip ona gülümsüyor musun?

"Teşekkürler," diyor. "Ben ve birkaç arkadaşım birazdan oraya gideceğiz, kendi partilerini veriyorlar ve dostum, onlar..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakıp dudakları kıpırdarken ağızına bakıyorum.

Onunla öpüşebilir miyim? Yüzümü tam oraya koyup dudaklarımı onunkilere değdirmeliyim.

Açık olmak gerekirse, Josh'un hiçbir sorunu yok. Güzel görünüyor. Güzel bir yüzü var. Atletik vücut. Benim yaşımda. Profesörüm değil.

Yine de yüzümü onun yüzüne koyup öpüşme fikri tenimde kurtlar geziniyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

İstemiyorum. Soyut olarak, bu gece için belirttiğim hedeflerime ulaşmayı gerçekten istesem de, sadece

Bu adam.

"Bu harika olacak," diyorum, başka bir kardeşlik grubuna şaka yapma planını bitirdiğinde ya da... bir şey. "Çok komik. Hey, gidip bir şeyler almam lazım, seninle konuşmak güzeldi!"

Kaçmadan önce bir cevap bile .

Kampüsteki tüm kardeşlikler gibi Kappa Chi Kappa da eski bir evde ve sahte örümcek ağıları ve dev (sahte) örümceklerle süslü bir merdivenden, iskeletlerle asılı bir koridordan ve ardından müziğin yükseldiği parti odasından geçiyorum.

Hızlıca tarıyorum ama kıvranan bedenler arasında tanıdığım kimseyi göremiyorum, o yüzden geçiyorum.

Mutfak. Başka bir koridor. Noel ışıkları ve puf koltuklarda öpüşen insanlarla dolu bir oda.

Sonunda, bir tür kapalı sundurma olduğunu düşündüğüm bir odada Harper ve Victoria'yı buluyorum.

Beni gördüklerinde koro halinde "Heyyyyyy!"

diyorlar. "Heyyy," diyorum, kanepeye uzanıyorum.

Bir kardeşlik evi kanepesinin muhtemelen gördüğü şeyleri düşünmemeyi seçiyorum.

"Görev nasıl gidiyor?" Victoria soruyor.

"Görev aptalca," diyorum.

"Yani, kötü mü?" Harper birasından bir yudum alarak soruyor. Sanırım ikisi de benden biraz daha sarhoş ama bugün Cadılar Bayramı. Herkes sarhoş olmalı. Üniversitede Cadılar Bayramı'nın amacı da bu zaten.

"Denedim," diyorum başımı kanepenin arkasına yaslayarak. Aşırı kısa şortum şu anda yoğun bir şekilde içime kaçıyor ama bunu düzeltecek kadar umursamıyorum. "Ben sadece... istemiyorum."

"O zaman yapma," diyor Victoria. "Biriyle sadece öpüşmüş olmak için öpüşürsen, sonunda kendini kötü hissedersin."

Harper, "Sadece gerçekten öpüşmek istediğin insanlarla öpüşmek sorun değil," diye katılıyor.

"Biliyorum," diyorum. "Keşke daha fazla insanla sevişmek isteseydim."

"Sen istiyor musun?" Victoria soruyor.

"Daha fazla bira bunu çözer," diye öneriyor

Harper. "Ben de daha fazla bira

istemiyorum," diyorum.

"O zaman size nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum," diyerek kendi bitiriyor. "Margaret nerede?" Muhtemelen cevabı bildiğim halde soruyorum.

"Haremindeki çocuklardan biri bu ," diyor Victoria. "Muhtemelen üst kattadırlar."

Margaret - kendi deyimiyle - "seksten hoşlanan ve bu konuda utangaç olmayan bir kadın" olarak tanımladığı bir sürtük. Herhangi bir zamanda, hepsi de zevkli, güvenli ve rızaya dayalı görünen birkaç arkadaş ilişkisi yaşıyor ve ben kıskanıyor muyum?

Evet. Sayılır. Karmaşık bir durum. En azından bazı yönlerini kıskanıyorum. Biriyle önce garipleştirmeden öpüşebilme yeteneği gibi.

"Nasıl oluyor da o aynı anda yirmi erkekle yatabiliyor da ben bir tanesiyle bile öpüşemiyorum?" Şikayet ediyorum.

"Çünkü siz farklı insanlarsınız," diyor Victoria, ses tonu *herhalde* diyor. "İnsanlar farklıdır, bu büyütülecek bir şey değil."

Harper, "Siz profesörünüzü becermek istiyorsunuz, o ise tüm öğrenci birliğinin onu trene bindirmesini istiyor," diyor. "Farklı insanlar için farklı vuruşlar."

Margaret'in aradığı şeyin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum ama Harper'ı anlıyorum.

Harper, "Daha fazla biraya ihtiyacım var," diyor ve Victoria'yı işaret ediyor. "Senin daha fazla biraya ihtiyacın var. Ve senin de daha fazla biraya ihtiyacın var!" diye bitiriyor, son cümle bana yönelik.

"Doğru," diyor Victoria ve kendini kanepeden aşağı itiyor. "O zaman org konserinden önce gidip dans etmeliyiz. Kıcını salla, kendini daha iyi hissedeceksin."

Koltuktan kalkmama yardım
etmesine izin verdim. "Tamam,"
diye kabul ediyorum. "Dans
edeceğiz."

Ben çok iyi bir dansçı değilim. Latin bir piliç olarak ruhumda ritim olması ve hayat boyunca salsa yapmam gerektiğini biliyorum, ama görünüşe göre bu notu kaçırmışım.

Yine de Victoria ve Harper'la dans ediyorum. Bir süre sonra Margaret aşağı iniyor, halinden memnun görünüyor ve o da dans ediyor.

Bazı erkeklerle dans ederiz. olmadan dans ediyoruz. Bir bira daha içiyorum ve biraz gevşiyorum ve iyi bir dansçı olmadığımı umursamıyorum.

Bir süre dans ettikten sonra Harper gelip bileğimi tutuyor ve kulağıma bağıyor.

"Saat on bir !" diyor. "Gitmeliyiz."

Margaret ve Victoria'yı topluyoruz, diğer arkadaşlarla vedalaşıyoruz ve sonra paltolarımızı alıp gürültülü kardeşlik evinden ayrılıyoruz. Soğuk gece havası terli, kızarmış tenime iyi geliyor ve yürürken saçlarımı geriye doğru düğümlüyorum.

"Öpüştünüz mü?" Margaret sordu.

"Hayır," dedim. "Benim gecem değil."

Bir kolunu bana doluyor ve beni sıkıca kavıyor, neredeyse ikimiz de tökezleyerek yoldan çıkıyorduk ve kıkırdıyoruz.

"Seni hala seviyorum," diyor, aşırı coşkulu ve kesinlikle biraz sarhoş, ama bunu takdir ediyorum ve kolumu beline doluyorum ve Scarborough Hall'a doğru tökezliyoruz.

Scarborough Hall, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük boru orglarından birine sahiptir, bu nedenle her Cadılar Bayramı'nda okul orgcusu bir org konseri düzenlemektedir.

Evet, bir okul orgcumuz var. Sanırım boş zamanlarında müzik profesörlüğü yapıyor, ancak asıl işinin Noel, Paskalya ve mezuniyetlerde de org konserleri vermek olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor.

Konser gece yarısı, bu yüzden her Cadılar Bayramı'nda öğrenci topluluğunun büyük bir kısmı partiyi bırakır, battaniyelerini alır ve gidip bir ucunda bir boru orgu ve duvarları süsleyen yaşlı beyaz adam portreleri olan büyük, Barok bir salonun zeminine oturur.

Oraya zamanında varıyoruz ve ön tarafa yakın, salonun sonunda, ön kapının üzerindeki bir çatı katında bulunan org'un karşısında bir yer buluyoruz. Birkaç ürkütücü görünümlü aplik dışında ışıklar kapalı ve Harper'ın getirmeyi unutmadığı battaniyelerin üzerine oturuyoruz, sağ olsun.

"Kostümlerinizi tahmin eden oldu mu?" Margaret soruyor. "Herkes," diyor Harper.

"Birkaç kişi, ama gerçekten çok beğendiler," diyor Victoria. Sadece iç çektim.

"Sana sakala ihtiyacın olduğunu söylemiştim," diyor Victoria. "Sen sadece *A Clockwork Orange*, *Rocky Horror Picture Show* ile onsuz buluşuyor."

Yerde yatıyor olmama rağmen kendime bakıyorum: ayak bileği botları, baldırları saran file çoraplar, ganimet şortu yapmak için kesilmiş ikinci el gri pantolon, pushup sütyen üzerine yarım düğmeli bir yelek ve cebinde puro olan bir blazer ceket.

Bütün gece biraz utandım, ama aynı zamanda göğüs uçlarının üzerinde çıkartmalar olan file bir elbisenin altında tangadan başka bir şey giymeyen bir kız gördüm, bu yüzden

Üniversite standartlarına göre neredeyse bir rahibeyim. "Evet," kabul ediyorum.

Harper *Grinin Elli Tonu* fikrini benimsedi ve boya örneklerini siyah bir kıyafete zımbaladı. Victoria tüm haftasını yarı kabarık balo elbisesi, yarı futbol forması ve peri kanatları eklenmiş karmaşık bir kıyafet yaratmak için harcadı.

O fantezi futbolu.

Margaret sadece mini etek ve bluz giyiyor. Bu bir kostüm bile değil, gerçi birine kostümünün "üniversiteli kız" olduğunu söylerken kulak misafiri oldum.

Konserin başlamasını bekliyor ve hiçbir şey konuşmuyoruz: duvardaki beyaz adam portrelerinden hangisinin en huysuz görüldüğü, sosisli sandviçlerin taco mu yoksa sandviç mi sayılacağı, akşam yemeğinde haftada kaç kez mısır gevreği yiyebileceğiniz ve hala yetişkin olduğunuzu iddia edebileceğiniz.

Sonunda, gece yarısına beş kala, ışıklar bir kez yanıp sönererek bizi org müziğinin yaklaştığı konusunda uyarıyor. Harper ciyaklıyor ve ellerini çırpıyor, Margaret gülüyor ve ona sakın olmasını söylüyor. Doğrulup ellerimin üzerine yaslanıyorum ve salonun girişinin üzerinde parıldayan devasa altın borulara bakıyorum.

Sonra aşağıya, büyük salonun arka tarafına bakıyorum.

Caleb orada duruyor, duvara yaslanmış, elleri cebinde.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yere uzanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CALEB

Tam ışıklar oraya vardım. Mükemmel zamanlama.

Burada yüksek lisansa başladığımdan beri son yedi yıldır her yıl gelmeme rağmen neredeyse gelmiyordum. Org konseri kelimenin tam anlamıyla harika, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Ama aynı zamanda lisans öğrencileriyle de dolu ve lisans öğrencisiyken her zaman lisans öğrencilerine ders vermiş olsam da, onların profesörü olmak bir şekilde... farklı. Onları sarhoş ve seksi kelebekler gibi giyinmiş görmek, ben sadece bir yüksek lisans öğrencisiyken ürkütücü gelmiyordu.

Artık öyle. Scarborough Hall'a bisikletle giderken -sanırım- seksi bir mumya gibi giyinmiş ve üzerinde gelişigüzel yerleştirilmiş krepon kâğıdından başka bir şey yokmuş gibi görünen bir kızın yanından geçtim ve sırf ona ceketimi verebilmek için neredeyse onu durduruyordum, tüm bu süre boyunca onu tanımadığım için dua ettim. Thalia sınıfıma her girdiğinde, onu o duvara ittiğimi, nefes nefese kaldığını ve parmaklarını soktuğunu hatırlamam yeterince kötü. Ona matematik öğretmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

yanlışlıkla meme ucunu gördüğüm biri.

Scarborough'da zemin tamamen öğrencilerle kaplı, çoğu yatıyor, Cadılar Bayramı kostümleri belli belirsiz görünüyor. Paltomu çıkardım ve arka tarafa yakın, org tavanının altında durdum.

Işıklar söner. Kalabalık sessizleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kilise gibi hissediyorum.

"İyi akşamlar," diye gürliyor yukarıdan bir ses, sevimsiz bir Transilvanya aksanıyla. "Ve geleneksel Cadılar Bayramı geceyarısı org konserine hoş geldiniz!"

Bulunduğum yerden Mike'ı göremiyorum, çünkü boru orgunun bulunduğu çatı katının yarısının altındayım, ama yine de sırtıyorum. Seyircisine nasıl çalacağını bilen bir adamı takdir ediyorum.

Yerdeki öğrenciler tezahürat yapıyor ve tepiniyor. Bir org konseri için beklediğinizden daha gürültülü.

"Bu gece, Handel'in Opus Yedi, Numara Vun, Si bemol majör Org Konçertosu'nun bir düzenlemesiyle başlayacağız," diye gürlüyor. "Lütfen keyfini çıkarın."

Tüm salonda ölüm sessizliği hakim. Sanki binanın kendisi nefesini tutmuş bekliyor.

Bekliyorum, gözlerim kapalı.

İlk nota odayı koyu bir güneş ışığı gibi aydınlatıyor, alçak ve canlı, ses o kadar yoğun ki uzanıp dokunabilirmişim gibi hissediyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Arkamdaki duvar mırıldanıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Birçok başka konserde de bulundum ama bu konserde özel bir şey var: sanki havanın kendisi müzikmiş gibi, bina, org ve dinleyen insanlar aynı şarkının, aynı gücün parçasıymış gibi hissettiriyor.

Ve buna ihtiyacım vardı. Bir yerlere gitmeye, yeni bir şeyler hissetmeye ve bir süreliğine kendimden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Kötü bir hafta geçirdim. Uzun ve zor bir hafta oldu, çünkü her şeyin ötesinde Thalia'nın sınıfımın arkasında oturduğunu, notlar aldığını, ödevlerini teslim ettiğini ve genellikle görünmezmişim gibi davrandığını görmek zorunda kaldım.

Tabii ki kızgındı. Ona dokunmadığım sürece ilişkimizin doğasının bir önemi yokmuş gibi davranıyordum. Onunla temasa geçmenin, evine kadar yürümenin, ona eşarbımı vermenin ve onunla flört etmenin uygun olduğunu, sanki tüm bunlar da çılğınca uygunsuz değilmiş gibi.

. Tüm hayatım *yapmamalı* ve *yapmamalılarla* dolu ve nefesimi kesen yoğun bir özlemle dolu Bazen, ve altında hepsi o Bu bağcıklı aracılığıyla ile bunun yirmi iki yaşındaki bir öğrencinin başına geldiğini bilmenin verdiği mide bulantısı. Bu şekilde, Cadılar Bayramı küçük bir rahatlama getirdi, çeşitli soyunma durumlarında sayısız kız gördükten sonra tek düşüncem şu oldu

Üşümüş olmalı.

Org gümbürdüyor ve müziği tenimde, nefes aldığımında ciğerlerimde hissediyorum ve kendimi başka hiçbir şey düşünmemeye zorluyorum.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. İlk şarkı bitiyor ve bir başkası başlıyor, sonra bir başkası ve ben orada, duvarın karşısında duruyorum ve bir ses duvarının üzerinde süzülüyorum.

Sonunda müzik duruyor. Son nota salonda yankılanıyor, öyle sessiz bir salonda dağılana kadar süzülen bir hayalet ki, binanın yerleştiğini duyabildiğime yemin edebilirim.

Sonra bir gümbürtü, yukarıdan bir gıcırtı ve Mike'ın sesini duyuyorum.

"Nazik ilginiz için teşekkür ederim," diyor hala aynı aksanla. "Şimdi çok kısa bir ara vereceğiz ve döndüğümüzde Louis Vierne'in Opus 14, Re minör bir numaralı org senfonisini ve tabii ki Bach'ın Re Minör Toccata ve Füg'ünü çalacağım."

Mike şarkıları söylerken aksanını düşürüyor ve tam gözlerimi açtığımda bir şıprıtı ve kırmızı bir pelerinin balkonun parmaklıklarının üzerinden kısa bir süre için kaybolduğunu görüyorum.

Ve sonra, duvara yaslandığım yerden Thalia'yı görüyorum.

Bana doğru yürüyor ama bana bakmıyor. Kısa bir şort ve jartiyerli file çorap giymiş, ince siyah askısı kalçasından yukarıya doğru kıvrılıyor.

Göğüs dekoltesinin üzerinde yarı açık bir yelek ve onun üzerinde de gri bir spor ceket var, cebinden bir şey çıkıyor.

Tüm vücudum sıcacık oluyor, sonra soğuyor. Sertçe yutkunuyorum ve ellerimi ceplerime sokup başka tarafa bakmaya çalışıyorum, yemin ederim. Ama yapamıyorum. Kendimi AAAOOGA yapan bir çizgi film köpeği gibi hissediyorum, gözbebeklerim yuvalarından fırlıyor, dilim neredeyse yere düşüyor.

Bakmayı kes. Bakmayı kes.

Yapamıyorum. Bundan nefret ediyorum ama yapamıyorum ve uzun saniyeler boyunca duvara yaslanıp bir tür sapık gibi onu izliyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, hala bana bakmıyor ve ben soğuk duşları hayal ediyorum. Bir kar birikintisinin içinde çıplak durduğumu hayal ediyorum. Yağmur altında kayalık zeminde on mil yürüdüğümü düşünüyorum.

Eve döndüğümde sırf başka biriyle tanışabilmek ve bu uygunsuz kızı unutabilmek için var olan tüm arkadaşlık sitelerine hemen bir profil koyacağıma söz veriyorum ve sonra bana bakıyor ve başını hafifçe eğip gülümsüyor.

"Merhaba," diyor Thalia, kollarını önünde kavuşturarak, kendinden emin bir tavırla. "Geleceğini bilmiyordum. Ve seni orada görmedim.

sadece şu tarafa doğru yürüyordum."

Arkamdan belli belirsiz başını sallıyor, ben de dönüp bakıyorum, iyi de oluyor çünkü kavuşturduğu kolları sadece daha fazla dekolte veriyor, göğüsleri bir firar planlıyormuş gibi zaten düğmeleri açık olan yeleği zorluyor.

Bir koridor var. Çoğunlukla karanlık görünüyor. Nereye gittiğini bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum.

"O tarafa doğru yürüyorum tabii ki," diye takılıyorum. "Yürüyüşünü durdurmama izin verme.

Bu ."

"Beni güvende tutmak için benimle gelmeyi teklif etmeyecek misin?"

Tenim karıncalanıyor, savunmam hafifçe yükseliyor, çünkü son konuşmamızın tekrarlanmasını istemiyorum. Bu sefer konsere gitmek dışında bir şey yapmadım bile.

"Gizemli koridorda bilinmeyen çok sayıda tehdit var mı?"

"Bilseydim, bilinmeyen olmazlardı, değil mi?"

"Touché."

Dramatik kanatları olan siyah göz kalemi ve kırmızı ruju var ve bana tanıştığımız geceyi hatırlatıyor, o zaman file ya da göğüs dekoltesi olmasa da onu böyle gördüğüm tek zaman.

"Kostümün ne?" soruyor, kollarını hâlâ önünde kavuşturmuş.

Kendime bakıyorum: botlar, kot pantolon ve üzerinde bir ayı ve birkaç ağaç resmi olan bir tişört.

"Bir üniversite etkinliğinde göze batmayan bir profesör," diyorum bir elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Nasılım?"

"Eğer yüzde elli daha sarhoş olsaydın sanırım hemen uyum sağlardın," diyor gülerек. "En azından gözlük takmamış ve bir evrak çantası getirmemişsin."

"Onlar gözlük değil, gözlük" diye düzeltiyorum onu, gülümseyerek. "Dr. Schwartz bana *çok* havalı olduklarını söyledi." "Dr. Schwartz yanılmamıştı," diyor. "Haklı mıydı?"

Bir an duraksıyor, bakışları başka yöne kayıyor, dudakları ya gülecek ya da bir şey söyleyecekmiş gibi seğiriyor ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

"Haksız değildi," diyor tekrar ve şimdi gülüyor.

"Kostüm mü giyiyorsun, yoksa bu sadece Cumartesi gecesi mi?" Ona tekrar bakma riskini alarak soruyorum.

"Oh, Tanrım hayır," diyor hızla, bir adım geri kendine bakıyor. "Bu bir kostüm ve düşündüğümden biraz daha fazla

Çünkü oda arkadaşlarıma söyledim -"

Yarım nefes için duraklar.

"- Ben çok meşgul olduğum için işleri kontrol altına aldılar," diye bitiriyor sözlerini.

"Kimsin sen?"

Gölümsüyor, gözleri parlıyor.

"Tahmin et," diyor bana ve ışıklar tekrar azalıyor.

Onu olabildiğince soğukkanlı ve klinik bir şekilde karşılamaya çalışıyorum: bir zamanlar pantolonmuş gibi görünen şortlar, file çoraplar, yelek, spor ceket.

Hiçbir fikrim yok, sonra gözüm cebindeki her neyse ona takılıyor ve işaret ediyorum.

"Alabilir miyim?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

Uzun bir silindir, kağıt kaplı ve cebinden alır almaz kokusundan anlıyorum.

Thalia tek kaşını kaldırıyor.

"Sadece bir puro," diyor dudaklarının kıvrımında ve bana bakışında bir alay var ve anında onun kim olduğunu anlıyorum.

"Sigmund Freud," diyorum puroyu parmaklarımın arasında çevirerek.

"Eğer Freud *Rocky Horror Picture Show*'da oynasaydı."

"İlk olduğun için tebrikler," diyor ve puroyu cebine geri

"İpucu olmasaydı bulamazdım." "Başka kimse ipucuyla bulamadı" diyor.

Başka kimlerin Thalia'ya baktığını, purosuna dokunduğunu, kim olduğunu tahmin etmeye çalıştığını hayal etmemeye çalışıyorum. Bu kesinlikle beni ilgilendirmez ama sarhoş bir okul arkadaşının onu süzdüğünü ve seksi Monopoly Man olup olmadığını sorduğunu düşünmek midemi bulandırıyor.

"Bir şey kazandım mı?" Ben soruyorum. "Bedava psikanaliz mi?"

Thalia gülüyor, sonra bir adım öne çıkıyor ve şimdi daha da yakınımnda. Çok yakın, nabzımın hızla atmasına neden olacak kadar yakın ve iki elini de şakaklarıma koyuyor.

Ve gözlerimin içine derin derin bakıyor.

Ona dokunduğumda tüm alarmlarım çalışıyor. Hepsi birden. Bunu yapmamalı ve onu durdurmalıyım, ama o yapıyor ve ben yapmıyorum.

"Bir kanepeye uzanmayı bekliyordum," diyorum. "Şşş, analiz ediyorum," diyor. "Ve ortaya çıkıyor ki -"

"Gecemizin ikinci bölümüne hoş geldiniz!" diye anons ediyor Mike ve ikimiz de yukarıya, onu göremesek de sesinin yükseldiği balkona bakıyoruz. "Sırada Johann Sebastian Bach'ın enfes bir parçasını çalacağım..."

Hâlâ bana bakıyor; siyah kanatların, org çatı katının gölgelerinin, alçak ışıkların ve yüksek pencerelerden zar zor içeri giren ay ışığının hınzırlaştırdığı kara gözleri.

Mike'ın ne anons ettiğini duymuyorum. Başka bir org parçası, opus ve bölüm ya da her neyse benim için kayıp.

"Bu annenin hatası," diyor hemen, adam konuşmayı kestiği anda. "Ayrıca, geçen hafta için özür dilerim."

"Annemin suçu ne?" Sesim sessizlikte boğuklaşarak soruyorum ve Thalia sadece başını sallıyor.

"Unut gitsin, aptalca bir psikoterapi şakasıydı," diyor ellerini yüzümden çekerek. "Freud'un herkesin sorunlarını annelerine yüklemek gibi bir eğilimi vardı -"

Sonra org notaları odayı dolduruyor ve cümlesinin geri kalanı kayboluyor, kırmızı dudakları hala kıpırdıyor ama sesi boğuluyor, yüzünü hızla buruşturuyor ve başımızın üzerinden orga doğru bir bakış fırlatıyor.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor. Sağımızdan biri dönüp bize bakıyor. Aramızdaki havada bir org sesi dalgalanıyor ve ben eğiliyorum, dudaklarım kulağımdan bir santim ötede.

"Ne için?" Ben soruyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

THALIA

GÖZLERİMİ KAPATIYORUM. Sanki Caleb'a doğru yürüdüğüm ve memelerim ve kığım ortada olduğu halde bu sohbeti başlattığım gerçeğini silebilirmiş gibi ceketimi kendime daha sıkı sarıyorum.

O bana bakana kadar kendimi neredeyse çıplak hissetmiyordum. Biraz az giyinmişim, evet; normalde giyeceğim kadar kıyafet giymemişim, evet. Ama bana baktığı anda kendimi birden Victoria's Secret kataloğunda bir gezintiye çıkmış ve şu anda giysi olarak kabul edilebilecek en az kıyafeti giyiyormuşum gibi hissettim.

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum, kendimi sabitlemek için bir elimi omzuna koyuyorum.

"Geçen hafta beni eve bıraktığında böyle bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim," diyorum olabildiğince kısa ve öz bir şekilde.

Bunu makul bir ses tonuyla, ara devam ederken yapmak istedim ama sanki bir şeyleri garipleştirmekten nefret ediyorum.

"Değildin," diyor, sesi derin ve gürültülü, org müziğini kesiyor, her ikisi de tenimde tüylerimi diken diken ediyor, uçup gidebilecekmişim gibi hissettiriyor.

Omzunu - sert, kaslı omzunu - sıkıca kavıyorum ve bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Biraz öyleydim gerçi," diyorum, duyulmak için hâlâ yarı bağırarak, bu şekilde kulağına bile. "Bu şekilde söylemek zorunda değildim, sadece yorgundum, stresliydim ve açtım ve -"

Ayak parmaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum ve sonra eli belimde, beni sabitliyor. Aynı kızın bir başka bakışını daha yakalıyorum.

"Ve avantaj sağlıyormuşum gibi mi hissettin?" diye soruyor elini çekerken.

"Ne? Hayır," diyorum, şimdi yüzüne karşı, şimdi bağırarak, ve şimdi bu kız bana tam anlamıyla ters ters bakıyor, neredeyse gözlerinden lazerler fırlıyor.

Bu işi berbat ediyorum. Özür dilemekte iyi değilim, duygularım hakkında konuşmakta iyi değilim ve ilgilendiğim erkeklerle konuşmakta gerçekten iyi değilim, bu yüzden bu Thalia İşleri Tuhaflaştırıyor'un bir tür korkunç şapka numarası.

Caleb sadece kaşlarını kaldırıyor. Etrafıma bakıyorum, org müziği etrafımda uğuldayıp yükseliyor ve girişin ahşap panellerinde bir kapı görüyorum.

İki kez düşünmeden, birkaç kişinin üzerinden geçerek ve birkaçının da etrafından dolanarak ona doğru ilerliyorum. Caleb'in beni takip ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve eminim ki takip ediyor.

Kapı kilitli değil. Olmaması gerektiğinden oldukça eminim. Kapıyı açıp içeri girmemem gerektiğinden de tamamen eminim ama yine de giriyorum ve kendimi kısa, dar bir koridorda buluyorum; bu koridor uzun, dar bir merdivene açılıyor, merdivenin bir kenarı boyunca bir trabzan uzanıyor.

Caleb arkamdan içeri giriyor. Kapıyı kapatıyor ve aniden org müziği kısılıyor, merdivenlerden gelen ses kapıdan gelen sestten daha yüksek.

Derin bir nefes alıyorum.

"Cuma gecesi bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diye yeniden başlıyorum, yaklaşıyorum. "Söylediklerimin hâlâ geçerli olduğunu düşünüyorum ama bunu yapmak zorunda değildim."

Yaklaşıyor, eğiliyor.

"-Bu konuda bir pislik olmak ,," diyorum kulağına.

"Sanırım bunu hak ettim," diyor. Dudakları kulağıma değiyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

Yapma, kendime söylüyorum. *Davranışların için özür dilemek dışında tek bir şey bile yapma.*

Sanki onu ben aramamışım gibi. Sanki onu bu küçük, sıkışık arka merdivenlere ben sürüklememişim gibi.

"Hayır, haklıydın," diyorum ona, otomatik olarak uzanıp kendimi omzuna yaslayarak. "Seni ziyafette buldum. Daha sonra seni öptüm. Sana bir şişe şarap verdim."

"Ama daha iyi bilmesi gereken kişi benim," diyor ve sonra eli benimkinin üzerinde, sıcak göğsüne doğru tutuyor. Kalbim daha sert, daha hızlı atıyor.

"mi sanıyorsun?"

"Sizi gezdirmemeli ve evinize bırakmamalıyım," diye devam ediyor. "Bunlar gayet iyi ve masum şeylermiş gibi davranıyorum, çünkü

değiller."

Küçük alanda yer değiştiriyoruz ve aniden bedenlerimiz omuzdan kalçaya birbirine geliyor, onun sıcaklığının sarsıntısı bir elektrik akımı gibi.

"Birbirimizi hiç görmemeliyiz," diyorum ona, gözlerimi kapatıp kendimi ona öyle yumuşak bir şekilde bastırıyorum ki kendime hiçbir şey yapmadığımı söyleyebiliyorum, dudaklarım kulağının milimetre uzağında.

"Hayır," diyor. "Seni gördükçe senden hoşlanmıyormuş gibi davranmak daha da zorlaşıyor."

Bir eli kalçamda, parmakları çok küçük şortumun üstündeki çıplak tene dokunuyor.

"Ve seni istemiyormuşum gibi davranmak o kadar zor," diye fısıldıyor.

Kalbim o kadar sert ve hızlı atıyor ki, göğüs kafesim vücudumun içinde takırdıyormuş gibi hissediyorum. Dışarıdan ve yukarıdan, organ bizi çevreleyen yoğun bir şekilde uğulduyor.

"Ya benim hatam olsaydı?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Çekip gitmem gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum. Nathaniel'in *cinsel suistimal* nedeniyle okuldan atıldığını biliyorum ve porno yapmak gibi bir niyetim olmasa da profesörümle yatmanın da bu kategoriye girdiğinden oldukça eminim.

Kovulabileceğini ve kariyerinin bitebileceğini biliyorum.

Bu senaryoda yanlış olan milyonlarca şey biliyorum ama hiçbiri beni durdurmuyor.

"Yani," diyorum ve boynuna, çenesinin hemen altına bir öpücük konduruyorum. Parmakları omurgama doğru kıvrılıyor.

"Ya -" bir öpücük daha, daha yukarıdan, "- benim hatam olsaydı?"

Son öpücük çene çizgisine, kulağının hemen altına konuyor, parmaklarım şimdi saçlarının arasından geçiyor, hafif kirli sakalı dudaklarımda keskinleşiyor.

Elini, avucu sırtımda, şortumla yeleğim arasındaki boşlukta, hâlâ giydiğim ceketin altında düzleşene kadar hareket ettiriyor. Sertçe yutkunuyor, nefesi boynumda.

Sonra eli yüzümde, başparmağı çenemi okşuyor ve beni geri çekiyor, yeşil gözleri karanlıkta neredeyse siyah, dudakları ayırık, bakışları yüzümde geziniyor. Nefes almıyorum. Kalbimin attığını sanmıyorum.

Ve beni öpüyor.

Beni o kadar yumuşak ve nazıkçe öpüyor ki, bir an hayal ettiğimi düşünüyorum. Öpücük neredeyse başlar başlamaz bitiyor, en hafif dokunuş,

Ama burnunu burnuma dayıyor ve hâlâ yüzümü tutuyor, başparmağı şimdi elmacık kemiğimde ve beni tekrar öpüyor.

Hâlâ nazik ama daha sert, daha sert. Çekiliyor, iki eli saçlarımda, alnını benimkine yaslıyor. İkimiz de dakikalarca suyun altındaymışız gibi nefes alıyoruz, ağızlarımız tekrar tekrar birbirini bulurken gözlerimiz kapalı.

Her birleşmede daha az nezaket, daha çok ihtiyaç var. Ellerimi saçlarına doluyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. Beni geriye doğru itiyor, bu kısa koridor boyunca uzanan trabzana dayanana kadar benimle birlikte yürüyor.

Kalçalarımı kavlıyor, elini belimden yukarı, ceketimin altından geçiriyor, ta ki parmakları göğüs kafesime değene kadar, ağızı sertçe ağzımda, ereksiyonu kalçalarıma baskı yapıyor, beni trabzana sabitliyor.

Bu sefer ne olduğunu anladığımda panikle miyorum. Bu kez içimde narin, gizli bir sıcaklık filizleniyor ve parmaklarımı gömleğinin etrafında bir yumruk haline getirip alt dudağını dişlerimin arasında ısıyorum.

"Senin hatan," diye fısıldıyor, alay ederek. "Bana başka ne yaptıracaksın Thalia?"

"Beni tekrar öp," diyorum, sözcük olarak aklıma gelen tek şey bu.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını istiyorum ama kelimeler beynime yapışıyor, cümleler halinde çıkmayı reddediyor.

"Bitti," diyor, ağızı çoktan benimkinin üzerinde, arıyor, yağmalıyor.

Sonra, dudakları hala benimkinde: "Başka ne var?"

Kıyafetlerimi burada çıkarmanı ve bana tecavüz etmeni, iki ay önce yapabileceğini söylediğin gibi beni boşaltmanı, bağırmanı ve çığlık atmanı istiyorum ve seni çıplak ve üstümde istiyorum ve oh, Tanrım, her şeyi istiyorum.

"Ceketimi çıkar," diye fısıldıyorum ve kelimeler ağzımdan çıkarken o çoktan ceketimi omuzlarımdan üzerinden itiyor, dudakları çenemde, boynumda, yere düşerken artık çıplak olan omuzlarımda, kolları belimde, beni kendine çekiyor.

"Başka?" diye mırıldanıyor ve dudaklarında beliren gülümsemeyi duyabiliyorum.

Arkama uzanıyorum, tırbzanı tutuyorum, zıplıyorum, dizlerim şimdi onun kalçalarının iki yanında, dengesiz bir şekilde dengede duruyorum.

"Yaklaş," dedim.

Caleb bir santim kıpırdıyor, bir elini başımın yanındaki duvara dayamış, alaycı bir kaşını kaldırmış.

"Daha yakına," diyorum ona. "Daha yakına. *Daha yakına.*"

Bacaklarım kalçalarına dolanana ve sertliği sıcaklığıma değene kadar onu içeri çekiyorum, beni öperken ve vücudu benimkine karşı hareket ederken iki elimle tırbzanı kavramamı sağlıyor, aç, muhtaç ve vahşi.

"Başka?" diye hırlıyor.

"Dokun bana," diyorum.

İki parmağını bir omzunda yakıyor, yavaşça bir daire çiziyor.

"Burası mı?" diye mırıldanıyor.

Bileğinden tutup elini göğsüme götürüyorum, sütyenim ve çoraplarım gerçekte sahip olduğumdan çok daha fazla göğüs dekoltesi veriyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çoraplar temiz.

"İşte," diyorum ve inliyor, iki eli de etrafımda kenetleniyor, siki zonkluyor. "Ve burada," diye mırıldanıyorum ağzına, tekrar öpüşürken yeleğin son birkaç düğmesini açıyorum.

Açarken ağzı benimkinden ayrılıyor, boynuma, omzuma, köprücük kemiğime gidiyor. Elini bir sütyen askısının altına sokuyor, parmağının etrafında döndürüyor, hafifçe çekiyor.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum ve parlak siyah kayışı omzumdan koluma doğru çekiyor ve sonra meme ucum ortaya çıkıyor ve başparmağını üzerinde kaydırıyor, sırtımı eğip nefes alırken sert ped atlıyor.

"Tanrım," diyor, kelime yarı fısıltı yarı inilti, diğer elinin parmakları çoktan diğer sütyen askımın altına girmiş. "Ve böyle mi?"

Sadece başımı sallayabiliyorum ve sonra iki göğsümü de avuçlarının arasına alıyor ve kendini bana bastırıyor, inliyor, parmaklarının arasında meme uçlarımı sıkıştırıyor ve çok sert aleti bana sürtünüyor, kumaş katmanlarının arasından bile klitorisimi buluyor.

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer ağzının içinde inliyorum, bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, ellerimi gömleğinin altına ve gövdesinin sıcak, sert kasları boyunca kaydırıyorum.

"Ve sana böyle dokunmamı mı istiyorsun?" diye geveliyor, org müziği hala yükseliyor, parmakları meme uçlarımı sıkıştırıyor, bana karşı kasılırken onları yuvarlıyor.

Tek söyleyebildiğim

"Lütfen," oldu. "Başka ne var

Thalia?" diye soruyor.

"Sana dokunabilir miyim?" Ona dokunmaya başladım bile, ellerim gömleğinin altında, parmaklarım kot pantolonunun bel bandında geziniyor ve Caleb sırtıyor.

"Her zaman," diyor, başparmakları meme uçlarımda kayıyor ve vücudumda bir spazm yaratıyor. "Thalia, bana ne zaman ve nerede istersen dokunabilirsin. Bedenim yağmalanmak için senindir."

"Yağma mı?" Ben soruyorum. "Emin misin?"

"En kötüsünü yap," diyor ve yavaşça, dikkatlice, o inlerken elimin düz kısmını giyinik ereksiyonunun uzunluğu boyunca kaydırıyorum.

Başı omzumu buluyor ve elleri kalçalarımın kenetleniyor, kendini içime itiyor ve kaybolmuş gibi tekrar iniyor.

Bu yüzden tekrar yapıyorum ve sonra tekrar yapıyorum ve kesinlikle bir sık uzmanı değilim ama burada çok fazla şeyle çalışıyor olabileceğimizi düşünüyorum.

göz önüne alındığında, bu düşüncenin beni endişelendirmesini bekliyorum. Öyle olmadı, bu yüzden kotunun düğmesini açılana kadar çektim.

Ben fermuarını tutamadan eli bileğimi yakalıyor. "Seni yağmalamak için benim olduğumu sanıyordum," diyorum.

"Öyleyim," diyor ve ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor, avuç içleri fileye takılıyor. "Ama aynı zamanda şövalyeliğe ve özellikle de kadınların önce gelmesine inanırım."

Bununla birlikte şortumun kemerini kavradı, beni trabzandan çekti ve ağzını benimkine doğru indirdi.

"Seni boşaltabilir miyim?" diye soruyor, parmakları çoktan bel bandımın altına inmiş, tangamın lastiğiyle alay ediyor. "Lütfen?"

"Evet," diye fısıldıyorum ve neredeyse anında çözülüyorum ve elini Margaret'in bana indirim yaptığı jartiyer kemerinin üzerinden, tangamın altından kaydırıyor ve sonra parmakları beni keşfediyor, ağzı benimkinde, diğer eli meme ucumu okşuyor.

"Çok ıslaksın," diye fısıldıyor, dudağımı dişlerinin arasında yakalıyor. "Thalia, sen çok -"

Parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor ve tüm vücudum sarsılıyor.

"mı?" Fısıldıyorum, bir kolumu cankurtaran salı gibi omuzlarına doluyorum. "Sikilebilir," diyor.

Birden, klitorisimi tekrar tıngırdatırken ve sırtım yükselirken, kolum omzuna, arkamdaki tırazana dolanırken bile önemli bir bilgiyi kaçırdığı aklıma geliyor.

"Caleb," diye mırıldanıyorum ve göğsünün derinliklerinde bir yerden gelen bir hırıltıyla karşılaşıyorum, parmakları hızlanıyor.

Bileğini tutmak için tüm aklımı kullanmam gerekti ama tuttum. "Bekle," dedim.

"İyi misin?" diye soruyor, kıpırdamadan.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Ben bakireyim," diyorum, hepsini bir nefeste söyleyerek.

Caleb uzun bir süre bana baktı. Yüzümü bir matematik problemiymişim gibi inceliyor, çözüm yavaş yavaş yerine oturuyor.

"Felsefeyle mi yoksa tesadüfen mi?" diye soruyor.

Hâlâ bileğini tutuyorum, parmakları hâlâ şortumun içinde, kaygan kıvrımlarımın arasında.

"Tesadüf," diyorum.

"Durmak ister misin?"

"Hayır!" Dedim, sonra boğazımı temizledim ve elini bıraktım. "Hayır. Sanki..."

Parmakları tekrar hareket etmeye başlıyor ve ben cümlemin ortasında dudağımı ısıırıyorum, gözlerim kayıyor.

"İlgili bilgi," demek için kendimi zorluyorum.

"Planlarımı değiştirmiyor, eğer kastettiğin buysa," diyor ve beni trabzandan çekip yükselen merdivene doğru itiyor. "İki ay boyunca günde en az bir kez bunu düşündüm ve genellikle bir elim sikimin üzerindeydi."

Bununla birlikte beni merdivenlere indiriyor ve sonra üstüme çıkıyor, bacaklarım onun etrafında, klitorisimi okşuyor ve beni sertçe öpüyor ve tam sınıra yaklaşırken, nefes nefese kalıyorum, beni okşamayı bırakıyor ve parmakları dudaklarımın arasına gelene kadar elini daha da aşağı kaydırıyor, girişimi kızdırıyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, sorulmasını beklemeden.

Parmaklarını boğumuna kadar içime sokuyor ve onları öne doğru kıvrıyor ve diğer eliyle şortumu aşağı çekiyor ve sonra başparmağıyla klitorisime masaj yapıyor, parmaklarıyla mükemmel bir zamanlama içinde ve her vuruş beni daha da yaklaştırıyor ve sonunda kontrolümü kaybedene kadar kenara yaklaştırıyor.

Alnı benimkine geliyor, yüzlerimiz birbirine geliyor ve bir dirseğim altımda, diğeri saçlarında ve tekrar tekrar *oh fuck yes diye* inlediğime eminim, çünkü başka kelimeler ağızımdan kaçıyor.

Daha önce hiç böyle boşalmamıştım. Pek çok kez orgazm oldum - en iyi arkadaşım bir seks dükkanında çalışıyor ve orada *Kendini Zevk Alma Sanatı* adlı bir ders veriyor, bu yüzden kendimi nasıl boşaltacağımı fazlasıyla biliyorum - ama hiç böyle olmamıştı.

Başka hiç kimse beni boşalmaya zorlamadı. Buna hiç bu kadar *ihtiyacım* olmamıştı, başka hiçbir şeyi dışlamamıştım. Hiç boşalmamıştım ve hala daha fazlasını istiyordum, hala başka birinin kıyafetlerini yırtıp beni becermesi için yalvarmak istiyordum, tam burada, bu merdivende.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Caleb, başparmağı son bir kez klitorisimin yanından geçerken tüm vücudum sarsılıyor. "Bu çok güzeldi."

Hâlâ merdivenlerde sırtüstü uzanmış nefes almaya çalışıyordum ki Caleb parmaklarını içimden çekip bacaklarımı ayırdı ve üstüme çıktı. Aşağı uzanıp kotunun çözülmüş düğmesini buluyorum, hala kaya gibi sert olduğunun ve az önce olanlara rağmen onu *istediğimin* farkındayım.

Ve sonra, tam sikini bulduğum anda org müziği duruyor. Parmaklarımı onun etrafına doluyorum ve yumuşak bir şekilde inliyor, kalçaları öne doğru itiliyor, uzun, kalın shaftını elimin içinden geçiriyor.

"Hepinize çok teşekkür ederim!" dedi orgcu aniden, sözleri merdivenlerin tepesinden aşağı süzülerek. "Ve Cadılar Bayramı arifenizin geri kalanı... *keyifli* geçsin."

Bununla birlikte, basamaklar üstümüzdeki tavandan geçiyor, eski ahşap boyunca gıcırıyor ve anında Caleb ve ben aynı şeyi fark ediyoruz.

Burası orga çıkan merdiven.

Yakalanmak üzereyiz.

Caleb ayağa fırlıyor, elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor, ben de şortumu yerine koyuyor, fermuarını çekiyor ve göğüslerimi sütyenimin içine sokuyorum. Tam üst basamak gıcırdarken yerden ceketimi alıyorum, sonra Caleb kapıyı açıyor ve hepsi aynı anda Scarborough Hall'dan ayrılan bir öğrenci selinin ortasında fuayedeyiz.

Sanırım *yakalandık*, kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Tanrım, bir keresinde dalga geçmiştik ve hemen yakalandık.

Ama etrafıma bakıyorum. Orada öylece duran Caleb'e bakıyorum, kaskatı kesilmiş, beni hiç de ikna etmeyen rahat bir poz veriyor ve fark ediyorum: Tanıdığım kimseyi göremiyorum.

Saniyeler sonra arkamızdaki kapı açılıyor ve orgcu dışarı çıkıyor, pelerini arkasında sallanıyor. Caleb ona başını sallıyor, o da bana başıyla karşılık veriyor ve ben rahatlamaya başlıyorum çünkü olabilecek en aptalca şeyi yapmış olmamıza rağmen yakalanmadık.

Derin bir nefes alıyorum. Yakalanmadık. Bana bakan Caleb'e bakıyorum ve yeleğimin düğmelerini ilikleyip ceketimi giyiyorum ve ona doğru yaklaşıyorum, yüzü hala kızarmış, gözleri hala parlak.

"Beni eve götürür müsün?" Mırıldanıyorum.

O cevap veremedi adımı duydum.

"Thalia!" Margaret bağıyor ve ben insan kalabalığına doğru bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Caleb'den bir adım uzaklaşıyorum, göğsümde endişe dönüyor ve sonra üçü birden kalabalığın arasından geliyor.

"İşte buradasın!" Harper kartondan robot kıyafeti giyen bir adamdan kaçarken şöyle diyor. "Ben de senin..."

Margaret ve Victoria çoktan orada durmuş, sessizce önce bana, sonra Caleb'a, sonra da tekrar bana bakıyorlardı.

"Oh," diyor Harper ve hepsi bu kadar. Etrafımızda konuşan, bağırان ve gülen insanların uğultusu yükseliyor ama beşimiz de uzun, çok uzun bir an boyunca hiçbir şey söylemiyoruz.

Az önce yaptığım şeyin yüzümün her yerinde yazılı olduğuna eminim. En iyi üç arkadaşımın az önce ne olduğunu ve kiminle olduğunu muhtemelen neredeyse kelimesi kelimesine tahmin edebileceğinden eminim.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Margaret, Caleb'e bir bakış atarak işaretlerle soruyor.

"Evet!" diyorum, yaklaşık on kat fazla heyecanla. "Kulağa harika geliyor! Hadi yapalım şu işi!"

Victoria hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarının baskısını, hatta yarı futbol yarı peri kıyafeti içinde kalçalarının onaylamayan horozunu bile biliyorum.

Onlarla gitmek istemiyorum. Caleb ile eve gitmek istiyorum ve ona bir yarış atı gibi binmek istediğimden oldukça eminim, ama başka ne seçeneğim var?

Onlara *üzgün olduğumu* söyleyemem, *gidip profesörümü becermem* lazım.

Caleb'a bakıyorum, göz göze geliyoruz. Hafifçe başını sallıyor. Yarım bir gülümsemenin ardından Margaret iğrenç bir şekilde boğazını temizliyor ve ben de arkamı dönüp onları Scarborough Salonu'ndan çıkarken takip ediyorum.

Yol boyunca mezun olacakları için ne kadar üzgün olduklarından, Cadılar Bayramı kostümümü *hala* kimsenin tahmin edemediğinden ve bugün hiçbir şey yapmadıkları için yarın yapacak çok ödevleri olduğundan bahsediyorlar.

Yürüyorum, sohbet ediyorum ve yarı sarhoş yarı üşümüş durumdayım çünkü arkadaşlarımı seviyorum ama başka bir yerde, başka biriyle olmayı tercih ediyorum.

Mastürbasyon yapmayı bile beceremediğim biri.

Daha önce bu konuda hiç suçluluk hissetmemiştim ama sanırım bu yeni ve eğlenceli bir deneyim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALEB

Eve döndüğümde iki kez mastürbasyon yapıyorum. On altı yaşımdan beri bunu yaptığımı sanmıyorum, ama ışıklar kapalıyken yatağıma uzanıyorum ve Thalia'yı düşünmeden edemiyorum, meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarladığımda çıkardığı sesleri, klitorisini bulduğumda kalçalarının nasıl sallandığını ya da parmaklarımı içine soktuğumda gözlerinin nasıl kapandığını ve inlediğini.

Bunu düşünürken bile sert boşalıyorum. Sonra on dakika sonra onu da düşünüyorum ve onunla da ilgileniyorum, çünkü görünüşe göre beni yeniden ergen yaptı.

Ama ondan sonra bile uyuyamıyorum. Sadece uyanık kalabiliyorum, yeniden yapmak istediğim patlamış mısırlı tavana bakıyorum, Thalia ve günahlarımla ilgili düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor.

Düşünüyorum da, kara kalpli, *Tanrım, ben ne yaptım?*

Sanırım, *bir kalp atışında tekrar yapardım. Yarım kalp atışı.*

Acaba arkadaşları bizi ihbar edecek mi ve acaba bizi gören başka biri var mı ve acaba yakalanmadan bunu sürdürebilecek miyiz?

Bakire olmasının bir önemi var mı merak ediyorum. Acaba benim bakire olmamamın bir önemi var mı? Onun ne yaptığını ve kiminle yaptığını merak ediyorum ve benim ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı düşünüyorum ve ona merdivenlerdeki karşılaşmamızın hayatımın en yüksek cinsel deneyimi olabileceğini söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Sonunda, yatağa girdikten saatler sonra uyuyorum.

"Tamam, ama - beni dinle, lanet olası June ağzını bile açma, ne söyleyeceğimi bilmiyorsun - bir drone yüzük taşıyıcısıdır."

Müstakbel kayınbiraderim öyle taş suratlı bir ifadeyle kardeşine bakıyor ki endişelenmeye başlıyorum.

Sonunda içkisini ağzına götürdü, hâlâ ağabeyine ihtiyat, küçümseme ve şaşkınlık karışımı bir bakışla bakıyordu.

"Bu senaryoda insansız hava aracını kim kullanıyor?"

diye sorar. Silas sadece omuz silkiyor.

"Hayır, yanlış cevap," diyor June. "Böyle yarım yamalak fikirlerle ortaya çıkıp sonra da bunları enine boyuna düşünmemiş olamazsınız. Bir drone yüzük taşıyıcısı mı istiyorsun? Bana onu kimin kullanacağını söyle. Bana beceri seviyelerini söyle ve bana onu kimin yakaladığını söyle ve bana bu karmaşayı kimin giderdiğini söyle ve bana *drone kaçınılmaz olarak ona çarptığında Büyükanne Enid'i kimin sardığını* söyle ve belki o zaman senin aptalca fikrini düşüneceğim."

"Hâlâ sinsice düğün partisine girmeye mi çalışıyorsun?" Buzlu çayımın bir yudum alarak Silas'a soruyorum.

Silas bir elini göğsüne koyar ve incinmiş ve kırılgan görünmeye çalışır.

"Asla yapmam," diyor ciddiyetle.

June sadece gözlerini deviriyor.

"Düğün partilerine bir drone sokmaya çalışıyordum," diyor. "Bu tamamen farklı."

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Silas'a yaklaşarak soruyorum. İki kaşını da kaldırıyor.

"Levi bana Hedwig'in sağdıcı olduğunu söyledi," diyorum sesimi alçaltarak. "Onu bir insan seçmek zorunda kalmaktan kurtarıyor, biliyor musun?"

Muhtemelen zavallı Silas'ı yemlememeliyim ama dün gece bir öğrenciyle seks yaptığım gerçeğini aklımdan çıkarmak için her şeyi yaparım.

Hiç işe yaramıyor olsa bile. Yaptığım şeyin bilgisi göğsümde bir kaya gibi hissettirse de.

Bu vicdansızlık. Teknik olarak cinsel ilişki olmasa bile, dün gece yaptığımız şeyin seksten başka bir şey olduğu konusunda hiçbir hata yok.

Başka biri olsaydım, ne olursa olsun dehşete düşerdim. Bu, güvenin ve gücün kötüye kullanılmasıdır ve hiçbirine benzemese de, girdiği her odayı aydınlatan ve sihre inanmak istememe neden olan biriyle tanışmışım gibi hissettiriyor, bu soğuk ve acı gerçek.

Bu yanlış, yanlış olduğunu biliyorum ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum ve yarın sınıfa girip Thalia'ya nasıl bakacağımı bilmiyorum, bu yüzden onun yerine Silas ve June'la uğraşıyorum.

Silas, "Sana inanmıyorum," diye beni bilgilendiriyor. "Gerçi neredeyse inanıyorum, çünkü Levi bunu yapardı. Ama ben inanmıyorum."

June düşünceli bir ifadeyle, "Bu iyi bir fikir," diyor. "Siz pislikler ön sırada oturup rahatlayabilirsiniz. Hedwig çok iyi bir köpek ve muhtemelen uğruna kavga edeceğiniz iki düğün daha var."

Silas beni göstererek, "Hayır, uğruna kavga edeceği iki tane daha var," diyor. "Biri var çünkü diğeri onun düğünü -"

"Evleniyor muyum?" Şaka yapıyor olsam ve bunun ne anlama geldiğini biliyor olsam da, bu düşünce içimde tuhaf bir dalgalanma yaratıyor.

İkisi de beni görmezden geliyor.

" - Ama benim için? Bu benim tek şansım," diye bitiriyor Silas.

Küçük kız kardeşi June, en büyük kardeşim Levi ile evleniyor. Levi aynı zamanda Silas'ın en iyi arkadaşı ve aylar sonra yapılacak düğün için hala düğün partilerini seçmemiş olmalarının tek nedeni de o.

Hayat boyu en yakın arkadaşı olarak Levi'nin tarafında mı duruyor? June'un kardeşi olarak onun tarafında mı duruyor?

Her ikisini de yapamaz ve her iki düğün partisinde de yer almamak o kadar yanlış görünüyor ki vicdansızca. Bu arada, geri kalanımız sessizce Daniel ve Eli'nin düğünlerinde giydiğimiz takım elbiselerin, düğünden iki hafta önce kaçınılmaz olarak sorulduğunda sağdıç takımları için iyi olacağına karar verdik.

"Ayrıca, *çok* iyi bir tost yapardım," diye devam ediyor.

"Senden kadeh kaldırmanı istedik zaten," diyor June. "Tanıdığımız herkesin önünde sana mikrofon verdiğime pişman etme beni."

Silas sadece sırtıyor.

"On üç yaşındayken aşık olduğun çocuğu etkilemek istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Akşam yemeği!" Eli bağılıyor, arka kapıyı iterek açıyor. "Teşekkürler!" diye bağılıyor June.

Sonra Silas'a döner.

"Seni kendi düğünümde öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" diyor.

"Öldüreceğim."

YEMEK VE TATLIDAN SONRA, Seth ve Violet'in yemek odasını toplamasına ve bulaşıkları yıkamasına yardım ediyorum ve sonra onlara her ihtimale karşı arka verandada daha fazla bardak ve tabak olup olmadığını kontrol edeceğimi söyleyip dışarı çıkıyorum.

Burada hiç bardak ya da tabak yok. Olmadığını biliyordum ama dünyanın en meraklı ailesine sahibim. Onları seviyorum ama birinin düşünceleriyle baş başa kalma arzusuna bir kez olsun saygı duyduklarından emin değilim.

Her nasılsa, şaşırtıcı bir şekilde, kapı açılmadan ve ayak sesleri güverteden bana doğru gelmeden önce tam yedi dakikam oluyor. Yedi dakika boyunca annemin arka bahçesine bakıyor, yarı yarıya bir dahaki gelişimde onun için bahçeyi tırmıklamam ve olukları temizlemem gerektiğini düşünüyor, yarı yarıya dün geceyi, Thalia'yı ve her üç nokta dört saniyede bir onu düşünmeme rağmen bugün ona mesaj bile atmadığımı düşünüyorum.

Ona mesaj atabilir miyim bilmiyorum ya da en azından atmalı mıyım bilmiyorum. Okul yönetimi bunu bulabilir mi? Okul hesaplarından gönderdiğimiz e-postaları takip edebildiklerini biliyorum ama telefonumun okulla bir ilgisi yok, değil mi?

Hiç olmadığım kadar farkındalığım yüksek, aşırı tetikteyim.

Kuralları çiğnemek ve sır tutmak düşündüğümünden çok ama çok daha zor. Bir kıza mesaj atıp atmayacağımı bile bilmiyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor annemin sesi ve ben şaşkınlıkla bakıyorum çünkü Seth'in beni rahatsız etmek için buraya geldiğini sanmıştım.

İç çekiyorum.

"Hiçbir şey," diyorum ona.

"Caleb," diyor, ona yalan söylediğimi anladığında her zaman kullandığı ses tonuyla.

"Anne," diye taklit ediyorum.

"Bana küstahlık etme," diye takılıyor. "Hadi ama. Seth yemek sırasında *iki kez* Delilah'dan bahsetti ve sen tepki bile vermedin."

"Çünkü o beni ilgilendirmez," diyorum buzlu çayımın tortusunu dudaklarıma götürerek. "Eğer Şeytan'la arkadaş olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, bu onun bileceği bir şey."

Gülüyor, kollarını güvertenin korkuluklarına dayamış, benimle birlikte arka bahçeye bakıyor.

"Gerçekten yapmamam gereken bir şey yaptım ve şimdi kendimi bok gibi hissediyorum," diyorum sonunda.

"Ne yaptın sen?"

"Söylemek istemiyorum."

Annem uzun uzun iç geçiriyor, hâlâ ormana bakıyor. "Ne kadar kötü?" diye soruyor. "Polisleri aramak isteyecek miyim?"

Bardağımı ellerimin arasında yavaşça yuvarlıyorum ve soruyu değerlendiriyorum.

Bir yandan, Thalia rızası olan bir yetişkin, yani yasadışı bir şey yapmadım.

Öte yandan, bu en iyi ihtimalle etik açıdan belirsiz ve annem hem kendisi bir üniversite profesörü hem de ateşli bir feminist, bu yüzden bunu iyi karşılamasına imkan yok.

"Belki polisleri değil ama birilerini aramak isteyebilirsin," diyorum ona.

"Tanrım," diyor, çoğunlukla kendi kendine. "Biliyor musun, bir zamanlar beşinizi on sekiz yaşına gelene kadar hayatta tutarsam ebeveynlikle işimin biteceğini düşünmüştüm. Aptalın tekiymişim."

Ben sadece gülüyorum, o da gülüyor.

"Bazı insanlar sırlarını paylaşmanın kalbi temizlediğine ve ruhu iyileştirdiğine inanır," diye teklif ediyor ve şimdi ona kaşlarını çatıyorum.

,"" diyorum. "Belli ki."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Bence beyaz yalanlar, kibar toplum ile mutlak barbarlık arasında duran tek şey."

"Ve ayrıca düzenli yalanlar," diye belirtiyorum, kin gütmeden.

Son on yılda bu konuşmanın bir versiyonunu binlerce kez yaptık. O benim nerede durduğumu biliyor, ben de onun nerede durduğunu biliyorum ve ikimiz de bu konuda sinirlenmeyeli uzun zaman oldu.

"Hâlâ hiç olmanı dilerdim," diyor. "Ben de."

"Kötü bir şey yapmak sizi kötü bir insan yapmaz," diyor bir süre sonra. "Yanlış şeyi seçmek de öyle. Bu sizi sadece insan yapar."

Yutkunuyorum, ileriye, geç sonbahar gecesine bakıyorum.

"Ama eylemlerimizin toplamı değilsek biz neyiz?" Cevap beklemeden soruyorum. "Başka neyin önemi var ki?"

"Niyetler," diyor annem düşünceli bir şekilde. "Umutlar. Duygular. Düşünceler. Arzular. Bütün bunlar önemlidir. Eğer önemli olmasalardı, hata yapan insanları asla affetmezdik."

"Babamı affettin mi?"

Soru bir an havada asılı kaldı. Bu konuda konuştuğumuz onca şeye rağmen, daha önce hiç bağışlama hakkında soru sormamıştım.

"Hayır," diyor basitçe. "Kızmadım ve muhtemelen ölene kadar ona kızgın olacağım, bu başka türlü hissetmediğim anlamına gelmiyor, ama bunun kalıcı olduğundan eminim."

"Oh," diyorum, dürüstlüğü karşısında biraz şaşırarak.

"Bunun bir erdem olması, bunu yapabileceğim anlamına gelmiyor," diyor omuz silkerek. "Benden bir koca, bir ortak ve senden de bir baba çaldı ve burada *gerçekten* biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi. Tanrım, arada bir Daniel'i karakoldan başka biri alabilseydi çok iyi olurdu."

Homurdanıyorum, çünkü şu anda içinde uyuyan bir bebeği tutan adam gençliğinde ciddi bir cehennem yaratmış.

"Sanırım buna çok yaklaştım," diyorum kendimi şaşırtarak. "Affetmek, Daniel'i karakoldan almamak."

Annem, "Eğer şimdi oraya götürülürse, Charlie'yi hesaba katmak zorunda kalacak," diyor.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum."

"Peki ya kardeşlerin?" diye soruyor, elimizdeki konuya geri dönerek.

"Onlara hiç söylemedim," diye hatırlatıyorum. "Bunu biliyorsun. Affedilecek bir şey olduğunu bilmiyorlar."

Parmak uçlarını birbirine vuruyor, hâlâ parmaklıklara yaslanmış, sonra başını bana doğru eğiyor.

"Ve yaptığın bu kötü şeyin ne olduğunu bana gerçekten söylemeyecek misin?"

Bunu düşündüm. Yarım saniyeliğine düşündüm ama mümkün değil.

"Gerçekten yapmayacağım," diye onaylıyorum. "Bundan nefret edersin ve bunu tekrar yapacağımdan oldukça eminim."

"Bu sen değilsin."

"Biliyorum."

"Yine de," diyor yavaşça, karanlık arka bahçeyi ve ötesindeki ormanı izleyerek düşünüyor. "Kötü bir şeyi isteyerek yapmak, yarım yamalak yapmaktan daha iyidir. Eylemlerinize sahip çıkın ve sonra, işler sarpa sardığında, onlara sahip çıkın."

Neredeyse ona babamın böyle yapmasını isteyip istemediğini soracaktım ama bu tartışmalı bir konu çünkü hiç şansı olmadı. Belki yaptıklarını kabul etseydi hala burada olurdu ama bu çok uzun bir yol ve çok fazla *keşke var*.

Onun yerine "Dil," diye takılıyorum ve o sadece iç çekiyor.

"Torun sahibi olmanın tek dezavantajı bu," diyor, doğrulurken iki eli de beline gidiyor. "Geceyi burada mı geçireceksin yoksa geri mi döneceksin?"

"Geri dönüyorum," diyorum bardağımlı kaldırarak. "Buzlu çay."

"Biliyorum," diyor ve başını arka kapıya doğru sallıyor. "Hadi, turta yaptım."

O gece eve döndüğümde, doğruca mutfak masamın üzerinde düzgün bir yığın halinde duran notlandırılmış sınavlara gittim. Göz gezdiriyorum.

Thalia'ninkini bulup yığından çekiyorum.

Tathıyı bir elimle Thomas'lı tutarken diğery elimle pasta yiyerek geçirdim, çünkü Charlie yemek yerken onu tutmayı teklif ettim ve hemen üzerimde uyuyakaldı.

Sonra dönüş yolunun tamamını annemin söylediklerini düşünerek geçirdim, eylemlerinize sahip çıkmak hakkında. Gözlerimi açarak yanlış bir hareket tarzı seçmek hakkında.

Ve ona ne söylediğimi düşünüyorum, henüz düşünmediğim bir şey: *Bunu tekrar yapacağımdan oldukça eminim.*

Gözlerini aç.

Kırmızı bir kalem alıyorum ve fikrimi değiştiremeden Thalia'nın sınavına düzgün blok harflerle yazıyorum.

Sonra tekrar yığının içine koyup yatıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

THALIA

PAZAR SABAHI, sabah yedide uyanıyorum ve sekizde kütüphanedeyim, ev arkadaşlarımdan herhangi biri kalkıp benimle göz teması kurmadan önce evimden çıkıyorum.

Bu korkakların çıkış yolu, ama benim için sorun değil. Dün gece olanlarla, daha doğrusu oda arkadaşlarımdın dün gece olanları bildiği gerçeğiyle yüzleşmeyeceğim anlamına geliyorsa, tüm gün boyunca korkak olacağım.

Kütüphanede saklanırsam, bilmiyorlarmış gibi davranmakta özgür olurum. Benimle asla yüzleşmeyeceklerini, ne *halt* ettiğimi düşündüğümü, bunun yanlış olduğunu bilip bilmediğimi, Caleb'i pis bir sapık olduğu için şikayet etmemem gerekip gerekmediğini ve beni istediği için korkunç, korkunç bir insan olup olmadığını asla sormayacaklarını varsayabilirim.

Öyle olduğunu sanmıyorum. Belki de safım. Belki de özel olduğumu düşündüğüm için aptalım. Belki de bir dönem boyunca baştan çıkardığı ve sonra bir kenara attığı genç, kolayca kandırılabilen öğrencilerden oluşan bir döner kapısı vardır.

Ama bundan şüpheliyim.

Bütün gün kütüphanedeyim. Telefonum her çaldığında ya arkadaşlarım ya da Caleb arıyor diye telaşla bakmaya çalışıyorum ama hiçbiri bana mesaj atmıyor. Mesaj atan tek kişi Bastien, *Moby Dick*'in lisedeki kopyasının nerede olabileceğine dair bir fikrim olup olmadığını soruyor.

Benim yok.

Bu arada, binlerce güneşin ateşiyle lisansüstü okul başvuruları üzerinde çalışıyorum. Kişisel beyanımı acımasızca düzenliyorum. Özgeçmişimi biçimlendiriyorum. VSU'nun resmi transkriptimi gönderip göndermediğini iki kez kontrol etmek için doğu kıyısındaki psikoloji bölümlerine e-posta gönderiyorum.

Uygulamalarımın anlattığına göre, nöro bilim tutkusuyla doğmuşum. Daha çocuk bezindeyken psikoloji dergilerini okuyor ve anaokulu öğretmenime deneysel TSSB tedavisindeki son gelişmeleri soruyordum.

Gerçeklerden o kadar da uzak değil. Ben bir donanma çocuğuyum ve kendi babamın bu tür bir psikolojik hasardan kaçan şanslı kişilerden biri olduğunu düşünsem de, etrafım bununla çevriliydi.

Ve sonra, elbette, Javier vardı. Onunla ilgili bir paragrafı tekrar tekrar yazıyor, siliyor, yeniden yazıyor ve yeniden siliyorum, çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ve bunu bir yüksek lisans başvurusunda söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum.

Bununla boğuşuyorum. bakıyorum ve yapmam gereken her şeyi ne zaman yapmam gerektiğini merak ediyorum. Mutlak Sessizlik odasındaki duvara bakıyorum ve zihnim dün geceye geri dönüyor ve farkına varmadan kütüphanede kirli fanteziler kuruyorum.

O gece nihayet eve gittiğimde Margaret ve Harper da oradaydı ve ikisi de bana *baktı* ama neyse ki bir şey söylemediler.

LÜTFEN DERSTEN SONRA BENİ GÖRÜN.

Bu kelimeleri sevmiyorum. Onları bir kez bile okuyup, "Yaşasın!" diye düşünmedim. Dersten sonra bir öğretmenle konuşacağım! Eminim benim için olumlu haberleri vardır!

İtiraf etmeliyim ki onları pek görmüyorum. Öğretmenler dersten sonra nadiren A alan öğrencileri görmek isterler.

Son birkaç sınavı geri verirken sırtı bana dönük olan Caleb'e bakıyorum ve en azından bininci kez karanlıkta ağzının benimkinin üzerinde olduğunu, ona dokunduğumda nasıl inlediğini düşünüyorum.

Yağmalamak için seninim.

Masamın altındaki bacaklarımı açıp tekrar kapatıyorum, umutsuzca oradaki sıcaklığı bastırmaya ve elimdeki konuya odaklanmaya çalışıyorum.

Çok ama çok uzun bir elli dakika oldu ama sonunda bitti. Dört sayfa not aldım ama dürüst olmak gerekirse bugünkü dersin ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla bize en sevdiği Disney Prenseslerinden bahsetti.

saat, gerçi çok fazla sayı yazmışım gibi görünüyor, bu yüzden muhtemelen matematikti.

Diğer öğrenciler ayrılıyor. Geride duruyorum, eşyalarımı elimden geldiğince yavaşça çantama yerleştiriyorum ve Profesör Loveless geçen haftaki sınavdan özellikle çetrefilli bir sorunun üzerinden geçerken onunla konuşmak için sıradaki son kişi olduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Yarı dinliyorum, çünkü puan kaybettiğim problem buydu, ama dikkatim çok dağınık.

Sonunda onlar gitti ve sıra bana geldi. Kürsüye doğru yürüyorum, kalbim göğsümde tekmeliyor çünkü ne söyleyeceğini bilmiyorum ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama matematikle ilgili olmayacağından oldukça eminim.

Lütfen birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi söyleme. Bunu denedik ve işe yaramadı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diyor ve gülümsüyor.

Sonra gözlüğünü çıkarıp bakıyor ve bir eliyle katlıyor. "Bunlar olmadan görebiliyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Oldukça iyi," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Görme yeteneğim aslında o kadar da kötü değil, sadece beni zeki gösterdiğini düşünüyorum."

"Doğru, Dr. Loveless kostümünüz," diyorum ve gülüyor.

"Kostüm değil," diyor ve onları kürsünün üzerine bırakıyor.

Sonra bana bakıyor ve zümrüt gözlerinin ruhumun derinliklerine kadar görebildiğini hissediyorum.

"Her şeyi berbat ettim," diyor, sesi alçak ve yumuşak. "Cumartesi gecesi olanlar asla olmamalıydı ve öğrenci-öğretmen ilişkileriyle ilgili tüm etik kuralları çiğnedim."

Kendimi yavaşça sönen bir balon gibi hissediyorum.

"Yanlıştı," diye devam ediyor. "Başka yolu yok Thalia, yaptığımız şey çok yanlıştı ve eğer birazcık aklım olsaydı bir daha asla doğru bakmaz ve etik kuruluna gitmek istememen için dua ederdim."

Artık sönmüyorum.

"Bu yüzden mi benimle konuşmak istedin?" Soruyorum, sesim onunkine uyuyor, yumuşak ve alçak. "Bana ne kadar kötü batırdığımızı söylemek ve bir daha yüzüme bakmayacağına yemin etmek için mi?"

"Öyle değil," diyor. "Cuma günü ne yaptığınızı ve akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğinizi sormak için."

Öne doğru eğilir, dirseklerini kürsüye dayar, bir elinde katlanmış gözlükleri vardır.

"Sadece ikimiz," diyor. "Kilitli kapılar, oturma odasında bir kanepe, üst katta bir yatak odası ve tatlı olarak tiramisu."

"Evet," diyorum, sonra sertçe yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Evet. Bunu isterim."

"Güzel," diyor ve sonra yüzümü inceliyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim seni şimdi öperdim."

Sanki işaret verilmiş gibi, bir sonraki dersin öğrencisi sınıfa girer ve bir sıraya oturur.

"Öyle yapacağım," diyorum ve sonra sınıftan çıkıyoruz ve bir şekilde normal bir konuşma yapmayı başarıyoruz ve sonra yollarımız ayrılıyor.

Cuma yeterince hızlı gelemeyiz.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

CALEB

ARAŞTIRMAYI SEVİYORUM. Doktoram var ve akademide ; tabii ki araştırmayı seviyorum. Bilgi keşfetmeyi seviyorum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuyu derinlemesine incelemeyi seviyorum. Öğrenmenin kendi başına bir ödül olmasını seviyorum. Her duruma hazırlıklı hissetmeyi seviyorum.

Bununla birlikte, Güvenli Arama açık olmadan Google'da *iyi donanımlı bir erkekle ilk kez cinsel ilişkiye* girmenizi önermem. Karşınıza çıkanların çoğu hiç de eğitici değil.

En son bir bakireyle seks yaptığımda 16 yaşındaydım. O da on altı yaşındaydı. Ailesi hafta sonu için uzaktayken ve açıklanamaz bir şekilde evde yalnız kalması için ona güvenirken çocukluk odasındaydık ve ne yaptığımızı bilmiyorduk. Sekme A'yı Yuva B'ye sığdırmayı başarmış olmamız muhtemelen küçük bir mucize ve bundan zevk almış olmamız daha da büyük bir mucize.

Lojistik açısından Thalia'nın bakire olmasının bir önemi var mı bilmiyorum ama bir dizi olasılığa hazırlıklı olmam gerekiyor gibi görünüyor. Biraz çılgınlık yapıp yedi farklı çeşit kişisel kayganlaştırıcı alıyorum, sonra da hızlı kargo için ödeme yapıyorum. Bulduğum birkaç faydalı makaleden notlar alıyorum - yavaş git, tahrik olduğundan emin ol, hızı ve derinliği kontrol edebilmesi için üstte olmasına izin ver - ve bunları başucumdaki çekmeceye koyuyorum, sadece kullanışlı, madde işaretli bir referans sayfasına ihtiyacım olursa diye.

Ama lojistiğin ötesinde, bakire olması umurumda değil. Gözlerimi her kapattığımda neredeyse onun yüzünü görüyorum. Aklım dolaştığında, iki parmağımı içine soktuğumda çıkardığı sese, sırtını nasıl gidiyor. Onu tüm mantığımın ve aklımın ötesinde istiyorum.

Onun ilk sevgilisi ya da ellinci sevgilisi olmam benim için önemli değil.

hiç bu kadar uzun bir hafta olmamıştı. Anlamsız toplantılar hiç bu kadar uzamamıştı. Ofis saatlerim hiç bu kadar yavaş geçmemişti ve vizelerden kısa bir süre sonra olduğu için, temel entegrasyonu hala kavrayamamış her öğrenci orada, yüzüme doğru panikliyor.

Nihayet Perşembe günü oluyor ve kampüsten eve bir kez olsun güneş doğarken yürüyorum, sonra da şehrin öbür ucundaki lüks markete gidiyorum. O gece gece yarısını geçtikten sonra tiramisu hazırlıyorum ve sinirli Eli'ye bahşiş için mesaj atıyorum.

Neden tiramisu yaptığımı sormuyor ve ben de bu bilgiyi gönüllü olarak vermiyorum. Bu muhtemelen Seth'in yanlışlıkla şüphelerini açığa vurduğu anlamına geliyor ve bu can sıkıcı olsa da onu suçlayamam. Sırrınız olduğunu bilen kardeşlerden sır saklamak imkansızdır.

Cuma günü gelir. Her zamanki gibi sınıfta, 'kendi' sırası haline gelen son sıradaki koltukta oturuyor, dikkatle dinliyor ve not alıyor, kalemimi her zaman yaptığı gibi parmaklarının arasına vuruyor. Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, her zaman yaptığı gibi tahtaya odaklanıyor.

Ben ise asimptota örümcek diyorum ve ikinci dereceden denklemi tahtaya yanlış yazıyorum. Yanlış yazdığımı fark etmiyorum bile. Bir öğrenci bunu belirtmek zorunda kalıyor. Bu benim en iyi sınıf anım değil, ama kalkülüs hakkında zar zor düşünebilsem bile hayatta kalıyorum.

Giderken hiçbir şey söylemiyor. Sırf onu yakından görmek ve sesini duymak istediğim için dersten sonra onunla konuşmayı teklif etmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Şüphe uyandırmak istemiyorum.

Çıkarken gözüme takılıyor ve başını sallıyor. Neredeyse belli belirsiz, ama başını sallıyor ve kalbim yirmi yaşında bir araba gibi homurdanıyor ve tekliyor, sonra o gidiyor ve ben ikinci sınıf öğrencisinin bana ödevle ilgili ayrıntılı bir soru sorduğunu ve ilk yarısını kaçırdığımı fark ediyorum.

E-postayı aldığımda mutfağımda durmuş, elimde bir not defteri, telefonumda bir yemek tarifi, durumumu değerlendirmeye çalışıyorum. Saat altı, yani Thalia'nın iki saat içinde gelmesi gerekiyor ve itiraf etmeliyim ki kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum.

Ayrıca ne yapmam gerektiği konusunda Eli'nin tavsiyesine uyduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü bu tarifi okudukça her adımın alt adımları ve düzgün çalışması gereken zamanlaması olduğunu daha iyi anlıyorum. Tabii ki bunu kolay bir tarif olarak tavsiye etti, o lanet olası bir şef. Muhtemelen bunu gözleri kapalı bile yapabilir.

Ancak ben yapamam. Oldukça yeterli bir aşçıyım ama kimseyi etkilediğimi sanmıyorum.

Tarifi tekrar okurken telefonum elimde titriyor ve ekranın üst kısmından bir e-posta geliyor.

Daha konu satırını okumadan midemin çukuru soğuyor. Tek gereken geldiği e-posta adresi.

Kimden: secretknower@gmail.com

Kime:

clloveless@mathematics.vsu.edu

Konu: Biliyorum

Ahlaken iflas etmişsin.

Hepsi bu kadar. Bu üç kelime. Telefonumun ekranı kararana ve sonra kendiliğinden kararana kadar onlara bakıyorum ve yavaşça cebime geri koyuyorum.

Ahlaken iflas mı?

Cidden mi?

Seks tacirleri ahlaken iflas etmişlerdir. Hayırseverlik amacıyla para alıp kendilerine özel jetler alan insanlar ahlaken iflas etmişlerdir.

Markette "15 veya daha az ürün" kuyruğuna bilerek giren ve bunun iki katına sahip olduğunu *bilen* herkesin ahlaken iflas ettiğini iddia edebilirim, ancak bu konuda alternatif görüşler duymak isterim.

Aptalca ve abartılı olsa da, e-posta beni sarsıyor. Bunu yapan ahlaken iflas etmiş olma suçlaması değil - Thalia ile çıkmak kurallara aykırı mı? Evet. *Ahlaki açıdan iflas mı?* Hayır - asıl mesele birilerinin bunu biliyor olması ve birilerinin bundan açıkça hoşnut olmaması.

Ama öte yandan, o birileri bizi VSU yönetimine bildirmedi. Bölüm başkanım Gerald'a bile söylemediler. Bana sadece bir insan olarak niteliklerimle ilgili e-postalar gönderiyorlar. Tehdit bile etmiyorlar.

Etik açıdan savunulabilir bir seçim yaptığımı da düşünmüyorum.
Gözlerim açıkken yanlış bir şey yapıyorum.

Siktir et.

Telefonumu çıkarıyorum, e-postayı görmezden geliyorum ve en az otuz dakika önce başlamam gereken tarife geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

THALIA

Ön kapıya giden kısa yolda yürümeden önce adresi ÜÇ KEZ KONTROL her ne kadar garaj yolundaki arabanın Caleb'a ait olduğundan emin olsam da. Yani, plakasını falan ezberlemedim ama bana verdiği adresteki gümüş renkli bir hatchback, yani muhtemelen doğru yerdeyim.

Yürürken şarap şişesini içinde geldiği siyah plastik poşetten çıkarıp dış fırçam, yedek kıyafetlerim ve bir avuç prezervatifle birlikte çantama atıyorum. Botlarım kaldırım taşlarına vuruyor, verandanın ışığı yanıyor ve birkaç tuğla merdivenin tepesindeki karşılama paspası ortaya çıkıyor.

Yukarı çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum, çünkü gerginim. Birinin beni burada yürürken görmesinden korkuyorum. Kapıyı çalacağım ve Caleb bana bu konuda sadece şaka yaptığını söyleyecek diye gerginim.

Aptalca bir şey söyleyip benden daha fazla hoşlanmamasına neden olacağımdan, aslında o kadar da ilginç olmadığımı fark edeceğinden, sekste kötü olacağımdan endişeleniyorum.

Yirmi iki yılımı iyi notlar alan, doğru spor takımlarına katılan, okul sonrası aktivitelere katılan, doğru arkadaşlara sahip olan, övgüler kazanan ve ailesini gururlandıran iyi bir kız olarak geçirdim.

Şu anda benimle gurur duymazlardı. Babam çok öfkelenirdi ve annem de bırakın nişanlı ya da evli olmayı, teknik olarak flört bile etmediğim matematik profesörümle bekaretimi kaybetmemi *kesinlikle* onaylamazdı.

Annemi seviyorum. Bence o harika bir kadın. Ama *o*, tüm erkeklerin *neden inek alalım* felsefesine sahip olduğuna yüzde yüz inanırken, ben

Bir insan ve potansiyel bir eş olarak değerimin tamamen kızlık zarımda yatmadığını hayal etmeyi tercih ediyorum.

Her neyse, şarap şişesini boynundan tutarak kapıyı çaldım.

Cevap yok. Sabırla bekliyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat sekize beş var, belki duştadır, belki hâlâ giyinmiyordur ya da kapıya cevap vermesini engelleyecek başka bir şey yapıyordur.

Ya da burası onun evi değil çünkü adresi bir şekilde yanlış aldınız ve bu iş garip bir hal almak üzere.

Kapıyı tekrar çalmadan önce tam bir dakika bekliyorum ve bu sefer kapı neredeyse yumruğumun altında açılıyor ve sonra Caleb orada duruyor, gri eşofman altı ve her tarafı unlu siyah bir tişört ve yanağında bir şey lekesi var.

"Özür dilerim," diyor ve aynı anda hem büyüleyici, hem koyunsu, hem de rakik olan o gülümsemesini *takınıyor*, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ben de elimde olmadan gülümsüyorum.

"Benim hatam, erken geldim," diyorum ve şarap şişesini uzatıyorum. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Henüz yapmadım," diyor kaşını kaldırarak ve gülüyorum, endişem dağılıyor çünkü bu burslu bir öğrencinin profesörüyle ateşli bir ilişki yaşamasıyla ilgili yüksek riskli bir drama değil, sadece Caleb ve ben biz oluyoruz, birlikte.

"Şarabı al ve arsız olma," dedim ona.

"Güzel görünüyorsun," diyor şişeyi elimden alırken. Gözleri yüzümden vücuduma doğru kayıyor ve bunu saklamaya çalışma zahmetine bile girmiyor.

"Teşekkürler," diyorum, sanki tam kırk beş dakikamı dolabımı tekrar tekrar karıştırarak geçirmemişim gibi, sanki kot pantolonlar, tişörtler, iki dışarı çıkma kıyafeti ve son zamanlarda iş için uygun kıyafetlerin arasında bir şekilde mükemmel kıyafet sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi.

Seninle gerçekten seks yapmak istediğimi ama aynı zamanda evimden seninkine yirmi dakikalık bir yürüyüş yapacağımı ve bu sırada tanıdığım birini görebileceğimi söylesem?

Geçen hafta sonu bir merdivende parmaklanmaktan çok hoşlandığımı ve bunu tekrarlamak istediğimi, ancak bunu değersiz bir şekilde yapmak istemediğimi söylesem?

Görünüşe göre, koyu kırmızı diz boyu uzun kollu şal bir elbise ve tanıştığımız gece giydiğim yüksek topuklu ayak bileği botlarının aynısı.

"Una bulanmış görünüyorsun," diyorum ve o da kendine bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. Üstü başı un içinde ama siyah gömleği omuzlarını sımsıkı sarıyor ve pazularını bana bir şeyler hissettirecek şekilde sarıyor.

Eşofmanlardan bahsetmiyorum bile. Bu andan önce bana eşofman giyen erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorsaydınız, size yankılanan *bir ıyy, hayır* derdim.

Ama şimdi, Caleb'ı eşofmanla gördüm. Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyor.

Kalçalarını çekici bir şekilde sıyrıyor.

Ve bir var.

Kayda değer bir tane. Düşüncelerim NC-17'ye dönüyor.

"Mutfakta zaman yönetimi becerilerimin berbat olduğu ortaya çıktı," diyor. "Yarım saat önce gerçek kıyafetlerimi giyecektim. Buyurun, içeri gelin."

"Merak etme, sadece ben varım," diyorum ve o kapıyı arkamdan kapatırken içeri giriyorum.

"Sadece mi?" diyor, sonra eğilip beni öpüyor.

Parmak uçları yüzüme zar zor değiyor ve uzun bir süre sonra geri çekiliyor.

"Üzerine un bulaştırmak istemem," diyor özür dileyerek.

"Bu elbise yıkanabilir," diye takılıyorum, bir elimi omzunda gezdiriyorum.

"Seni kirletmemi mi istiyorsun Thalia?" diye soruyor, cevap beklemeden dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bu sefer vücudu da aynı şeyi yapıyor, sıcaklığı göğsümden dizime kadar tenime karışıyor.

Ve şişkinlik. Yüce İsa, şişkinlik. Caleb'in bir daha eşofman altı dışında bir şey giymesini asla istemiyorum, çünkü neredeyse her çıkıntıyı ve kıvrımı, sertleşen her santimi hissedebiliyorum-

"Bu gece için kendime bir söz verdim," diyor, boştaki eli kalçamı sıyrıyor, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor.

"Sadece bir tane mi?" Ben soruyorum.

İşaret parmağının ucunu boğazımın çukuruna koyuyor, sonra yavaşça aşağıya, göğsümün üzerinden elbisemin kıvrımına kadar sürüklüyor.

"Tatlıdan önce yemek yiyeceğime dair yemin ettim," diyor. "Tatlı olarak ne var?" Elimden geldiğince masum bir şekilde soruyorum. "Turta mı? Dondurma?"

"Bu bir örtmece Thalia," diyor gülerek. "Tatlı sensin.

Belli ki."

"Ne kadar ince," diye takılıyorum.

"Kibar olmaya çalışıyordum."

"Un kaplı bir gömlek ve eşofmanla mı?"

"Sana söyledim, sen gelmeden önce üstümü değiştirecektim," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Sonra, bir süre sonra, geri çekiliyor.

"Bu eşofmanların nesi var?" diye soruyor, aniden şüphelenerek. Anında renklendiğimi hissedebiliyorum.

"Onlar eşofman altı," diyorum. "Hepsi bu kadar."

Caleb gözlerini kısarak, "Hayır, *bu* eşofmanlar demiştin," diyor. "Dökül bakalım, Thalia. Griyi sevmiyor musun? Arkasında kocaman bir hardal lekesi mi var?"

"Hiç aynada kendine baktın mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor, hala şüpheli.

"Bunlar müstehcen," diyorum ona.

Tam o sırada, evin içinden yüksek sesli, tekrarlanan bir bip sesi geliyor ve Caleb en hınzır sırıtışıyla bana bakıyor.

"Gidip fırından yemek almam lazım," diyor ve dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyor. "Müstehcenlikle başa çıkabilirsen sen de gelebilirsin."

"Deneyeceğim," diye cevap veriyorum ve beni mutfığa götürüyor.

Ayrıca eşofman altının poposunu hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde vurguladığını da not ediyorum.

Eşofman altı. Kim bilebilirdi ki?

Kısa bir koridorda, gıcırdayan ahşap zeminler üzerinde yürüyoruz ve sola dönüp mutfığa giriyoruz.

İnanılmaz kokuyor. Aynı zamanda dağınık, bu da Caleb'in şu anki durumunu açıklıyor.

Ocaktaki her gözün üzerinde kirli bir tava var, havada kızarmış et kokusu asılı. Tezgahın farklı yerlerinde biri unla kaplı, diğeri atılmış sebze parçalarıyla dolu iki ayrı doğrama tahtası var. Ayrıca bir mutfak robotu, bir kevgir, karıştırma kapları, bir rulo alüminyum folyo, birkaç boş plastik istiridye kabuğu ve dökülmüş bir Antep fıstığı poşeti var.

Mutfağın sonunda, masanın üzerinde tek başına, içinde bir şey olan kare bir kek kalıbı duruyor.

Caleb iki sıcak eldiveni kapıyor, sonra fırının ışığını açıyor ve içine bakıyor. "*Altın kahverengi* çok öznel," diyor dikkatle bakarak.

"Pişirme bir sanattır, bilim değil," diyorum, onun arkasından brownie tavasına doğru yürürken.

"Pişirme aslında kimyadır, bu da onu kesinlikle bir bilim haline getirir" diye karşı çıkıyor. "En azından her tarif size altın sarısı kahverenginin tanımını içeren bir renk tablosu vermelidir."

Geri dönüp yanına çömeliyorum. Fırının içinde pizzaya benzeyen ama pizza olmadığı belli olan iki şey var.

"Bu altın ," diyorum, hissettiğimden biraz daha otoriter bir şekilde.

"Pekâlâ," diyor ve fırını açıp fırın tepsisini ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

Tepsiyi ocaktaki tencerenin üzerine koyuyor ve ben de bu kadar güzel kokan bir şeyin başına trajik bir şey gelmesini izlemek istemediğim için Brownie tavaında ne varsa araştırıyorum.

Bu browni değil. Üzerine kalın bir tabaka kakao tozu serpilmiş bir çeşit puding ya da kek gibi görünüyor.

Deneyisel olarak bir parmağımı uzatıp pudraya çok ama çok nazıkçe dokunuyorum.

Caleb'ın eli bileğimi sarıyor, parmak ucumu beyaz ve yapışkan bir şeye bastırıyor.

"Çalmak yok," diyor, sesi şaşırtıcı derecede yakın. Omzumun üzerinden bakıyorum ve o benim üzerimde duruyor, sağ eli sağ bileğimin üzerinde, kollarımızın uzunluğu omuzlarımıza değişiyor.

"Siz müdahale edene kadar hırsızlık yapmıyordum," diye itiraz ediyorum. "Sadece bilgi topluyordum."

"İşte şimdi mükemmel tiramisuma bir çentik attın," diyor.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa buna bir numune diyebilirsin," diye öneriyorum.

"Numuneler teklif edildi. Bu çalındı."

Eli hâlâ bileğimde ve ağzının kenarlarında hınzır, alaycı bir gülümseme var. Bırakmıyor, parmakları un ve kırıntılarla kirlenmiş.

"Yani yapmamam gereken bir şey mi yapıyorum?" Ben soruyorum. "Burada mı? Seninle baş başa, senin evinde?"

Sesi kısık, hırıltılı ve melodik bir şekilde gülüyor ve bileğimi bırakıyor.

"Touché," diyor, bir kalçasını tezgâha yaslamış, kollarını iki yana açmış Göğsünü.

Parmağımın ucuna bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

Yavaşça ağzıma atıp emiyorum. Tatlı ve keskin, ardından kakao tozunun acılığı geliyor ve parmağımı ağzımda gerekenden daha uzun süre tutuyorum.

Caleb sadece beni izliyor. Parmağımı ağızımdan çıkardığımda yutkunuyor, adem elması aşağı yukarı sallanıyor.

"Thalia," diyor. "Sen büyük bir T ile belasın." "İyi bela mı, kötü bela mı?" Ben soruyorum.

"Sadece tek bir tür olduğunu sanıyordum."

"O zaman başım belada."

"Katılmıyor musun?"

Caleb bana doğru adım atıyor, ellerini iki yanımdaki tezgâha sabitliyor, eğiliyor. Ben topuklu ayakkabı giyiyorum, o ise yalınayak ve hâlâ benden 15 santim önde.

"Sanırım en azından nötr bir sorunum var," diyorum, beklentim omurgamı diken diken ediyor.

Yanağında bir parça un var, ben de uzanıp onu .

"Sen en tehlikeli türden birisin," diyor, o kadar alçak bir sesle ki neredeyse ayaklarımın tabanında hissedebiliyorum. "İyi hissettiren kötü bela."

Çıkıntı ağızından hemen önce temas ediyor ve ben tüm irademi toplayıp onun yerine gömleğini avuçluyorum. Beni geriye, tezgâha doğru bastırıyor ve daha sert öpüyor, ağızımı onunkinin altına açıyorum ve bir eli saçlarımda, parmakları saçlarımı karıştırıyor, diğeri göğüs kafesimin etrafında, başparmağı sütyenimin baleninin hemen altındaki noktayı okşuyor.

Çekingen bir şekilde bir elimi göğsüne, gömleğinin üzerine koyuyorum ve aşağı kaydırıyorum, kumaşın altındaki sıcak kasları hissediyorum, bana biraz daha sert itiyor, tezgah sırtımın içine giriyor.

Geçen sefer olduğumuzda söylediği şeyi düşünüyorum. *Bedenim senindir*. Başparmağı alt göğsümün kıvrımından yukarı doğru kayarak meme ucumu bulduğunda nefesim düzensizleşiyor ve iki kat kumaşın arasından bile keskin bir şekilde nefes alıyorum, sıcaklık içimde dönüyor.

Ellerim gömleğinin altına dalıyor, geziniyor, keşfediyor. Başparmağını tekrar meme ucumun üzerinde gezdiriyor, artık sertleşmiş bir yumru ve yavaşça daireler çiziyor, diğer eli vücudumda aşağı doğru kayarak kalçama iniyor.

Onu daha sert, daha derin öpüyorum ve bana sürtünüyor, çok sert ve çok büyük bir şekilde karnımın alt kısmına sürtünüyor ve ben aldırmiyorum, panikle miyorum ya da ne yapmam gerektiğini merak etmiyorum.

Sadece hoşuma gidiyor. Onun üzerindeki etkimden hoşlanıyorum. Beni bu kadar utanmadan istemesi hoşuma gidiyor ve eteğimi parmaklarının arasında büküp yukarı çekiyor ve ben

Parmaklarımı eşofmanının kemerine geçiriyorum ve hafifçe çekiyorum.

Yumuşak bir şekilde inliyor. Tırnağını sert meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve şimdi avucu kalçama dayanmış, yukarı doğru hareket ediyor ve sonra başparmağı külotumun lastiğinin altından, kalçamın üzerinden kayarken ağzını benimkinden çekiyor.

"Tatlıdan önce yemek konusunda ne kadar ciddiydin?" Bana karşı sallanırken eşofmanını kalçalarının sert kaslarının üzerinden bir milimetre daha aşağı çekerek soruyorum.

Caleb bir parmağını iç çamaşırımın içinden geçiriyor, döndürüyor, oynuyor. "Yeniden düşünmeye hazırım," diye alay ediyor, sesi titrek.

"Ve?"

"Ve yatak odam üst katta, soldaki ilk kapı."

Cevap beklemiyor, sadece bir öpücük daha veriyor ve sonra beni bırakıyor, elimi tutuyor ve beni mutfaktan geçirip karanlık üst kata, sonra da bir kapıdan geçirip yatak odasına götürüyor.

Yatak hazır. Tek ışık iki komodinden birinin üzerindeki küçük bir lambadan geliyor, masanın yanında da kitaplar yığılı. Odada ayrıca kitaplarla dolu bir kitaplık, yere yığılmış daha fazla kitap, iki şifonyer ve üzerinde birkaç bitki bulunan bir raf var.

Basit, temiz, rahat, diğer birkaç deneyimimde yaşadığım yurt odalarından ve öğrenci dairelerinden çok farklı. Ben de dahil olmak üzere her şey tam da olması gerektiği yerde, evindeymiş gibi hissediyor.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Caleb'in gömleğini kafasına çektiğini görmek için tam zamanında dönüyorum.

Tam o anda, onu daha önce hiç gömleksiz görmediğimi fark ettim. Merdiven boşluğunda bile hâlâ giyinikti - ikimiz de öyleydik - yarı kör ve karanlıkta, birbirimizi dokunarak keşfediyorduk.

Hiçbir profesör böyle görünmemeli. Hem doktora yapıp *hem* de six pack'e, bu kadar geniş omuzlara, bu kadar kaslı kollara ve Adonis kemerine sahip olmak yasadışı olmalı. Bu, penisi gösteren pelvik V. Bu ismi bir Sanat Tarihi dersi almıştım ama ilk defa işime yaradı.

Oh, ve şişkinlik hala orada, sadece şimdi daha az bir şişkinlik ve daha çok yanlara doğru bir Everest Dağı.

"Ta da," diyor bana doğru yürürken. "Sana tur teklif etmeyi unuttum. Burası benim yatak odam. Ofisim şurada."

Aradaki mesafeyi kapatırken bir başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor, parmaklarım elbisemin kravatını buluyor.

Yavaşça çekiyorum.

"Bu sınavda olacak mı?" Ben soruyorum.

Yayı çözerken parmaklarımı izliyor, sonra tabanındaki kare düğümü çözüyor.

"Sınav mı?" diye yineliyor uzun bir aradan sonra, yatağın yanında durduğum yerin ortasında durarak.

"Aptalca bir şaka," diyorum ve elbisemin açılmasına izin verip kravatı belimden çözüyorum. Kalbim çarpıyor ve zorlukla nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum ama bu sinirden ya da endişeden değil. Olacaklardan korkmuyorum, en ufak bir korku bile yok.

Heyecanlıyım, beklentiyle nefesim kesiliyor. Caleb bana bakıyor, yerinde duramıyor, tüm dikkati bana odaklanmış durumda.

Bu güçlü bir his, şu anda ona dizlerinin üzerinde bana doğru yürümesini söyleyebilirim ve o da bunu yapar. Elbisemi omuzlarımın üzerinden itiyorum, kollarını çekip çıkarıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldıyor, hâlâ hareketsiz.

İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyor, sonra bir adım daha.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, uzanıyor, parmaklarını enseme dolaştırıyor, başparmağını çenemde gezdiriyor.

"Lütfen," fısıldıyorum, vücudumda bir ürperti dolaşıyor ve saf sıcaklığı da beraberinde taşıyor.

"Burada mı?" diye soruyor, parmağını sütyen altından geçiriyor, hafifçe gülümsüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Eli aşağıya, sert meme ucumun üzerinden karnıma doğru kaymaya devam ediyor. "Burası mı?" diye gürlüyor.

"Caleb," diyorum, ona doğru bir adım atıyorum, ellerim gövdesinin sıcak ve sert etinde. "İstedğin her yerime dokun."

Dudakları muhtaç ve güçlü bir şekilde dudaklarıma çarpıyor ve kollarına öyle bir gömülüyorum ki zar zor nefes alabiliyorum. Bana dokunuyor ve inliyor, ses göğsünün derinliklerinden geliyor, elimi aşağı kaydırıyorum ve bana karşı zonklayan ereksiyonunu buluyorum ve onu pantolonunun içinden ucundan köküne kadar sıkıyorum ve öpücükten uzaklaşıyor, nefes nefese, dudakları kulağımda.

Sonra sütyenim çıktı. Beni geriye doğru iterken hâlâ sikini okşuyorum ve sonra yatağa yaslanıyorum, sonra yatağın üzerindeyim ve o üstümde, bacaklarımın arasında, ereksiyonu tam klitorisime karşı, böylece kalçalarının her darbesi içimde bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Kendini yukarıda tutuyor

Bir dirseğinin üzerinde beni hararetle öpüyor ve göğüs ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor, avuçluyor, çimdikliyor.

Yer değiştiriyor, diz çöküyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyor ve sıkıyorum, pantolonunun içine uzanıyorum ve sikini kavradığımda yüzünü boynuma bastırıyor, inlerken beni usulca ısıyor. Birlikte sallanıyoruz, kalçalarımız birbirine çarpıyor, elim onu okşuyor.

Sonunda tekrar yer değiştiriyor ve bu sefer dizlerinin üzerinde dik duruyor, ben yatağa uzanırken hala bacaklarımın arasında ve dizlerimden birini omzuna asıyor, başını çeviriyor, dizimin iç kısmını öpüyor.

Diğer eliyle başparmağını külotumun ince kumaşının üzerinde gezdiriyor, hafif ısısı dudaklarımda ve klitorisimde, kumaş muhtemelen sırılsıklam.

"Herhangi bir yer mi?" diyor.

"Neresi olursa," diyorum ve daha kelime ağzımdan çıkmadan külotumu çıkarıyor, iki bacağıma da havaya kaldırıyor, sonra beni yatağa doğru itiyor ve piyango kazanmış gibi sırtıyor.

Caleb göbeğime, göbek deliğimin yanına tek bir öpücük bırakırken parmakları dudaklarımı okşuyor, onları birbirinden ayırıyor, yarığımın uzunluğunu keşfediyor, sonra kalça kemiğimin kıvrımına bir öpücük daha konduruyor.

Nefes alıyorum ve tam bunu yaparken, parmakları içimde kayarken aynı anda dili klitorisimi buluyor.

Bir ses çıkarıyorum. Yarı inilti, yarı homurtu, yarı bağırış ve *yüksek* bir ses ve Caleb parmaklarını iç uyluğumun yumuşak etine saplıyor ve hız kesmiyor.

Dili daireler çiziyor, fiskeler vuruyor, tur atıyor ve tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama inanılmaz hissettiriyor, içimdeki parmakları hassas iç duvarımı aynı ritimde okşuyor.

Çok uzun sürmedi. Her vuruşta, kısa süre sonra tüm vücudum titriyor, iki elim yorganında yumruk olmuş, sırtım kavisli, başım bir tarafa eğilmiş, inliyor ve *oh Tanrım bu çok iyi hissettiriyor* gibi şeyler söylüyorum.

Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, vücudum durdurulamaz bir telaşla *oh! oh! oh!* diye bağıyor, gelene kadar tekrar tekrar, nefes nefese, tokluk içinde. Caleb parmaklarını çekip tekrar uyluğumun iç kısmını, kalçamı, karnımı öpüyor. Bir meme ucumu kısa süreliğine ağzına alıyor ve dilini etrafında döndürüyor, bacaklarımı kalçalarının etrafında hareket ettiriyor.

"Görünüşe göre cevap *cehennem kadar seksi*," diyor, üzerime eğilip ağzımı tekrar öpüyor. Tadı bana benziyor ama rahatsız edici değil.

Aslında biraz sıcak, sanki onu sahiplenmişim gibi. "Ne cevabı?"

"Geldiğinde nasıl ses çıkardığına" diyor, sanki çok açılmış gibi. "İlk tanıştığımız gece öğrenmek istediğimi söylemiştim sana."

Onu daha sert öpüyorum, dilim ağzında. Elimi aşağı doğru sallıyorum, hala pantolon giydiğini fark ediyorum.

"şunları" diye emrediyorum.

"Elbette orgazmlarınızla ilgili düzgün bir veri setine ihtiyacım olacak," diyor dizlerinin üzerinde durup pantolonunu ve boxer'ını kalçalarının üzerinden iterek sikini serbest bırakıyor.

Hipotez doğrulandı: Çok büyük.

"Ve tabii ki değişkenleri kontrol etmemiz gerekecek," diye devam ediyor, dudaklarında yine o hınzır gülümseme. "Bir seanstaki ikinci ya da üçüncü orgazmı ilkiyle karşılaştırabileceğimden değil."

Kendimi ellerimin üzerinde yukarı itiyorum, pantolonunu sonuna kadar çıkarıp yatağın arkasında yere atarken ona bakıyorum.

"Caleb," diyorum, sesim hâlâ hırıltılı ve boğucu. "Eğer bir kontrol grubundan veri almaya çalışırsan seni öldürürüm."

Öne eğilip beni öpüyor. Bir elimle sikini kavrayıp okşuyorum ve dudağını ısıyorum, işte o anda içimdeki ateş yeniden alevleniyor.

"Asla," diyor. "Neden, sen yanımdayken mi?"

Tekrar öpüşüyoruz, birlikte hareket ediyoruz ve onu olabildiğince sert bir şekilde kendime doğru çekiyorum ve sonra ters dönüyoruz ve aniden üstte oluyorum, ona biniyorum, iki elim göğsünde ve klitorisim onun horozuna bastırılıyor, zaten ona bastırıldığım için ıslaklığım kayganlaşıyor.

Zihnimin arkasında bir uyarı ışığı yanıp sönüyor. Görmezden geliyorum ama Caleb'in evine geldiğimden beri ilk kez kalçalarımı tekrar esnetip kendimi ona doğru bastırmadan önce bir an tereddüt ediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor sessiz bir hırıltıyla.

"Evet," diyorum, kalçalarımı tekrar onun üzerinde döndürürken, baskının ve sürtünmenin tadını çıkarırken kelime nefes nefese bir fısıltıyla ağzımdan kaçıyor.

Ani tereddütlerimi görmezden gelmeye devam ediyorum. Aptal sinirler.

"Çok seksisin," diyor, bir eli kalçamda geziniyor, parmakları kalçama dolanıyor. "Özellikle de boşalmak için benim sikimi kullanırken."

Öne doğru kıvrılıyorum, ona derin, uzun bir öpücük veriyorum, sallanmaya ve gıcırdatmaya devam ediyorum, yavaş yavaş yükselen alarmı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendime Caleb'in benden faydalanmadığını söylüyorum. Kendime bekaretin en iyi ihtimalle kültürel bir yapı, en kötü ihtimalle de ataerkilliğin kadınları kontrol etmek için kullandığı bir araç olduğunu söylüyorum.

Kendime bunun önemli olmadığını ve aslında hiçbir şey kaybetmediğimi söylüyorum.

Pratik olarak konuşmak gerekirse, bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"İyi misin?" Caleb soruyor, eli hâlâ kalçamda.

"Evet," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Prezervatifiniz var mı?"

Bir kolunu uzatıyor, komodinin çekmecesini açıyor ve küçük bir folyo paketi ile bir şişe kayganlaştırıcı alıyor.

Kalbim güm güm atıyor, göğüs kafesime çarpıyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. Caleb paketi yırtarak açıyor, prezervatifi çıkarıyor ve ambalajını komodinin üzerine atıyor.

Sonra yüzüme baktı ve durdu.

"Özür dilerim," diyorum. "Yapamam, sadece - henüz değil. Özür dilerim, biliyorum -" "Özür dileme," diyor, ellerinin üzerinde kendini yukarı iterek. prezervatif bir yerlerde kayboluyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, sonra başımı sallıyorum. "Yani, ben - ben bilmiyorum. Sadece..."

Sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece son anda aniden yapamadım. En mükemmel anda, yapamadım.

Bakire olarak öleceğim.

"Sorun değil," diyor, başımı avuçlarının arasına alıyor, dudaklarımı dudaklarına götürüyor. "Thalia. Her şey yolunda."

Onu öpüyorum ve midemdeki düğüm yavaşça çözülüyor.

"Sen değilsin," diye fısıldıyorum. "Yemin ederim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Bekâret gerçek bile değil," diye devam ediyorum, gözlerim kapalı, alnım onunkine dayalı. "Bu uydurma bir şey ve artık bir kızlık zarım olduğundan bile şüpheliyim, bisikletlere ve atlara bindim, neden bilmiyorum..."

"Uydurma şeyler hala önemli olabilir," diyor sesi yumuşak bir şekilde.

"Anlıyorum

o."

Beni derinden öpüyor, dudaklarının tadı hâlâ hafifçe bana benziyor, ben de onu öpüyorum.

Ve bir an sonra kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi tekrar hareket , ona karşı hafifçe kıpırdanıyor, hala zevk arıyor.

Bir süre sonra geri çekiliyor ve göremeyeceğim kadar yakın olmasına rağmen yine yarı gülümsediğini söyleyebiliyorum.

"Seni tekrar yiyebilir miyim?" diye soruyor.

Bu düşünceyle içim kıpır kıpır oluyor.

"Lütfen?" diyor ve sonunda başımı sallıyorum.

Sonra tekrar uzanıyor ve beni tutup öne doğru çekiyor. Bir çığlık atıyorum ve yatağının başlığına , gücüne şaşıyorum, muhtemelen şaşırmamalıydım. Ellerini üzerinde dolaştırıyor ve beni yüzüne çekiyor.

Bu sefer parmak yok, sadece dil var. Daha önce kontrollü ve istikrarlıydı ama bu sefer hızlı, sert ve öfkeli. Birkaç dakika içinde alnımı yatağının ahşap başlığına dayadım, ona yaslandım, beni daha sert çekip yaladıkça sırtımı kamburlaştırdım.

İnliyorum. Nefes alıyorum, inliyorum ve Caleb'in saçlarını istediğim gibi tutmamak için kollarımı başımın üzerine koyuyorum.

Soluk soluğa söyleyebildiğim tek cümle *durma* ve bunu tekrar tekrar söylüyorum: *durma, durma, durma, durma, durma, durma, durma, durma* ve sonra tekrar boşalıyorum ve bu, yatak başlığına doğru haykırılan uzun bir iniltiden başka bir şey değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

CALEB

ONU İZLEMeye BAYILIYORUM. Bu açıdan bile göğsünün kabarışını, sırtının dikleşmesini görmeye bayılıyorum. Sesini seviyorum, nefes nefese inliyor ve soluk soluğa, sanki bunu düşünme ihtimalim varmış gibi bana durmamamı söylüyor.

Bitirdiğinden emin olduğumda duruyorum. Rahatlıyor, yatak başlığına yaslanıyor, uzun bir nefes alıyor ve ben altından kayıyorum, arkasında diz çöküyorum, bir kolumu ona doluyorum ve ensesine bir öpücük konduruyorum.

Hayal kırıklığına uğradım ama zar zor. Her ne kadar onu sikime binerken izlemeyi düşündüğümü itiraf etsem de, iki kez boşalana kadar onu yalamak bir adım daha aşağı değil.

Thalia omzunun üzerinden bakıyor, hâlâ diz çökmüş, başucuma yaslanmış ve gülümsüyor.

"Çok lezzetlisin," diyorum çenemi omzuna dayayarak. "Seni tekrar tekrar boşaltmanın bağımlısı olabilirim, biliyorsun."

"Olamaz," diye mırıldanıyor, arkasını dönüyor, hâlâ dizlerinin üzerinde. "Kulağa korkunç geliyor."

Bir kolunu omzuma atıp yüzünü benimkine doğru eğerken, "Derslerine engel olmak istemem," diye teklif ediyorum.

"Bunun için zaman ayırabilirim," diyor masumca ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor.

Bunu yaparken diğer eli sikimin etrafını sarıyor ve ben inliyorum. İstem dışı ama bu onun daha da sıkmasına neden oluyor, beni kökten uca okşuyor.

"Sorun sen değilsin," diye mırıldanıyor, hâlâ okşuyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sorun sen değilsin."

Thalia beni oturana kadar geriye doğru itiyor ve dört ayak üzerinde duruyor, beni tekrar öpüyor ve sonra beni döndürüyor ve ben yatağın kenarındayım ve o ayakta duruyor, dudakları benimkinde ve eli aletimde ve sonra boynumu, omzumu, göğsümü öpüyor ve sonra önümde dizlerinin üzerinde duruyor.

Beni ağzına aldığı anda inliyorum, bir eli hala sikimin dibinde sarılı, sonra dudaklarını ağzının arkasına gelene kadar aşağı kaydırıyor ve *oh, kahretsin* diye fısıldıyorum ve bir an bunun üzerine boşalabileceğimi düşünüyorum, ilk vuruş.

Ama yapmıyorum ve o geri çekiliyor, dudakları şaftımda aşağı doğru hareket ediyor ve kafasına ulaştığında dilini üzerinde gezdiriyor ve bana bakıyor, aynı anda hem kötü hem de masum.

Thalia'nın dudakları arasında sikimin görüntüsünü sonsuza dek beynime kazımak istiyorum. Aynı anda hem güzel hem tatlı hem de baştan çıkarıcı ve bir şekilde burada ve benim ve bu tehlikeli olsa bile umurumda değil.

Sonra bir daha yapıyor, bir daha yapıyor ve bir anda yıldızlar görmeye başlıyorum ve yatak örtüsünü iki elimle öyle sert kavıyorum ki yırtılmasından korkuyorum.

", " diyorum ona, sesim sert çıkıyor.

Tekrar bana bakıyor ve dili sikimin etrafında dönüyor ve sonra dudaklarını bir kez daha sikimden aşağı itiyor ve ağzının arkasına vuruyorum, sıcak, ıslak ve sıkı.

"Thalia -" Homurdanmayı başarıyorum ama çoktan boşalıyorum. Yarisına kadar geri çekiyor ama sonra yutkunuyor, ağzı etrafımda çalışıyor ve tekrar yutkunuyor ve onun için daha önce hiç gelmediğim kadar sert geliyorum.

Bitirdiğimde kendimi bitkin, yarı erimiş, boşlukta süzülüyormuş gibi hissediyorum. Öne doğru eğilip Thalia'yı öpüyorum, ayağa kalkarken misk kokulu tadım hala dudaklarında.

Onu kendime çekiyorum, hala çıplak, yüzümü karnına bastırıyorum, dudaklarım yumuşak tenine değiyor. Kısa bir şaşkınlık kahkahası atıyor ve sonra kollarımı ona doluyor, onu kendime yakın tutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, sesi şaşkın geliyor. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım ve bunu gerçekten söylüyorum," diyorum ona.

"Asla mı?"

"Asla," ve ciddiymdim. "Gece burada , değil mi?"

"Diş fırçası getirdim," diyor elini saçlarımda gezdirirken. "Ne olur ne olmaz."

"Ne olur ne olmaz?" Alay ediyorum.

"Sen kesin bir şey değildin," diyor gülerek. "Hemen gitmemi isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

İç çekiyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve sonra geriye doğru eğiliyorum. Thalia üzerime düşerken inliyor, sonra gülerek yuvarlanıyor.

"Benimle ilgili tam olarak ne *diyorsunuz, bam, bam, teşekkür ederim, hanımefendi?*" diye sordum. "İnsanların keşfedilmemiş derinlikleri vardır," diye belirtiyor.

"Onlar benim değil."

"Pekala, tamam, bunu düşünmemiştim," diye itiraf ediyor. "Burada kalacağımdan oldukça emindim ama uğursuzluk getirmek istemedim. Mutlu musun?"

"Evet," diyorum ve onu öpüyorum ve hiç kadar içten olmamıştım çünkü tanıştığımızdan beri ilk kez o benim öğrencim değil ve ben de onun profesörü değilim. O benim en ateşli arzularımın yasak nesnesi değil ve ben de daha iyi bilmesi gereken kirli yaşlı adam değilim.

O sadece Thalia, ben de sadece kendimim ve dış dünya şu anda siktir olup gidebilir. Burada çırlıçıplak yatıyor, başı omzumda, siyah saçları etrafına dağılmış, sol elinin parmakları bilinçsizce kalçama dokunuyor.

Daha önceki e-posta bile beni rahatsız etmiyor, şu anda değil. Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Biri biliyorsa ve ahlaki açıdan iflas ettiğimi düşünüyorsa, bilmeli ama şu anda değil. Şu anda bencelim ve onu kendime istiyorum, tamamen burada, tamamen mevcut, isimsiz bir e-postayı düşünmüyorum.

Tam o sırada karnım gurulduyor ve Thalia gülüyor.

"Yemekte ne olduğunu bile sormadım," diyor.

"Müstehcen eşofmanlarım yüzünden dikkatin çok mu dağıldı?" Alay ediyorum.

Başını çevirip bana bakıyor, yanakları hâlâ kızarmış, saçının bir teli yüzüne yapışmış. Uzanıp saçını yüzünden çekiyorum.

"Sadece diyorum ki, belki de evden bunlarla çıkmamalısın," diye gülüyor.

"Sen gelmeden önce daha az müstehcendiler."

"Daha az müstehcen olan hala müstehcendir, Caleb."

"Pırasa, keçi peyniri ve biftekli galette, susamlı bezelye ve tatlı olarak tiramisu" diyorum.

Thalia iki kaşını da kaldırarak, "Bu o kadar süslü ki ne olduğunu bilmiyorum," diyor. "Tabii ki aynı zamanda harika bir aşçısın. Triatlon da yapıyorsun, değil mi? Ve hafta sonlarını yanan binalardan yavru köpekleri kurtararak mı geçiriyorsun?"

"Şef bir erkek kardeşe sahip yeterli bir aşçıyım, triatlon kulağa yorucu geliyor ve hayatımda hiç köpek yavrusu kurtarmadım," diye düzeltiyorum onu. "Hadi ama."

İkimiz de yavaşça doğruluyoruz. Atılmış giysilerimi toplayıp sepetime atıyorum, sonra şifonyerimden yeni bir gömlek ve kot pantolon çıkarıyorum.

Yatağa döndüğümde hâlâ orada oturuyor, bir ayağını altına sokmuş, bir parça defter kâğıdı okuyor. Yanındaki komodinin çekmecesini hâlâ açtı.

Ne okuduğunu anlamam sadece iki saniyemi alıyor. "Ben seri katil değilim," diyorum.

Bana bakıyor, kaşları hafifçe çatılmış.

"Endişelenmeli ?" diye soruyor, ben de elindeki kâğıda başımı sallıyorum.

"Biraz araştırma yaptım," diye itiraf ediyorum. "Ve her zaman bilgiyi gerçekten öğrenmenin en iyi yolunun onu kendim yeniden ifade etmek ve özetlemek olduğunu buldum ve sonra hızlı bir tazelemeye ihtiyacım olursa diye onu orada bıraktım."

Kendimi iyi biriymiş gibi göstermiyorum, çünkü hangi garip ahmak ilk cinsel ilişki notlarını ezberlemiş olmasına rağmen yatağının başucunda saklar? İşte o benim.

Buradan göremiyorum ama kağıtta şöyle yazdığını biliyorum:

- Bolca kayganlaştırıcı
- Yavaş git
- Tahrik olduğundan emin ol.
- Önce onun gelmesini sağla, rahatlamasına yardımcı olur.
- Üstte olmasına izin verin, böylece hızlı, derinliği vb. kontrol edebilir.

Thalia kâğıdı ters çeviriyor, arkasında başka bir şey yazıp yazmadığını kontrol ediyor, sonra tekrar çekmeceye, prezervatiflerin ve kayganlaştırıcının üstüne koyuyor ve dikkatle kapatıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Hala açtı ve... Listeleri gerçekten severim?" "Bunu beğendin mi?"

Gülüyor, ayağa kalkıyor, yerden sütyenini ve iç çamaşırını alıyor.

"Yaptım," diyor, hala gülüyor, yüzü hala kızarmış. "Çok tatlı."

Yanına gidip dudaklarına hızlı ve yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Birkaç gün sonra gel," dedim. "Bir akış şeması hazırlayacağım. Şanslıysan belki bir PowerPoint de hazırlarım."

Hâlâ gülüyor, hâlâ çıplak, başı bir yana eğik. "Küçük resmi görmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Mutfak masasında yemek yedikten sonra oturma odasındaki kanepede tatlı yedik. Her birimiz onun getirdiği şarap şişesinden birer kadeh içiyoruz ve içerken konuşuyoruz, konuşuyoruz ve konuşuyoruz.

Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz: hangi Marvel filmlerinin iyi ve hangilerinin aptalca olduğu, kampüsteki hangi yemekhanede en iyi tavuk parmaklarının olduğu, Hayes Hall'daki garip kokunun ne olabileceği hakkında.

Birlikte, girişimci bir biyoloji öğrencisinin bodrumda sihirli mantarlar yetiştirdiğine ve bunları diğer öğrencilere sattığına karar veriyoruz. Bu, *muhtemelen kiif* olan gerçek cevabımdan çok daha heyecan verici.

Her şey hakkında konuşuyoruz: eşcinsel olan erkek kardeşi ve kayıp olan erkek kardeşi hakkında, ailesinden her telefon aldığı anda onun öldüğünü hayal etmesi hakkında. Çocukken sürekli taşınmasından, Meksika'dan güney Teksas'a göç eden büyükanne ve büyükbabasından, bazen insanların ona "gerçekten bronz tenli beyaz bir kız" olabileceğini söyleyip sonra da bunun bir iltifat olduğunu düşünmesini beklediklerinden.

Kardeşlerim hakkında konuşuyoruz. Ona Rusty'nin Daniel'la yaşamaya başlamasının tüm hikâyesini, Eli ve Violet'in neredeyse elveda demelerinin hikâyesini, Seth ve Delilah'ın destanını ve onun şehri tekrar terk etmesini ne kadar çok istediğimi anlatıyorum.

Sonra nasıl oluyorsa saat sabahın ikisi oluyor ve üç saattir boş şarap bardaklarıyla kanepede oturuyoruz, bulaşıkları sabaha bırakıp üst kata yatmaya çıkıyoruz.

Aynen , bir öğrencimle ilişki yaşıyorum.

Bu şekilde düşünmekten nefret ediyorum. Thalia'yı sadece ders verdiğim bir sınıfta olan kız arkadaşım olarak düşünmeyi tercih ediyorum, ama bunun durumun karanlık gerçeğini örtbas etmek olduğunu biliyorum.

Hiçbir şey daha doğru hissettirmemiş olsa bile bunun yanlış olduğu gerçeği. Bunun etik dışı, ahlaksız, kınanacak bir şey olduğu gerçeği; ödevlerine not verdiğim kızdan oral seks almamam gerektiği gerçeği.

Haftada üç gün, sınıfımın arkasında sessizce oturuyor ve not alıyor. Bazen sorular soruyor. Ara sınavdan A aldı ve haftalık sınavlarından çoğunlukla A alıyor ve bunun haftada birkaç kez yatağında çıplak olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey onun akıllı ve çalışkan olmasıyla ilgili.

Bir hafta geçti, sonra iki. Haftada birkaç kez geliyor, bazen akşam yemeği için, bazen de gelmiyor. Vücudunu öğrenebildiğim kadar iyi öğreniyorum: onu neyin soluklandırıldığını, inlettğini, gözlerini neyin kapattığını, dudağını neyin ısırdığını ve ayak parmaklarını neyin kıvırdığını.

Teknik olarak hâlâ bakire, bu da bekâret kavramının sorgulanmasına neden . Ve teknik olarak, umurumda değil. Prezervatiflerin nerede olduğunu biliyor ve benden istediği her şeyi yapacağımı da biliyor.

E-postaları da almaya devam ediyorum. Her gün, saat gibi. Her zaman belirsiz. Her zaman tek satır.

Ondan bu şekilde faydalanmak yanlış.

Bu üniversite kurallarına aykırı, değil mi?

Zerre kadar ahlakın olsaydı dururdun.

Vesaire, vesaire. Thalia'ya hala söylemedim. Sanki yazar benim raylara zincirlenmiş bir bakire ile bir süper kötü olduğumu düşünüyormuş gibi, doğrudan beni ve yanlışlarımı hedef alıyorlar.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

THALIA

Gıcırdayan eski ahşap sandalyede arkama yaslanıyorum, bacaklarımı uzatıyorum, kollarımı başımın üzerine koyuyorum. İlk oturduğumda o kadar da kötü hissettirmeyen sandalyelerden biri ama birkaç saat sonra kendimi hep yetmiş yaşında hissediyorum. Ayağa kalktığımda vücudumdaki her eklemin patladığına yemin edebilirim.

En kötüsü de kütüphanenin bu katındaki en iyi sandalye olması. Bunu biliyorum çünkü geçtiğimiz iki yıl boyunca bir noktada bu kattaki her sandalyeyi gizlice test ettim ve en iyisini aldım.

Masanın üzerinde telefonum çalışıyor.

Neyin peşindesin?

Sandalyede daha da geriye yaslanıyorum, başımı aşağı sarkıtıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Dün gece onunla buluşmuş olmama rağmen - seks, pizza ve film, çünkü dışarı çıkamayız - son bir saattir bu mesajı göndermeyi tartışıyordum.

Ben: Edebiyat dersim için cevap ödevimi bitiriyorum.

Yemin ederim bu ders tezimden daha çok iş çıkarıyor.

: Ama yirmi dakika içinde işim bitecek, eğer düşündüğüm şeyi soruyorsanız.

Caleb: Kütüphanede misin?

Ben: Evet.

İşte bunu mümkün olduğunca hızlı yazmak için beni teşvik eden şey. Sandalyemden kalkıyorum, eklemlerim patlıyor, on zıplama hareketi yapıyorum, tekrar oturuyorum ve rüzgar gibi yazıyorum. Urrea'nın çalışmalarındaki kuş imgeleri hakkındaki görüşlerimin şu anda çok anlamlı olduğundan tam olarak emin değilim, ancak bunun bir hafta sonra teslim edilmesi gerekmiyor, bu yüzden daha sonra düzenleyebilirim. Şükran Günü tatili için yarın sabah yola çıkmadan önce bunu aradan çıkarmak istedim, çünkü evdeyken çok fazla iş yapacağımı düşünmemem gerektiğini biliyorum, özellikle de annem hala alçıdayken ve Tanrı biliyor ya babam fıstık ezmeli sandviç bile yapamazken.

Beş sayfalık bir makalenin dört buçuk sayfasındayken yığınlar arasında ilerleyen yumuşak ayak sesleri duyuyorum ve içgüdüsel olarak *kaydet tuşuna* basıp arkamı dönüyorum.

Birkaç dakika sonra, Caleb iki kitap rafının arasından, yirmi adım öteden çıkar.

"Burada bir tek sen mi varsın?" diye soruyor, etrafına bakınıyor, ben değilsem diye sesini alçaltıyor.

"Başka biri olsaydın bu soru korkunç olurdu," diyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, sonra gülümseyerek bana doğru yürüyor.

"İyi ki sadece ben varım, senin pis yaşlı profesörün," diyor.

Sandalyemin arkasında durup ellerini omuzlarıma koyarken ona "Sen yaşlı değilsin," diyorum.

"Sadece kirli o zaman?"

Göğsümde bir heyecan dalgası dalgalanıyor ve başımı arkaya eğip, başparmakları omuzlarımdaki düğümlere girerken ona bakıyorum.

Gerçekten iyi hissettiriyor.

Eğilip beni öptüğünde daha da iyi hissediyorum, ağı yeni ve biraz garip, yavaş ve duyusal.

Ve halka açık. Burada başka kimse olmasa bile, ki olmadıklarından oldukça eminim, bu şimdiye kadar bulunduğumuz en halka açık yer ve tüm vücudumda bir heyecan yayılıyor.

, bir elimi omzuna atıyorum, alt dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum. O da bir elini omzumdan çekip boğazımda gezdirerek, sonra üzerimdeki kazak, tişört ve atletin altından sütyenimin altına sokup iki parmağını göğüs ucumda gezdirerek karşılık veriyor.

Ağzının içine yumuşak, kontrolsüz bir ses çıkarıyorum. Sırtım eğiliyor ve kalçalarım sandalyeye doğru geri itiliyor, çünkü vücudum bundan sonra ne olacağını biliyor ve hazır.

"Ödevini bitirdin mi?" diye soruyor, hâlâ beni usulca okşuyor. Derin bir nefes alıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

"Evet," diye yalan söyledim.

Elbette evdeyken tek bir sonuç yazabilirim, değil mi?

"İyi," diyor, gülr, çakıllı, sesi doğrudan içime işliyor. "Çünkü seni tekrar görene kadar ne kadar zaman geçeceğini şimdi fark ettim."

"Dört gün oldu," diye takılıyorum.

"Biliyorum," diyor alaycı bir ciddiyetle. "Tam doksan altı saat." "Hesabı hızlı yapmışsın."

"Ne kadar beklenmedik."

Beni tekrar öpüyor, sonra bırakıyor. Tüm eşyalarımı çantama tıktırıyorum, ceketimi giyiyorum, çantayı omzuma atıyorum. Caleb elimi tutuyor, karanlık yığınların arasından asansöre doğru yürüyoruz ve etrafta kimse olmamasına rağmen kalbim küt küt atıyor.

Asansörde duvara yaslanıyor, ellerimi tutuyor, beni içeri çekiyor ve yavaşça, alaycı bir şekilde öpüşüyoruz, ellerimden biri ceketinin ve gömleğinin altında. Asansör çaldığında elimi çekiyorum ama o elimi tutuyor ve arabasına doğru öylece yürüyoruz: tatlı, tehlikeli bir şekilde, kampüs neredeyse hayalet bir şehir olmasına rağmen.

Sonra arabadayken "Sana bir şey söylemeliyim." dedi.

"Eğer evliysen seni öldürürüm," diyorum, aklıma gelen ilk şey bu oluyor ve hemen gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim. Bu saçmalıktı. Yine de seni öldürürdüm."

El frenini çeker, kaldırımından uzaklaşır. "Ben evli değilim," diyor. "Yani, sanırım."

"Hiç komik değil."

"Bu biraz komikti," diyor bana bakarak. "Caleb."

Dur işaretinde dururken sağ elini direksiyondan kaldırarak, "Tanrı olsun ki evli değilim," diyor. "Yine de e-postalar alıyorum."

Biraz daha dik oturup ona bakıyorum. "Ne tür e-postalar?"

Hemen cevap vermiyor, sanki cevap vermenin en iyi yolunu düşünüyormuş gibi ön cama bakıyor.

"Sırrımı bildiğini söyleyen ve bana kötü bir insan olduğumu söyleyen kısa boylular" diyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve onu çalışıyorum. "Kimden geliyorlar?"

"Secret Knower at gmail dot com," diyor.

"Ne kadar yaratıcı," diyorum dirseğimi pencerenin pervazına dayayıp karanlık üniversite binalarına bakarak.

"Şimdiye kadar bir şey çıkmadı," diyor ve sesi sakın çıkıyor, şu anda benden daha sakın. "Her kimse... seninle yaptığım şeyin boktan olduğunu bildiğimden emin olmak istiyor gibi görünüyor."

"Değil."

Sessiz, bir parmağı direksiyona vuruyor.

"Karmaşık bir durum," diye düzeltiyorum kendimi, işaret parmağımın boğumunu dudaklarıma vurarak.

Org konseri olayından sonra dikkatli davrandık. Sınıfta onunla neredeyse hiç göz teması kurmadım, sadece mesajlaştım, hiç e-posta göndermedim. Belki biri beni evine girerken ya da sabah çıkarken görmüştür ama çoğunlukla öğrencilerin olmadığı bir mahallede yaşıyor.

Başka bir profesör olabilir. Caleb sana akademinin ne kadar acımasız olduğunu söylemişti. "Sence başka bir şey yaparlar mı?" Yumuşakça soruyorum.

"Bence yapacak olsalardı çoktan yaparlardı." Şimdiden mi?

"Bu ne zamandır oluyor?"

Caleb konutların bulunduğu bir sokağa sapar, yavaşlar ve sonra garaj yoluna döner.

"İki haftadan biraz fazla," diye itiraf ediyor sonunda.

Duraksadım. Beklediğim cevap bu değildi. Belki iki gün diyeceğini .

"O kadar uzun

mu?" "Özür

dilerim."

"Neden bir şey söylemedin?"

Anahtarları çeviriyor, el frenini çekiyor, dönüp bana bakıyor. "Daha çok benimle ilgileniyor gibiydiler ve senin endişelenmeni istemedim."

Diyor ki.

Derin bir nefes alıyorum, sonra arabadan inip ön tarafa doğru yürüyorum. Oraya vardığımda Caleb garaj yolunda durmuş, elleri ceketinin ceplerinde beni bekliyordu.

"Senden bir şey istiyorum," dedim, önünde durdum ve ona baktım Yukarı.

"Ne olursa," diyor.

"Bana sığınma," diyorum ona, soğuk ve karanlık gecede sesim yumuşak, ama neredeyse kıraç ağaçları hışırdatan rüzgâr dışında ortalık sessiz, bu yüzden sesim duyuluyor. "Kâğıt üzerinde bu ilişkinin oldukça dengesiz göründüğünü biliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama gerçek şu ki sen benim ortağımsın, koruyucum değil."

Gözleri yüzümü arıyor. Sonra yavaşça gülümsüyor.

"Elbette Thalia," diyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Uzanıp elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor.

"Bazen seni koruyabildiğim sürece," diyor kaşlarını kaldırarak. "Karşılık verebildiğim sürece."

Elimi tekrar öpüyor, elini kaydırıyor, orada dururken parmaklarımızı birbirine bağlıyor, birbirimize bakıyoruz ve tanıştığımız o ilk sıcak gecenin yankısını hissediyorum, göletteki deniz canavarının yanında dururken.

"İstersen ilişkiyi durdurabiliriz, artık biri bildiğine göre," diyor, sessiz, alçak sesle, ciddi.

"Bilmiyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, duraklıyor, gülümsüyor.

"Güzel," diyor. "Benim de yok. Önce bayanlar."

İçeride, paltolar çıkarılmış, çantalar yerde, ayakkabıların yanında. Kapı kapanmadan önce beni öpüyor, kapı kapandıktan sonra ayakkabılarımın bağcıklarını çözerken ve düşmemeye çalışırken. Kazağımı merdiven korkuluğunda, gömleğimi yerde bırakıyorum ve yatak odasına girdiğimizde üzerimde bir atlet ve kot pantolon var, Caleb üstsüz.

Kapıyı kapatmaya zahmet etmiyoruz. Oda başucu lambalarıyla aydınlanıyor ve Caleb bir eli sırtımda, diğeri dar atletimin önünü kısıp beni geriye doğru yürütüyor.

"Şükran Günü'nün en zor kısmı ne olacak biliyor musun?" diye soruyor, elleri göğüs kafesimde, başparmakları sutyenimin içinden sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor.

"Sen mi?" Ben soruyorum, o gülüyor.

Ellerimi ondan çekip sütyenimin kopçasına uzandığımda, "Korkarım kardeşlerimin tartışmasını izlemek pek erotik değil," diyor.

"Ne o zaman?" Gömleğimin kol çekip çıkararak soruyorum.

Caleb cevap vermiyor, sadece ellerinin uzunluğunu her iki meme ucunun üzerinde parmak ucundan avuç içine doğru gezdiriyor ve sürtünmeden dolayı gözlerim kapanıyor.

"Bu tişörtü beğendim," diyor, başparmaklarıyla meme uçlarımdan dış hatlarını çizerken sesi sertleşiyor. "Bunu her zaman giymelisin ve altına asla bir şey giymemelisin."

Bir kolumu omuzlarına atıyorum, parmaklarımı kot pantolonunun kemerine daldırıyorum.

"Sınıfa, belki?" Alay ediyorum ve bana hafif bir endişeyle bakıyor.

"Hayır," diyor, meme uçlarımdan parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Tanrım, asla derse gitme. Üç kere üçün ne olduğunu unutmamı mı istiyorsun?"

"Bir hesap makinen var," diye mırıldanıyorum ve avucumu sikinin uzun, sert, kalın çıkıntısından aşağı kaydırıyorum.

"Sakın buna cüret etme," diye hırlıyor, şakacı bir tavırla, beni tekrar yatağa doğru itiyor. "Senin benim ortağım olman gerekiyor, baştan çıkarıcım değil."

Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor ve düşmek yerine üzerine tırmanıyorum, diz çöküyorum, ona bakıyorum, bir elim sikinde, diğeri kemer halkasını çekiyor.

"Ben senin baştan çıkarıcım değil miyim?"

"Sınıfta olmamanı tercih ederim," diyor. "Bana iki hafta daha ver, sonra bütün gün sınıfta meme uçlarını açık tutabilirsin. Bekle, bekle. Hayır."

Gülüyorum, kot pantolonunun düğmesini çekiştiriyorum, neredeyse fermuarı yırtıp indiriyorum.

"Kapa çenenin ve pantolonunu çıkar," diye dalga geçerek pantolonumu kalçalarımın üzerine itmeye başladı bile.

Geriye doğru düşüyorum, kot pantolonumdan sıyrılıyorum ve Caleb yatağa doğru eğilip külotumu da indiriyor. Üstüme çıkarken pantolonunu itiyorum ve birkaç dakikalık manevranın ardından, o çıplak ve üzerimde bu tişörtten başka bir şey yok, bacaklarım ona sarılmış, kalın siki klitorisime çarpıyor, ellerim sırtındaki sert kaslarda.

İhtiyaçtan *ağrıyorum* ve her dokunuş, her itiş daha da kötüleştiriyor, sanki benimle alay ediyor. Aramıza uzanıp sikini kavıyorum, alt tarafı zaten sularıyla kayganlaşmış, elime doğru itiyor ve inliyor

omzuma. Onu bir, iki kez sertçe okşuyorum ve sonra kararımı veriyorum.

"Yuvarlan," diye mırıldanıyorum ve o da öyle yapıyor, bileğimden yakalayıp beni üstüne çekiyor. Kalçalarına sarıldığımda, ellerim göğsünde, otomatik olarak ona sürtünürken, vücudum zevk peşinde koşarken gömleğimi çıkarıyor.

Aklımın bir köşesinde çirkin ve eski bir şey *iyi kızların* bunu yapmayacağını fısıldıyor ve ben de onu bastırıyorum.

Bunun yerine onu tekrar öpüyorum ve kendimi ona doğru itiyorum ve onun listesini düşünüyorum: *tahrik olduğundan emin ol.*

Evet, .

Eğiliyorum, ondan uzaklaşıyorum, çekmeceyi açıyorum ve bir prezervatif alıyorum.

Sonra ilk maddeyi hatırlıyorum ve bir şişe kayganlaştırıcı almak için geri dönüyorum. Tekrar üzerine biniyorum, alçalıyorum, ellerim çok kaygan olduğu için prezervatif paketini dişlerimle yırtıyorum, sonra paketten çekiyorum.

Bu kısmı daha önce hiç yapmadım. Teoriyi biliyorum ve roket bilimi değil, ama pratik olarak bir muza prezervatif takarken asla patlayabileceğinizi düşünecek kadar tahrik olmazsınız. Hiçbir zaman prezervatifi bir kenara atıp bir muza bareback yapmak istemezsiniz - çok, *çok* cazip - çünkü sadece o kadar sabırsızsınızdır.

Prezervatifin doğru tarafının dışarıda olduğundan emin oluyorum, sikinin başına ortalıyorum ve biraz kayıyor ama sonra Caleb bir eliyle kendini yukarı itiyor ve parmakları benimkilerin üzerinde, biz de onun üzerine açıyoruz.

Kayganlaştırıcı şişesini aldı, üzerine sürdü, eline biraz döktü ve birkaç kez kendini okşadı, yatağa uzandı, eli kalçamda.

"Gel buraya," diyor içimi daha da yapış yapış eden bir sesle.

Öne eğiliyorum, sevgilimi öpüyorum, yapmamam gerektiğini söyleyen o küçük sesi itiyorum çünkü bunun yanlış olduğunu tamamen ve kesin olarak biliyorum.

Elini kalçamdan çekip kendini kavırıyor ve açıklığıma doğru ilerliyor.

Sonunda onu alıyorum. Onu her seferinde bir milimetre alıyorum, kendimi yavaşça aşağı indiriyorum, ellerim göğsüne yayılıyor, horozunun ucu içime kayıyor ve açılıyorum, geriliyorum, doluyorum.

Neredeyse acıtıyor ama tam olarak değil. Acının tam sınırında bir his, tam sınırında.

Eğer hareket ederse canım yanardı. Çok hızlı gitsem canım yanacaktı ama o nazik ve sabırlı, kendi hızımda gitmeme izin veriyor. Bir süre sonra sikini bırakıyor, başparmağıyla klitorisime hafifçe dokunuyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Beni okşuyor ve ben hareket etmeye devam ediyorum, yukarı ve aşağı, yavaşça onu içimde çalıştırıyorum ve sonra o noktaya çarpıyor.

İnliyorum ve Caleb ufak bir hareket yapıyor, kalçaları esniyor ve siki zonklıyor. Hızlı bir acıyla nefesim kesiliyor ama sonra acı geçiyor ve daha derine iniyor, daha önce kendi başıma bulduğum bir noktaya bastırıyor ama kahretsin, hiç böyle olmamıştı. Hiç böyle *bir şey* olmamıştı.

"Canını yaktım mı?" diye mırıldanıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, parmaklarımı omuzlarına gömüyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Kendimle savaşıyorum, neredeyse acı çekiyorum, bunun sınırında olduğumu biliyorum ve Caleb'e olabildiğince sert bir şekilde binmek için içgüdüsel, ilkel bir dürtü arasında kaldım.

En azından bu ilk seferde dikkatli olmam, ağırdan almam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Hiç istemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, başparmağı hala klitorisimin üzerinde yavaş daireler çiziyor, eli kayganlaştırıcı ve kendi ıslaklığımla kayganlaşıyor.

"Güzel," diyorum, sesim alçak ve sert, ve bunu söylerken kalçalarımı esnetiyorum ve geri hareket ediyorum ve bir saniyeliğine başka bir çimdik var ama sonra horozunu tekrar o noktaya doğru hareket ettiriyor, daha sert ve daha uzun.

Bu sefer yüksek sesle inliyorum ve bu sefer canımın acıyabileceğini umursamıyorum ve onu daha derine, daha sert alıyorum.

Caleb inliyor ve çok derin ve çok sert olmasına ve durmam gerekmesine rağmen durmuyorum çünkü aynı zamanda o kadar iyi hissettiriyor ki yapabileceğimi sanmıyorum. Sınırımda olduğum hissini görmezden gelmek ve her milimetresini, el ve ayak parmaklarımın kıvrılmasını ve başparmağının klitorisimde daha hızlı hareket etmesini sağlamaktan başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Sızlanıyorum, gözlerim yarı kapalı, dudaklarım ayırık. Kalçalarım onunkilere karşı zar zor hareket ediyor ama dayanabildiğim tek şey bu, gerilmiş ve dolmuş, tüm bedenim canlı bir tel.

"Hâlâ iyi misin?" diye mırıldanıyor.

"Çok iyi," diye yarı fısıldıyorum, yarı inliyorum. Yutkunuyorum, havayı yutuyorum, eğiliyorum, sikiğin üzerinde geri sallanıyorum.

Yine o mükemmel açıyı buluyorum ve inliyorum, gözlerim kapanıyor ve yavaşça, dikkatlice, o tıngırdatırken küçük, sık vuruşlardan oluşan bir ritme giriyorum

Klitorisimi.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye nefes alıyorum, ne söylediğimin farkında bile değilim. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

"Bana ne kadar hoşuna gittiğini söyle," diye homurdanıyor ve diğer eli vücudumda gezinerek beni okşuyor. Aleti seğiriyor ve ben keskin bir nefes alıp inliyorum, her bir hareket yüz kat büyütülüyor.

"Bunu tekrar yap," diyorum, elini tutup avucunu bir göğsümün üzerinde kaydırıyor, nasırları meme ucumun üzerinden atlıyor. "Lütfen?"

Zar zor hareket ediyor ve bedenim hızlı bir uyarıda bulunuyor ama bu kreşendo yapan bir senfoni olduğum hissini arasında kayboluyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyor, tekrar yapıyor, sesi hırıltılı ve ağır, nefesi sert ve hızlı. "Sadece böyle mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Durma. Lütfen durma. Tanrım, daha fazla, durma.

Durma, durma..."

Şimdi elleri iki elimde, parmak boğumları dudaklarıma değiyor, gözlerim kapalı ve zar zor hareket edebiliyorum ama sikiğin üzerinde ileri geri sallanıyorum ve o da zar zor, sadece zar zor itiyor ve *neredeyse neredeyse* acıyor ve zar zor nefes alabiliyorum ama boşalacağım diye fısıldamayı başarıyorum *oh Tanrım Caleb çok sert boşalacağım* ve sonra boşalıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki canım yanıyor, o kadar sert ki neredeyse düşüyordum, Caleb'in eli yapışmıştı. Parmak eklemlerine doğru bağırıyorum, inliyorum ve *oh Tanrım oh Tanrım* diyorum. Yıkıldım. Eriyormuşum gibi hissediyorum, sanki ilk kez çalınan bir zil gibiyim.

Yavaşça kayboluyor, başımı döndüren, sersemleten bir ısıltıya dönüşüyor. Caleb'in parmak eklemlerini tekrar öpüyorum ve klitorisimi okşamayı bırakıyor, iki elini kalçalarıma götürüyor, beni bir milimetre daha aşağı çekiyor.

"Boşaldığında hissettiklerine bayılıyorum," diye fısıldıyor ve sonra içimde pathıyor, zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Kalçalarımı daha da sert kavıyor, kollarındaki kaslar esniyor ve ben daha fazlasını isteyerek geri sallanıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bu anda, sersemlemiş ve doymuş bir halde, kendimi güçlü ve çılgınca sahiplenici hissediyorum, sanki o benim ve *bu* da benim olduğu için kutsanmışım gibi ve aynı zamanda onu *bu* şekilde gören herkesten kanlı bir intikam almak istiyorum.

Yavaşlıyor, duruyor. Kendini ellerinin üzerinde yukarı itiyor, hâlâ sert nefes alıyor, vahşi, evcilleşmemiş ve çok seksi görünüyor.

"Öp beni" dedi, ben de öptüm.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALEB

Prezervatifi fırlatıp geri döndüğümde Thalia hâlâ yatağında yatıyor, bir dizi yukarıda, kolları başının üzerinde. Çıplak, güzel ve teşhir halindeydi ve bir an duraksadım, sadece bu anı hatırlamaya çalışıyordum.

Acaba şu anda nasıl görüldüğüne dair bir fikri var mı, günaha can verdiğini, arzunun kişileştiğini biliyor mu? Acaba yatağımın içinde bir tanrıça varmış gibi görüldüğünü biliyor mu?

"Kalamayacağına emin misin?" Başucumdaki saate bakarak sordum. Sabah saat bir buçuk.

"Yapmamalıyım," diyor ve saate bakıp yüzünü buruşturuyor. "Hala mola için hazırlanmam gerekiyor ve aracım beni dokuzda alacak, böylece Richmond ya da Tidewater'da çok fazla trafiğe takılmayacağımızı umuyorum."

Çok fazla kayganlaştırıcı kullandığım büyük, yapışkan noktayı görmezden gelerek onun yanındaki yatağıma giriyorum. Thalia ona bakıyor, sonra yüzüstü dönüyor.

"Ayrıca duş almalıyım," diyor.

"Talimatlarda çok şey yazıyordu," diyorum, iki parmağımı omzuna koyuyorum, sonra sırtından aşağıya, kuyruk sokumuna doğru usulca gezdiriyorum.

Zar zor, sırtı kavisli, kalçaları dokunuşumu karşılamak için yükseliyor. Avuç içimi ona doğru bastırıyorum.

"Talimatlar işe yaradı," diyor gülerek. Yanakları hafifçe pembeleşmiş ve hâlâ seksten mi kızarıyor yoksa yeniden mi kızarıyor anlayamıyorum.

"Araştırmanın gücü bir kez daha kanıtlanıyor," diyorum.

"Az önce yaptığımız şey bu muydu?" diye takılıyor. "Araştırmanın gücünü kanıtlamak mı?" "Şikayet ettiğini duymadım."

"Şikayet edecek şeyim yok," diyor. Sonra gözlerini yakalıyor, bir an duraksıyor.

"Bu gerçekten çok iyiydi," diyor ve şimdi kesinlikle kızarıyor.

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin." "Ya istersem?"

"Güven bana, ihtiyacım olan tüm teşekkürü aldım," diyorum, bir parmağımı omurgasına doğru kaydırıyorum ve bunu yaparken omuzlarını nasıl döndürdüğünü izliyorum.

Bu kız bağımlılık yapıyor. Onu ne kadar çok görürsem o kadar çok istiyorum. "Burada duş alabilir miyim?" diye soruyor, tekrar saate bakarak.

"Hayır," dedim.

Bana bir bakış attı, ben de güldüm.

"Ne yani, yatağında uyuyabiliyorsun ve sikimin üzerinde zıplayabiliyorsun ama duş alamıyor musun? Tabii ki burada duş alabilirsin."

"Sanırım zıplamaya kadar çalışmam gerekecek," diyor, sonra eğilip dudaklarına uzun bir öpücük konduruyor.

"Antrenman için müsaitim," dedim ona.

"Güzel," diyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor. "Sonraki adımlar için bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yaptım."

"Şimdiden mi?"

"Ben bir plancıyım. İleriyi düşünmeyi severim" diyor, sonra kendini yataktan itiyor, ayağa kalkıyor ve banyoya doğru yürüyor, hala tamamen çıplak. Birkaç dakika sonra, hala yatağımdayken duşun tıslamasını duyuyorum ve oraya gidip sonraki adımlara başlamayı teklif etmek istesem de yapmıyorum.

Onun yerine çarşafı değiştiriyorum ve saat altıya alarm kuruyorum, böylece yolculuğunu kaçırmıyor. O duştan çıktığında ben de bir tane alıyorum, sonra yatağa, zaten uyumakta olan bedeninin yanına sürünüyorum.

Uykusunda bana sarılıyor. Tadını çıkarmak için biraz daha uyanık kalıyorum.

Caleb, kiminle kalıyorsun?

Ben olduğumu sanmıştım.

Daniel: Sabahın üçünde uyanık olmayı seviyorsan, burada kalabilirsin.

Charlie geçen sefer geldiğinde amaşıır katlama becerilerini onayladı.

Eli: Sanki ilişkide amaşıırların nasıl katlanacağı konusunda fikirleri olan kişı oymuş gibi .

Tamam. Caleb, amaşıırları güzelce katlamışsın.

Seth: Ben amaşıırları katladım, o salıncağı kurdu.

Ama teşekkür ederim.

Levi: Caleb, eğer istersen boş yatak odası senindir.

Ayrıca boş bir yatak odam var. Ve ayrıca, wifi. **Levi:**

Wifi'ımız var. İki yıldır kablosuz internetimiz var. **Seth:**

Yani June'un wifi'si mi var?

Levi: Birlikte yaşıyoruz. Bu bizim evimiz ve bu nedenle aynı zamanda

bizim wifi'miz. **Eli:** Kimin wifi'si olduğunu biliyoruz, Levi. Şifresini bile

biliyor musun? **Levi:** Evet.

Caleb, kanepemize hoş geldin ama görünüşe göre daha iyi tekliflerin var.

Eli: Belki annemin evinde kalıyordur?

Dünyadan Caleb'a.

Daniel: Caleb, lütfen gelirken parkın yanındaki şu kocaman çikolatalı getir.

Çok güzeller ve

bir tane yemeyi severim. Bu Daniel.

Eli: Daniel yine telefonunu korumasız bıraktı, değil mi?

Levi: Öyle görünüyor.

Daniel: Telefonumu korumasız bırakmadım ve büyük kurabiyei istiyorum

lütfen bu yamayı yerleştirin kaşıntı ekstra ekstra dilek çantası vb.

Eli: Kesinlikle Daniel gibi görünüyor.

Seth: Kesinlikle. On tane kurabiye alsam iyi olur.

Özür dilerim. Thomas'ı almaya gittim ve Rusty telefonumu aldı.

Vay canına, o sen değil miydin? "Bu Daniel" bile dedi.

Gülme. İyi yalan söylemeyi öğreneceği günün korkusuyla yaşıyorum.

Telefonum ele geçirilmiş gibi biplemeye, almaya ve vızıldamaya başladığında patikadan çeyrek mil uzaktayım, ancak bunun bir şeytan değil, sadece kardeşlerimle yaptığım grup mesajı olduğu ortaya çıktı.

Grup metni muhtemelen daha iyidir. Muhtemelen. Bir iblis daha az meraklı olabilir.

Her yer . Aslında bunu henüz düşünmemiştim.

Seth: Aklın başka yerde mi?

Onu görmezden gelmeye, telefonumu sessize almaya ve yürüyüşe devam etmeye karar verdim. Muhtemelen yarın Şükran Günü'ne ne getireceğime karar vermeliydim - Eli hepimize ne görev verdiğine dair bir e-posta gönderdi - ama her şeyden çok kaçmaya, zihnimi boşaltmaya ve biraz egzersiz yapmaya ihtiyacım vardı.

Kuşkusuz, daha çok Thalia'yı düşünüyorum. Sadece benim evimde buluşmak yerine burada yürüyüşe çıkmamız gerektiğini düşünüyorum. Kampüsten uzak bir yere gideriz ve burada başka kimse olmaz. Tanınmayız.

Ailemle tanışması için onu Sprucevale'e ne zaman getirebileceğimi merak ediyorum. Seth'in onun benim öğrencim olduğu konusunda çenesini kapalı tutmasını sağlayabilir miyim diye merak ediyorum.

Ve dün gece hakkında.

Aslında dün geceyi çok düşünüyorum. Düşünmemek zor. "*Siktir*" deyişi *çok güzeldi*. Çıkardığı sesler. Bana bir eldiven gibi oturması, yaptığı her küçük hareketi hissedebilmem, sikimden aşağı kayarkenki bakışı -

Yüksek sesle iç çekiyorum ve kendimi daha fazla düşünmemeye zorlayarak bir sincaba ters ters bakıyorum. Sincap da bana ters ters bakıyor.

"Senin ne?" Mırıldanıyorum ve o da .

Ben: Monopoly'den nefret ederim.

Thalia: Rusty'ye yine mi kaybettin?

Ben: Monopoly oynarken herkes kaybetmiyor mu?

Thalia: Bu hiç sportmence değil. **Ben:**

Monopoly sportmence değil, aptalca. **Ben:**

Norfolk'a yolculuk nasıldı?

Thalia: Olaysız. Sprucevale nasıl?

Ben: Monopoly'de iki kez kaybettim ve Seth her otuz saniyede bir bana bilmiş bilmiş bakıyor.

Ama onun dışında iyi. Thomas'ı birkaç haftadır görmüyordum ve yemin ederim eskisinden iki kat daha büyük.

Thalia: Bunu söyleyip de fotoğraf göndermemek olmaz.

Zorunluluktan Daniel'in yeğenimle çektiği bir fotoğrafı ona gönderiyorum. Kollarımda esniyor ve ben de ona aynı suratı yapıyorum.

Thalia: Ne tatlı şey.

Ben: Teşekkürler. Bu tişörtün gözlerimi ortaya çıkardığını düşünüyorum.

Neredeyse iç çektiğini ve gülmemeye çalıştığını duyabiliyorum.

Thalia: Bebek de çok tatlı.

Ben: Norfolk nasıl?

Thalia: Daha iyi oldu.

Thalia: Bastien kardeşlerinden bekar ve eşcinsel olan var mı diye soruyor.

Ben: Seth teknik olarak bekar ama eşcinsel değil, tabii gerçekten kapalı değilse.

Thalia: Peki ya kardeşin olmayan şu adam?

Annemin evinin üst katındaki holde durmuş, Şükran Günü'nün çılgınlığından kısa bir süreliğine kaçıyordum ve o soru üzerine şaşkınlıkla duvara baktım.

Dünyada pek çok erkek var ve büyük çoğunluğu benim kardeşim değil.

Thalia: Kız kardeşi Levi ile evlenen kişi.

Thalia: Yani, birbirlerine .

Thalia: June mu? Onun adı bu

mu? **Ben:** Oh, Silas'ı mı

kastediyorsun?

Ben: Ayrıca, ne, herkesin flaş kartlarını mı yaptın? **Thalia:**

Eğer flaş kartlar yapsaydım onun adını bilirdim. **Thalia:** Ve

evet, Silas. Hetero mu?

Ben: Hetero ve Bastien için çok yaşlı.

Thalia: Bastien buna kendisinin karar vereceğini söylüyor.

Hayır, yargılamayı ben yapıyorum.

Thalia: Birdenbire yaş farklılıklarını eleştirmeye mi başladın?

Ben: On beş, altıdan çok daha fazla.

Thalia: Sayılarla aran çok iyi, hiç bu konuda bir şeyler düşündün mü?

: Hayır, matematikte pek bir geleceğim olduğunu sanmıyorum.

"THALIA NASIL?" Seth elinde kocaman bir tepsi hindi artığıyla buzdolabına bakarak soruyor.

"Kim?" durarak soruyorum. "Buzdolabını bir dakikalığına kapatmalıyız. Bu tam bir proje gibi görünüyor."

"Bugünden önce buraya gelip temizlemek istiyordum," diye itiraf ediyor. "Ve aptalı oynama, aptal."

Uzanıp buzdolabının sıcaklık kadranını kısıyorum çünkü tüm artıkları koyacak yer bulmak biraz zaman alacak ve onca elektriği boşa harcamanın bir anlamı yok.

Şükran Günü'nde yirmiden fazla kişi vardı ve herkesi eve yemekle göndermemize rağmen, hala şaşırtıcı miktarda yemek artığı var ve hepsini annemin buzdolabına nasıl sığdıracağımızı bulmak Seth ve bana düştü.

"Bu rafları kaldırabilir miyiz? Şunun yüksekliği çok tuhaf," diyorum elimle işaret ederek.

"Sorumu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacak," diyerek buzdolabından bir şeyler daha çıkardı ve şu anda buzdolabının kapağını açık tutan sandalyenin üzerine koydu.

"Evet, olacak," diyorum.

"Hayır, daha yüksek sesle sormama neden olacak," diyor. "Sonunda, Thalia'nın nasıl olduğunu o kadar yüksek sesle sormaktan başka çarem kalmayacak ki evdeki herkes beni duyacak ve eminim onlar da Thalia'nın nasıl olduğunu bilmek isteyecekler. Devam soruları da olabilir."

"Hadi," diyorum, ikimiz de buzdolabına uzanıp yeniden düzenlemeye başlarken.

Seth küçük plastik bir kap çıkarır ve ona şüpheyle bakar, sonra da lavaboya atar.

"Blöf yapmıyorum,"

diyor. Bir şey

demiyorum.

"Thalia ?" diye soruyor, öncekinden yüzde on daha yüksek sesle.

"Yapma."

"Thalia ?"

Yüzde yirmi. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime, bir başkası gerçekten ilgilenmeden önce bunu keseceğini söylüyorum.

"NASIL -"

Koluna bir yumruk atıyorum ve o da sırtarak . "Ow,"

diyor.

"O iyi," diye mırıldandım. "İyi

gidiyor." "Notları nasıl?"

"Seth."

"Hala D alıyor mu?"

İşe yaramayacağını bildiğim halde cevap vermiyorum. Tüm zekama ve kitap zekama rağmen, kardeşlerimden herhangi biri iğrenç davrandığında onları nasıl susturacağımı asla çözemedim.

"Bu penis anlamına geliyor, özellikle de seninki," diye açıklıyor.

Buzdolabını yeniden düzenlemeye devam ediyorum ve göz teması kurmuyorum, tekrar ediyorum, kurmuyorum.

"Ve birisinin *D alıp almadığını* sormak, konuşma dilinde -" "Bunun hakkında konuşmayacağız," diyorum.

"Q.E.D., aslında öyleyiz."

Derin bir nefes alıyorum, dik duruyorum, bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum. Genelde oldukça sakin, soğukkanlı bir insanımdır.

Kardeşler ama.

Sesimi alçaltarak, "Her şey gerçekten çok iyi ve öyle olmaması gerekiyor," diyorum. "Çünkü o benim öğrencim ve hiçbir şeyin olmaması gerekiyor, bu da ne kadar iyi olursa olsun, onlar hakkında konuşmak istemiyorum çünkü bilen her kişi bir şeylerin ağzından kaçmasına neden olabilir ve bu da felaket olabilir."

Seth bir an sessiz kalıyor, gözleri yüzümü tarıyor, siyah saçları her zamanki gibi hafifçe dağılmış. Bir an için babamıza ne kadar benzediğini düşünüyorum, gerçi onun saçları her zaman düzgündü ve hiç dağınık değildi. En azından hatırladığım kadarıyla.

"Ama her şey gerçekten iyi mi?" diyor yumuşak bir sesle. "İlişkinizin boktan doğasına rağmen mi?"

Son kısmı kişisel olarak algılamıyorum, çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

", " diyorum ona. "Daha önce Thalia gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bu ilişkinin yürümesini gerçekten istiyorum, sadece keşke..."

"Doğru," diyor Seth, bir kabı buzdolabına iterken başını sallıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bu kapının kapanmasını engelleyecek mi?"

"Bilmiyorum, bir dene," diyorum ve buzdolabının kapağını tutan sandalyeyi hareket ettiriyorum. Kapı kapanıyor ve sonra Seth ve ben sığıyoruz.

Levi tam orada duruyor. "Thalia kim?" diye soruyor.

"Ne zamandır o kapının arkasındasın?" Tıslıyorum.

"On saniye. Belki on beş, yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim. İyi misin?"

Hayatım boyunca neden bir sır saklamaya çalıştığımı bilmiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

En büyük kardeşim kollarını göğsünde kavuşturarak, "Berbat bir doğaya sahip bir ilişki kulağa pek de iyi gelmiyor," diyor.

Seth, "Caleb gereken biriyle çıkıyor," diye açıklıyor. Levi omuz silkiyor, şüpheli görünüyor.

Seth sesini alçaltarak, "Hayır, *gerçekten* ," diyor. "Bu bir arkadaşım çok kızacak -"

"Bana yumruk attı," diyor Levi.

"- *İnsanlar öğrenirse Caleb'in hayatı mahvolacak*," diye bitiriyor sözlerini.

Levi dönüp sessizce bana baktı. Ve bakıyor. Ve bekler.

Başımı buzdolabının soğuk metal kapısına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "O benim öğrencim," diye itiraf ediyorum sonunda.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

THALIA

BASTIEN mocha'sına bakıyor, sonra bana bakıyor.

"Bunun içine votka koymak hoş karşılanmaz, değil mi?" diye soruyor. "Yanında votka mı getirdin?"

"Bu daha çok teorik bir soru," diyor. "Teorik olarak, diyelim ki Şükran Günü tatili için ailenizin evindesiniz ve anneniz isteyken babanız eski serseri kardeşinizi evden beri birbirleriyle neredeyse iki kelime konuşmadılar ve ayrıca annenizin sağlam kolu alçada ama mutfakta bir şey için babanızdan yardım istemek yerine ayağına tam bir bıçak rafı düşürmeyi tercih ediyor. Kahvenizde votka: evet mi hayır mı? Ayrıca, sen eşcinselsin ve onlar bunu bilmiyor."

"Teşekkürler, şimdi votka istiyorum," diyorum.

Bastien, "Sokağın aşağısında bir içki dükkânı var," diye gönüllü olur. "Ben burada bekleyeceğim."

"Bunların hepsi sana votka almam için bir numaraydı, değil mi?" Alkolsüz kahvemden bir yudum alarak soruyorum.

"Bir ihtiyacım yok," diye gülüyor. "Sadece bana içki ısmarlamanı isterdim. Aslında, açılmışken, bana içki ısmarlar mısın?" "Bu yasadışı," diye takılıyorum ve Bastien gözlerini deviriyor.

"Matematik profesörünü beceriyorsun, yapabilirsin -"

Neredeyse kahvemi tükürüyordum ve onu masanın altından tekmeledim. Ben öksürürken o "Ah," diyor.

"Yapma," diye tıslıyorum, hâlâ öksürüyorum.

"Demek istediğim, *önemsizden önemliye* uzanan yelpazede, yasalara oldukça yakın olan küçük kardeşinize içki ısmarlamak, diğer faaliyetlerinizden çok daha alt sıralarda yer alıyor."

Bastien profesörümle bir ilişki yaşadığım için son derece memnun. Benden bile daha çok sevinmiş olabilir ve ben de oldukça memnunum. Beni mutlu görmekten hoşlandığı için olduğunu iddia ediyor ama ben buna inanmıyorum.

Şey, ben buna inanıyor gibiyim. Sanırım beni mutlu görmek hoşuna gidiyor, ama sanırım sonunda yanlış bir şey yaptığım ve bunu öğreneceği için daha da rahatladı.

Ayrıca Caleb'in bana gönderdiği (tamamen masum) resimlerden de hoşlandı ve onu suçlayamam. Caleb seksi ve seksi kardeşleri var.

"Tamam, sana içki ısmarlayacağım" dedim.

"Sen benim en sevdiğim kız kardeşimsin," diyor sırtarak.

İkimiz de kahvelerimizden uzun birer yudum sonra yanında oturduğumuz cam pencereden dışarı bakıyoruz. Bu kahve dükkânı büyük bir alışveriş merkezinin karşısında, bu da insanları izlemek için oldukça iyi bir fırsat.

Özellikle de bugün. Sokağın karşısında huzur içinde içkilerini yudumlarken insanların Kara Cuma'da alışveriş yapmalarını izlemenin kesinlikle belli bir seviyede şımarıklık içerdiği kesin.

"Aslında bir şey satın almaya , değil mi?" Her ikisi de yanlış şeritte giden iki kişinin arabalarında birbirlerine bağırımlarını izlerken çenem elimde ona soruyorum.

Bastien pencereden dışarı bakıyor, bir elinde kahvesi masanın üzerinde duruyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu annemle babama evden ayrılmak için bir neden olarak söylediğini düşündüm çünkü 'şu anda gerçekten burada olmak istemiyoruz' deseydin, bunu tuhaf karşılardı," diye devam ettim.

Hâlâ cevap vermiyor. Bakışlarını takip ediyorum ama genel bir alışveriş çılgınlığı dışında neye baktığını anlayamıyorum.

"Otoriter," diyorum ve sonunda bana

dönüyor. Yüzündeki ifade beni durduruyor.

"Sanırım Javi'yi buldum," diyor, sesi alçak, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sonra yutkunuyor.

"Evden çıkmak istememin asıl nedeni buydu - yani, annem ve babam da çekilmezler ama -"

"O öldü mü?"

Soru düz ve duygusuz geliyor, dudaklarım ve parmaklarım şimdiden soğuyor, kalbim her saniye daha da sıkışan bir düğüm.

Bastien sadece başını sallıyor. Başka tarafa bakıyor. Bana tekrar bakıyor ve birdenbire futbol ve voleybol oynayan, kaya tırmanışı yapan ve eşcinsel olduğu için kızlardan sürekli özür dileyen üniversite öğrencisi kardeşime benzemiyor.

Küçük kardeşime benziyor, genç, korkmuş ve kaybolmuş.

"Hayır," diyor. "Yani, bilmiyorum. Bu yanıltıcıydı. Onu ben bulmadım, bir ay önce nerede olduğunu buldum."

"Bir ay mı?" Yankılanıyorum, düğüm hala sıkılaşıyor.

Javier'in ölmesini istemiyorum. Öncelikle ağabeyimi geri istediğimi söylemek istiyorum. Ben okulda öğrenmeden çok önce bana el yazısıyla yazmayı öğreten, beni durmaksızın futbolda gol atma konusunda çalıştıran, dördüncü sınıfta saçımı çeken çocuğu döven adamı geri istiyorum.

Ama Javier'i geri döndükten sonra ve rehabilitasyona gitmeden önce gördüm ve bir hayaletten farksızdı. Zar zor konuşuyor, şaka yapamıyor, gülemiyordu. Canlı görüldüğü tek zaman çığlık atarak uyandığı zamanlardı.

Başka bir deyişle, bence Javier çoktan gitmiş olabilir.

Ve gerçek şu ki hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Sokaklarda ve uyuşturucu bağımlısı ve kış geliyor ve yüzde yüz eminim ki uyuduğunda hala çığlık atarak uyanıyor.

"Barınakları, kiliseleri ve evsizlerle çalışan grupları arıyordum," diyor usulca. "Richmond iğne değişim programındaki bir gönüllü, Ekim ayının sonunda, Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra bu eşkale uyan birine yardım ettiğini söyledi. Ona bir sürü şırınga, bazı tıbbi malzemeler ve birkaç doz Narcan vermiş. Adamın HIV testini reddettiğini söyledi."

Başımı sallıyorum. Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallamaya devam ediyorum ve pencereden dışarıya, ucuz televizyonlarını ve düşük fiyatlı pantolonlarını almak için savaşılan zilyonlarca arabaya bakıyorum ve aynı anda binlerce düşünceye kapılıyorum.

Bence *hala kullanıyor* ve *en azından bir iğne değişimi kullanıyor* ve *en azından aşırı doz durumunda Narcan'ı var* ve ilkinden nefret ediyorum, son ikisine ihtiyacı olmasından nefret ediyorum.

Sanırım *ben Caleb ile eğlenirken o iğneleri değiştiriyordu*.

Sanırım *Javi dışarıdayken, hala kullanırken, hala sokaklardayken bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum...*

"Ne zaman ?" Sonunda soruyorum, hâlâ pencereden dışarı boş boş bakıyorum.

"Bir hafta önce," diyor.

"Benim de aramam gerekirdi." "Ollie."

"Ben *hiçbir şey* yapmadım."

"Ollie, şunu," diyor Bastien nazıkçe. "Kendini suçlamaya başlama."

"Ama ben -"

"Ciddiyim. Sonunda onu gören biriyle konuştum ve bunun ne faydası oldu? Lanet olsun."

"Hâlâ hayatta ve Richmond'da olduğunu biliyoruz," diye . "Üç hafta önce orada olduğunu biliyoruz."

Masanın üzerindeki elime bakıyorum, tırnaklarım dün boyadığım için parlak ve lacivert, annemle babamın birbirlerini görmezden gelmelerini dinliyorum. Küçük de olsa iyi bir stres atma yöntemi.

"Annem ve babam biliyor mu?"

"Hayır," diyor basitçe.

"Onlara söyleyecek misin?" İç geçiriyor ve yere bakıyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Neye yardımcı olduğundan emin değilim. Yardımcı *olup olmadığından da* emin değilim. Sana anlattım çünkü bunu biriyle paylaşmaya ve ne yapmamız gerektiğini ya da yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Keşke bana daha önce söyleseydin," diyorum. Bastien sadece omuz silkiyor.

"Gerçekten meşgulsün," diyor. "Sen ve Caleb gerçekten mutlu ve ben de keyfinizi kaçırmak istemedim, anlıyor musun?"

"Bana Javi'nin hâlâ hayatta olduğunu söylemek vızıltımı *azaltmıyor*," diyorum, kastettiğimden daha güçlü bir şekilde. "O benim kardeşim. Bilmek istiyorum."

Şimdi yine genç görünüyor, kaybolmuş.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Haklısın."

Kafamı sallıyorum, beynimi boşaltmaya çalışıyorum. "değil," diyorum. "dilerim, demek istemedim..."

Sözlerimi yarıda kesiyorum, kelimelerim şu anda tam olarak çalışmıyor. "Annemle babama söylemeliyiz."

"Evet, haklısın. Sadece bu konuda korkaklık ediyordum çünkü -" Boğazımı temizliyorum ve Bastien gözlerini biraz deviriyor.

"- bu konuda *korkak* olmak -"

"Teşekkür ederim."

"- çünkü aralarını daha da kötüleştirmek istemedim, ama bu benim sorunum değil, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ediyorum.

Kahvelerimizi içerken bir süre daha sessiz kaldık. İnsanlar kafeye girip çıkıyor, içecek alıyor, oturuyor. Baristalar isimlerini söylüyor, çocuklar ileri geri koşuyor ve iki kişi sarılıyor, gülüyor, birlikte oturuyor.

"Başka bir şey öğrendin mi?"

"Tek bildiği buydu," diyor. "Bence pek çok insan o yollardan geçiyor."

"Sohbet etmediler mi? Ona Foggy Bottom'da bir arabada yaşadığını ya da VCU yakınlarındaki bir barınağı ziyaret ettiğini ya da şehir merkezinde sokaklarda yaşadığını falan söylemedi mi?"

Bastien yine başını sallar.

"Üzgünüm, Ollie. Elimden gelen bu

kadar." "Bu iyi. Teşekkür ederim."

Ben: Bugün iyi bir şey aldın mı?

Tanrım, hayır. Levi, June ve Silas'la yürüyüşe çıktık ve döndüğümüzde

Thomas neredeyse üç saat boyunca üzerimde uyuyakaldı.

Daniel benim korkumu yatıştırıcı bulduğunu söyledi.

Ben: Bunu bebek uyku olarak şişelemelisin.

Caleb: Eğer bu öğretmenlik işi suya düşerse, belki.

Yüzümü buruşturuyorum ve sessizce gülüyorum. Ailemin çalışma odasındaki kanepede oturuyorum, ayaklarım sehpanın üzerinde. Televizyonda bir aksiyon filmi gösteriliyor ve Bastien kanepenin diğer ucunda oturuyor, ikimiz de telefonlarımıza bakıyoruz.

Güldüğümde bana bakıyor, sonra geri dönüyor.

"*Sevgilinle* mi konuşuyorsun?" diye soruyor ve ben homurdanıyorum. "Ona öyle diyemezsin."

"Ona ne diyeceksin? *Aşkım* mı?"

Bu sefer komik bir ses kullanıyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Lov-ahhhh. Looo-vahhhhh."

Ona bir yastık fırlatıyorum, neredeyse konuşamayacak kadar zor kıkırdıyorum.

"Thalia," diyor, hâlâ telefonuna bakarak. "Bir..." Sırıtarak bana bakıyor.

"Yapma," diyorum.

"LOVAHHHH," diye sahnede fısıldıyor, kaşlarını kaldırıyor ve jazz elleri yapıyor.

Bir köşeye fırlattığım yastığı kapıp onunla ona vurmaya başlıyorum.

"Sakın. Uyanma. Uyanma. Anne. Ve. Baba!" Tıslıyorum, kıkırdıyorum, her birini noktalıyorum

bir yastık tokadıyla.

"Onların senin -" Yastığı yüzüne doğru itiyorum.

"Uhhhhwuhhhhh," diyor.

Aileme Javier'in hayatta olduğunu ve Richmond'daki bir iğne değişim merkezinde olduğunu söylemek evdeki atmosfere pek iyi gelmiyor. Annem Bastien'e cevabını bilmediği milyonlarca soru soruyor: *İyi miydi? Nasıl görünüyordu? Paltosu var mıydı, ayakkabısı var mıydı?* - ve annem ağlarken babam neredeyse taşa dönüyor.

Sanırım Javi'yi geri çevirdiği için pişman. Bunu söylemek zor olabilir ve dürüst olmak gerekirse babamla hiç yakın olmadım. Pek sıcak, tüylü bir tip değildir.

Meksikalı bir göçmenin oğlu ve aynı zamanda asker olan büyükbabamın istismarcı olduğundan birçok kez şüphelenmişimdir. Büyükannemin de alkolik olduğundan oldukça eminim, muhtemelen tacizci bir eşe sahip olmanın ve altı çocuğunu tek başına büyütmeye çalışmanın bir sonucuydu. İkisi de ben doğmadan önce ölmüş, bu yüzden gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, en büyükleri olan babamın mutlu bir evde büyümediği ve oradan kurtulabilmek için on sekiz yaşına girer girmez donanmaya katıldığı.

Bu hiçbir şeyi mazur göstermez ama bunu düşünmek biraz daha şefkatli olmamı sağlıyor.

Hafta sonunun geri kalanı çok ama çok zor geçiyor. Etrafta kalıp annemin yanında olmaya çalışıyorum ama ne kadar yardımcı olabildiğimi bilmiyorum.

Ve kendi sırrımla ilgili suçluluk duymaktan kendimi alamıyorum. Ne kadar onaylamayacağını, ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını ve tamamen haksız olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Söylemeye gerek yok, Natalie beni alıp Marysburg'a geri döndüğümüzde oldukça rahatlamıştım.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

CALEB

"NEDEN finalden *bir hafta* önce teslim edilmesi gereken bir ödev verdiniz?" Thalia soruyor. "Bunu kim yapar? Hangi eğitimsel amaca hizmet edebilir ki? O noktada kimse en iyi çalışmasını yapmıyor. Kimse bilgiyi gerçekten özümsemiyor, hepsi çok az uyku ve çok fazla kafeinin getirdiği tutarsız saçmalıklar olacak."

"Sadistler mi?" Kanepede arkama yaslanıp parmaklarımı başımın üzerinde birleştirerek soruyorum. "Ya da belki mazoşistler, çünkü o zaman finali notlandırmak ve tüm o kağıtları okumak zorunda kalacaklar?"

Daha önce hiç ödev vermemiştim. Üniversitede ara sıra yazmak zorunda kaldım ve her seferinde 'eğlence' için beşeri bilimler dersi aldığıma pişman oldum.

Anlaşılan o ki kitap okumayı seviyorum ama makale yazmak ve onları analiz etmek sanki birinin beynime çivi çakması gibi geliyor. *Moby Dick*'teki balina neyi sembolize ediyor? Bilmiyorum, bir balina mı?

Thalia da arkasına yaslanıp bana bakarak, "Bu korkunç," diyor. "Ve aptalca. Ve aptalca."

"Yani burada kalmayacak mısın?" Kısa tiradından cevabı zaten biliyor olmama rağmen soruyorum.

"Yapamam," diye iç geçiriyor. "Geri dönüp bu aptal şeyi bitirmeliyim, sabah sekize kadar teslim etmem gerekiyor ve hâlâ dört sayfa daha yazmam ve bir sonuç çıkarmam, sonra da kaynakçamı hazırlamam gerekiyor çünkü Callahan kaynakçalar konusunda bir *manyak*."

Sonra bana doğru kıvrılıyor, bir dizi kalçamın üzerinde, başı omzumda ve ben bir kolumu onun pürüzsüz, çıplak tenine doluyorum.

"Özür dilerim," diyor.

Bu sefer üst kata çıkamadığımız için ikimiz de kanepemde çıplak yatıyoruz. Kırk beş dakika önce bana mesaj atıp ne yaptığımı sordu ve bundan on beş dakika sonra kapımdaydı.

Sonra, kısa bir süre içinde, o çıplaktı ve ben çıplaktım, kanepedeydim, dizleri omuzlarımdaydı ve bir yerden sihirli bir şekilde ürettiği bir prezervatif takıyordum ve sert nefes alıyordu, iki eli de uyluklarımdaydı ve sonra dikkatlice, yavaşça içine kaydım ve inledi.

Uzun süre dayanamadı. Ben de uzun süre dayanamadım.

Thalia'nın bir seks düşkünü olabileceğini düşünmeye başladım.

o.

"Sen benden daha iyisin," diye takılıyorum, o da gülüyor.

Ertesi gece geldiğinde, kapıdan girdikten sonra yaptığı ilk şey bana düzgünce yazılmış, numaralandırılmış bir liste vermek oldu.

"Talepleriniz bunlar mı?" Okumadan önce alay ediyorum.

Thalia sadece gülüyor.

", " diyor ve sonra kaşlarım havaya kalkıyor.

Liste.

1. Kovboy Kız
2. Misyonerlik
3. Köpek
4. Froggy
5. Pulluk
6. El Arabası
7. Ters Kovboy Kız
8. Pretzel
9. Piledriver
10. Yan yatış

"Bana nasıl utangaç, masum bir bakire olduğundan biraz daha bahset," diyorum.

"İlk ikisini hiç sahiplenmedim, üçüncüsünü de atlattım," diye gülüyor.

"Bir çalışma molası sırasında biraz araştırma yaptım ve listeleri ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Ve hedefleri. Ve başarıları. Ve hedeflere ulaşmayı."

"Ve beni aptal yerine koyuyor," diyorum, hala listeyi tarıyorum ve o gülüyor. "Powerpoint var mı? Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum ve Google'da aratmaya kalkarsam porno bulacağımı biliyorsun."

"Güvenli Arama'yı kullanmaya başlamalısınız" diyor.

"Bu sadece bazen işe yarıyor," diyorum ona. "Eğer *en iyi tirbuşonu* arıyorsan işe yarar ama *köpek stili* ararken Güvenli Arama diye bir şey yok."

"Bunu bildiğini sanıyordum," diye takılıyor.

Ceketini çıkarıp çantasını yere koyduktan sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını karıştırırken hala ön koridorunda duruyoruz.

"yardım etmek ister misin?" Sırıtarak soruyorum ve onu kendime çekiyorum. "Tabii ya," diyor gülerek. "Listenin amacı da bu zaten."

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA boyunca, aslında Thalia'nın gece geç saatlerde seks çağrısı oldum. Sömestr sonu ve ardından finaller var, son birkaç yüksek lisans başvurusunun zamanı geldi ve o tamamen işe boğulmuş durumda.

Kızgın değilim. Hayatta Thalia'nın seks için gelip sonra gitmesinden ya da yatağında uyuyakalmasından çok daha kötü şeyler var.

Çok daha kötüsü.

Konuşuyoruz. Bana Bastien' Javier'i nasıl bulduğunu anlattı. Levi ve Seth'in bizi bildiğini kabul ediyorum. Ailelerimiz, Şükran Günü ve yaklaşan Noel tatili hakkında, ailelerimize söylemek için mezun olana kadar beklememiz gerekip gerekmediği ya da artık benim öğrencim olmadığında bunu yapıp yapamayacağımız hakkında konuşuyoruz.

Yine de bu gerçekleştiğinde kovulabilirim. Virginia Eyalet Üniversitesi yönergeleri çok açık, ancak artık onun ödevlerine not vermediğimde bu sadece yanlış ve etik açıdan sorgulanabilir hale geliyor, Yanlış ve Etik Dışı değil.

Yanlış ve etik olmayan (ve *her yerdeki profesörlere hakaret eden ve onun üzerinde güç sahibi* olmaktan zevk alan sapık bir adam ve açıkça yozlaşmış) demişken, hala e-postalar alıyorum. Her gün, saat gibi. Çarpık bir şekilde onları dört gözle beklemeye başladım. En azından yaratıcılar.

Thalia'nın listesini bir kalemle birlikte başucu masasında tutuyorum, böylece bazı şeylerin üzerini çizebiliyor ve uygun olduğunda programlama notları alabiliyoruz.

Örneğin, #9, *Piledriver*'ın yanındaki satırda tek kelime **hayır yazıyor**. 8, *Pretzel*'in yanında **aslında imkansız** yazıyor; #7, *Reverse Cowgirl*, **normal cowgirl kadar iyi değil** ve #6, *Wheelbarrow*'un yanındaki satırda sadece **bunları kimin bulduğunu** okuyor?

Ama bacaklarını omuzlarıma koyup onu yavaş, sert ve derinden almamdan hoşlanıyor, bu da #5, *Pulluk* oluyor. 3 numarayı denediğimizde, *Doggy*, beni kadar sert sikiyor ki kendine zarar vereceğinden korkuyorum, ama vermiyor. Sadece adımı mırıldanıyor ve sonra boşalıyor, etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki neredeyse acıtıyor.

Ofis sandalyemde beni tek hamlede içine aldığı ve sonra ben içine gömülürken ileri geri sallandığında 1 numaralı *Cowgirl*'ün varyasyonunu seviyor. *Doggy* sırasında dirseklerinin üzerine çöktüğünde ve sonra yüzünü yatağa gömüp inlediğinde kazara denediğimiz #4, *Froggy*'yi seviyor. Sabahları ikimiz de yarı uyanıkken ve henüz kalkmak istemezken 10 numarayı, *Yan yatmayı* seviyor.

Matematik finalinden bir gün önce, öğleden sonra geldi ve sandviç getirdi. Önce mesaj atıyor ama anahtarı var, o yüzden içeri girdiğinde beni mutfak masasında kağıtları not alırken buluyor.

"Bunlardan herhangi biri benim mi?" diye soruyor.

"Neden, rüşvet mi teklif ediyorsun?"

diye sordum. "Sandviç getirdim."

Kalemimi masaya , sanki düşünüyormuşum gibi. "Ne tür?"

"Hindi, brie ve baget üzerinde roka," diyor. "Ve Mason'dan iki kurabiye getirdim. Normal boyutta, yüz boyutunda değil."

Onları tezgâhın üzerine koyuyor, sonra tezgâha yaslanıyor ve ben orada oturup düşünürken beni izliyor.

"Brie'den nefret falan mı ediyorsun?" diye soruyor sonunda şaşkınlıkla.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Sana etli bagetimi ikram etmenin iyi bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama öyle bir yol olduğunu sanmıyorum."

Thalia gülüyor, gözleri kırışıyor.

"Öğle yemeği getirdim çünkü seni seks için kullanıyormuşum gibi hissetmeye başladım," diyor. "Hayat, anlam ve evren hakkında ya da en azından hangi filmleri izlediğimiz hakkında derin sohbetler yapıyor olmamız gerekmiyor mu?"

"Hangi filmleri izledin?"

"Hiç film izlemedim, ders çalışıyordum," diye itiraf ediyor.

"Kitaplara ne dersin?" Arkama yaslanıp bileğimi dizimin üzerinden geçirerek, kalemi masaya vurmaya devam ederek alay ediyorum.

"*Principles and Theories of Cognitive Neuroscience (Bilişsel Sinirbilimin İlkeleri ve Teorileri)* adlı harika bir kitap okuyorum," diyor. "Gerçek bir sayfa çevirici. Bana amigdala hakkında herhangi bir şey sorun."

"Ne oldu?"

"Beyninin bir parçası."

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum.

"Bunun duygusal tepkilerle ilgisi var. Çoğunlukla korku ve saldırganlık. TSSB'nin duygusal tepkileriyle çok ilgili olduğunu düşünüyoruz ama belki de değildir çünkü beyin çok karmaşıktır ve bazen kimse onun hakkında bir şey bilmiyormuş gibi gelir ve insanların kafataslarındaki yumrulara bakarak zihinsel bozuklukları teşhis ediyor olabiliriz" diyor.

"Bir çalışma molasına ihtiyacın var," diyorum.

"Öğle yemeğinde keyifli bir sohbet teklifimi geri mi çeviriyorsun?" diyor.

"Asla," diyorum, hâlâ kalemime dokunarak. "Sadece stres giderici bir aperiitif sunuyorum."

"Etli bagetten mi?"

"Bunu yüksek sesle söylediğim için şimdiden pişmanım."

Thalia bana doğru yürüyor ve ben daha dik oturuyorum, bacaklarımı açıyorum ve o da kollarını omuzlarıma koyarak bana sarılıyor.

"Yapmalısın, çünkü oldukça kötüydü," diye dalga geçiyor, sonra gözlüklerini kollarından nazikçe tutup dikkatlice masaya yerleştiriyor. "İşte. Bir gün daha."

"Muhtemelen iki," diye itiraf ediyorum, kalçalarını bana doğru yuvarlarken ellerim çoktan kıcını kavırıyor, sikim sertleşiyor. "Final notları geldiğinde ders resmen bitiyor."

"Pazartesi gününe kadar Norfolk'a gitmiyorum," diyor. "Sen benim profesörüm olmadığın zaman bütün bir hafta sonumuz var."

Kalçalarını daha sıkı kavırıyorum, onu kendime doğru sallıyorum, başparmaklarım karnının yumuşak derisinde ve dün 2'nin bazı varyasyonlarını denemiş olsak da,

Misyoner, şimdiden beni şaşırtan bir şevkle onu tekrar istiyorum.

Bir insana bağımlı olabilir misin? Sanırım olabilirim.

"Gerçek bir randevuya çıkmak ister misin?" diye sordum. "Şehir dışında bir yere. Cumartesi gecesı. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere."

"Toplum içinde nasıl davranacağımızı hâlâ biliyor muyuz?" diye soruyor, parmak uçları çoktan göğsümde, sikimin uzunluğu boyunca ileriye doğru sallanıyor.

"Hiç yaptık mı?" Ben soruyorum, o gülüyor.

Matematik finalinin olduğu gün, sınavın kendisi dışında onu GÖRMEDİM. Her zamanki sınıfımızda değil, daha ziyade, onur kalkülüsünün diğer iki bölümüyle birlikte bir oditoryumda, öğrenciler birbirlerinden kopya çekemeyecekleri kadar uzağa yerleştirilmişti.

En azından fikir bu, ama onlar onur öğrencisi. Çoğu asla kopya çekmez, ama çekecek olan birkaç kişi de muhtemelen başkasından uzakta oturmanın yollarını bulacak kadar akıllıdır.

Thalia içeri girdiğinde, diğer iki Honors Calculus eğitmeniyle birlikte önde oturan bana kısa bir süre bakıyor. O başını sallıyor, ben de bugün diğer öğrencilerime yaptığım gibi başımı sallıyorum, sonra da Diferansiyel Denklemler dersimin finallerini notlandırmaya geri dönüyorum.

Final sabah sekizde başlıyor ve bitirmek için on bire kadar vakitleri var ama Thalia onda gitmiş oluyor, muhtemelen finallerin son günü olan yarın saat 11:59:59'da teslim edilmesi gereken Araştırma Yöntemleri final ödevini bitirmek için kütüphaneye gidiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

CALEB

Üniversite son sınıf öğrencisi olduğum ve Düğüm Teorisine Giriş finalimden ne aldığımı merak ettiğimden beri notları bu kadar sık KONTROL ETMEMİŞTİM. Cuma günü öğlene kadar teslim ettim ve saat 6:30 oldu, hala gelmedi.

Genelde notların ben gönderdikten sonra gönderilmesi bu kadar uzun sürmez diyeceğim ama hiçbir fikrim yok. Yıllarca yüksek lisans öğrencisi olarak ders vermiş olmama rağmen, daha önce öğrencilerin notlarını ne zaman aldıklarını hiç önemsememiştim. Bunun için pek bir nedenim olmadı.

Kısa bir süreliğine ofis koltuğumda dönüp pencereden bakıyorum, Thalia'yı görene kadar biraz sağa doğru eğiliyorum. Buradan ne yaptığını tam olarak göremiyorum ama çalışkan görünüyor.

Bir yılın dönem sonu evrakının beni beklediği masama dönüyorum. Kulaklığımı kapıyorum, bir podcast açıyorum ve işe koyuluyorum.

BİR SAAT SONRA, telefonum çalışıyor ve hemen ona sarılıyorum; sallanan sıraları ve tam olarak kapanmayan penceresi olan bir sınıf yerine, gelecek dönemki lisansüstü öğrenci semineri için Matematik Bölümü'ndeki bir seminer odasını kullanmak üzere özel izin talep eden Form 59B'nin dikkatimi dağıtmasından dolayı minnettarım.

İznin neden özel olduğunu bilmiyorum. Seminer odaları seminerler için değil mi?

Thalia: Sadece A, A+ değil mi?

Ben: A+ kazanamadın.

Ben: Sınavlardan iki C aldın ve finaldeki asimptotik limitlerle ilgili soru hakkında konuşmak bile istemiyorum.

Thalia: Tanrıya şükür, ben de bilmiyorum.

Arkamı dönüp ona bakıyorum, benim pencereden ve onun penceresinden hala onun kulübesinde. O el sallıyor, ben de karşılık veriyorum.

Thalia: Şimdi daha iyi hissediyor musun?

Ben: Hakkında mı?

Thalia: Ben.

Thalia: Artık senin öğrencin değilim.

Ben: Senin hakkında hep iyi hissettim, sorun da bu.

Thalia: Kasıtlı olarak kalın kafalı olma.

Ben: Evet, biliyorum.

Sandalyemden kalkıyorum, eklemlerimi masaya vuruyorum ve geriliyorum. Derin bir nefes alıyorum.

. Yakalanmadık.

Çıktığımızı kabul etmemize daha bir dönem olmasına rağmen, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum çünkü ders söz konusu olduğunda ona diğer öğrencilerimden farklı davranmadığımı bilsem de, yine de bu kadar *yanlış* bir şey yaptığımı bilmek çok kötü hissettirdi.

Dün ve bugünün çoğunu finallerin bitimini ve onun artık öğrencim olmamasını kutlamak için yarın ne yapacağımı düşünerek geçirdim. Richmond'daki sanat sergilerini, dağlarda yürüyüş yapmayı, perili olduğu iddia edilen birkaç farklı evi ve terk edilmiş sanatoryumları düşündüm. Foamhenge diye bir şey var. DinosaurLand adında bir eğlence parkı var, içinde bir sürü dinozor heykeli var.

Sonunda onu Luray Mağaraları'na götürmeye karar verdim, çünkü orası havalı, ilginç ve kimsenin bizim kim olduğumuz hakkında bir fikri olmayacak. El ele tutuşup herkesin önünde sevgimizi gösterebiliriz ve sadece diktilere bakmak isteyen bir çift oluruz, masum bir öğrenciden faydalanan yaşlı ve pis bir profesör değil.

Bu durumdan en çok nefret ettiğim şey de bu, artık öğrencim olmadığı için rahatlamamın nedeni de bu. Aramızdaki şeyin gerçek ve doğru olduğunu *biliyorum*.

ve derin, ama basit gerçekler çok utanç verici: profesör, öğrenci; yaşlı, genç.

Tanıdığım en büyüleyici insana aşık olduğum için utanmam gerektiğinden nefret ediyorum. Kardeşlerime bile onun ne kadar harika olduğunu anlatamamaktan nefret ediyorum.

Gözlüklerimi çıkarıp ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturduktan sonra son evrak işlerine geri dönmek için kendimi zorluyorum. Genelde ofisimde geç saatlere kadar kalmam ama tüm bunları bitirip Pazartesi günü Sprucevale'e gitmeyi ve Noel haftasını ailemle geçirmeyi umuyorum.

Rusty'e bir kaykay aldım. Daniel bayılacak ama o çok sevecek.

Son bir kez pencereden bakıyorum ama Thalia gitmiş. Bu aptal istek formunu bitirip eve gitmek için bir neden daha.

Az önce imzaladım ve hafifçe açık olan kapım çalındığında tüm kutuları son bir kez daha kontrol ediyordum.

"Evet?" Daha fazla evrak işi olan biri olmamasını umarak .

"Bir dakikan var mı?" Thalia'nın sesi başımı kaldırmama neden oldu. "Çalışma saatlerinin bittiğini biliyorum."

"Bayan Lopez, içeri gelin," diyorum, bir yığın kâğıdı alıp masamın üzerinde düzeltiyorum. "Finalle ilgili bir sorunuz mu vardı?"

İçeri giriyor, çantası bir omzuna asılı, kışlık paltosu açık, boynunda benim atkım. Son zamanlarda bunu takıyor. Takması hoşuma gidiyor.

"Soru yok," diyor, sonra kapıdan dışarı bakıyor ve tek kaşını bana kaldırıyor. "Sadece bittiği için mutluyum."

Başımı sallıyorum ve o da kapıyı kapatıyor. Ayağa kalkıyorum ve masamın arkasındaki pencerenin dikey panjurlarını kapatıyorum, çünkü kampüs oldukça boş olsa da, sömestr bittikten sonra kimsenin bizi ofisimde birlikte görmesine gerek yok.

"Ben de," diyorum, masanın etrafından dolaşıp diğer tarafa yaslanıyorum.

Thalia çantasını bir sandalyeye koyuyor ve ceketini silkiyor. Altında tayt üzerine diz üstü bir etek var ve her şeye rağmen kalçalarının hafifçe görünmesi sürüngen beynimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Belki de amigdala'mdır. Hipopotamım mı? Thalia biliyor, ben bilmiyorum. "Sömestrimi resmen birkaç saat erken bitirdim," diyor, sırtarak ellerini kalçalarına koydu. "Hâlâ burada olduğunu gördüm ve Margaret ve Victoria ile Rail'de bira içmeden önce bir merhaba diyeyim dedim."

"Tebrikler," diyorum, ben de sırtarak. "Ve sen oradayken erkekler tuvaletini kullanmak yok."

"Neden?" diye soruyor, gülerek. "Başka bir yakışıklı, çekici matematik profesörüyle tanışacağımın mı korkuyorsun?"

"Bu senin hamlen olabilir," diye takılıyorum. "Kendini bir banyoya kilitle, zor durumdaki genç kızı oyna, sonra bir bakmışsın zavallı talihsiz bir enayi sana o kadar vurulmuş ki o gece botanik bahçesine gitmiş."

Thalia ofisimdeki yepyeni bir pencereyi gözden kaçırmadığımızı iki kez kontrol ediyormuş gibi hızla etrafına bakıyor, sonra öne çıkıp ayaklarını benimkilerin arasına koyuyor, kollarını göğsüme dayıyor.

"Tamam, bir, ben genç kız değilim," diyor. "İki, sen de zavallı, bahtsız bir enayi değilsin -"

Kıçını tuttum ve hızlıca sıktım. Thalia inledi, sonra kıkırdadı.

"Şşşt," diye uyarıyorum. "İnsanlar sana zarar verdiğimi düşünecek. ile *matematik.*"

"Bazen matematik acıtıyor," diyor.

"Çok iyi acıtıyor demek istiyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle," diyorum ona sırtarak. "Doğru kullanıldığında matematik *çok* erotik olabilir."

"Ve sanırım matematiği erotik bir şekilde nasıl kullanacağınızı biliyorsunuz?" "Tabii ki."

"Devam et."

Kıçını bir kez daha iyice sıkıp onu kendime doğru biraz daha bastırıyorum ve o yine gülüyor. İkimiz de aptalca bir ruh halindeyiz, sömestrden dolayı biraz sarhoş hissediyoruz ve bana karşı hafifçe kıkırdanıyor.

"Kıçımı avuçlayarak bir tartışmadan kurtulamazsın," diyor.

"Eminim yapabilirim," diyorum ve tekrar yapıyorum.

"İşe yaramıyor."

Kıçını hâlâ iki elimle sıkıca tutuyorum ve biraz sallıyorum.

"Evet, öyle," diye karşı çıkıyorum. "Artık erotik matematik tartışmıyoruz ve ellerim kampüsteki en iyi kışla dolu."

Ben de sertleşmeye başladım. Onun kıçını asla tutmamalıydım. Ne olacağını biliyordum ve ofisimdeyiz, kampüsteyiz, arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gitmek üzere olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Şey, en iyi kış sadece merhaba demek, sana hızlı bir öpücük vermek ve bu gece daha sonra ne yapacağını sormak için geldi," diye alay ediyor, bana bakıyor.

Onun yerine kıcını serbest bırakıyorum ve nazikçe avuçluyorum. Güzel bir o. kış. Dokunmayı seviyorum

"Sen, sanırım," diyorum. "Sarhoş bir şekilde kapımda belirdiğinde iyi vakit geçirmeyi talep ediyor."

"Bu bir istek mi?" diyor ve şimdi ellerini iki yanımdaki masanın üzerine koymuş, kalçalarını kaldırıyor ve bunu yaparken bana biraz sürtünüyor ve bu ereksiyon durumuma yardımcı olmuyor.

"Sarhoşken iyi vakit geçirmeyi talep ettiğini mi? Sarhoş olmana gerek yok," diye karşılık veriyorum. "Ne zaman istersen sana iyi vakit geçirtmekten mutluluk duyarım."

"Fark etmiştim," diyor, kalkık yüzünde yarı bir gülümseme.

"Özür dilerim," diyorum sırtarak. "Bunu gecenin ilerleyen saatlerindeki taleplerin için saklamalı mıyım?"

"Teşekkür ," diyor tatlı bir sesle ve öpmek için yüzünü benimkine doğru eğiyor.

Onu hızlıca öpüyorum, tam olarak iffetli bir şekilde değil ama yeterince yakın ve içimden bir heyecan geçiyor. Bu kızı hiç öpmemeliydim ve kesinlikle onu burada, ofisimde, bir iş arkadaşımın teorik olarak her an kapımı çalabileceği bir yerde öpmemeliydim.

Thalia bir an için geri çekiliyor, hala bana yaslanmış, ayak parmaklarının üzerinde tünemiş, ellerim hala kıcını kavırıyor ve gözleri bir şey düşünüyormuş gibi benimkileri arıyor.

Sonra beni tekrar öpüyor ve bu sefer ben de ona doğru eğiliyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama ağzımı açıyorum, dilimi alt dudağında gezdiriyorum, bana karşı biraz daha sert iterken bana açıldığını hissediyorum, kıcı hala ellerimde.

Ayrıldığımızda kaya gibi sertleşmişim ve bunu ikimiz de biliyorduk. Thalia hafifçe kızardı, göz kapakları hafifçe ağırlaştı ve şu anda cehennem gibi ıslak olduğunu biliyorum.

Bir merhaba demeye gelmemiş diliyor.

Diğer yarısı eteğini yukarı, taytını aşağı itmek ve arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için buluşmadan önce onu boşaltmak istiyor.

"Başını sokmadan önce gitmeliyim," diyor. "Artık teknik olarak öğrenciniz olmamam, ofisinizde sevişmeye başlamanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez."

"Bu çok kötü bir fikir," diye kabul ediyorum ve sonunda ellerimi kıcımdan çekip onunkileri alıyorum, ikisine de hızlı birer öpücük veriyorum.

"Bu gece mi?" diyor, hayalini kurmaya başladığım o yarı gülümseme ve başını okşama ile.

Bu gece elbette demeye niyetliyim, sabırsızlanıyorum.

Aslında kendi kendime "Kapı kilitleniyor" dediğimi duyuyorum.

Başını çeviriyor, kapıya bakıyor, sanki bu bilgiyi onaylıyormuş gibi, sonra tekrar bana bakıyor.

"Peki ya biri şüpheli sesler duyup kapıyı çalarsa?" diye soruyor.

"Burada kimse yokmuş gibi davranırız," diyorum, hâlâ masaya yaslanmış, kışını tekrar ellerimin arasına alıyorum. "Ne yapacaklar, kapıyı mı kıracaklar?"

Dudakları titriyor ve bunu düşündüğü anlamına geldiğini bildiğim şekilde hareket ediyor. Damarlarımdaki kan hızla akarken kendimi sakın kalmaya zorluyorum, Thalia'nın ödevini notlandırıdığım masanın üzerine eğildiği düşüncesiyle sikimin her an pantolonumdan fırlayacağından hafifçe endişeleniyorum.

"Seni beladan uzak tutmaya çalışıyorum, biliyorsun," diye mırıldanıyor, alay ederek.

"Ve ben de umutsuzca içine çalışıyorum," diyorum tek kaşımı kaldırarak. Sonra eğilip onu yavaşça, derinden öpüyorum.

Dudaklarım hâlâ onunkileri okşarken geri çekildiğimde mırıldanıyorum: "Masamın üzerinde domalıp sikilmeyi düşünerek ıslanmadığını söyle bana."

Thalia gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor, karnı sert sikime değiyor, parmakları pantolonumun kemerinin altına hafifçe takılıyor.

"*Erotik matematikten* buraya kadar mı?" diye alay ediyor.

"Haklısın, matematik değildi," diye kabul ediyorum ve Thalia tekrar ayak parmaklarının üzerinde durarak dudakları kulağıma değene kadar kendini yukarı itiyor.

"Sizinle tanışana kadar çok iyi bir kızdım, Profesör Loveless," diye mırıldanıyor ve uzaklaşıyor.

Odayı geçiyor. Kapıyı kilitliyor. Gerçekten kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyor, panjurları inceliyor, sonra tepe ışıklarını kapatıyor ve masamın lambası dışında hiçbir şeyi açık bırakmıyor.

"Dışarıdan biri panjurların arasından şekilleri görebilir," diye açıklıyor geri dönerken.

"Akıllıca," diyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Kendini bana doğru bastırıyor, kalçalarını sert sikim boyunca yuvarlıyor, parmaklarını kemer halkalarımın üzerinden geçiriyor.

"Harika kışım olduğunu düşünmüştüm," diye dalga geçiyor. Tekrar tutuyorum, belli ki.

"Kıçım acımıyor," diyorum ve öpüşüyoruz. Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıyorum, eteğinin kumaşını tutuyorum ve altından, taytının pürüzsüz yüzeyi boyunca ve arkadan bacaklarının arasına ulaşana kadar yukarı çekiyorum.

Thalia ezbere bildiğim bir ses çıkarıyor ve parmakları pantolonumun düğmesini bulup hızla ayırırken, fermuarı tutup çekerken daha fazlasını isteyerek ileri, içime doğru bastırıyor.

Hayatta Thalia'nın fermuarımı dış dış açarken elinin sikime baskı yapması hissinden daha büyük bir beklenti varsa, onu hiç bulamadım. Homurdanıyorum ve kıçını tekrar kavriyorum, eteğini daha yukarı kaldırıyorum, bu sefer elimi önden bacaklarının arasına itiyorum, ancak bu taytla bir Barbie bebek de olabilir. Hiçbir şey hissedemiyorum.

Sonra iç çekiyor ve hala benimkinin üzerindeyken ağzından küçük bir *oh* kaçıyor ve onun klitorisini bulduğumu biliyorum, bu yüzden fermuarım dibe ulaştığında ve Thalia boxer'ımın içinden sikimi kavradığında o noktayı yavaşça, nazikçe daire içine alıyorum.

Bu kez birlikte inliyoruz, sonra gülüyor ve alt dudağını ısıriyorum ve beni biraz daha sıkıyor, tutuşunu hafifletiyor ve aramızda hala kumaş varken beni nazikçe okşuyor, sürtünme heyecan verici.

Kalçalarını tekrar kavradım, kıçını, ellerimi vücudunda gezdirdim. Onları aşağı kaydırıyorum. Bunu yaparken elini boxerımın içine sokuyor ve beni sertçe kavriyor, beni uçtan köke ve geriye doğru okşuyor. Ağzına doğru inliyorum, kıçını bir kez daha kavriyorum ve o gülümsüyor.

Sonunda taytına girmenin bir yolunu aramaktan vazgeçtim. "Çıkar şunları," diye homurdanıyorum.

"Şimdi."

Geri çekiliyor, gülümsüyor, yarı boğucu yarı alaycı bir şekilde bana bakıyor.

"Evet Profesör," diyor ve eteğinin altından beline kadar uzanıp taytını aşağı çekiyor, bunu yaparken kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor.

Daha sonra kullanmak üzere bunu not ediyorum ve taytı kalçalarını geçtiği anda onu tekrar yakalıyorum, içeri çekiyorum, başparmaklarımı külotunun altına sokuyorum ve taytına dolanana kadar çekip çıkarıyorum.

Tekrar sikimi okşuyor ve ben de onu sertçe, hızlıca öpüyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıyorum ve onu sırlıklam buluyorum.

"Haklı olmayı seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Hazır olup olmadığını sorardım ama cevabımı çoktan aldım."

"Masaları çok severim," diye takılıyor, ben de bir öpücük daha verip etrafından dolanıyorum, onu masama doğru itiyorum, bir elim kalçalarında, diğer elim

Diğeri yine bacaklarının arasındaydı, klitorisini tıngırdatıyor, parmak uçları dar girişindeki kaygan kıvrımlarının arasında geziniyordu.

Kendini destekliyor, sırtını dikleştiriyor. Keskin bir şekilde nefes aldığını duyabiliyorum, parmaklarım onu kızdırırken kalçaları geriye doğru hareket ediyor, girmemi istiyor.

Sonra, nihayet, bir fikir geldi.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, tam o sırada Thalia tekrar geriye doğru esneyerek beni ilk boğuma kadar götürüyor.

"Çantamın iç cebinde, sola doğru," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Bir an için geri çekilip çantasını açtım. İçindeki cebi bulup bir tarafını karıştırıyorum. Sadece kalemler. Diğeri karıştırıyorum, umuyorum, dua ediyorum.

Daha fazla kalem ve ambalajlarında birkaç tampondan başka bir şey bulamadığım uzun bir andan sonra, parmaklarım bildiğim ve sevdiğim o kare, parlak folyo paketi arıyor.

Thalia beni izliyor, hala eğilmiş ve kemerli, planı bir araya gelmiş gibi sırtıyor ve iki adımda tekrar arkasındayım, prezervatif bir elinde sıkıca tutuyor, boynunun arkasını öperken sikim kıcının mükemmel küreleri arasında yuvalanıyor.

"Bunu sen planladın," diyorum, sesim kısık ve hırıltılı.

"Yemin ederim ," diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

"Gelip merhaba demek istediğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim," diye takılıyorum ona, dudaklarım hâlâ boynundayken.

"Kütüphanede öpüştüğümüz geceden beri oradaydı," diyor gülerek ve aynı anda bana doğru eğilerek ve iyi hissettiriyor. "Er ya da geç bunu aptalca bir yerde yapacağımızı düşündüm, bu yüzden en azından bu konuda güvende olmalıyız."

Bu kıza umutsuzca aşık olmama şaşmamalı. O mükemmel biri.

Prezervatifi dişlerimle yırtıp açıyorum, o omzunun üzerinden beni izlerken sikimden aşağı yuvarlıyorum. İşim bittiğinde elimi saçlarının arasına sokuyorum, ensesinden çekiyorum ve ona uzun, yavaş bir öpücük veriyorum.

Onu öperken sikimle alay ediyorum, dudaklarının arasında kaydırıyorum, ucunu klitorisine sürüyorum, nefesi düzensizleşirken bana karşı sonuçsuzca geri itmesine izin veriyorum.

Sonra, daha fazla dayanamadığımda, sikimin ucuyla onun dar girişini buluyorum, aşağı bakıyorum ve onu uzun, yavaş bir hamleyle alıyorum.

Thalia içine girdiğimde usulca inliyor, sikimin içinde kayboluşunu izlerken etrafımda kenetleniyor, her milimetresini alana kadar onun sıkılığına gömülürken nefesimi tutuyor ve beni bir yumruk gibi sıktığını hissediyorum.

Sonra bir an bekliyorum, nefes alışını dinliyorum, kalçalarını tutarken uyum sağlamasına izin veriyorum ve birkaç saniye sonra bana karşı geri itiyor, daha fazlasını istiyor.

Ona daha fazlasını veriyorum. İlk başta yavaşça yapıyorum, tekrar batmadan önce kendimi neredeyse tamamen dışarı çekiyorum, içindeki her bir sinir merkezine çarptığımdan emin oluyorum. Bunu dikkatlice yapıyorum, inlemeleri durmak bilmeyene kadar her vuruşta açığı ayarlıyorum. Kendimi ona veriyorum ve aşağıya bakıp onu becerirken izliyorum çünkü en saf, en ilkel şekilde sikimin onun içinde kaybolmasını izlemeyi seviyorum.

Ama uzun süre dikkatli olamam ve Thalia'nın dikkatli olmama ihtiyacı yok. İnliyor, sızlanıyor ve masamın üzerine eğilerek adımı fısıldıyor.

Fısıldıyor, *oh bu iyi hissettiriyor* ve onu biraz daha sert beceriyorum, ellerimi gömleğinin altına kaydırıyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, gözleri ağırlaşmış, dudakları ayrılmış.

"Öyle mi?" Homurdanıyorum, sert ve derin bir şekilde sürüyorum, çıkardığı sesi dinliyorum. "Masamın üzerinde domalmak ve becerilmek iyi hissettiriyor mu?"

"Evet," diyor, yarı inilti yarı fısıltıyla.

"Bana aklımı kaybettirmek iyi hissettiriyor mu?" Kulağına doğru eğilerek soruyorum.

"Evet," diye inliyor, nefes alışları keskin ve düzensiz. "Durma, Caleb."

Boşalmak üzere.

"Lütfen durma," diye nefes nefese kalıyor. "Durma."

Her zaman durmamam için yalvarmıyor ama durduğunda bu onun patlamaya yakın olduğunun kesin bir işareti.

Derine, sertçe giriyorum ve o bana tekrar tekrar söylüyor ve bir kolumu ona doluyorum, omzuna takıyorum, onu olabildiğince sert bir şekilde kendime doğru çekiyorum.

"Benim kötü kızım olmak iyi hissettiriyor mu, Thalia?"

Fısıldıyorum. "Evet," diye nefes nefese kalıyor ve sonra boşalıyor.

Dünyada buna benzer hiçbir şey yok: boyumun etrafında kenetlenmesi, inlemesi, fısıldaması ve *oh lanet olsun Caleb* demesi ve bana doğru geri itmesi. Kontrolünü kaybedip kendini . O şekilde

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi ağızına bastırıyor, neredeyse masamın üzerine yığılıyor.

Hiç şansım yok ve o bitirdikten hemen sonra ben de sertçe boşalıyorum. Yüzümü omzuna gömüyorum ve sikimi içine sokuyorum, onu bana karşı sıkı sıkı tutuyorum ve artçı şoklar hala vücudunda hareket ederken ve hala bana karşı ileri geri sallanırken kulağına adını homurdanıyorum.

Sonunda durduk. Kollarımı ona doladım ve burada duruyoruz, masama yaslanmış, daha önce tam olarak bitiremediğim evrakların üzerinde yükseliyoruz, ofisim tek masa lambasının düşük ışığında ürkütücü.

"Bunu bir daha asla yapmamalıyız," diye mırıldanıyor.

Sırıttıyorum ve onu yanağından öpüyorum.

"Muhtemelen değil, ama hoşuna gitti."

"Doğru," diye itiraf ediyor, bana yaslanıp hafifçe gülerek. "Doğru."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

THALIA

Rail'e on dakika geç kaldım ve kapıdan girdiğim anda şüphelenmeye başladılar. Bunu anlayabiliyorum. Bardan bir bira alıyorum ve Victoria'nın yanındaki yuvarlak kabine kayıyorum ve o, Margaret ve Harper geç kaldığımı fark etmemiş gibi davranmaya çalışsalar da fark ediyorlar.

"Tamam," diyor Harper, bu işi tekrar rayına oturtmaya kararlı görünüyor. "Bir dönemin daha sonuna ve önümüzde bir dönemin daha olmasına içelim."

"Dinle, dinle," der Victoria.

"Aye, aye," der Margaret.

"Şimdi de korsan mı oldun?" Harper soruyor ve hepimiz içiyoruz.

"Ben her zaman bir korsandım," diyor Margaret hava almak için ayağa kalktığı anda. "Fark etmemiş olman benim suçum değil."

Harper, "Bana tahtada yürümemi söylediğin onca zamanın tuhaf olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyor.

"Ve bu kanca el oldukça dikkat çekici, ama kaba olmak istemedim," diye ekliyorum.

Victoria bir elinde birasını tutuyor, diğer eliyle Margaret'i işaret ediyor, tırnakları derin, parıldayan bir mor. Victoria'nın stresli olduğunu bu şekilde anlayabilirsiniz: tırnaklarını boyamıştır, bir durum üzerinde kontrol sahibi olmak istediğinde her zaman yaptığı bir şeydir, bu durum tırnaklarının ne renk olduğu olsa bile.

"Bekle," diyor. "Bekle, hayır, bu ganimet ve ne kadar bulduğu hakkında bir şaka."

"Yarr?" diyor Margaret ve böylece bu konudaki tüm gerginliğim kayboluyor ve bir kız öğrenci gibi kıkırdamaya başlıyorum. Kıkırdamaya başladım ve duramıyorum, bir süre sonra Margaret, Victoria ve Harper

Ben de kıkırdıyorum, sonra gözlerimden yaşlar akıyor ve hiçbirine bakamıyorum ve gülmeyi de bırakamıyorum.

Harper gözlerini saklayarak, "Dur," diye soluk soluğa bağıyor. "Yapamam," diye ciyaklıyor Victoria.

"yok," diyor Margaret. "Sorun , altında -" Sonra homurdanıyor ve yeniden gülmeye başlıyor.

"musun?" Victoria gözlerindeki yaşları silerek soruyor. "Ganimet mi?" diye homurdanıyor Margaret.

"Zavallı çocuklar," diyorum. "Ganimetlerini gömdüğüne göre en kötü yerlerinde kum olmalı."

"Olamaz," diye kıkırdıyor Harper. "Olamaz. Hayır, şimdi hayal ediyorum." "Margaret'in gömülü ganimeti mi?" Ben soruyorum. "Eminim onlara pipet veriyordur.

nefes al."

"Onlar pipet değil," diyor Victoria.

"Bu çok tuhaf, kes şunu," diyor Margaret, neredeyse konuşamayacak kadar çok gülerek.

"Bir hazine haritası var mı?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Bu bir 'X' noktayı işaretler' şeyi mi, yoksa...?"

"Burada ejderhalar mı var?" diyor Victoria.

Harper, "Al sana ganimet," diye düzeltiyor ve Margaret sadece yüzünü kapatıyor. "Ölüyorum," diyor Margaret ellerinin arkasından. "Konuşmak zorundayız

başka bir şey hakkında. Tıp fakültesi yerleştirmeleri. Herhangi bir şey. Todd nasıl?"

"Şey, Boston'a döndüm," diye yanıtlıyor Victoria. Todd onun bir yıldan biraz fazla süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı. "Sanırım ganimet haritamdaki X işareti orada olacaktı."

Homurdanıyorum.

"Gülme yoksa ganimet haritan X'in nerede olduğunu konuşuruz," diyor. "Kardeşlik çocuğu Josh şu anda ne yapıyor?"

Ondan Margaret'a ve Harper'a bakıyorum, sonra biramın kalanını boşaltıyorum.

Onlara Josh biriyle çıktığını söylemiş .

Hiçbiri bana bir saniye bile inanmadı.

"Eve gitti," diyorum. "Kaliforniya'ya. Başka içki isteyen var mı?"

Bir buçuk saat sonra, hepimiz dördüncü biralarımızı içiyorduk. Dört bira içmeli miyim? Hayır. Asla dört bira içmemeliyim, çünkü dört *bira çok fazla bira demek*, ama The Rail'de 'finallerin son günü' spesiyali var ve kampüsün çoğu çoktan eve gitti, neden hayatımda bir kez olsun dört bira içmeyeyim?

Bununla birlikte, dördüncü biram hala neredeyse hiç dokunulmadan duruyor, çünkü üç bira zaten çok fazlaydı.

Margaret masanın üzerinde öne doğru eğilerek, "Hayır," diyor. "Bundan nefret ediyorum. Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bu *yanlış*."

Harper, "Bilimsel kanıtlar var," diye .

"Benim argümanım ahlaki bir argümandır," diye ısrar ediyor Margaret. "Bu iddiayı ahlaki gerekçelerle reddediyorum."

Victoria sadece iç geçiriyor.

"Margaret, bu çok aptalca," diyor, sesi çok ama çok sabırlı geliyor.

"Hayır," diyor Margaret.

"Dinozorların tüylerinin olması ahlaka aykırı değil, bu sadece... bir şey," diyorum anlamlı bir şekilde. "Tıpkı senin derinin olması gibi. Ve saçın. Ve bir burnunuz. Uzaylılar bundan bir milyon yıl sonra insan kafatası bulursa ne olacağını hiç düşündünüz mü? Bizi *çok çirkin* bir şekilde yeniden inşa edecekler."

Dördüncü biramdan hızlıca bir yudum alıyorum. "Dinozorlar çok kızmış olmalı," diye geçiriyorum içimden.

Harper uzanıp elini koluma koydu.

"Onlar öldü," diyor nazikçe. "Bu yüzden yeniden yapılandırmalar."

"Ki bunlar yanlış, çünkü dinozorların tüylerini sikeyim," diye araya giriyor Margaret.

"Bence muhteşemler," diyor Victoria. "Ve eğlenceli."

"Dinozorlar *eğlenceli* değildir," diye ısrar ediyor Margaret. "Onlar etkileyici. Ve hayranlık uyandırıcı. Ve korkutucu. Ve tüylü değiller."

"*Muhteşemliği* unuttun," diye takılıyor

Victoria. "Ve *korkak*," diye ekliyorum.

"Ve..." Harper diyor, sonra göz kırpmıyor. Sonra gözlerini kısar. "...küstahça. Hayır. Üzgünüm çocuklar, beynimde kelime kalmadı, sadece birkaç dakika burada oturup sessiz olacağım. Az mı? Bu bir şey mi? Hayır."

"Biz gelmeden on dakika önce Taciturn ödevini teslim etti," diyor Victoria.

"Tacitus'tu ve ondan nefret ediyorum," diyor Harper ellerinin arasından. "Umarım cehennemdedir."

"Muhtemelen öyledir," diyorum rahatlatıcı bir şekilde. "Teşekkür ederim."

"Buraya gelmeden on dakika önce yaptığımız şeylerden bahsetmişken, Thalia, bu ne lan?" diyor dördüncü birasını en çok bitiren Margaret.

Masa aniden sessizleşir.

"Ne?" diye soruyorum, kötü bir his şimdiden mideme doğru ilerliyor.

"Sen kütüphanede *değildin*. Birlikte yürümek isteyip istemediğinizi görmek için oraya gittim" diyor.

"Son ödevimi bitirdikten sonra birkaç işim vardı," diyorum sarhoş ve savunmacı bir tavırla. Sonra onu işaret ediyorum. "Ve sana nerede olduğumu söylemek zorunda değilim. Siktir git. Ayak işlerini yapmıyordum, sana söylemediğim gizli bir yerdeydim!"

Harper masaya bakarak, "Sır değil," diyor. "A için son bir kez *teşekkür etmek* ister misin?" Margaret soruyor.

Victoria bir elini gözlerinin üzerine koyar.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

Birasından bir yudum daha alıp gözlerini devirerek, "Öğrenci birliğindeki Josh'un aslında profesör Caleb olduğunu biliyoruz çünkü biz aptal değiliz," diyor. "Ve sen de çıktığımız için A aldığımı düşünüyorsun," diyorum. Öfke içinde alevleniyor

göğsümde, ama kendimi tutmaya zorluyorum.

"Oh, hadi ama, şaka yapıyordum," diyor bana sırtarak.

Şaka yapmıyordu. Neredeyse dört yıldır en iyi arkadaşız, ne zaman şaka yaptığını bilirim.

"Ne komik bir şaka," diyorum. "Thalia A alacak kadar zeki değil, o yüzden profesörle çıkmak zorunda! Ha ha!"

"Tabii, *flört*," diyor. "Yaptığın şey bu." "Margaret, kapa çeneni," diyor Harper yumuşak bir sesle.

"Pardon, bunu söyleyebilecek tek kişi sen misin?" diye sordum. "Geri kalanımız biriyle yatmaya gittiğimizde 'hey ben gidip şu herifi becereceğim' dememiz gerekiyor ama sen, Margaret, buna *çıkma* mı diyorsun?"

Margaret, "Profesörün olduğunda buna çıkmak diyemezsin," diyor ve içkisini yudumluyor. "Buna *çıkma* demek, belli bir seviyede -"

"Yeter," diyor Victoria, yarısı dolu içkisini masanın ortasına yüksek sesle bırakarak. "Siz ikiniz bu konuyu yüzümüz boktan olmadığında konuşabilirsiniz çünkü şu anda bunu yapmayacağız. Margaret, kaltaklık yapma."

Thalia, okullu Josh hakkında bize yalan söylemeyi bırak, Caleb'in seni sabahın birinde bizim eve bıraktığını ve ön kapıya kadar yürüdüğünü hepimiz gördük. Maggie en azından moron olmadığımız konusunda haklı."

İçiyorum.

"Beni arama -"

Harper, "Sessiz ol *Maggie*, yoksa bunu gerçekten yaparız," diyor. "Thalia, bence bir profesörün bir öğrenciden hoşlanması garip ama dürüst olmak gerekirse çok tatlı görünüyor ve sen de bu adam tarafından becerilmekten mutlu görünüyorsun, bu yüzden sana güç veriyorum."

"Beni çivilemesine izin verdiğim için bana A verdiğini düşündüğün bu adam mı?" Masanın üzerinde öne doğru eğilerek tıslıyorum.

"Kimse öyle düşünmüyor," diyor Victoria hızla ve Margaret'e ters ters bakıyor. Margaret bana bakmıyor. "Belli ki sen kendi A'nı alabilecek kapasitedesin."

"Ve kendi D'niz!" Harper parlak bir şekilde söylüyor. Kimse gülmüyor.

"Özür dilerim," diyor.

Gözlerimi kapatıp sırtımı arkamdaki kabine yaslıyorum, ama bu sadece her şeyin tatsız bir şekilde dönmesine neden oluyor, bu yüzden başımı dik tutuyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Peki," diyorum, açmadan. "Peki, tamam. Evet, Josh diye bir çocuk yok ve evet, tamam, aslında Caleb ama not karşılığında değil, bir anda oldu ve evet, kötü olduğunu biliyorum ama..."

Bilmiyorum ama *ne*. Tek bildiğim, dönem sonu olsun ya da olmasın, bu dördüncü birayı içmemem gerektiği idi. En yakın arkadaşlarıma bile birlikte olduğumuzu itiraf etmenin Caleb'a ihanet ediyordum gibi hissettirdiğini biliyorum, ama onlara bu konuda yalan söylemek onlara ihanet ediyordum gibi hissettirdi.

"...ama ondan hoşlanıyorum?" Sonunda söyledim. "Bilmiyorum çocuklar, sadece ondan hoşlanıyorum. Hepsi bu. Bir çocuktan hoşlanıyorum ve o aynı zamanda benim matematik profesörümdü ve artık değil ve lütfen bunu Haziran'a kadar gizli tutabilirsiniz çok iyi olur, tamam mı?"

"Tamam," diye onaylar Harper hemen.

"Tamam," diye omuz silkiyor

Victoria.

Gözlerimi açıyorum ve hepimiz Margaret'a bakıyoruz.

"Tamam," diyor sonunda, gözleri boş bardağında, bize değil.

"Teşekkürler," diye iç geçiriyorum.

O gece Caleb'in evinde uyudum. Yine seks bile yapmıyoruz, sadece gelip beni bardan alıyor, sonra ben biraz ayılıp oda arkadaşlarımla yaptığım dinozorların tüyleri olmalı mı tartışmasını anlatırken sarhoş bir şekilde buzdolabını yağmalamama izin veriyor.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni su içmeye ve biraz ekmek yemeye zorlarken bile bana kesinlikle gülüyor. Ona birkaç kez dino tüylerinin gülünecek bir şey olmadığını söylüyorum ama ben de yüzümdeki ifadeyi koruyamıyorum.

Diğer argümandan bahsetmiyorum.

Uyandığımda Caleb'in eli omzumda, beni usulca sarsıyor.

"Thalia," diyor. "Hey. Thalia."

Sanki biri beni suyun altından yukarı çekiyormuş gibi hissediyorum. Sonunda gözlerimi açıp ona baktığımda neler olduğundan emin değilim.

"Ha?"

"Telefonun," diyor. "Ne?"

"Telefonun çalıyor," diyor sersemlemiş ama sabırlı bir şekilde ve başımı biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Sonra, nihayet, boğuk, teneke gibi bir ses duyuyorum.

" kaç?" Diye soruyorum, sonra tika bakıyorum. Sabah dört buçuk.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sonra yataktan yuvarlanıyorum. En azından artık sarhoş değilim, ama tam olarak en iyi halimde de değilim. Dün gece bir köşeye atılmış olan çantamı bulmayı başarıyorum ve sonunda telefonuma ulaşana kadar karıştırıyorum.

Bulduğum anda çalmayı kesiyor ve cevapsız çağrılar açılıyor.

Yu

kar Bastien'den.

1. Aslında Bastien'den dört cevapsız arama aldım.

korku kalbimi kavlıyor. Kendimi yere bırakıyorum, tahta çıplak baldırıma değiyor, başım çarpıyor, tüm vücudum ağırlaşıyor.

"Ne oldu?" Caleb yataktan soruyor, tam o sırada telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Bu sefer hemen cevap veriyorum.

"Ne oldu?" Selamlama zahmetine girmeden soruyorum.

Diğer uçtaki Bastien boğazını temizliyor.

"Javi'yi buldular," diyor.

Nefes alamıyorum. Bilmem gerekiyor, sormam gerekiyor ama bunu yapacak havayı bulamıyorum.

"Yaşıyor," diyor Bastien.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CALEB

THALIA GÖZYAŞLARINA BOĞULUR.

Yataktan hiç bu kadar hızlı kalkmamıştım. Çarşafların ve battaniyelerin yarısını peşimden sürükleyip yere dökerken, onun yanına diz çöküp bir kolumu ona doladım, diğer elimi de bacağına koydum.

"Nerede?" diye fısıldıyor telefona, bana dönüyor, gözleri kocaman, gözyaşları dökülüyor.

Sonra başını sallıyor, benden uzaklaşıp tekrar duvara bakıyor, elini bacağımın üzerine koyuyor ve bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Richmond'da mı?" diye sorar, duraklar. "Hâlâ öyle mi? Onu tutabilirler mi, yoksa -"

Bir duraklama daha ve konuşmanın sadece yarısını duyabilsem de, bunun kimin hakkında olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

Thalia gözlerini kapatıyor ve kirpiklerinin altından yaşlar süzülüyor. Dudaklarımı çıplak omzuna yerleştiriyorum ve orada tutuyorum.

"Tamam," diyor. "Doğru. Ama -"

Bir uzun duraklama daha ve bana bakıyor.

"O iyi olacak, değil mi?" diye soruyor telefonda. "Yani bundan sonra? En kötüsü bu mu?"

Yanıt için bir saniye bekler.

"Teşekkürler," diyor. "Sana haber veririm. Seni seviyorum. Anneme ve babama da söyle. Teşekkürler, Patron. Güle güle."

Telefonunu yüzünden uzaklaştırıp kapatıyor ve perdelerimin kenarlarındaki sokak lambasının zayıf ışığından başka hiçbir şey olmadan yatak odamı tekrar karanlığa gömüyor.

Thalia uzun, kararsız bir nefes alıyor, sonra bırakıyor ve başı omzuma gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum.

"Javier?" Ben soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, sesi sert. Boğazını temizliyor, bir nefes daha alıyor, yüzünü siliyor. "Aşırı doz almış ama -" derin, sert bir nefes daha alıyor, " - Narcan'ı zamanında almış ve biri 911'i aramış, şimdi Richmond'daki hastanede. Bastien ve ailem şimdi oraya gidiyorlar."

"Ama iyi olacak mı?" Parmaklarımın saçlarında gezinmesine izin vererek soruyorum. "Aşırı dozdan kurtuldu," diyor. "İyi olması... büyük bir şey."

"Tüm söylemek istediğim buydu," diyorum ona, keşke başka bir şey söyleseydim, mesela *hayatta* kalsaydım.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor ve kollarımı ona göğsüme yaslanmasına izin veriyorum.

"Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım," diyorum ona, pencereden süzülen sokak lambasına bakarak. Kış gündönümü yaklaşıyor, yani güneş yaklaşık iki buçuk saat daha doğmayacak. Güneşten önce orada olabiliriz.

Thalia uzun, çok uzun bir süre sessiz kalıyor. "Senden bunu isteyemem," diyor.

"Sen sormuyorsun."

"Sana hiçbir zaman karşılık vermedim," diyor, sesi neredeyse karanlıkta cızırtılı bir fısıltı. "Dün gece eve çok sarhoş geldim ve dinozorlar hakkında şikayet ederken tüm atıştırmalıklarını yedim ve sen bana katlandın ve beni düzgün bir şekilde yatırdın ve şimdi sabah beş bile değil ve aptal ailem daha korkunç saçmalıklar yapıyor ve ben - bana bu kadar iyi davranamazsın, Caleb. Yapamazsın."

Tek duyduğum *eve geldiğimi* söylediği. Az önce evime *evim* dedi ve içimde derinlerde bir şey kanatlanıp uçtu.

"Yapmak istediğim buysa kibar davranmıyorum," diyorum ona. "Kardeşini görmeni istiyorum. Ben de benimkini görmek isterdim. Bu kadar basit."

"Böyle bir çöp yığını olduğumuz için üzgünüm," diye devam ediyor. "Keş bir ağabeyim ve kapalı bir ağabeyim var, annemle babam konuşmuyor ve babam tam pislik. Tanrım. Bu arada senin harika bir yeğenin, sevimli bir yeğenin ve hepsi de işlevsel yetişkinler olan dört ağabeyin olan mükemmel ve güzel bir ailen var ve havalı annen de lanet bir *astronom*, yani hadi ama."

"O pislikler mükemmel *değil*," diyorum sessizce ve Thalia tek bir kahkaha atıyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor. "Sen çok sağlıklısın ve ben bütün bunlarla geliyorum. Özür dilerim."

Wholesome'a hafifçe gülmeye başladım. çalışıyorum ama değil.

"Tamam, ne?" diyor.

"Levi ağaçlarla konuşan ve bahçesindeki her sincapla kişisel ilişkisi olan tuhaf bir adam," diyorum. "Eli üniversitede başarısız oldu ve şef olmaya karar vermeden önce dünyayı dolaşmak için bir süreliğine ortadan kayboldu. Daniel ergenliğini ve yirmili yaşlarının başını, ona çocuğu olduğunu bile söylemeyen canavar bir kadını hamile bırakana kadar cehennemi yaşayarak geçirdi, Seth iki bacağı ve memeleri olan her şeyi becerir ve benim havalı annem de yıllardır herkese yalan söylüyor."

Thalia bir an sessiz kalır.

"Oh," diyor sonunda.

O anda, daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şeyi ona söylemeye karar verdim.

"Adına bir yol ve bir bina yapılan kahraman polis babam öldüğünde sarhoştı" diyorum.

Thalia çok ama çok hareketsiz.

"Araba kazasında mı?" diye sorar, sesi kısıktır.

"Dağ yolunda yetmişle giderken bir ağaca çarptı," diyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor.

Birine söylediğime inanamıyorum. Sanki zamanı tersine çevirip her şeyi geri alabilecekmişim gibi gerçeküstü geliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Bölge adli tabibi onu tanıyordu," diyorum, aniden nasıl devam edeceğimi bilemeyerek. "Annemi ve bizi de tanıyordu, bu yüzden kanındaki alkol seviyesinin on iki olduğunu öğrendiğinde bunu örtbas etti. Bunu söylediği tek kişi annemdi. Sanırım gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündü."

Karanlığa bakıyorum, aynı anda iki şeyi hatırlıyorum: gece geç saatte kapımızın çalınması, annemin kapıyı açmasını merdivenlerden izlemem, Levi'nin elinin omzumda olması ve yıllar sonra, evde yaşayan tek kişi , annemin telefonda konuşmasına kulak misafiri olmam.

Yaptığımız kavgayı ve sonrasında haftalarca süren kavgayı hatırlıyorum: ben, her şeyi bilen, dürüst bir ergen; annem, çelik gibi ve pragmatik. I

Kardeşlerime, kasaba gazetesine, herkese anlatmak istedim. Tiksinti ve dehşetimi dünyayla paylaşmak istedim ama o beni bundan vazgeçirdi.

Yaptıklarının bedelini çoktan ödediğini söyledi. En azından başka kimseye zarar vermemişti, bizim de bunun bedelini ödememiz gerekmiyordu. O kötü bir insan değildi - içki içen biri bile değildi - kötü bir karar vermiş ve bunun bedelini ödemiş biriydi.

Bu yüzden kimseye söylemedim, kardeşlerime bile. Thalia ilkti.

"Başka birine zarar verdi mi?" diye soruyor usulca, cevaptan korkuyormuş gibi bana bakıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Ağaç bile yaşadı," diyorum. "Önünde bir işaretle hâlâ orada duruyor, gerçi mecbur kalmadıkça o tarafa hiç gitmem. Ocak ayında oldu. Herkes kara buzu suçladı ve annemle benden başka kimse gerçeği bilmiyor ve ikimiz de yıllardır bu konuda yalan söylüyoruz."

"Özür dilerim," diyor.

Elini dudaklarıma götürüyorum, ters çeviriyorum ve avuç içinden öpüyorum. "Herkes bir şekilde berbat durumda," diyorum. "Özür dileme."

"Bana nasıl olduğunu söylemeyi unuttun," diyor. "Kardeşlerine yalan söylemek dışında sanırım."

Her şeye rağmen tekrar gülmeye başlıyorum. Geri çekiliyor ve bana şaşkın, eğlenmiş bir bakış atıyor.

"ama Thalia," diyorum, öne eğilip omzuna bir öpücük kondurarak. "Öğrencimle yattım."

"Doğru," diyor ve anda hem gülüyor hem de gözyaşlarını siliyor. "Hadi," diyorum ona, elimi uzatarak. "Richmond'a gidelim."

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

THALIA

Hastaneye vardığımızda Bastien ve babam dışarıda, harap bir çiçek tarhının önündeki bankın yanında duruyorlardı. Konuşmuyorlar ama Caleb'in arabasının otoparka girdiğini gördüklerinde ikisi de aynı şekilde başlarını sallıyorlar.

Chapman Memorial, Caleb'in beni götürdüğü son hastane kadar güzel değil. Dışı çirkin, gri beton yıpranmış ve lekeli, pencereler soluk ve çirkin, biraz farklı renklerden oluşan bir yamalı bohça. Kapının üzerinde Chapman Memorial yazan tabelada ilk M harfi eksik. Kapının dışındaki çöp kutuları ve kül tablaları dolup taşıyor.

Ayrıca kötü bir mahallede olduğu da açık. Richmond'u çok iyi bilmiyorum - neredeyse hiç - ama buradaki evlerin hepsi bakımsız ve tüm dükkanların pencerelerinde gündüzleri bile parmaklıklar var. Çadırlar kaldırımları süslüyor ve buraya gelirken bir uyuşturucu satışı gördüğüme eminim.

Neden burada olduğumu şaşırmam gerekmiyor. Caleb hatchback'ini park ediyor, el frenini çekiyor ve bana dönüyor. "Hepimiz boku yedik," diyor yumuşak bir sesle. Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve ona hızlı, iffetli bir öpücük veriyorum.

Bütün araba yolculuğu boyunca konuştuk. Daha doğrusu, sanırım çoğunu ben konuştum ve o dinledi: çocukluğumdan hatırladığım Javier, bana paten kaymayı öğreten, ödevlerime yardım eden, bazen beni arkadaşlarımın evine götüren ağabey.

Bastien'le ikimizin de hayran olduğu, tatlı, nazik ve kibar kardeşten bahsettim. Resim yapmayı seven, defterleri eskizlerle dolu olan, ortaokul ve lisede katıldığı her resim sergisini kazanan kardeşten.

Ben de ona babamla nasıl kavga ettiğini anlattım. Sırf babamın onayını almak için futbol takımına nasıl katıldığını. Bir anda babamın onun en büyük destekçisi olduğunu, her maça gittiğini, her tezahüratı öğrendiğini.

Üniversiteye başvurmadı. Sanat okuluna başvurmadı. Liseyi bitirir bitirmez Deniz Kuvvetleri'ne katıldı, babamın onayladığı tek şey buydu.

Caleb ve ben girişe kadar el ele tutuşarak yürüdük, çünkü sadece arkadaşmışız gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Otoparka kadar yürürken babamın gözlerinin elimin arkasında bir delik açtığını hissedebiliyorum, bize öyle sert bakıyor ki.

"Merhaba," diyorum yanlarına gittiğimde. "Caleb'i hatırlıyorsun, değil mi? Javi nasıl?"

"Yaşıyor," diyor babam, bir adım öne çıkıp Caleb'in elini sıkarken Bastien de bana sarılıyor.

"Efendim," diyor Caleb arkamdan ve ben gülümsememe engel oluyorum.

"Zaten yalakalık yapıyor," diye fısıldıyor Bastien. "Babam her halükarda ondan nefret edecek."

"Kes şunu," diye fısıldıyorum.

Bastien beni bıraktığında Caleb'e "Onu getirdiğin için teşekkürler," diyor ve onun da elini sıkıyor.

"Elbette," diyor Caleb ve tekrar elimi tutuyor. Babam ona bakıyor, bana bakıyor ve sonra bizi hastanenin kapısına doğru götürüyor.

İçerisi dışarıdan daha güzel değil. Camı boydan boya çatlak olan ve üzerine maskeleme bandı yapıştırılmış bir hediyelik eşya dükkânının önünden geçiyoruz. Karo zemin uyumsuz. Orada burada bir floresan ışığı yanıp sönüyor.

Bastien yanımda yürümek için geri çekiliyor, babamızın koridordan koridora yol göstermesine izin veriyor, her zaman bir talim çavuşu izliyormuş gibi yürüyor.

Kardeşıme dönüyorum.

"O nasıl?" Sesim kısık, korku ve endişe midemde düğümlenmiş halde soruyorum. "Ve bana sadece hayatta olduğunu söyleme."

Babamın sırtına hızlı bir bakış attım. Son dokuz ayın çoğunu, onu affetmeye değilse bile, biraz anlamaya, en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını kabul etmeye çalışarak geçirdim.

Artık burada olduğuma göre, hızla pencereden dışarı çıkıyor. Artık ağabeyimin gözlerinin içine bakmak zorundayım.

"Lütfen," diye mırıldanır Bastien, sonra derin bir nefes alır.

Gerçekten istemeden Caleb'in elini sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

"O kötü biri Ollie," diyor Bastien, basitçe. "O artık Javi değil. Javi gibi görünmüyor. Javi gibi konuşmuyor, Javi gibi..."

Bir yerde durduk, babam bir hastane odasının kapısının önünde duruyordu, kollarını kavuşturmuş, bize bakıyordu. Bastien, Caleb ve ben üç metre ötedeyiz ve o bizi duymadan konuşmaya çalıştığımız çok açık ama umurumda değil.

"Gittiğinde Javi değildi," diyorum.

Bastien, "Şu an olduğundan çok daha fazlaydı," diyor. "Birisi onu 7-11'in önündeki kaldırımında iki büküm otururken bulmuş. Ölmemiş olmasının tek nedeni, zamanında kullanamadığı Narcan dozunu elinde tutuyor olması ve 911'i arayan kişinin önce ona verip sonra kaçmış olması."

Hastane odasının kapısına bakıyorum, babam kapının önünde duruyor ve aniden bulacağım şeyden korkuyorum. Ona bu şekilde bakmaktan korkuyorum, Bastien'in az önce söylediği şeyi, Javier'in gerçekten öldüğünü doğrulamaktan korkuyorum.

Yanımda Caleb sessiz ve ben yine elini sıkıyorum, minnettarım çünkü şu anda söyleyebileceği hiçbir şey yok ve o da bunu biliyor.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyorum ona bakarak. "Herhangi bir şey."

"Biz içeri girerken bekleyebilir misiniz?" Yumuşakça soruyorum. "Bunu yapabilirim," diyor.

"Onunla bu şekilde tanışmanı istemiyorum," diyorum, kelimeler istediğimden biraz daha hızlı dökülüyor. "Onunla şimdi tanışmanız ne ona ne de size haksızlık olur. Onunla iyileştikten sonra tanışmalısın, iyileştikten sonra _."

Neredeyse *daha iyi* diyecektim ama bağımlıların asla tam olarak *iyi* olmadıklarını öğrendim. Sonsuza kadar iyileşme sürecindeler ama Caleb'in ağabeyim hakkındaki ilk izleniminin bu olmasına izin veremem. İzin veremem.

"-geliştirildi," diye bitiriyorum.

"Elbette," diyor Caleb yumuşak bir sesle. "Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

Sonra eğilip yanağıma hızlı ve tatlı bir öpücük konduruyor, ben de elini sıkıyorum ve kendimi toparlayıp Bastien ve babamın beni Javier'in hastane odasına götürmesine izin veriyorum.

Burası güzel bir hastane odası değil, tıpkı güzel bir hastane olmadığı gibi, tıpkı güzel bir mahalle olmadığı gibi. Yardım edemem ama her şeyi bir öncekiyle karşılaştırıyorum.

Üç ay önce Norfolk'ta annem için hastaneye gitmiştim. O sırada pek dikkat etmemiştim ama kıyaslama yaparsak, hastanelerin Ritz'i gibiydi.

Javier'in odasında perdelerle ayrılmış üç yatak var. O ortada yatıyor ve diğer yataklardaki insanları göremesem de, ilk yataktaki adamın içeride olduğum süre boyunca ağır ağır nefes aldığını ve ara sıra öksürdüğünü duyabiliyorum ve üçüncü yataktaki adam da tüm bu süre boyunca alçak sesle, acı dolu bir inilti çıkarıyor.

İçeri girdiğimde, babam çoktan Javier'in etrafındaki perdeyi Bastien ve benim girmeme yetecek kadar çekmişti, bu yüzden kendimi hazırlayacak zamanım olmadı.

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Zayıf, yanakları çukur, bir zamanlar altın rengi olan teni neredeyse gri. Gözlerinin etrafındaki halkalar kara delikler gibi görünüyor. Saçları taranmış ama kirli. Biri yüzünü temizlemiş ama perdenin arkasındaki kokudan tek temiz yerin orası olduğu anlaşılıyor.

Kollarında çürükler var, çoğu eski. Kabuklar ve kızarıklıklar var, tırnakları kirli ve kırık. Mayıs ayında yirmi yedi yaşında olacak ama şu anda kaba bir kırk beş gibi görünüyor.

Ama bunların hiçbiri en kötü kısmı değil. Orada, perdenin hemen içinde durmuş, her şeyi içime çekiyorum. Kendimi hazırlamaya çalıştım ama işe yaramadı çünkü şok olmuşum, dehşete kapılmışım, sanki bir ucube gösterisiymiş ve ben de onu seyretmek için elli sent ödemişim gibi aval aval bakıyordum.

En kötüsü de sonunda bana baktığında gözlerinin düz ve cansız olması. Bir an oyalanıyorlar, sonra başını çevirince tekrar başka tarafa

bakıyorlar. "O da değil," diyor, sesi sert. "Gel hadi."

"Javi?" Diyorum, onun sözleri sonunda büyüü bozuyor. Perdeyle yatak arasındaki boşluğa doğru ilerleyip annemin yanında duruyorum. Hâlâ bir kolu alçada, diğeri Javier'in elini tutuyor.

"Herkesi çağırmak zorunda mıydın?" diye soruyor, gözleri hâlâ kapalı. "Ollie ve Bossy'nin de beni böyle gördüğünden emin olmalıydın, değil mi?"

"Javi," diye başlıyor annem, elini sıkarak.

"Gelmek istediler," diyor babam, yatağın ayak ucunda duruyor, perde hala arkasında açık, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Her zamanki gibi dimdik ayakta duruyor.

Annem ona bakmadan, "Raul," diyor.

Uzun bir süre sessizlik hakim oluyor ve sonra dönüp babama bakıyor.

Başka bir şey söylemeden ayrılır.

"Haklı, gelmek istedim," diyorum. "Biz de seni arıyorduk."

Bastien yatağın karşısında, Javier'in diğer tarafında durarak, "Ben ondan daha çok arıyorum," diyor. "O biraz kaytıyor."

Bastien'e suratımı ekşiterek, "Tembellik etmiyorum," diyorum. "Telefon listemi haftada bir kez gözden geçiriyorum, sadece bir zamanlar Yeraltı Demiryolu'nda sığınak olarak kullanılan binalarda hangi sığınakların olduğunu bulmak için osurmuyorum."

"Yani senden daha titiz olduğumu kabul ediyorsun," diyor Bastien ve şimdi sırıtıyor.

"Bu daha iyi anlamına gelmez."

"Bastien! Thalia," diyor annem, çok ama çok iyi bildiğim bir ses tonuyla.

"Kesin şunu ve biraz saygı gösterin, kardeşiniz hastanede." Bastien bana açıkça *evet Thalia, kes şunu anlamına gelen bir sırıtış atıyor*, Ama sonra ikimiz de Javier'e baktık.

Gözleri tekrar açıldı, bize bakıyor ve yüzünde bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim. Kalbim tam olarak yerinden fırlamıyor ama yerinden kalkıyor.

"İkinizin onu rehabilitasyona geri dönmeye ikna etmem için bana yardım etmeniz gerekiyor," diyor sert bir şekilde. "Bu yüzden buradasınız. Javier, kardeşlerine bir bak. Thalia'nın bu bahar mezun olduğunu görmek istemiyor musun? Erkek arkadaşı bile var!"

Bir dakika önce yüzünde olan her şey şimdi yok, yerini ben içeri girdiğimde orada olan aynı boşluğa bıraktı.

"Bastien'in henüz bir kız arkadaşı yok ama doğru kızın dışarıda bir yerde onu beklediğinden eminim," diye devam ediyor. "Ve senin için, Javi. Onunla tanışmadan önce rehabilitasyona gitmen ve temizlenmen gerekiyor."

Uzanıp annemin omzuna hafifçe dokunuyorum ve bana bakıyor: kırmızı yüzlü ve şiş gözlü, beyaz telli saçları düşük bir topuzla yüzünden uzaklaştırılmış, okuma gözlükleri kafasında tünemiş.

"Bastien ve ben Javier ile bir dakika görüşebilir miyiz?" Yumuşak bir sesle sordum. "Sadece bir dakika. Lütfen?"

Benden Bastien'e, oradan Javier'e ve sonra tekrar bana bakıyor. Javi'nin elini tekrar sıkıyor, sonra başını sallayıp ayağa kalkıyor.

"Elbette," diyor. "Geri döneceğim, Javi. Söz veriyorum."

"Teşekkürler anne," diyor ve beni omzumdan tutup gitmeden önce yanağımdan öpüyor. Bastien onun gidişini izliyor, sonra perdeyi kapatıp Javier'in yatağının yanına dönüyor.

"Kusura bakmayın, torunlarınıza isim koymaya başlamadan önce bir şeyler yapmam gerekiyordu" dedim.

Annemi çok severim ama onun zor duygularla başa çıkma yöntemi genellikle mutlu ama uzak bir gelecek hayal etmektir ve Javier'in şu anda böyle bir baskıya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

"Tabii Raul ve Paloma," diye şaka yapıyor Bastien.

"Sen ve müstakbel kız arkadaşın bu isimleri mi kullanacaksınız?" Tatlı bir şekilde soruyorum, ona hemen karşılık veriyorum.

Bastien sadece yüzünü buruşturuyor.

"Doğru," diyor. "Dışarıda beni bekleyen tatlı, masum kız, kesinlikle bir kadın ve Colorado'dan Liam adında 1.80 boyunda bir lakros oyuncusu değil."

Gözlerim kocaman oldu.

"Liam diye biri var mı?" Ben soruyorum.

Javier'in kaşları hafifçe yukarı kalkıyor ve koyu renk gözlerinde bir ilgi titreşimi beliriyor ama Bastien sadece homurdanıyor.

"Keşke," diyor. "Üzgünüm, bu bir gerçeği ifade etmekten çok evrenin bir ricasıydı."

"Colorado mu?" Javier sert ve cızırtılı bir sesle soruyor ve Bastien omuz silkiyor.

"Colorado'da insanlar her zaman dışarıda gibi görünüyor," diyor. "Bu sağlam, biliyor musun?"

Bastien ve benim aynı erkek zevkine sahip olmamız hala garip. Mantıklı ama garip. Heteroseksüel kız kardeşim olsaydı da tuhaf olurdu diye düşünmek istiyorum ama kim bilir. Belki de bu çok spesifik şekilde homofobikimdir. Daha sonra düşünülecek bir şey.

"Hâlâ annemle babama söylemedi," diyorum Javier'e.

"Onu suçlayamam," diyor Javier.

"Yapmalı demiyorum," diye düzeltiyorum kendimi. "Sadece bilmediğini."

"Ollie'nin erkek arkadaşının onun matematik profesörü olduğunu da bilmiyorlar."

Bastien diyor ki. "O dışarıda, seninle bu şekilde görüşmesine izin

vermez." "O artık benim profesörüm değil," diye . "Sömestr bitti."

Javier sertçe yutkunuyor ve şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Gözbebekleri kocaman ve nerede bitip nerede başladıklarını söylemek imkânsız.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, ağırlığımı diğer ayağıma vererek ensemini ovuyorum. "Evet."

Javier neredeyse beni azarlar gibi başını sallıyor ve bir anlığına eskiden sahip olduğum ağabeyimi hatırlıyorum.

"Çıldıracaklar," diyor, hâlâ hışırtılı, doğal olmayan bir sesle, hâlâ başını sallıyor. Şimdi sanki transa geçmiş ve duramıyormuş gibi sallıyor, elleri çarşafın içinde dönüyor. "Babam çıldıracak. Gerçekten öyle."

Haklı ve birkaç dakika sonra Caleb ve annemle babamın odanın dışında bir yerde bir arada olduklarını fark ediyorum ve babamın henüz ona üstü kapalı ya da değil herhangi bir tehditte bulunmamış olması için hızlıca sessiz bir dua ediyorum.

"Bu benim sorunum," diyorum hemen. "Burada benim sorunlarım için bulunmuyoruz."

Javier başını yastığa yaslıyor, elleri hâlâ kıpırdıyor, kenetleniyor, sanki hareket etmeyi durduramıyormuş gibi.

"Rehabilitasyon işe yaramadı," diyor. "Ben denedim."

"İstatistiklere bakarsanız, neredeyse her zaman birkaç raunt sürüyor," diyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

Bastien, "Birçok kişi süreç boyunca O'nu faydalı buluyor, evet," diye ekliyor içinde.

"İşe yaramayacak," diyor Javier ve şimdi biraz doğrulup oturuyor, yüzü daha da grileşiyor, üzerindeki çarşafı itiyor. "Geçen sefer eve döndükten sonra bir hafta dayandım. Tam bir hafta. Woo-fucking-hoo."

"Bunun hiçbir şeyi yok -"

"O zaman bir haftadan daha uzun süre temiz kal," diye sözümü kesiyor Bastien, aniden Javier'in yatağının korkuluklarını tutup üzerine eğilerek. "Bu sefer iki hafta dene, Javi. Belki de tam üç hafta."

Javier tekrar yutkunur, iki kez, sarsılarak.

Bastien, "Eğer nüks edersen seni tekrar rehabilitasyona sokarız ve çıktığında dört yıl yatarsın," diyor. "Bizden kaçamazsın."

İkimiz de Javi'nin kaçmak istediği kişi olmadığımızı biliyoruz ama ikimiz de bunu yüksek sesle söylemiyoruz. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bastien de bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, bu yüzden sessiz kalıyoruz ve bir yerlerde birilerinin bunu yapacağını umuyoruz.

"Eğer gidersen, Bastien hakkındaki tüm pislikleri sana anlatırım," diye teklif ediyorum. "İşte bir önizleme: Üniversite bölümü anne ve babasına söylediği gibi değil."

Bastien garip bir şekilde sırtıyor ve Javier'e başparmağıyla onay veriyor. Javier ona "Ben de onun kirli çamaşırlarını istiyorum," der.

"Tamamdır," diye kabul ediyor Bastien.

"Ve bununla tanışmak istiyorum," diyor, sonra tekrar yutkunuyor, nefes alıyor, "küçük kız kardeşimle onun sınıfındayken çıkabileceğini düşünen üçkağıtçı profesörle."

"O da senden büyük," diye gönüllü oldum. "Tamamen kötü bir kız oldum ve eğer rehabilitasyona gidersen bunu sana anlatacağım."

"Bu rüşvet," diye homurdanıyor.

Bastien ve ben aynı anda "Evet," diyoruz. Yemin ederim, Javier neredeyse gülümsüyordu.

"Pekala," diyor sonunda.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CALEB

Bekleme odasında bir yere oturuyorum. En azından bekleme odası olduğunu düşünüyorum; tabela kapıdan çıkmış, sadece bir zamanlar yerde birkaç tutkal çizgisi kalmış. Sıra sıra dizilmiş mavi vinil sandalyeler, sahte bitkiler ve etrafa saçılmış eski People dergileri var, bu yüzden bir bekleme odası gibi görünüyor.

Oturuyorum. Elime bir dergi aldım. Kapağında iki ünlünün kötü bir şekilde fotoşoplanmış bir resmi var ve kocaman bir başlık BU KEZ GERÇEK - BRAD VE ANGIE AYRILDI!

Rastgele bir sayfa açıyorum ve Thalia'nın iyi olmasını umuyorum. Şu anda Javier'le buluşmamı neden istemediğini anlıyorum. Sanırım ben ve kardeşlerimden biri olsaydı ben de benzer bir şey seçerdim ama keşke onun yanında olabilseydim.

Nasıl olduğunu bilmesem bile, pek değil. Hayatımın en büyük trajedisi, çocukken yediğim tek bir yumruk ve ardından yıllar sonra öğrendiğim çirkin, huzursuz edici bir gerçektir ve ben sadece bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Olan bir şeyin nasıl yavaşça iyileşeceğini biliyorum, yara tekrar tekrar açıldığında nasıl aklı başında kalacağımı değil.

Gece elbisesi giymiş kadınlara bakıp Thalia'yı düşünürken kapı açılıyor ve babası odaya giriyor. Kapının hemen içinde duruyor, sonra da odadaki yanlış olan her şeyi not alıyormuş gibi odayı tarıyor.

Sonunda orada oturduğumu fark eder gibi oldu ve yanıma geldi. Karşımdaki sandalyeye oturuyor, elleri kalçalarında, sırtı dimdik. Dergiyi tekrar sehpanın üzerine koyuyorum, kendim de biraz daha dik oturuyorum.

"Kaptan Lopez," dedim ve başımı salladım.

"Caleb," diyor ve başıyla onaylıyor. İsimlerimiz arasındaki küçük eşitsizlik beni rahatsız ediyor - ikimiz de yetişkiniz, ben onun astı değilim - ama bunu unutmak için her türlü nedenim var, bu yüzden unutuyorum.

"Javier nasıl?" Bir sonraki doğal soruyu soruyorum.

"Yaşıyor," diyor tekrar, sonra kendini tutmuş gibi görünüyor. "Karım şu anda onunla birlikte, onu tekrar rehabilitasyona sokmamıza izin vermesi için ikna etmeye çalışıyor."

Çenesi sanki bu planı onaylamıyormuş ama başka alternatifi de yokmuş gibi esniyor.

"Anlıyorum," diyorum.

"Kızımın ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye soruyor, bir anda yön değiştirerek. "Hatırladığım kadarıyla Eylül ayında onu annesini görmeye de götürmüştünüz. Oldukça uzun bir yolculuktu."

"Birkaç ay," diyorum, ifadesinin ikinci kısmını görmezden gelerek.

"Bize erkek arkadaşı olduğuna dair bir şey söylemedi," diyor, sesi tamamen nötr ama aynı zamanda bir şekilde agresif, sanki bu hastane bekleme odasında benimle bir tartışma başlatmak istiyormuş gibi.

Tamamen gerçek dışı olsa da, *içimden, efendim, çünkü o şu anda rastgele becerdiğim birçok kadından biri* demek geliyor. Sadece bir yanım bu adamın bu ifadeye vereceği tepkiyi görmek istiyor.

"Hayır mı?" Tamamen tarafsız bir şekilde soruyorum. "Hayır," dedi. "Tek kelime bile."

"Sanırım onun seçimi, değil mi?"

Bu bir tepki almıyor. Bunun yerine, bir bileğini diğer dizinin üzerine geçiriyor ve dirseğini kol dayanağına koyuyor.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?"

Kahretsin. Bunun gündeme geleceği aklıma geldi ama sonra Thalia'nın telefonu tekrar çaldı ve arayan Bastien'di ve ona bir yalan bulmamız gerektiğini söylemeyi unuttum.

"Yüksek lisans öğrencisiyim," diyorum, çünkü doğruya en yakın yalan genellikle en iyisidir. "Matematik."

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Yakında akademik iş piyasasına gireceğim," diyorum.

"Orada çok fazla fırsat yok" diyor. "Siber güvenliğe girerek ya da dee-oh-dee ile çalışarak çok daha iyi bir yaşam sürebilirsiniz. Yani Savunma Bakanlığı'nda."

"Ne bulabileceğime bakacağım ve seçeneklerimi değerlendireceğim," diyorum ona, tam o sırada bekleme odasının kapısı tekrar açılıyor ve Thalia'nın annesi içeri giriyor.

Onunla daha önce hiç karşılaşmadım ama bu kadın Thalia'ya o kadar benziyor ki başka biri olamaz. Raul dönüp ona bakıyor ve o yürürken ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

"Bu Caleb, Thalia'nın yeni erkek arkadaşı," diyor babası ve ben de elimi uzatıyorum.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Lopez," diyorum. "Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm."

"Ben Paloma ve teşekkür ederim," diyor, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim. O ve Bastien şu anda içeride, Bastien'in aklını başına getirmeye çalışıyorlar."

Gözleri kan çanağı, şiş, yanakları lekeli, ama bana yarı gülümsüyor.

Kaptan Lopez karısına, "Yakında akademik iş piyasasına girecek olan bir yüksek lisans öğrencisi," diyor.

Ona bakmak için döndüğü anda yüzü değişiyor, ağzı ince bir çizgi haline geliyor.

"Rehabilitasyon için para ödüyoruz," diyor kocasına. "Bu sefer ödeyeceğiz, bir dahaki sefere de ödeyeceğiz ve Tanrı şahidim olsun ki tüm birikimimizi ve emeklilik hesaplarımızı alsa bile temizlenene kadar ödeyeceğiz."

"Onu temizlemesi için şımartarak bizi iflas mı ettireceksin?" Thalia'nın babası söylüyor.

"Onu sokaklara salmaktan daha iyidir"

"Affedersiniz," diyorum, etraflarımdan dolaşıyorum ve odadan çıkıyorum.

Sabah saat on olmadan gün tam bir kargaşaya dönüşüyor. Hastanenin arka kapısının dışında bir bankta oturmuş, hastane önlüğü giymiş bir adamın sigara içişini izlerken Thalia bana Javier'le konuşmayı bitirdiğini mesaj atıyor, nereye gittim ben?

Hastane taburcu edilmesini istiyor. Saatler önce taburcu edilmesini istediler çünkü hayatı artık tehlikede değildi ve yatağa ihtiyaçları vardı ama Paloma onlara yalvardı ve onlar da razı oldular.

Thalia'nın dizüstü bilgisayarını arabamdan aldım, sonra onunla ve Bastien'le birlikte yukarı çıktım. Paloma Javier'le bir yerlerde. Yüzbaşı Lopez kafeteryaya gidip sonsuz fincan kahve içiyor ve muhtemelen bir duvara bakıyor.

Görevimiz basit: Javier'i bugün, şimdi, fikrini değiştirme şansı olmadan ve ciddi bir şekilde detoks yapmaya başlamadan önce alabilecek bir yer bulmak. Thalia yerleri ve telefon numaralarını buluyor; Bastien ve ben arama yapıyoruz.

Böylece uyuşturucu rehabilitasyon merkezlerindeki hızlandırılmış kursum başladı. Bazıları basit, uygun fiyatlı, nispeten sade. Bazıları tatil köyü gibi. Bir tanesi kristal hizalama terapisi diye bir şey sunuyor. Bir diğeri ata binme terapisi sunuyor; ikisinde de haftalarca boş yer yok.

Birlikte dinlemeye çalıştık. Bastien, Kuzey Virginia'da DC'ye yakın bir yerde açık bir yer buluyor, sonra ben Maryland'de Ocean City yakınlarında bir yer buluyorum. Seçenekler listesi yavaş yavaş büyüyor. Şehir rehabilitasyonları ve kırsal rehabilitasyonlar var, hatta bir balıkçı rehabilitasyonu bile var. Bir tanesi çalışan bir süt çiftliğinde. Bir tanesi de daschund kurtarma merkezi. Birkaç tanesi çok dindar.

Ama sonunda, TSSB'si de olan bağımlılar konusunda uzmanlaşmış bir yer seçtik. Thalia kararlı ve ikimiz de tartışmıyoruz. Lynchburg'un birkaç mil dışında, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde ve açık olmasının tek nedeni dün birinin gelmemiş olması.

Bastien ayarlamaları yapmak için arıyor ve cevaplarını bildiğini sanmadığım soruları yanıtlamaya çalışarak bir ileri bir geri yürürken Thalia eğilip başını omzuma koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve ben de kolumu ona doluyor, sonra da başının üstünü öpüyorum.

Eşyalarını arabaya yerleştirdikten sonra ailesinin minibüsünün yanında durarak vedalaşıyoruz. Javier'i rehabilitasyona götürmek için onlarla birlikte gidiyor, sonra da kış tatili için Norfolk'a dönecek.

Bavulunu arkaya koyduktan sonra ona bakıyor, sonra elleriyle gözlerini ovuşturuyor ve bagaj kapağına oturmak için dönüyor, ben de onu takip ediyorum.

"Özür diledim mi?" diye soruyor, başını omzuma yaslayarak.

"Diledin, ben de sana kesmeni söyledim," diye hatırlatıyorum.

"Teşekkür ettim mi?" diye soruyor.

"Evet," diye onaylıyorum, yanağımı başının tepesine yaslıyorum, kolumu ona doluyorum, otoparktaki diğer arabalara, gri gökyüzüne, cılız, yapraksız ağaçlara bakıyorum.

"Keşke şu anda bir randevuda olsaydık," diyor ayaklarını önüne atarak. "Her ne planladıysan, Richmond'un kötü bir bölgesindeki şüpheli bir hastane olmadığına dair bir his var içimde."

"Olmamalı mıydı?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Oops."

"Annemle babam tuhaflaşmadılar, değil mi?" diye soruyor. "Seni yanlışlıkla onlarla yalnız bıraktığımı çok geç olana kadar fark etmedim, ki bu muhtemelen iyi bir hareket değildi."

"Ben diğer yetişkinlerin arasında kendi ayakları üzerinde durabilen yetenekli bir yetişkinim," diye hatırlatıyorum ona. "Nasıl davranacağımı biliyorum."

"Babama *efendim* çok hoş bir dokunuştı," diye itiraf ediyor.

"Ama ben de biraz panikledim ve onlara yüksek lisans öğrencisi olduğumu söyledim," diyorum. "Ben alırım," diyor Thalia ve elini kalçama koyuyor. Benim de

Sağ kolumu omuzlarına doladım, sol elimi de onunkinin üzerine koydum.

Sonra şakağını omzuma dayıyor ve bana bakıyor.

"Sana Noel hediyemi de veremedim," diyor ve kaşlarını oynatıyor.

Tanrı yardımcım olsun, işe yarıyor. Dün gece zar zor uyudum ve sabahı araba sürerek ve rehabilitasyon merkezlerini arayarak geçirdim, ama o kaş oynatma hala üzerimde işe yarıyor.

"Seksi Freud'un dönüşü mü?" Takılıyorum. "Seksi Freud'dan kurtulmadığını söyle bana. o."

"Çoğunlukla yapmadım," diyor. "Gerçi sutyen hiçbir zaman benim olmadı ve muhtemelen itiraf etmeliyim ki zaten çoğu çoraptı."

Genç, yapraksız bir ağaca bakıyorum, sessizce o gecenin bazı unsurlarını kafamda canlandırıyorum. Tek bir çorap bile hatırlamıyorum.

"Sütyenin çorap mıydı?" Sonunda kendimi başka bir şey düşünmeye zorlayarak soruyorum.

"Evet, doldurdum," diyor şaşırılmış bir sesle. "Çoraplar temizdi ama kesinlikle memeden ibaret değildi."

"Oh," diyorum ve Thalia gülmeye başlıyor.

"Göğüslerimin o içinde gördüklerinin yarısı kadar olduğunu hiç fark etmedin mi?" diye soruyor. "Yeleği çorapların üzerine ilikleyemedim bile."

"*Bunu* fark ettim," diyorum. "Ama göğüslerine bakarken çok fazla eleştirel düşündüğümü söyleyemem."

Sadece gülüyor.

"Esas olarak onları tekrar görmenin ne kadar harika olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Onlara bakmaktan ne kadar hoşlandığımı. Onlara dokunmanın ne kadar eğlenceli olduğunu. Çok az analiz var."

"Sırrımı saklamalıydım," diyor.

"Kelimenin tam anlamıyla asla bilemezdim."

"O senin Noel hediyen değildi ama" diyor. "Döndüğümde sana verebilir miyim?"

"Ne oldu?"

"Sana verdiğimde , değil mi?" "Zor," diye takılıyorum.

"Meraklı," diye karşılık veriyor ve ben de ona uzun ama iffetli bir öpücük veriyorum.

Bittiğinde derin bir nefes alıyor, sonra minibüsün bagaj kapağından atlıyor ve bana bakıyor.

"Gitmeliyim," diyor . "Üç hafta sonra görüşürüz." Daha önce hiç uzun bir kış tatilinden yakınmamıştım.

"Üç hafta," diye kabul ediyorum. "O kadar da uzun değil."

"Sanırım öyle hissettirebilir," diyor, öne çıkıyor ve beni öpüyor. Beni tatlı tatlı, nazikçe öpüyor. Uzun, kalıcı bir öpücük ve bittiğinde hala kemiklerimde hissedebiliyorum.

Bittiğinde ona alnından kısa, son bir öpücük veriyorum ve sonra bitiyor.

"Seni özleyeceğim," diyor ve toprağını son bir kez daha sıkıyor.

Neredeyse *seni seviyorum* diyecektim ama onun yerine "Ben de seni özleyeceğim" dedim ve o dönüp hastaneye doğru yürüdü, ben de tek başıma Marysburg'a geri döndüm.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

CALEB

Tabaktan bir kurabiye daha alıyorum ve mutfağa doğru yürürken ağızma atıyorum.

"Her zamanki gibi," diyor Thalia. "Burada büyük bir Noel arifesi yemeği ve ardından gece yarısı ayini var. Geleneklere göre, neredeyse sıranın üzerinde uyuyakalıyordum ve Bastien beni uyanık tutmak için sürekli dirseklemek zorunda kaldı."

"Gece yarısı o kadar da geç değil," diyorum, ağızımdan ufalanmış kurabiye parçaları fırlıyor. Bir kısmını elimle yakalamaya çalışıyorum ama yakalayamıyorum. Oops.

"Karanlık ve sıcaktı ve kitle bazen çok rahatlatıcıdır," diyor. "Ne yiyorsun?"

Çabucak yutkunuyorum.

"Kurabiye," dedim. "Annem pişirdi. Kampüse döndüğümde fazladan 50 kilo olsam bile yine de ilgileneceksin, değil mi?"

"Göreceğiz," diyor gülerek. "Daniel gerçekten bayıldı mı?"

"Hayır, ama yine de beni öldürebilir," diyorum mutfağın sessiz bir köşesini bulup duvara yaslanarak. "Bu hâlâ büyük bir olasılık."

Seth ve ben bir araya geldik ve Rusty'ye Noel için bir kaykay aldık. Elektrik mavisi ve parlak mor renkte ve alt kısmında belalı bir tek boynuzlu at resmi var. Çok sevdi. Babası Daniel, ona dizlik, dirseklik ve kask *da* almamıza rağmen bundan nefret ediyor.

Biz çok sorumluluk sahibi amcalarız. Gerçekten.

Thalia sanki kaykay hakkında bir şey biliyormuş gibi, "İyi olacak," diyor. "Bu arada, ailemin selamı var."

"Merhaba," diyorum ve o da .

"Ayrıca ne zaman mezun , beklentilerinizin ne olduğunu, tezinizin ne üzerine olduğunu, hangi dinden olduğunuzu, mezun olduktan sonra

Katolikliğe geçip geçmediğinizi, kiliseye en son ne zaman gittiğinizi, evlenmeyi bekleyip beklemediğinizi, ailenizin aslen nereli olduğunu, ne kadar zamandır Sprucevale'de bulunduklarını, doğrudan erkek soyunuzdan herhangi birinin askerlik yapıp ve çok zahmet olmazsa kan, tükürük ve saç örneklerini takdir edeceklerdir."

Kurabiyelere bakıyorum ve bir tane daha almayı düşünüyorum. Bir yandan zaten çok fazla yemiştım ama diğer yandan annemin limonlu baharatlı kurabiyeleri muhteşemdi.

"İlkini tekrar edebilir misin?" diye sordum.

"İyi haber şu ki, bu annemin senden hoşlandığı anlamına geliyor," diyor Thalia. "Kötü haber ise ilişkimiz hakkında bazı yanlış anlamaları var."

"Oh?"

"Bilirsin, bir ya da iki," diyor Thalia. "Muhtemelen birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunun sinemaya gitmekten ve Kutsal Ruh için aramızda boş bir koltuk bırakmaktan ibaret olduğu fikrinden yola çıkarak -"

"Ooh!" diyor mutfak kapısından bir ses. "Bu Thalia mı?"

Charlie orada duruyor, Thomas göğsünde bir taşıyıcıda, tamamen uyuyor ve sadece küçük bebeklerin olabileceği şekilde dünyadan habersiz.

"Keşfedildim," diyorum Thalia'ya *sessizce*.

"Merhaba!" diye Charlie, neşeyle yanına geliyor ve yolda bir kurabiye kapıyor.

"Hangisi bu?" Thalia sorar.

"Hoparlöre ver," diyor Charlie, neredeyse kulaktan kulağa sırtarak. "Hadi ama. Senin hakkında konuşmayı bırakmayacak!" diye sesleniyor, parmak uçlarında yanımda duruyor ve eğiliyor.

"Hoparlörü açmamın bir sakıncası var mı?" Charlie'ye pis bir bakış atarak Thalia'ya soruyorum.

O ve şimdiki kocası Daniel, ben sekiz yaşımdan beri en iyi arkadaşlarım, yani ablama en yakın kişi o. Şu anda bu, ailemin geri kalanıyla birlikte yeni kız arkadaşım hakkında durmadan benimle uğraştığı anlamına geliyor.

Herkes onun var olduğunu ve adının Thalia olduğunu biliyor.

Sadece seçilmiş birkaç kişi - Levi ve Seth ve muhtemelen Levi ile nişanlı olduğu için June - onun benim öğrencim olduğunu, hatta üniversite öğrencisi olduğunu biliyor.

"Devam et," diyor Thalia ve ben de telefonumu yüzümden çekiyorum.

Düğmeye basmadan önce Charlie'ye "Terbiyeli ol," diye mırıldandım.

"Hiiiiiii!" diyor manyak gibi sırıtarak. "Cidden senin hakkında çenesini kapatmıyor. Şimdi de bana sanki bunu söylememem gerekiyormuş gibi bir bakış atıyor."

Diğer tarafta, Thalia sadece gülüyor.

"Her neyse, Noel'in nasıldı? Eğer kutluyorsanız. Kutlamıyorsanız, Cuma gününüz nasıldı?"

"Güzeldi," diye başlıyor Thalia. "Sadece ailem vardı -"

"Yeni kız arkadaşın bu mu?" Eli aniden mutfak kapısını karartarak soruyor. "Nasıl oluyor da onunla ilk Charlie konuşabiliyor?"

"Çünkü onu ilk ben buldum," diyor Charlie bir ağız dolusu kurabiyeyle, Thomas'ın kafasına birkaç kırıntı püskürtüp sonra onları fırçalıyor. Thomas kıpırdamıyor.

"Merhaba! Kim o?" diye soruyor Thalia, sesini tutmakta zorlanıyormuş gibi Yukarı.

"Bir isim seçin, fark etmez," diyorum. "Artık iki kişi olduğuna göre burada şöyle olacak -"

"Kız arkadaşına gittiğimizi duydum?" Seth kapı aralığından soruyor.

"Özür dilerim," diyorum Thalia'ya, Eli telefonu elinden almadan bir saniye önce.

elimi tutuyor, sonra dönüp alıp kaçıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ama gitmiş.

Daha önce de kardeşlerimden bir şeyleri geri almaya çalıştım. Hiç işe yaramadı. "Tamam, seni herkesle tanıştıracam," diyor. "Ben Eli, Caleb muhtemelen benim hakkımda çok iyi şeyler söylemiştir..." İçimi çektim ve Charlie kolumu okşadı.

"Bir kurabiye daha al," diyor ve bir tane de kendisi için alıyor. "Bir de iyi tarafından bak: eğer yarın hâlâ telefonlarına cevap veriyorsa, bu gerçek aşk *olmalı*."

KIŞ TATİLİ üç hafta sürecek.

Bir buçuk saat dayanıyorum.

İlk olarak Noel'den önce ve Noel'den sonra ailemle birlikte Sprucevale'deyim. Thalia ile her gün konuşuyorum ve sürekli mesajlaşıyoruz, ayrıca kardeşlerim, Rusty ve Thomas ile takılmak beni fazlasıyla meşgul ediyor.

Ertesi hafta Marysburg'a geri döndüm. Kendimi meşgul tutuyorum: teslim edilecek ödevler üzerinde çalışıyorum, ders planları yapıyorum, arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum, ama aynı şey değil. Noel'in çılgınlığı gibisi yok ve özellikle Noel'de ailemin çılgınlığı gibisi yok ve işte o zaman Thalia'yı özlediğimi anlıyorum.

Ayrıca onu görmemem için dünyevi bir neden olmadığını da anladım. Bir arabam var. Kış tatilinde işim *çok* serbest oluyor.

Norfolk'un hemen yanındaki Virginia Beach'te sezon dışı fiyatlara sahip çok güzel oteller var, ben de bunlardan birinde iki gece için yer ayırttım ve Thalia ailesine bir arkadaşını ziyaret edeceğini söyledi.

Bu muhteşem bir şey. Onunla tekrar birlikte olmak, yüzüm bacaklarının arasına gömülmüşken beyaz otel çarşaflarının çıplak ve nefes nefese kalmak muhteşem ama burada kimsenin kim olduğumuzu bilmemesi de muhteşem.

Her yemek için dışarı çıkıyoruz, çünkü toplum içinde birlikte olmayı seviyoruz. Ocak ayında plaj olduğu için soğuk ve rüzgarlı olmasına rağmen beni Back Bay Wildlife Refuge'a götürüyor ve yakalanmayacağımız için el ele tutuşarak yürüyüş yapıyoruz.

Sonra otele döndük ve daha fazla seks yaptık. Daha sonra, hala çarşafı dolanmışken, ona secretknower@gmail.com adresinden aldığım ve beni *yırtıcı bir erkek kabuğu, utanmaz bir güç düşkününü soysuz ve vicdansız bir pislik* olarak adlandıran son e-postaları gösteriyorum ve Thalia bana gönderenin cinsel organlarını bir kase mısır gevreğinden ayırt edemeyen sıg beyinli bir moron olduğunu söylüyor. Sonra da gülerek bana vicdansız pislik diyor.

O etraftayken her şey daha iyi hissettiriyor. Gönderenin kim olduğu hakkında konuşuyoruz ama bir yere varamıyoruz - ben Seth ya da Levi olmadığından neredeyse eminim, o da Bastien olmadığından oldukça emin. Oda arkadaşlarının da bunu anladığından bahsediyor ama sorunlarını bana tuhaf e-postalar göndererek değil, onunla çözecekleri konusunda kararlı.

O gece el ele tahta kaldırımında yürüyoruz ve okyanusun üzerindeki aya ve uzaktaki gemilerin ışıklarına bakıyoruz ve bir an hepsinin deniz canavarları olduğunu hayal ediyorum, derinlere geri dalmadan önce tuzlu havanın tadına bakmak için birkaç dakikalığına başlarını suyun üzerine kaldırıyorlar. Thalia bana yaslanıp mürekkep gibi dalgalara bakıyor ve bana çocukken birkaç yıl

San Diego'da yaşadıklarını ve Javier'in ona okyanusa yeterince dikkatli bakarsa

Avustralya.

Ona hiç yapıp yapmadığını sorduğumda güldü ve sadece gözlerini iyice kıstığında yaptığını söyledi.

Ertesi sabah Marysburg'a döndüğümde tek bir şeyden eminim: Bu kıza umutsuzca, tamamen ve sırlsıklam aşık olmuştum.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

THALIA

Başımı duvara yaslıyorum, fayans zemin popoma soğuk geliyor. Bir profesörle görüşmek için beklerken hep düşündüğüm şeyi düşünüyorum: *Neden bekleme odası yok?*

Büyük bir üniversitede akademik bir bölüm. Bu koridorda gece gündüz birilerini bekleyen öğrenciler olmalı. Neden bir bekleme odası yok? En azından birkaç sandalye?

Esniyorum, geriniyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve hafifçe pozisyon değiştiriyorum. Dr. Castellano ile saat üçte buluşmam gerekiyordu ve şu anda saat üç buçuk olmasına rağmen, geç kalmasına pek şaşırmadım ve neyse ki derslerim bugünlük bitti.

Okullar açılalı bir hafta oldu ve her şey... normal. Geçen dönem olan her şeye rağmen, kazara profesörümle takılmamla başlayan ve profesör olan erkek arkadaşımın kardeşimi rehabilitasyona geri götürmeme yardım etmesiyle sona eren bir dönem, şu ana kadar bu dönem sadece bir dönem.

Kardeşim hala rehabilitasyonda ve Mart sonuna kadar orada kalacak. Haftada birkaç gece erkek arkadaşımın evine gidiyorum ve geçen Cumartesi beni Luray Caverns'e götürdü. Ev arkadaşlarım deli, ama sevimli, iyi türden bir deli.

Evet, çok fazla ödevim var ve evet, tezim üzerinde hararetle çalışıyorum ve hala yarı zamanlı bir araştırma asistanıyım ve psikolojiye girmek isteyen bir lise öğrencisine danışmanlık yapıyorum, ama bunların hepsi oldukça normal, sadece meşgulüm. Ben her zaman meşgulüm.

Sonunda - *nihayet* - Dr. Castellano'nun kapısı açılır ve başka bir öğrenci dışarı çıkar, ardından Dr. Castellano kapının arkasında durur

Bir eli kapıda, ondan neredeyse bir karış uzun olmasına ve spor yapıyor gibi görünmesine rağmen, kimin yetkili olduğu açık.

"Teşekkürler, Doktor C!" diyor uzaklaşırken ve beni yerden kalkmam için işaret ediyor.

"Castellano," diyor, yarı kendi kendine. "Yemin ederim, hepsi *Gronkowski*'nin etrafından sorunsuzca geçebiliyor ama *Castellano*'yu idare edemiyorlar mı? Merhaba, Thalia. Beklediğin için teşekkürler."

"Sorun değil," diyorum, masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturarak. "Kış tatiliniz nasıl geçti?"

Cevap vermiyor, sadece masasının etrafında dolaşıyor. Yüzünde, ağzının etrafında bir şey geriliyor ve otururken bana bakmıyor, sonra bir çekmeceyi açıyor, her hareketi beni anında sinirlendirecek şekilde titiz ve hassas.

Bir ürperti omurgamdan aşağı doğru ilerliyor ve birden parmak uçlarımda ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. *Yerde oturmaktan, hepsi bu.*

Dr. Castellano çekmecedan bir şey çıkarır ve tekrar kapatır. Bu bir zarf ve bir an için onu önünde tutup bakıyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum, çünkü bunun iyi olmadığını söyleyebilirim ve kötü sürprizlerden daha fazla nefret ettiğim neredeyse hiçbir şey yok.

"Thalia, korkarım etik ihlali yapmakla suçlanıyorsun," diyor sonunda bana bakarak.

Kalbim ayaklarıma düştü. Neredeyse yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum ve hareket edemiyorum.

Tek düşünebildiğim, *bundan kurtulduğumuzu sanıyordum.*

"Etik gözetim komitesine profesörlerinizden biriyle romantik bir ilişki yaşadığınıza dair bir rapor sunuldu," diye devam etti ve şimdi bana bakmıyor, yine zarfa bakıyor. "Ve korkarım ki bunun *davranışsal suiistimal* kategorisine girdiğine karar verildi."

Hareket edemiyorum. Fırtına sonrası bir ağaç gibi buz tabakasıyla kaplanmış gibi hissediyorum ve tek yapabildiğim Dr. Castellano'ya bakıp kalbimin atışını dinlemek ve *bunun gerçekten olmadığını, bir kabus gördüğümü düşünmek.*

"Komiteye, bildirimini posta sistemi aracılığıyla göndermek yerine size şahsen vermeme izin verip vermeyeceklerini özellikle sordum" diyor. "Ve söylemeliyim ki, bu hiç sana göre değil, Thalia. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Nefes bile alamıyorum ve duvarların hızla yaklaştığını hissediyorum, görüş alanımın her tarafı beyaz.

"Thalia?" diye soruyor, sesi uzaklardan, çok uzaklardan geliyor.

Sonra birden nefesim kesiliyor, ciğerlerim havayla doluyor, duvarlar olması gereken yere geri dönüyor ve Dr. Castellano sert yüzünde endişeyle bana bakıyor.

"Kim ihbar etti?" Sesim kalınlaşarak soruyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bir ihbar olduğunu söylemişsiniz -"

"Söyleyemeyeceğimi biliyorsun," diye nazıkçe uyarıyor. "Etik muhabirlerini korumak için yürürlükte olan politikalar var."

"Bir öğrenci miydi?" Onu zar zor duyarak soruyorum. "Başka bir profesör mü? Dışarıdan biri mi?"

Sadece başını sallıyor.

"Thalia, bu konuda bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye tekrar soruyor.

Ben sessizim. Beni suçlamayacak bir şey düşünemiyorum ve herhangi bir yasal süreç hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da çeneni kapalı tutmanın en iyisi olduğudur.

"Raporda bu ilişkinin karşılıklı olduğu iddia ediliyor," diyor yavaşça, bana tam olarak anlamadığım bir bakış atarak. "Ancak, eminim biliyorsunuzdur, bu tür etik karışıklıklarda en büyük sorumluluk söz konusu profesöre düşer."

Anlamadığını söylemek istiyorum. *Onu ilk ben öptüm, hepsi benim hatamdı* demek istiyorum ama diyemiyorum.

"Bu ilişkiye zorlandınız mı?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Eğer öyleyse, bu soruşturmanın sonucunu önemli ölçüde değiştirebilir."

"Hayır," diyorum, o kadar güçlü bir şekilde ki sandalyemde öne doğru oturuyorum.

Dr. Castellano iş yapar gibi başını sallıyor ve zarfı masaya doğru iter.

"Duruşmanız Perşembe günü" diyor. "Bu arada, bu ilişkinin doğası ve içerdiği güç dinamikleri üzerine gerçekten düşünmenizi tavsiye ederim. Ayrıca duruşmadan önce herhangi bir temasta bulunmamanızı tavsiye ederim."

Başımı salladım, uyuşukça. Ayağa kalkıyorum. Masasından zarfı aldım, çantamı kaptım ve kapısına doğru yürüdüm.

"Thalia," diye sesleniyor ve ben dönüyorum, hâlâ sessizim.

Orada oturuyor, parmaklarını birbirine kenetlemiş, yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifade var.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, size çekinmeyin" diyor. "Ve lütfen söylediklerimi bir düşünün."

Kapısına döndüm, açtım ve çıktım.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALEB

TAVUKLARIM tünemek için EVE GELDİ.

Matematik bölümünün koridorunda, posta odası ile ofisimin ortasında duruyorum. İnsanlar etrafımda dönüyor, paltolarını giyip çıkarıyor, eşarplarını sarıyor ve açıyor ve ben tüm bunların ortasında durmuş, *tavuğumun tünemek için eve geldiğini* düşünüyorum.

Bu babamın bazen söylediği bir şeydi, neredeyse unuttuğumu sandığım çiftlik bilgeliğinin küçük parçalarından biri. Geçmişimizin günahları bizi yakaladığında söylerdi, örneğin Daniel'in blok kulesini dört kez üst üste devirdiğinde ve sonunda odama girip saatlerce bir araya getirdiğim Lego denizaltısını kırdığında.

Mektubu tekrar okudum: bir öğrenciye uygunsuz davranışta bulunduğu iddiasıyla bir etik raporu, ciddi bir ihlal. Perşembe günü bir duruşma. Omuzlarıma, göğsüme bir ağırlık çöküyor. Mektupta bahsedilmeyen sonuçlar ama ben ne olduklarını biliyorum.

Hep biliyordum. Onu ilk öptüğümde değil, doğru. Ama ikinci seferde ve sonraki tüm seferlerde biliyordum ve her seferinde dudaklarının dudaklarımdaki hissine karşı eylemlerimin sonuçlarını tarttım. Her seferinde sonuçları yetersiz buldum.

Ve işte , tünüyorlar. Yardım edemem ama onları tavuk olarak hayal ediyorum.

- Kocaman, ağır tavuklar - omuzlarıma, kollarıma ve başımın tepesine tünüyorlar, neredeyse üzerim tavuklarla kaplanana kadar, tüylerin arasından çıkan bir mektubu tutan ellerden başka bir şey yok.

"Caleb," diye sesleniyor bir ses ve başımı kaldırıp bakıyorum. Koridor boştu ve ne kadar zamandır orada durduğumu, elimde bu mektubu tuttuğumu ve çok şey düşündüğümü merak ediyorum

tavuklarla ilgili ve bununla nasıl başa çıkacağım ile ilgili değil.

"Az önce duydum," diyor Oliver bana doğru adım atarak. "Mektup bu mu? Görebilir miyim?"

Sessizce uzattım. Bir, iki kez okuduktan sonra geri verirken yüzü asıktı.

"Hadi," diyor ve ofisine doğru yürüyor.

Peşinden gidiyorum, tavuklar telaş içinde, mektubu katlayıp düzgünce zarfına geri koyduktan sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Bunu ciddiye aldıklarına inanamıyorum," diyor içeri girer girmez, kollarını göğsünde kavuşturup pencereden bakarak. "Bu departmanın bu kadar acımasız olması mantıksız. Bunu kimin yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?"

Oliver'ı sadece yarı yarıya dinliyorum, beynimin diğer yarısı çılgınca kontrolden çıkmış bir şekilde dönüyor, Thalia'ya söylemeli miyim, herhangi birine söylemeli miyim diye düşünüyorum. Acaba komiteyi onun A'yı hak ettiğine, öğrencilerle çıkmayı alışkanlık haline getirmediğime, sadece o olduğuna ikna edebilir miyim? Sadece onu.

"Ne buldun?" Tam olarak anlayamadığım için soruyorum.

Oliver sabırla, "Bu uygunsuz davranış suçlamasını kim icat etti?" diye soruyor. "Komitede tanıdıkları olan biri olmalı, çünkü aksi takdirde böyle bir şeyin hiçbir kanıta dayanmadığını hayal bile edemiyorum -"

"Bu doğru," diyorum.

Oliver cümlelerin ortasında donakalır, ağzı hâlâ açıktır. İki kez göz kırptı. Ağzını kapatır. Açar.

"Ne?" dedi.

Gözlüklerimi gözlerimden çıkarıp ovuşturuyorum, beynim hâlâ dönüyor. Kendimi panayırlarda her zaman bulunan, çoğu şeyin sadece yansıma olduğu ama birinin gerçek olduğu ve hangisinin gerçek olduğunu söylemenin neredeyse imkânsız olduğu aynalı evlerden birinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum.

"Bu doğru," diyorum tekrar.

Oliver sandalyelerinden birine doğru yürür ve ellerini yüzüne kapatarak sandalyeye gömülür. Uzun, çok uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"Bir öğrenciyle mi yattın?" diyor sonunda, sesi parmaklarının arasından tuhaf bir şekilde yankılanarak. "Tanrım, Caleb, ne zaman?"

"Hâlâ öyleyim," diyorum.

Yine sessizleşiyor.

Ve sonra: "Birden fazla mı yaptın?"

Sanırım *dün yaptım*.

"Senin öğrencinken mi?" diye devam ediyor. "Senin sınıfındaydı ve sen onunla yattın mı? Senin sınıfındayken mi? Onun ödevlerine ve testlerine not verirken ve -"

"Evet," diyorum, sadece işi bitirmek için.

"Neden?" diye soruyor, bana bakarak. "Sen mi? Sen hiç böyle bir şey yapmadın. Yaptın mı?"

"Şimdiye kadar değil," diyorum ona. "Son sınıfta olmasının bir faydası var mı?"

"En azından yattığın öğrenci ergen olmadığı için şahsen rahatladım, ama hayır, işitmene bir faydası olmayacak," diyor. "Elli yaşında olsa da fark etmezdi, yine de senin öğrencin olurdu. O, değil mi? Yoksa bilmediğim başka şeyler mi var?"

"O. Adı Thalia," diyorum, sanki bunun bir yardımı olacakmış gibi. Sanki herhangi bir şey yardımcı olurmuş gibi. "Tavsiyen var mı?" Tavsiye konusunda içimde kötü bir his olsa da soruyorum.

Yani, verilecek çok fazla tavsiye olmadığını hissediyorum: Bunu ben yaptım ve birileri öğrendi.

Oliver bana hemen, "İlk duruşmada söyleyebileceğin kadar az şey söyle," dedi. "Yalan söyleme ama onlara hiçbir şey de verme. Ellerinde ne olduğunu, iddiaların ötesinde bir şey olup olmadığını öğren ve bunların hiçbirinin kamuoyuna yansımaması için dua et. Eğer herhangi bir yerde -okul gazetesinde bile- bununla ilgili tek bir haber çıkarsa hapı yutarsın ama her şeyi inkar edip gizli tutabilirsen hayatta kalabilirsin."

Sadece başımı sallıyorum, not almalı mıyım diye düşünüyorum.

"Üniversite her şeyden çok bu işten iyi görünerek çıkmak istiyor," diye devam ediyor. "ABD'deki ilk on devlet okulu arasında yer alma hedefleri var ve algının bununla çok ilgisi var."

"Saat altı haberlerine çıkma," dedim. "."

"Seni kimin ihbar ettiğini bul ve onları itibarsızlaştır," diye ediyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve Oliver bir elini kaldırıyor.

"Bu kirli bir iş, biliyorum" diyor. "Ama daha önce de haklı ya da haksız yere bu durumla karşılaşan insanlar gördüm ve oyun böyle oynanıyor. En iyi ihtimalle suçlamaların temelsiz olduğuna karar verirler ve davayı düşürürler."

"Değiller," diyorum.

Şimdi Oliver sadece bana bakıyor, dirseği sandalyenin kolunda, bir parmağı dudaklarında.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diyorum ellerimi ceplerime sokarak. Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkamdaki kitaplığa yaslıyorum. "Başından beri biliyordum. Yanlıştı, etik değildi, ahlaka aykırıydı ama yine de yaptım."

uzun, çok uzun bir sessizlik oluyor. "Yine

olsa yine yapardım," diyorum.

"Sonucu bile bile mi?" diye soruyor, sesi sakın ve ciddi.

Derin bir nefes alıyorum ve düşünüyorum: bu hafta öğretmenlik yaptığım son hafta olabilir. Bundan sonra, eğer şanslıysam, lise öğrencilerine kalkülüs öğretiyor olacağım. Bu ofiste, bu kampüste, derin matematik düşünceleri düşünmek için para aldığım günlerim neredeyse sona eriyor.

Ve bunu iki gün önce, iki saat uzaklıktaki bir kasabada akşam yemeğine yürürken parmaklarını parmaklarımin arasından geçiren Thalia ile dengeliyorum.

"Evet," diyorum sonunda. "O zaman bile."

Oliver iç geçiriyor ve gözlerimi kapatmış olmama rağmen nasıl bir yüz ifadesi takındığını çok iyi biliyorum.

"Etik komitesinde tanıdığım birkaç kişi var," diyor bana. "Ellerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Hiçbir şey olmayabilir ve onların sözüne karşı senin sözünden çok daha kötüsünü yapabilirsin."

"Teşekkürler," diyorum, tam o sırada telefonum çalıyor. Thalia'nın adı .

"Gitmem gerek," diyorum, şimdiden endişelenmeye başlamıştım. Thalia önce mesaj atmadan asla aramaz. Bir keresinde bana, durup dururken arayarak birinin tüm gününü bölmenin inanılmaz derecede kaba bir davranış olduğunu düşündüğünü söylemişti.

"Öğrenci bu mu?" Oliver cevabı zaten biliyormuş gibi bakarak soruyor. "Bu muhtemelen çok açık, ama bu iş bitene kadar onunla konuşmamalısın, hatta eğer kalıcı olmasını istiyorsan muhtemelen o zaman bile konuşmamalısın."

"Anlıyorum," diyorum telefonuma bakarak.

"Yolun açık olsun," diye sesleniyor Oliver ve ben onun ofisinden çıkıp kendi ofisime doğru yürüyorum, tavsiyesine rağmen yeşil düğmeye basıyorum.

"Hey," diyorum sesimi alçaltarak.

Diğer tarafta Thalia derin bir nefes alır.

"Biri bizi ihbar etmiş," diyor sesi titreyerek. "Dr. Castellano seninle görünmemem gerektiğini söyledi ama benimle bir yerde buluşabilir misin? Konuşmamız gerek Caleb, seni gerçekten görmem gerek -"

Ofisimin kapısının önünde duruyorum, yavaş yavaş farkına vardığım bir şey mideme demir bir yumruk gibi iniyor.

"Thalia," diyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Hayır," diyorum, ofisimin kapısının tokmağını çevirip içeri giriyorum. "Hayır, Thalia, hayır, öyle değil - sana da bir mektup geldi mi?"

"Bunu bana danışmanım verdi," diyor. "Duruşmam Perşembe günü, sanırım bu gerçekleşecek ve daha sonra ne kadar daha araştırmaları gerektiğine karar verecekler ve oradan bir karar verecekler -"

"Neden?" Tamamen gereksiz bir soru sordum.

"Çünkü senin matematik sınıfındaydım," diyor, neden sorduğuma şaşırmış gibi.

"Neden senin peşindeler?" Karnımın etrafındaki yumruk sıkılaşıyor soruyorum. Midem bulanıyor, çaresizim, titriyorum. Kitapları alıp odanın öbür ucuna fırlatmak, tüm kitaplığı devirmek, pencereden aşağı atmak istiyorum.

Bu benim hatamdı. Ben öğretmendim, o da öğrenciydi. Sorumluluk bendeydi. Her şeyi berbat eden, tedbiri elden bırakan bendim ve bunun bedelini ben ödemeliyim, o değil.

"Çünkü onların burs parasını aldığımda üniversitenin ahlak standartlarına uymayı kabul ettim" diyor. "Sizinle görüşebilir miyim? Lütfen?"

Bilmiyordum. Göğsümde, sanki birisi etrafına bir zincir sarmış, diğer ucuna bir çapa takmış ve denize atmış gibi bir gerginlik vardı, çünkü bilmiyordum.

Bunca zamandır sadece ben varım sanıyordum. Belki bu dar görüşlülük, saflık ya da aptallıktı ama ben böyle düşündüm.

"Sana ne olacak?" Masama bakarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor. "Buraya gelebilir miyim?"

"Hiçbir fikrin yok mu?"

Hattın diğer ucunda uzun, çok uzun bir sessizlik var.

"Geçen dönem birisi ahlaksız davranışları yüzünden okuldan atıldı," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama bu tamamen farklı bir şey içindi."

Gözlerimi kapatıyorum, göğsümdeki his beni neredeyse boğuyor.

Sanırım *bu sadece ve sadece benim hatam.*

"Bence duruşmalarımız bitene kadar birbirimizi görmemeliyiz," diyorum.

"Caleb -"

"Seninle sonra konuşuruz," diyorum ve telefonumu olabildiğince nazıkçe kapatıyorum.

Tam olarak ne bilmiyorum ama bir fikrim var. Bir fikrin tohumu, eğer o noktaya gelirse.

Bilmediğim şey ise Thalia'nın beni affedip affetmeyeceği.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

THALIA

Eve gittiğimde ev arkadaşlarımdan hiçbiri yoktu. Şaşırmadım, çünkü hepsi en az benim kadar meşgul, hatta daha da meşguller, ama keşke olsalardı çünkü eve dönerken yol boyunca çirkin bir şekilde ağladım ve en azından birinin benimle kanepede oturup saçımı okşamasını ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

Ama değiller, ben de kendimi odama kilitleyip ağlıyorum. Acınası bir durum. Etik ihlali suçlamasını nasıl yenebileceğimi araştırmam ya da en azından içinde gezineceğim Bizans sürecini öğrenmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. İşe yaramıyorum.

Yaptıklarımın sonuçlarına katlandığım için bu kadar şaşırmamam ve üzülmemem gerektiğini biliyorum ama bu düşünce beni daha iyi değil, daha kötü hissettiriyor. Bir şey yaptım ve yakalandım ve yakalandığım için üzgünüm, bu ne kadar aptalca?

Gerçekten aptalca.

Daha çok ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum, çünkü kesinlikle en az bir yıl gözetim altında tutulacağım, bu da Mayıs ayında mezun olamayacağım anlamına geliyor ve muhtemelen lisansüstü okulu resmin dışına itiyor. Ağlıyorum çünkü bir dönem kala okuldan atılabilirim.

Ağlıyorum çünkü ailemin üniversiteden neden atıldığımı öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi hayal edebiliyorum, çünkü her şeye rağmen mezun olacağım için çok heyecanlıydılar.

Ve ağlıyorum çünkü Caleb'ı da mahvettiğime eminim ve benimle konuşmuyor bile. Muhtemelen akıllıca davrandığını biliyorum ve onu suçlayamam ama şu anda her şey acıtıyor, özellikle de bu.

Sonunda ağlayarak uyudum.

BİRKAÇ SAAT SONRA, çışim geldiği için uyandım. Odamın ışıkları hala açık ve ben hala kıyafetlerimin içindeyim, yarısı yorganın altında yarısı da üstünde. Başucumdaki saat sabahın ikisini gösteriyor ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Kendimi yatağımdan dışarı sürüklüyorum, artık inanılmaz derecede rahatsız olan kot pantolonumu çıkarıyorum ve tişörtüm ve iç çamaşırlarımla banyoya gidiyorum. Eğer uyumuyorlarsa, oda arkadaşlarım beni daha önce de iç çamaşırlarımla görmüşlerdi ve ayrıca okuldan atılmak üzereydim, kimin umurunda?

Kapıyı açmadan önce odamın ışıklarına vuruyorum, ama oturma odamız karanlık, tek ışık mutfak masasının üzerindeki tek bir açık dizüstü bilgisayarın parıltısı.

"Hey," diyorum sesimi alçaltarak, ama Margaret kulaklıklarını takmış ve ben arkasından geçip tuvalete giderken kıpırdamıyor.

İstemedenden de olsa onun ekranına bakıyorum ve neler göz atıyorum.

Sonra olduğum yerde duruyorum, çünkü tarayıcısında bir e-posta gelen kutusu açık ve daha önce gördüğüm bir e-posta adresine ait.

"Ne oluyor *lan*?" Diyorum ve o da sıçrayıp etrafında dönüyor, neredeyse kulaklığını çıkaracak.

"Tanrım!" diye tıslıyor. "Yapma bunu, saat sabahın ikisi ve ben senin -"

"Bu *da* ne böyle?" Ekranını işaret ederek tekrarlıyorum.

Arkasına bakıyor, anında kavırıyor.

"I-"

"O sendin," diyorum, tiksinti göğsüme doluyor ve beni ele geçiriyor. "Vay anasını. Bunu neden yaptın Margaret? Benimle konuşma zahmetine bile katlanmadan böyle bir şey yaptın? Bir kere bile mi?"

Dizüstü bilgisayarının ekranını kapatıp ikimizi de neredeyse karanlığa gömüyor ama artık çok geç.

"Seninle konuştum," diyor savunmacı bir tavırla. "Ne kadar berbat davrandığın konusunda beni dinlemekle ilgilenmedin, ben de belki *birileri* dinler ve en azından *bir* kez daha düşünür diye farklı bir taktik denemeye karar verdim."

"*İkinci düşünceler*?" Diye soruyorum ve şimdi yüksek sesle, neredeyse bağırıyorum ve daha az umursayamıyorum. "Beni okuldan attırmanın ve Caleb'i kovdurmanın bizi *tekrar düşünmeye* sevk etmenin en iyi yolu olduğunu mu sanıyorsun? O kadar ileri gittin.

beni lanet olası Üniversite Etiği'ne şikayet ettin - hayattaki seçimlerimi yeniden düşünüyüm diye bursumu mu kesiyorsun?"

Şimdi ayakta duruyor. "Bekle -"

"Baban sekreterini becerip anneni terk ettiği için üzgünüm!" Bağıryorum, sesim gittikçe yükseliyor. "Tamam mı? Her ilişkinin bir güç alışverişi olduğunu düşündüğün için üzgünüm -"

"Kapa çeneni!" diye bağıyor ve bir an için ben de susuyorum. "Sen neden bahsediyorsun, *kovulmaktan* mı?"

"Caleb ve beni yönetime şikâyet etmenden bahsediyorum," diye bağıryorum. "Çünkü görünüşe göre ona berbat e-postalar göndermek yeterli değil, aynı zamanda çok dini bir şekilde takip ettiğiniz ahlaki kurallara göre yanlış bir şey yaptığımız için cezalandırıldığımızdan emin olmalıydınız -"

"Seni ihbar etmedim."

"Doğru, az önce erkek arkadaşına *ahladen iflas etmiş ve aptal bir dinglebat* dedin ve bana gösterdiği son şey neydi? *Vicdansız sapık* ya da öyle bir şey, ama hayır, bizi ispiyonlayan başka bir pislik miydi?"

"Seni okuldan attırmam!" diyor. "Thalia, yemin ederim, seninle çıktığı için onun tam bir pislik olduğunu düşünüyorum ama -"

"Teşekkürler," diyorum, neredeyse tükürerek. "Sağ ol, tabii ki, benimle kim ilgilenebilir ki, sadece ödül duvarı için kirazımı patlatmak isteyen tam bir sürüngenden başka?"

"Boktan bir durum yokmuş gibi davranamazsın!" diyor ve sanki derdini anlatmasına yardımcı olacakmış gibi dramatik bir şekilde yeri işaret ediyor. "*Onun astı* olduğun bir ilişkide bilgilendirilmiş rıza diye bir şey yoktur. -"

"Anlamlı bir rıza göstermekten aciz olduğumu mu düşünüyorsun?" Bağıryorum, sesim titriyor. Öfke gözyaşları dökmeme yarım saniye kaldı ve umutsuzca onları tutmaya çalışıyorum ama bu uzun süre işe yaramayacak. "Ondan daha genç olduğum için mi? Öğrenci olduğum için mi? *Evet* diyemeyeceğimi ve ne demek istediğimi anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Siktir git."

"Bence bu iş çok karanlık ve üniversite öğrencilerinin peşinden gittiği için o bir pislik!" "Lisans öğrencilerinin peşinden gitmiyor, benim peşimden gidiyor," diyorum.

Şimdi ağlıyorum, sesim her yerde.

"Bunu bilemezsin," diyor Margaret. "Belki de her yıl *profesörüm benden gerçekten hoşlanıyor, çok havalı ve şanslıyım* diye düşünen bir kız vardır."

Kusacakmışım, çığlık atacakmışım ya da çığlık atarken kusacakmışım ve aynı zamanda Margaret'i boğacakmışım gibi hissediyorum.

"Peki," diyorum, yüzümden öfkeli gözyaşları dökülüyor. "Elbette. Her dönem sınıfından bir kız seçiyor ve yardımcı doçentlik yetkilerini kullanarak onu büyük bir sekse zorluyor -"

"Bunun harika bir seks olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Yani sen de benim, daha iyisini bilmediği için arkasına yaslanıp her şeyi kabul etmekten mutlu olan bir moron olduğumu mu düşünüyorsun?" Ağlamamı durduramadığım için histerik bir ses tonuyla söylüyorum. "Cidden seksin ne zaman harika olduğunu anlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Birden Harper ve Victoria'nın odalarının kapısında durmuş, yüzlerinde dehşete düşmüş ifadelerle bana baktıklarını fark ediyorum.

"Nereden bileceksin ki?" Margaret tersledi.

"Tüm erkek dalış takımını becerdiğin için sana bir kez olsun bok verdim mi?" Bağırıyorum. "Hayır. Çünkü kiminle yattığın umurumda değil, o yüzden bir pislik gibi davranıp beni bakire diye utandırmasan nasıl ?"

"Ben seni utandırmıyorum !" o bağırıyor. "Lanet senin profesörün doğası gereği zorlayıcı -"

"Kendi kararlarını veremeyecek kadar aptal olduğunu düşünmenin süslü bir ifadesi."

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın?" diye bağırıyor.

"Çocuklar!" Harper üzerimizden bağırmaya çalışıyor.

"Hayır, ben kalın kafalı değilim," diye bağırıyorum. "Kiminle seks yapacağıma karar verme konusunda gayet yetenekliyim!"

"Kes şunu!" diye seslenir Victoria.

Margaret, "Kâğıtlarınıza not veriyorsa olmaz,"

diyor. "HEY!" Victoria bağırır.

İkimiz de ona bakıyoruz, üzerinde pijamaları ve saçında ipek bir örtü var. Ben ağlıyorum ve durmak için elimden geleni yapıyorum, Margaret ise sanki birkaç blok koşmuş gibi zor nefes alıyor.

Victoria öfkeyle tavanı işaret eder.

"Eğer üst kattaki kaltak ikiniz için polis çağırırsa benim siyah kığım kapıyı açmayacak," diyor ve bana bakıyor. "Ve senin Meksikalı kığın da muhtemelen açmamalı. Bırak beyaz kız yapsın."

"Polislerle konuşacağım," diyor Harper arkamızdan ve ikimiz de dönüyoruz. "Ne oldu? ne oldu?"

Margaret ve ben birbirimize baktık, o da ellerini kaldırdı.

"Thalia, yemin ederim seni ihbar etmedim," diyor. "*Yemin* ederim."

"Ne umarak boktan e-postalar gönderdin? Beni terk edeceğini mi?"

"Neyi *kime* rapor edeceksin?" diye soran Harper ellerini sallayarak bizi tekrar rayına oturtmaya çalışıyor. "Sen ve Caleb?"

"Yönetime," diyorum, başımı arkaya eğip derin bir nefes alarak.

"Perşembe günü bir etik duruşmam var."

Üçü birlikte soluk soluğa kalır.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor Margaret. "Oh hayır," der Harper.

"Kahretsin," diye onaylıyor Victoria.

"Haberim bile yoktu," diyor Margaret. "Thalia, yapmazdım, *bunu* asla yapmazdım, sadece bunun berbat bir şey olduğunu düşünüyorum -"

"Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil," diyorum ve ilk kez çenesini kapatma sağduyusunu gösteriyor.

Yine de ona inanıyorum. Onu boğmak isterdim ama bizi ihbar etmediğini söylediğinde ona inanıyorum.

Victoria elleriyle yüzünü kapatır, sonra derin bir nefes alır. "Tamam," der ve sonra yüzünü açar. "Tamam. Thalia, sen koltuğa otur. Kanepe. Harper, çay ya da başka bir şey yapabilir misin? Margaret, sen de yatsan iyi olur."

Ben oturuyorum. Harper mutfığa gidiyor. Margaret hiçbir şey söylemiyor ama dizüstü bilgisayarını alıp çıkıyor ve yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor. Victoria kanepede yanıma oturuyor ve birkaç dakika sonra Harper elinde papatya çayı dolu üç uyumsuz kupayla içeri giriyor.

"Tamam," diyor Victoria. "Anlat bize."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

CALEB

Tekrar saate bakıyorum ve en az otuzuncu kez bunu neden kabul ettiğimi merak ediyorum. Doğru, o anda iyi bir fikir gibi görünmüştü, ama gerçekten gerçekleşmesine yaklaştıkça, bundan daha çok korkuyorum.

Artık plan yapabileceğimi sanmıyorum. Daha fazla olasılığı gözümün önüne getiremiyorum, daha fazla eğer-bu-şu-şu diye düşünemiyorum. En pragmatik, en bağışlayıcı ve en az yargılayıcı kardeşim Seth ile telefonda saatlerce tüm seçenekleri gözden geçirdim. Bazı istatistiksel modeller çalıştırdığına eminim.

Hala ne yapacağımı bilmiyorum.

İstediğim şey şu: Komiteye gidip olanları açıklamak istiyorum. Tüm sınavlarına, ödevlerine ve testlerine adil not verdiğime dair İncil üzerine yemin edeceğim. Bu matematik, Tanrı aşkına; doğru cevap ve yanlış cevap var, yoruma açık pek bir şey yok. Başlarını sallayacaklar ve ilk kez böyle aşık oldukları zamanı sevgiyle hatırlayacaklar, bana bunu bir daha yapmamamı söyleyecekler ve beni yoluma gönderecekler.

Böyle bir olmayacak.

İkinci olarak, böyle bir şeyin olduğunu inkar etmek istiyorum. Eğer ellerinde kanıt yoksa, sadece iddia varsa, bu işe yarayabilir. Elbette yalan söylemek yanlış ve ahlaksızca ama kendimi bu işe bulaştırırken bunları umursadığımdan değil.

Ve eğer bunların hiçbiri olmazsa - eğer birinin bu yüzden cezalandırılması gerektiğine karar verirlerse - cezalandırılan kişi ben olmak istiyorum, o değil.

Üniversite benim kafamı alabilir ama onunkini alamaz.

Saat tam yedide kapı çalındı. Ben daha oturma odasında volta atmayı bırakmadan kapı açılıyor ve ağabeyimin sesi duyuluyor.

"Hey!" diye bağıyor. "Buradayız."

Derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum ve koridora çıkıyorum.

"Selam," diyorum ve Seth el sallıyor, ceketini vestiyere asıyor. Arkasından annem iç geçiriyor ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor.

Tanrım, bu kalbime saplanan bir bıçaktan daha kötü.

Seth yanıma geliyor, iki elini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Her şey girecek," diyor. "Söz veriyorum."

"Bu senin *iyi* tanımına bağlı," diyorum ona.

"Göreceksin," diyor ve bana birkaç sert vuruş yaptıktan sonra yanımdan geçip koridorda mutfığa doğru yürüyor. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi? Ben çay yapacağım."

Seth *son derece* rahat.

"Earl Grey çok güzel olur," diye sesleniyor annem, vestiyerin kapısını kapatırken

Sonra koridorda benim durduğum yere doğru yürüdü ve bana baktı.

"Bana söylemek istemediğin kötü şey buydu," diyor, gerçekçi bir şekilde. "Sanırım nedenini anlıyorum."

Annem, evimizden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bulunan ve Virginia Teknoloji Enstitüsü'ne ait olan Steinberg teleskobunda çalışan bir astronomi profesörü. Çoğunlukla araştırma yapıyor ve sadece bir dönem ders veriyor, ama yine de.

"Biliyorum," diyorum sessizce, gözlerinin içine bakamıyorum.

"Biliyorum." "Çok çalıştın," diyor.

"Biliyorum."

O daha bir şey söyleyemeden ön kapım çalındı. Kapıyı açıyorum ve Oliver orada, üzerinde siyah bir palto ve yeşil bir atkı var ve bana bir kez başını sallıyor.

"Beni strateji toplantınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor onu içeri götürürken. "Umarım yardımcı olabilirim -"

Bir an durup koridorun aşağısına, annemin mutfağın kapı çerçevesine yaslanmış, içeriden Seth'e bir şeyler söylediği yere bakıyor.

"-kullanın," diye bitiriyor, sonra ceketini silkiyor. Altında, onu giyerken gördüğüm bazı şeylere kıyasla oldukça uysal bir gömlek var, ancak ayakkabıları mavinin şaşırtıcı bir tonunda.

"Fikir bu," diyorum, paltosunu ve atkısını alıyorum, ama o çoktan koridorda yürümeye başladı.

"Siz Caleb'in annesi olmalısınız," diyor elini uzatarak. "Sonunda sizinle tanışmak güzel."

"Siz onun danışmanı olmalısınız," dediğini duyuyorum.

"Clara Loveless." "Oliver Nguyen."

Dolabın kapısını kapatırken annem "Dürüst ol," diyor. "Ne kadar kötü durumda?"

Oliver sadece iç geçirir. "Kötü," diyor.

Kanepede yanımda oturan annem "YANI HİÇ İYİLEŞMİYORLAR MI?" diye soruyor.

"NSF burs başvuruları mı? Hayır, bence daha da kötüleşiyorlar," diyor Oliver, annemin karşısındaki sandalyeye otururken. "Yemin ederim her yıl doldurman için üç sayfa saçmalık ekliyorlar. Kurumumda en yüksek maaşı alan çalışanın kim olduğunu neden bilmek istiyorlar ki? Futbol koçunun bir yığın para kazanması benim suçum değil."

"Bunu yeterince uzun süre yaparsam her şeyin yerli yerine oturacağını umuyordum," diyor annem eliyle havayı işaret ederek. "On yıl, belki on beş yıl."

"Keşke," diyor Oliver ve annem gülüyor.

Tam o sırada Seth, içinde dört fincan Earl Grey, birkaç kurabiye ve biraz üzüm olan bir tepsiyle oturma odasına geldi. Evimde bunlardan herhangi birinin olduğunu bilmiyordum, ama onları bulmayı ve geri kalanımıza güzelce sunmayı Seth'e bırakın.

"Teşekkürler," diyorum, o otururken ve hepimiz çayımızı içmek için öne eğilirken, aramızdaki havada ağır bir sessizlik var.

Sonunda Oliver boğazını temizler.

"Etik komitesindeki meslektaşım ile konuştum" diyor.

Kötü haber olduğunu şimdiden söyleyebilirim. İyi haberler hemen ortaya çıkar. Kötü haber bekler.

"Ve?" Ben soruyorum.

"Onlara kısa bir video gönderildi," diyor.

Midem bulanıyor. Çayımı tekrar sehpanın üzerine koyuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi birbirine sürtüyorum.

Org konseri, sanırım, keskin bir karıncalanma omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Kütüphane. Ofisimdeki o zaman. Tanrım, buradayken perdeleri kapatma konusunda ne kadar titizdim?

Eğer birinin elinde Thalia'nın rızası olmadan çekilmiş çıplak görüntüleri varsa onu .

"Videoda ne var?" Sesim şaşırtıcı derecede sabit bir şekilde soruyorum. "Sen ve - pardon..."

"Thalia," diye arz ediyorum, sesim gergin.

"Sen ve Thalia bir minibüsün yanında öpüşüyorsunuz," diyor. "Görünüşe göre bir park yerindesiniz, ama oldukça açık bir şekilde sizsiniz ve ne yaptığınız oldukça açık."

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Herkesin rahatlayarak iç çektiğinden eminim ama gözlerimi açtığımda Seth bana sırtıyordu.

Oliver'ın gözlerini kaçırmamasını bekliyorum ve onu geldiğinde kurnazca tersliyorum. Sonra birden Oliver'ın az önce ne dediğini fark ediyorum.

Park yeri.

Minivan.

Bu, muhabirin kim olabileceği ihtimalini gerçekten azaltıyor.

"Photoshop'lu olduğunu söyleyebilir mi?" Seth soruyor. "Akademi acımasızdır,

Belki birileri onun kovulmasını

istiyordur." "Bu bir video," diyor

Oliver.

"Videoları düzenleyebilirsiniz," diyor Seth. "Şu anda, çok ikna edici derin sahtecilikler yapabilecek teknoloji mevcut. Daha geçen hafta birinin Başkan'ın şöyle dediği bir video gördüm -"

"Bu sahte değil," diye .

"Evet, biliyorum," diyor Seth, en sabırlı *moron* sesiyle. "Ama insanları bunun sahte olduğuna ikna edebilir misin?"

"Seth," diyor annem sertçe.

"Occam'ın Usturası'nın ne olduğunu bilen insanlardan oluşan bir komiteden bahsediyoruz," diyorum. "Ve en basit açıklama açıkça -"

"Occam'ın Usturası aslında böyle demiyor," diye araya giriyor Seth. "Occam'ın Usturası en az varsayımda bulunan çözümün doğru olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyler, en basit olanın değil."

"Bu doğru," diye onaylıyor Oliver.

Pozisyonumu değiştiriyorum, koltuğumda geriye doğru yatıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Seth çayını yudumlarken, "Ama demek istediğini anlıyorum," diye kabul ediyor.

Orada sessizce oturup düşünmeye çalışıyorum ama beynim sık ormanda kullanılmayan bir patika gibi, sanki tek bir düşünceyi bir araya getirmek için her üç adımda bir kudzuları kesiyor ve devrilmiş ağaçlara takılıyorum.

Annem her zamanki pragmatik tavrıyla, "Yani ilişkinin olduğunu inkâr etmesi pek mümkün değil," diye ekliyor. Belli ki Seth bunu bir yerden öğrenmiş.

"Evet," diyor Oliver.

"Seçenekleri neler?" diye devam ediyor. "Bu, her şeyin bittiğine, bir daha asla olmayacağına ve çok üzgün olduğuna yemin edebileceği türden bir şey mi? Yoksa yüksek öğrenim kurumları son otuz yılda ilerleme mi kaydetti?"

"Henüz bitmedi," diye .

Thalia'yla kırk sekiz saattir konuşmamış olmama ve telefonu yüzüne kapattığımdan beri aramamasına rağmen, onunla konuşmamak damarlarımı derimden yavaşça çekmek gibi geliyor.

"Mesele bu değil," diyor annem.

"Bunun işe yaraması pek olası değil," diyor Oliver. "Üniversite bugünlerde bu tür şeyleri oldukça ciddiye alıyor."

"Benden bu kadar," diyorum.

Bildiri uzun ve ağır bir sessizlikle karşılanır. Sonra nihayet Oliver konuşur.

"Evet," diyor. "Öyle görünüyor."

Birden, üzerinde durduğum zeminin parçalandığı hissine kapıldım ve şimdi bir uçurumun üzerindeyim, aşağıda ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan kara bir deliğe bakıyorum.

"Tamam," diyorum ve dik oturup dünya etrafında dönmüyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Pekâlâ."

Oliver nazıkçe, "Keşke daha iyi bir tavsiyem olsaydı," diyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Ben yaptım," diyorum onlara, zaten hepsine ayrı ayrı söylediğim bir şeyi. "Yanlış olduğunu biliyordum ve yaptım."

Bir sessizlik daha var.

"Peki o zaman," diyor Seth.
"Peki ya Thalia?" Oliver'a dönerek soruyorum.
"Ne olmuş ona?"
"O bir Madison Bursiyeri," diye açıklıyorum sessizce ve yüzü değişiyor.
Seth ve annem sadece birbirlerine bakıyorlar.
"Gerçekten , değil mi?" Oliver soruyor.
"Bursunu kaybedebilir ve belki de okuldan atılabilir," diye açıklıyorum.
"En azından akademik uzaklaştırma," diye ekliyor Oliver. "Ve bu onun son dönemi mi?"
Başımı sallıyorum, o da kısık bir ıslık çalıyor.
"Bu benim hatamdı," diyorum, sesim kısık. "Bu benim suçumdu. Öğretmen olan bendim, daha iyi bilmesi gereken bendim, sorumluluk sahibi olan bendim..."
Seth, "Biliyorsun, onunla sadece telefonda konuştum ama Thalia'nın da karar verme ve muhakeme yeteneğine sahip olduğuna dair güçlü bir his var içimde," diyor.
"Demek istediğim bu değil," diyorum ve o da omuz silkiyor. Oliver'a dönüyorum.
"Bir şey mı?" Cevaptan korkarak soruyorum.
bir şey söylemiyor. Onun yerine yavaşça öne eğiliyor. Bir kurabiye alıyor. Arkasına yaslandı. Uzun, çok uzun birkaç saniye düşündükten sonra bir ısırik alıp yutuyor.
"Ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey olabilir," diyor sonunda.
"Ama çirkin olacak."

Üçü de ilk taslakta bana yardım etmek için etrafımda dolaşıyor, herkes kanepemde etrafımda toplanıyor.

Yazmaktan nefret ediyorum ve bunu yazmaktan hayatım boyunca herhangi bir şeyi yazmaktan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum. Gerçeği çarpıtmaktan, güzel bir şeyi bu kadar çirkin ve müstehcen hale getirmekten nefret ediyorum.

Mola verdik. Soğuk bir gece olmasına rağmen terliyorum. Seth mutfağa gidiyor, bir bira buluyor, açıyor ve bana uzatıyor.

"İstemiyorum," diyorum ona, geri vermeye çalışarak. "Yalan söyleme konusunda kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur" diyor.

Elimde soğuk ve yumuşak, etiketinde Loveless Brewing logosu var ve bir an için ona yıllar önceki o karanlık Ocak gecesi hakkında bildiklerimi anlatmayı düşünüyorum, yanlış bir kararın sonsuza dek sürebileceğini, alkolün en az bir Loveless erkeği için ölümcül olduğunu.

Ama araba kullanmıyorum. Sarhoş bile olmuyorum. Buradayım ve güvendeyim, arkadaşlarımla ve ailemle. Bir mektup, virajlı bir dağ yolu değildir.

Ve iyi ya da kötü, babamı uzun zaman önce affettim, bu yüzden Seth'in bana sunduğu biradan uzun bir yudum alıyorum.

"Teşekkürler," diyorum.

OLIVER ikinci taslaktan sonra ayrılıyor. Üçüncüsünden sonra Seth iş bilgisayarını ve birkaç günlük kıyafetini getirdiğini açıklıyor, böylece annem Sprucevale'e geri dönüyor ve sadece ikimiz ve korkunç, iyi olmayan, çok kötü bir mektup kalıyor.

Sonunda, sabah üç civarı, bittiğine karar verdik.

"June'dan düzeltme isteyebiliriz," diyor Seth, otuz bininci kez okurken gözleri ekranda.

"Bunu ona göstermeyeceğim," diyorum, bir yandan da okuyorum. "Beni boğazımdan bıçaklar."

"Çünkü kötü yazılmış ya da..."

"Yazdığı için," diyorum ve çaydan bir yudum daha alıyorum. Bir bira fazlasıyla yeterliydi ve geri döndüm.

"Belki," diye itiraf ediyor.

Sonunda kaydet tuşuna basıyor ve pencereyi kapatıyoruz, sonra da dizüstü bilgisayarı kapatıyoruz. "Emin misin?" diye soruyor, sadece bu basit cümleyle.

Thalia ile tanıştığım ilk geceyi düşünüyorum, ışıklı çiçekleri izlerken yüzünü izliyorum. Bana sihre değil büyüye inandığını söylediğini düşünüyorum.

Ve ikimizin iki hafta önce Virginia Beach'teki tahta kaldırımında yalnız olduğumuzu, uzaktaki gemilerin ışıklarının hava almak için çıkan deniz canavarları gibi göründüğünü düşünüyorum. Onunla tanışmadan önce asla aklıma gelmeyecek bir şeydi bu, ama Thalia'daki bir şey gerçekliği sadece benim hissedebileceğim bir şekilde büküyor.

"Eminim," diyorum ve Seth bir kez başını sallıyor.

"Güzel," diyor. "Ofisinizdeki çekyatta olacağım."

BÖLÜM KIRK YEDİ

THALIA

AYNAYA DOĞRU EĞİLİP ruj için dişlerimi kontrol ediyorum. Alaca bir gül rengi, tercih ettiğim parlak kırmızı değil, ama bu bir kızlar gecesi ya da bir kardeşlik partisi ya da hatta psikoloji bölümü mikseri değil.

Bu benim etik duruşmam ve kırmızı ruj süren ve matematik profesörüyle ilişki yaşayan bir sürtük gibi görünmek istemem.

Dün Victoria beni şehrin diğer ucundaki alışveriş merkezine götürdü ve neredeyse tüm maaşımı Sephora'da harcadım. Astar, kapatıcı, fondöten aldım. Eyeliner, maskara, allık, kaş jeli ve ruj aldım ve neredeyse takma kirpik alacaktım ama son anda fikrimi değiştirdim.

Bunların çoğuna zaten sahibim, ama yenilerini aldım çünkü arkasına saklanacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Yeni bir göz kalemi ve yeni bir rimel sürersem, tırnaklarımı çok masum olduğum açık pembeye boyarsam, yüksek lisans mülakatları için aldığım takım elbiseyi giyersem, belki bunu atlatabilirim.

Bu bir zırh ve bunu biliyorum. Zincir zırhın işe yarayacağını düşünseydim onu da giyerdim ama sahip olduğum en iyi zırh, beni suçladıkları şeyi asla ama asla yapmayacak bir kız gibi görünmek.

Yapmış olsam bile ve sanırım bunu biliyorlar.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Aldığım tek tavsiye Caleb'in beni zorladığını söylemek oldu ve açıkçası, siktir et bunu.

Gözyaşlarına hakim değilim, çünkü elimden bir şey gelmeyeceğinden oldukça eminim. Af dilemekten ve bir daha yapmayacağıma yemin etmekten çekinmiyorum. Ama kendimi kurtarmak için Caleb'i otobüsün altına atmayı da göze alıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Rujumdaki küçük bir lekeyi düzeltiyorum. Takım elbisemin ceketini düzeltiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, inanılacak kadar iyi görüldüğümü umuyorum.

Sonra dönüp banyodan çıkıyorum.

SMYTHE HALL BİR LABIRENT GIBİ. Kampüsteki ilk binalardan biriydi, bu yüzden yangın yönetmeliği gibi şeyler gerçekten var olmadan önceydi. Koridorlar diğer binalardan daha küçük, tavanlar daha alçak, zemin garip bir şekilde süresiz çünkü üzerine eklenmiş ve tekrar eklenmiş, bu da ikinci katın geri kalanına değil, sadece ikinci katın bazı kısımlarına üçüncü kattan erişebileceğiniz anlamına geliyor.

233A numaralı odayı bulduğumda üç dakika geç kalmıştım ve o kadar ki titriyordum. Bu sabah bir şey yiyemedim ve şimdiden kötü bir izlenim bırakıyorum.

Büyük, eski, ahşap bir kapı, kapı tokmağı soğuk. Nefesimi tutup bir kez dua ettikten sonra iterek açıyorum.

Oda boş. Burası bir toplantı odası, iki büyük pencereden içeri beklenmedik bir ışık giriyor, odanın ortasında büyük ahşap oval bir masa ve etrafı ofis sandalyeleriyle çevrili. Güzel ofis koltukları, her biri yüzlerce, belki de binlerce dolara mal olan türden.

Kendimi bir Kafka kitabındaymışım gibi hissetmeye başlıyorum, ama sonra köşede bir şey hareket ediyor ve Dr. Castellano'nun başından beri orada olduğunu, önünde bir dizüstü bilgisayar açık olduğunu fark ediyorum.

"Thalia," diyor okuma gözlüğünü çıkarıp bir elinde tutarak.

"Duruşmam var sanıyordum," diyorum. "Erken mi geldim? Saati yanlış mı anladım? Saatin üçü dört geçtiğini biliyorum -"

"Hakkınızdaki namus davası düşmeyi bekliyor," diyor gerçekçi bir şekilde.

Orada, kapı aralığında durup ona baktım. Ve bakıyorum.

"Ne?" Sonunda sordum. "Bu da ne demek oluyor?"

Hafifçe öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, okuma gözlüğünü bir sapından tutarak çeviriyor.

"Bu, birkaç saat önce itibariyle üniversitenin artık size karşı bir dava açmakla ilgilenmediği anlamına geliyor," diyor. "Size daha önce haber veremediğim için özür dilerim ama yine de sizinle konuşmak istedim."

"Demek düşürdüler," diyorum, odaya girip kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin vererek. "Tüm bunlara rağmen öylece bıraktılar mı?"

İçimde tehlikeli, kabarcıklı bir his var, sanki her an kahkahalara boğulacakmışım gibi, sanki içim titriyor ve o kadar sarsılmışım ve uykusuzum ki rahatlayarak kıkırdamaya başlayabilirim.

"Davanı düşürdüler," diyor. "Profesör Loveless bu sabah yönetime gönderdiği bir mektupla derhal geçerli olmak üzere istifa etti."

Gözlerimi kapatıyorum, söylediğini düşündüğüm şeyi söylediğinden emin olmak için sözlerini kafamda hızlıca tekrar ediyorum.

Onları açtığımda gülümsüyorum. Hâlâ gülmemeye çalışıyorum çünkü o delice dürtü hâlâ orada, beklenmedik bir şey karşısında, manyak gibi gülmek ve belki de tüm bunların geçip gitmesi için.

"Öyle mi yaptı?" Ben sordum.

Bana söylemedi. Telefonu yüzüme kapattığı pazartesiden beri konuşmadık bile. Aramama rağmen. Mesaj atmama rağmen.

Ona her şeye mal oldum.

Bir kağıt parçası aldı ve ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. Onu odanın ortasında karşıyorum ve kağıdı bana uzatıyor. Bu bir kopya, katlama çizgileri açıkça görülebiliyor ve Caleb'in antetli kağıdına yazılmış.

Damarlarımda dolaşan kanı duyabiliyorum, kalbimin sesi başka her şeyi bastıracak kadar yüksek ve gözlerim mektupta aşağıya doğru atlıyor, cümleleri parça parça alıyor çünkü sonuna gerekiyor, ne yaptığını ve neden yaptığını anlamam gerekiyor ama hiçbir şeyi işleyemiyorum.

Başkan Levenbaum'a İstifa, derhal

geçerli olmak üzere

Bayan Lopez'le, Onur Matematik bölümümdeki bir lisans öğrencisi

acımasızca takip etti

Düşük not alabileceğini ima etti

"Hayır, yapmadı," diye yüksek sesle söyledim, başımı Dr.'a baktım.

Castellano. "Bu doğru değil, hiçbir şey ima etmedi -" "Emin misin?" diye soruyor ve ben tekrar mektuba bakıyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Göreceli konumlarımızın farkındayız

Yetkinin uygunsuz kullanımı

"Öyle ," diyorum ona ve şimdi benim de sesim titriyor. "Bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil, beni asla sınıfta bırakmakla ya da daha kötü bir not vermekle ya da onunla yatarsam daha iyi bir not vermekle tehdit etmedi ya da..."

Her nasılsa pahalı sandalyelerden birinde oturuyorum, mektubun kopyası hala elimde, Dr. Castellano karşımda oturuyor. Oturduğumu hatırlamıyorum ama işte buradayım, bir girdabın ortasındaymışım gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Mektubu masanın üzerine koyuyorum, çünkü daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Sonra iki elimle ağzımı kapatarak baştan sona okumaya çalışıyorum.

Çok basit. Caleb'ın benim üzerimdeki göreceli gücünden yararlanarak beni kendisiyle bir ilişkiye başlamaya nasıl ikna ettiğinin basit, kısa ve gösterişsiz bir anlatımı.

Ayrıca tepeden tırnağa tam bir yalan.

"Bu hiç de doğru değil," diyorum sonunda bitirdiğimde. Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve ağladığımı ancak kağıda bir damla düştüğünde fark ediyorum.

Yutkunuyorum. Boğazımı temizliyorum, ama başka bir şey söyleyemeden Dr.

Castellano konuşuyor.

"Profesör Loveless üniversitedeki işine çoktan son verdi ve şimdi bana söyleyeceğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek," diyor yavaşça, gözlerimin içine bakarak.

Çenemi sıkıyorum, dişlerimi sıkıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Eğer özellikle kararlıysanız, davanızın yeniden açılmasını talep edebilirsiniz," diye devam ediyor. "Ama şunu kesinlikle belirtmek isterim ki -" parmağını mektubun üzerine koydu, "- bu iş çoktan bitti ve siz ne dersiniz deyin ya da ne yaparsanız yapın geri alınamaz."

Dudaklarımın içini öyle sert ısırıyorum ki kan geliyor, sonra mektuba bakıyorum.

O sayfadaki her bir kelimedenden nefret ediyorum. Her cümleden, her paragraftan, her noktalama işaretinden nefret ediyorum. Yalanlardan başka bir şey olmadığı için nefret ediyorum ve Üniversite yönetiminin duymak istediği şey olduğu için nefret ediyorum.

"Tek gerçek soru, suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğiniz" diye devam ediyor.

"Hayır," diyorum, kelime yarı hıçkırıkla çıkıyor. "Hayır. Tanrım, hayır."

Sadece başını sallıyor ve ben başka bir şey söylemiyorum. Bana ne söylediğini kristal netliğinde anlıyorum.

"O zaman sanırım burada işimiz bitti," diyor yumuşak bir sesle ve mektubu geri alıyor. Dimdik yürüyerek dizüstü bilgisayarına geri dönüyor ve

çantasını alıyor,

mektubu içine geri koyar.

Sonra tekrar ayağa kalkar, döner, bir pencereden dışarı bakar.

Uzun bir aradan sonra, "Yönetim gerçek adaletle pek ilgilenmiyor," diyor. "Ama adalet görüntüsüyle çok ilgililer. Eğer bu olay ortaya çıkarsa, birinin kellesini bir sopanın ucunda gösterebilmek istiyorlar ve şimdi bunu elde ettikleri için mutlular. Beni bağışla Thalia, ama senin gereksiz yere acı çekmen için bir neden göremiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yok. Üşüyorum, uyuşmuş durumdayım ve her an bu aptal anksiyete kaynaklı kâbustan uyanacakmışım gibi hissediyorum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, sonunda bana dönüp bakarak.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ ağlıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

"O kötü biri değil," diyorum sessizce. "Kendini öyle gösterdiği gibi bir canavar değil, yemin ederim."

"Ben de bundan şüphelenmiştim," diyor yavaşça. "Ortaklarını iyi seçen akıllı bir kadınsın."

"Kim ihbar etti?" Aklımdaki diğer tek soruyu soruyorum. "Her şey bitti. Bana bunu söyle."

"Bilmiyorum," diyor ama yine bana doğru yürüyor, çantasını bir sandalyeye bırakıyor. "Gerçekten bilmiyorum. Bize bu bilgi verilmedi."

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor ve bir *ama* geldiğini anlayabiliyorum.

"Ama gönderdikleri kanıt bu," diyor, açıyor, tuşlara vuruyor, e-postasını getiriyor, bir bağlantıya tıklıyor.

Bir video açılıyor. Titrek ve biraz bulanık, sanki çok yakınlaştırılmış ve bir pencereden çekilmiş gibi, ama yeterince iyi.

Üzerinde, Caleb ve ben ailemin minibüsünün bagaj kapağında oturuyoruz. Birkaç dakika sohbet ediyoruz, kolunu bana doluyor. Sonra ayağa kalkıyoruz. Kucaklaşıyoruz. Öpüşüyoruz. Video bitiyor, camlar kararıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim garip bir şekilde robotik.

"Umarım yardımcı olur," diyor, bilgisayarı toplamaya başlamış bile.

"Öyle," diyorum ve sesim sanki başka birine aitmiş gibi uzak geliyor.

Dr. Castellano başka bir şey söylemeden bir kez başını salladı ve beni yalnız bırakarak aydınlık, güneşli odadan çıktı.

Hayatımda hiç olmadığım kadar sefil hissediyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

THALIA

Sonunda bir liste yapıyorum. Bu bir, belki de iki saatimi alıyor ama işin çoğu listeyi yazmakla geçmiyor. İşin çoğu odada bir aşağı bir yukarı volta atarken, ayakkabılarımı çıkarırken, az önce olan her şeyi sıralamaya çalışırken öfkeyle kendi kendime ağlarken geçiyor.

Berbat durumdayım. Aşırı yüklenmiş durumdayım, aynı anda on duygu birden, hepsi de çirkin. En başta bu kuralı koyduğu için okula öfkeliyim ama bu anlamsız ve bunu biliyorum, öfke sadece iyi hissettiriyor.

Kendime kızgınım, zerre kadar kendime hakim olamadığım için. Aptal Margaret'e kızgınım, çünkü o tam bir sürtüktü. Javier'e aşırı doz aldığı için, anneme babama katlandığı için ve Bastien'e bazen sinir bozucu olmasından başka bir nedeni olmadığı için kızgınım.

Aramalarımın cevap vermediği için Caleb'a çok kızgınım. Kendi kaderim konusunda bana danışmadığı için, insanların onun bir canavar, benimse saf ve masum bir kurban olduğumu düşünmelerine izin verdiği için.

Ve babama çok kızgınım.

Listenin sonunda ne yazıyor: Okul, *ben*, **Caleb**, **baba**. Hepsi bu kadar, ama yeterli.

Telefonumu çıkarıyorum, bir numara buluyorum ve sinirlerime hakim olamadan arama düğmesine basıyorum. Altı kez çalıyor ve sonra sesli mesaja geçiyor: *Kaptan Lopez'i aradığınız için teşekkürler, Amerika Birleşik Devletleri...*

Kapatıyorum ve tekrar arıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Sonunda cevap vermeden önce yedi kez aradım.

"Ne oldu?" diye soruyor, her zamanki gibi kısa, sert ve saçma bir şekilde.

Birden kelimeler ağızımdan kaçıyor ve bizi ihbar ettiğinde ne dediğini merak ediyorum. Aradı mı? E-posta mı attı?

Javier'i kovduğu gün ona tam olarak ne söylediğini merak ediyorum, şu anda duyduğum aynı kesik kesik ritimler mi yoksa başka bir şey mi?

"Thalia," diyor, sözcük bir soru değil, bir ifade. "Ne oldu?" Elimdeki listeye bakıyorum ve sonunda sesimi buluyorum.

"Beni ihbar mı ettin?" Sesim kulaklarımda garip bir şekilde sakinleşerek soruyorum. Sessiz kaldı.

"Üniversiteye mi?" Devam ediyorum ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum ama sanki hiçbir şey beni rahatsız edemezmiş gibi sesim tamamen zen gibi çıkıyor. "Caleb ve beni ihbar ettin mi?"

Daha fazla sessizlik. Bir kapı kapanma sesi.

"Profesör Loveless'ı sözleşmesini açıkça ihlal ettiği için rapor ettim," diyor sert ve inatçı bir sesle. "Sizden bu şekilde faydalandığı için kendinden utanmalı."

Derin nefes al. Derin nefes ver. On bin kelime ağızımdan çıkacak bir sonraki kelime olmak için savaşıyor.

"Bana sormadın bile," sonunda seçtiğim kelimeler bunlar. "Benimle bu konuda konuşmak hiç aklına gelmedi mi? Bana gerçekten neler olduğunu sormak? Yardımına ihtiyacım olup olmadığını?"

Sesimin arkasındaki gözyaşlarını duyabiliyorum, boğazımda ve gözlerimin arkasındaki kafatasımda ağırlaştıklarını hissedebiliyorum, ama dışarı çıkmıyorlar. Onları içimde tutmanın gücüyle titriyorum ama bir kez olsun tutuyorum.

Babam öyle bir sessizlikle cevap veriyor ki bir an için hattın kesildiğini düşünüyorum.

"Sen benim kızımsın," diyor sonunda. "Ve profesörünün seni böyle lekeleyesine izin vermeyeceğim -"

"Dur," dedim ve beni şaşırtarak durdu. "Benimle bu konuda konuşmayı düşündün mü?"

Bana cevap vermiyor ama cevap vermesine de gerek yok çünkü ikimiz de cevabın *hayır* olduğunu zaten biliyoruz.

"Yoksa birine bir ders verilmesi gerektiğine ve bunu gerçekleştirmek için mükemmel kişinin sen olduğuna mı karar verdin?" Soruyorum ve şimdi sesim titriyor. "Kimsen kalmadan önce daha kaç kez zalimliği aşkla karıştıracaksın?"

Neden sevginin tek gerçek biçiminin sert sevgi olduğunu düşündüğünü tam olarak bilen, en azından ne yapmaya çalıştığının arkasındaki teoriyi, beni nasıl korumaya çalıştığını anlayan küçük bir parçam var, ama şu anda gerçekten anlamakla ilgilenmiyorum.

Ne de olsa o da öyle biri değildi.

"İlişkimizden çekiliyorum," diyorum ona, yavaşça, her kelimeyi söylerken kendime gelerek. Sesim titriyor, alçalıyor, tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yaklaşıyor ama pes etmiyorum.

Ağladığımı duymayacak. Bunu ona vermeyeceğim.

"Seninle bir süre konuşmak istemiyorum," diyorum fısıldayarak, kararsızca. "Evi aradığımda seninle konuşmak istemiyorum. Mezuniyetime gelmeni istemiyorum. Nasıl olduğumu öğrenmek istersen, lütfen anneme sor."

"Sapık, yaşlı bir adamı kendi ailene tercih mi ediyorsun?" diye çıkışıyor, sonunda sinirleniyor. "Kimse sana kanın daha kalın olduğunu söylemedi mi?"

"Yardımaınıza ihtiyacı varken kendi oğlunuzu sokaklara bıraktınız!" Birdenbire, şiddetle bağıriyorum, kendi sesimin konferans salonunun duvarlarında yankılanması bir şok etkisi yaratıyor.

Sert ve derin bir nefes alıyorum ama zamanım yok ve sonunda gözyaşlarım akmaya başlıyor. Benliğimin içe doğru çöktüğünü hissederken dudaklarımı ısırıyorum, ona belli etmemeye kararlıyım.

Bir arada tutun, sadece bir dakika daha, lütfen bir arada tutun, bir arada tutun...

"Sakın bana kanla ilgili bir şey söylemeye kalkma," diye devam ediyorum sessizce, boğuk bir sesle. "Onu sana tercih etmiyorum, neredeyse üniversiteden atılmama neden olan ve beni araştırmaya değer düşünceleri olan tam bir insan olarak görmeyen biriyle artık konuşmamayı seçiyorum."

"Ne demek kovulmak -"

"Hoşça kal baba," diyorum usulca ve sonra telefonu kapatıyorum.

İki saniye sonra arıyor. Sesli mesaja gönderiyorum, sonra tekrar tekrar yapıyorum, sonunda aramayı kesene kadar.

Sonra şık bir ofis koltuğuna oturur, başımı masaya koyar ve ağlarım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

CALEB

Telefonuma tekrar bakarken Seth, "Şunu tak, beni üşütüyorsun," diyor. Hiçbir şey yok.

Mesajlarımı açıyorum. Son birkaç saat içinde ona gönderdiğim beş mesajdan hiçbirini okumamış, aramalarımın hiçbirine cevap vermemiş.

Hâlâ duruşmada mı? Saatler geçtiği ve güneş batmak üzere olduğu için hala orada olması mümkün olmasa da merak ediyorum.

"Dünyadan Caleb'e mi?" diyor ve bu sefer ben dönüyorum. Kalın bir polar battaniyeyi büyük bir sabırla uzatıyor, saçları hala duştan ıslak, ayakları pantolonunun altında çıplak.

"Teşekkürler," diyorum ve alıyorum, birden arka verandamda uzun kollu bir gömlek, pantolon ve terlikten başka bir şey giymediğimi fark ediyorum ve burası kırk dereceden fazla olamaz.

Şimdiye kadar bitmiş olmalı. Bitmiş olmalı. Mektup işe yaramış ya da olmalı, çünkü bana ne olduğunu bilmeme rağmen - bir güvenlik görevlisi izlerken ofisimi topladım; VSU e-postam çoktan çalışmayı durdurdu - kimse ona ne olacağı hakkında tek bir kelime bile söylemedi.

"Üzerine örtmen gerekiyor," diyor Seth, sabrının tükenmekte olduğu belli. "Battaniyelerin olayı da bu zaten, nerene koyarsan oranın sıcaklığını geri yansıtırlar. Yani elinizde öylece dururlarsa tek yapacakları ellerinizi ısıtmak olur, yüzünüz donmaktan ölürken."

"Özür dilerim," diyorum ve battaniyeyi açıyorum, sonra yavaşça omuzlarımın üzerine koyup kendi etrafıma sarıyorum.

İç çeker, içeri gider, bir süre sonra benzer bir battaniyeyi üzerine sarmış ve ayakkabılarını giymiş olarak geri gelir.

"Arka bahçeniz ne halt edeceğinizi biliyor mu?" diye soruyor, yanımdaki ahşap korkuluğa yaslanarak.

Kış ortası ve arka bahçe berbat görünüyor. Çimler ölmüş. Önceki kiracının bıraktığı küçük bir bahçe var ve o da ölmüş. Mülkümün sınırındaki iki küçük ağaç ve meşe yapraksız, cılız dalları kararan gökyüzüne uzanıyor.

"Hayır," dedim.

"Arka bahçeniz bunu bir saniye bile düşündü mü?" diye soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve Seth iç çekiyor.

Bir daha asla öğretmenlik yapmayacağım. Ne üniversite düzeyinde, ne devlet üniversitesinde, ne de lisede. Konumumu bir öğrenciyi cinsel ilişkiye zorlamak için kullandığımı yazılı olarak itiraf ettim ve hayatımın geri kalanında başvurduğum her iş bunu tek bir telefon görüşmesiyle öğrenecek.

Öne doğru eğilip bir elimin parmak eklemlerini kırıyorum, parmaklarım donuyor. "Sadece işe yaramasını istiyorum," diyorum usulca.

"Moron," diyor Seth, benim ses tonuma uyararak, çirkin arka bahçeme bakarak.

"Ne olursa olsun kovulacaktım," diye hatırlattım ona.

"Peki ya sen ?" diye soruyor çakıllı bir sesle, göz teması kurmadan. "Eğer *ikinizden birinin gitmesi gerektiğini* söyleselerdi, sen de aynı şeyi yapardın, ki bu çok saçma ve sen de çok saçmasın."

O haklı ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Sen de aynısını yapardın eğer -"

"Yapma," diye uyarıyor beni.

Ona yan gözle bakıyorum. "Hâlâ mı?"

"Yapma," diyor, sesi yorgun geliyor, ben de yapmıyorum.

Mektubu teslim ettikten sonra zavallı adamı bugün kırk derece havada beş millik bir yürüyüşe sürükledim çünkü insanlarla daha fazla başa çıkamayacağımı düşünüyordum. En azından sıradan insanlarla, ki Seth öyle değil.

Babam öldükten sonra bize on iki yaşındaki Seth baktı. Seth hepimizin duş almasını, yemek yemesini ve çamaşır yıkamasını sağladı. Seth çay yapar ve şöminede ateş yakardı. Araba kazasıyla ilgili kabuslar gördüğümde gecenin bir yarısı uyanıp beni sakinleştirdi.

Hepimiz farklı tepkiler verdik. Levi sessizleşti, Eli dikenleşti, Daniel sinirlendi. Sanırım sadece üzgündüm ama Seth bir şekilde besleyici oldu. Dışarıda

Herkesin bildiği gibi, o karanlık günlerde derinlere inip kendi içinde iyi bir şeyler bulan oydu ve ben hâlâ ona minnettarım.

"Özür dilerim," diyorum. "Bilmem gerekirdi -"

Ön kapım çalındı ve bir an sessizliğe gömüldüm.

Sonra battaniyeyi yere bırakıyorum, arka kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıyorum ve neredeyse evimin içinde koşuyorum.

Ön kapının önünde duruyor, çantası omzunda, topuklu ayakkabı ve etek giymiş, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış ve ceketinin ceplerine sıkışmış.

Thalia bir an hiçbir şey söylemeden bana bakıyor ve kalbim çıkacak gibi oluyor. Cehennem gibi görünüyor: gözleri cam gibi ve kırmızı, siyahla çevrili; yüzü parlak pembe benekli.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip evime girdi. Kapıyı arkasından kapattım ve ayakkabılarını çıkarıp yanlarında durdu.

"Ne oldu?" Cevabı bilmekten neredeyse korkarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor sessizce. "Bursum devam edecek ve okulda kalacağım. Ama sen bunu biliyordun."

Sırıtmaya başlıyorum, rahatlama soğuk bir yağmur gibi başımın üzerinden akıyor, tuttuğumu bilmediğim gerginliği serbest bırakıyor.

"Tanrıya şükür," diyorum ve onu kollarıma almak için bir adım öne çıkıyorum. Thalia geri adım atıyor ve ben de onun ayakkabılarını tekmeliyorum.

"Yapma," diyor ve şimdi elleri yüzünde, saçlarında, kalçalarında, başka tarafa bakıyor ve sesi sinirli geliyor ve ben yolumda duruyorum.

"Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim," diyorum yüzümdeki gülümsemeyi engellemeye çalışarak. "En iyisinin bu olduğunu düşündüm -"

"Öyle mi?" diyerek birden sözümü kesti, sesi titrek ve yorgundu. "Bunun en iyisi olduğunu düşündün, tıpkı seninle seks yapmam için bana nasıl *şantaj* yaptığının hikayesini anlatmanın en iyisi olduğunu düşündüğün gibi?"

Ayın küçülmeye başladığında hissetmesi gerektiği gibi hissediyorum: karanlığın yavaş, beklenmedik yürüyüşü.

"Okuldan atılacaktın," diyorum, ağzım aniden kuruyor. "Bunu bilemezsin."

"İyi bir şans vardı," diye devam ettim. "Ve eğer okuldan atılmamış olsaydın, en azından bursunu kaybedecektin -"

"Yani üniversitede sonsuza dek öğrencilerine cinsel saldırıda bulunan bir profesör olarak hatırlanmanızı sağlamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündünüz?"

diyor, sesi yükseliyor, gözleri büyüyor, yüzü kızarıyor. "Herkes benim sadece senin kurbanın olduğumu mu söylemeye karar verdin? A almayı *o kadar çok* isteyen ve bunun için sevişmeye razı olan masum bir kızdan başka bir şey olmadığımı mı?"

Öfke, damarlarımdaki buz gibi bir ürpertiyle içime yayılıyor.

"Senin için her şeyden vazgeçtim," diyorum, sesim çirkin bir hırıltıya dönüşüyor. "Yarın sabah hâlâ sınıfta olacaksın, hâlâ burslu olacaksın ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana sormadın bile," diyor sert ve düz bir sesle.

"Yüksek lisans için yedi yılımı harcadım ve şimdi bir daha asla öğretmenlik yapamayacağım," diyorum ve tekrar öne çıkıyorum. Bu kez Thalia yerinden kıpırdamıyor, sadece bana , çenesi sıkılmış, dudakları birbirine yapışmış.

"Telefonlarıma bile cevap vermezdin," diyor, gözleri parlıyor, eskisinden daha kırmızı. "Benimle konuşmadın. Her şeyi kendi ellerine aldın - *bizi* kendi ellerine aldın - ve bana sormadın, bana söylemedin ve hiçbir noktada düşüncelerimi ya da isteklerimi sormadın ve Tanrım, Caleb, erkeklerin benim için neyin en iyi olduğunu bildiklerini düşünmelerinden bıktım."

"Sen olsan ne derdin?" Diyorum ve şimdi ben de bağıyorum, bir adım geri çekiliyorum, hayal kırıklığı içinde volta atıyorum ve sonra ona geri dönüyorum. "Hayır, okuldan atılmayı tercih ederim mi derdin?"

"Ben olsam ne derdim bilmiyorum!" diye bağıyor. "Asla bilemeyeceğim çünkü bana danışmaya zahmet etmediniz!"

"Bir şey değil!" Bağıyorum ve şimdi koridor boyunca bir ileri bir geri volta atıyorum, yerimde duramıyorum. Duvarı yumruklamak ve kapıyı açıp menteşelerini sökmek istiyorum ama ikisini de yapmıyorum çünkü ben lanet olası bir yetişkinim.

"Şaka yaptığımı mı sandın?" diye sorar.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Thalia öfkeyle ön kapıyı işaret ediyor.

"İşte," diyor. "Bana e-postalardan bahsettikten sonra orada durduğumda ve benim koruyucum değil ortağım olacağına söz verdiğinde, şaka mı yapıyordun? Parlak zırlı bir şövalye olup bu küçük hanımın ayaklarını yerden kesmek için bir sonraki anı mı bekliyordun?"

Şimdi ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, sesi boğuk ve tiz ve ben volta atmaya devam çünkü hareket etmeye devam etmezsem ne olacağını bilmiyorum.

"*Atılmamaktan* nefret ettiğin için özür dilerim," diye çıkıştım. "En az benim kadar sorumlu olduğun bir ilişki için tüm suçu üstlendiğin yetmiyormuş gibi bir de ön onay istediğin için üzgünüm."

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyor, cam gibi ve kan çanağına dönmüş gözlerinden başka hiçbir şey kıpırdamıyor, beni bir ileri bir geri yürürken izliyor.

"İstediğim şey," diyor sonunda, sesi sessiz ve titrek. "Bana süslü bir evcil hayvanmışım gibi değil de, kendi hayatı üzerinde söz sahibi olan insanmışım gibi davranılmasını istiyorum."

"Bir çinçilla için tüm hayatımı mahvetmeyeceğime söz veriyorum," diye çıkışıyorum. "Yine de belki -"

"Tanrım," diye tıslıyor Thalia. Öne doğru bir adım atıyor ve önce bir ayağını sonra diğerini ayakkabısının içine sokuyor, bunu yaparken de sallanıyor. "Özür dilerim. Buraya geldiğim için özür dilerim."

Kapıyı sarsarak açıyor, soğuk ikimizin de yüzüne çarpıyor.

"Hayatın için üzgünüm," dedikten sonra içeri giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor, adımlarının tıkırtısı hızla kayboluyor.

Yumruklarımı sıkıp açarak kapının iç tarafına bakıyorum. Aklıma binlerce öfkeli cevap geliyor ve bunlar beynime doluşup birbirlerini yolumdan çekiyorlar.

"Siktir git," diyorum sonunda, en az akıllıca olanı, kapıya doğru dönerken. "Ve sana yardım ettiğim için beni de sik ve sik - *NE?*"

"Özür dilerim," der Seth ve hemen mutfığa geri döner.

Orada duruyorum. İçim yanıyor. Kendime ait her şeyi yok etme dürtüsüne direniyorum.

Sonunda ceketimi, ayakkabılarımı ve anahtarlarımı kapıyı kendim açıyorum ve Thalia'nın evinin aksi yönünde uzun ve öfkeli bir yürüyüşe çıkıyorum.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

THALIA

Siktir , üzülüyorum.

O geceyi yatağında, pijamalarımla, takım elbisem köşede buruşmuş bir halde *The Borgias*'ın korsan versiyonunu izleyerek geçirdim. Daha önce hiç korsan bir şey izlememiştim ama aslında oldukça kolay olduğu ortaya çıktı.

Polis beni tutuklamak için kapımı çalacak mı? Olabilir. Ne de olsa ben parasını ödemediği TV programlarını izleyen, profesörüyle yatan, bundan paçayı sıyıran ve sonra da ona yardım ettiği için ona kızan *kötü mü kötü* bir kızım.

Gece yarısına doğru Victoria kapıyı çaldı. Elinde bir fincan çay ve Market Street Cafe'den aldığı kocaman bir kurabiye var ve iyi olup olmadığını soruyor. Yalan söyleyip evet diyorum ama içeri girmesine ve yüzüm büyüklüğünde ve lezzetli olan kurabiyeyi yerken yatağında benimle bir bölüm izlemesine izin veriyorum.

Cevaplar için bana baskı yapmıyor. Sanırım o daha iyi biliyor. Gönüllü olmuyorum, çünkü kendimi birinin yakması gereken bir çöp yığını gibi hissediyorum.

Ertesi gün bütün derslerimi asıyorum. Neden? O pislik *işini bırakıp kariyerini ateşe verdikten* sonra bursum devam etsin diye mi? Çünkü dersi sikeyim, işte bu yüzden. Oda arkadaşlarım gittikten sonra, hala pijamalarımla odamdan çıkıyorum ve Margaret'in rameninden biraz yiyorum çünkü rameninin yenmesini hak ediyor.

Saat üç gibi, Harper kapıyı çalıp içeri girdi. Yanında bir burrito var ve Jose's'ten yanlışlıkla fazladan bir burrito aldığına dair uzun bir hikaye uyduruyor ama ona gerçekten inanmıyorum.

Bana burrito veriyor - en sevdiğim kahvaltılık burrito, muhtemelen beni kötü bir Meksikalı yapıyor ama kimin umurunda - ve o verdiğiğinde ağlıyorum, yanıma gelip bana sarılıyor ve sonra burritoyu yatağında yiyorum ve bir bölüm daha izliyoruz.

Harper, on beş yüzlerde kimsenin o kadar temiz ya da seksi olmadığını iddia ediyor ve ben de umursamadığımı, sadece seksi tarihi figürlerin aptalca kaçamaklarını izlemek istediğimi söylüyorum çünkü durumum hakkında çok fazla düşünürsem hoşuma gitmeyen bazı sonuçlara varacağımdan korkuyorum ve hala kızgınım.

Cumartesi, *Borgias*'ı sabaha karşı bitirdim. Bu seriye başladığımda zaten ilk sezonun yarısındaydım ve meğer sandığımdan daha az bölüm varmış.

Yaklaşık on dakika boş dizüstü bilgisayar ekranıma baktıktan sonra, insan olmaya karar veriyorum, bu yüzden temiz pijamalarımı alıp odamdan çıkıyorum, oturma odasından geçerken Margaret'e bakmıyorum ve duş alıyorum.

Duş alırken anneme ne söyleyeceğimi merak ediyorum. Zaten biliyor mu? Kızacak mı? İncinecek mi? Anlayacak mı?

Anlayışı hak ediyor muyum? Herhangi bir şeyi hak ediyor muyum? Duşta ağlıyorum.

Temiz pijamalarımınla dışarı çıktığımda, en azından biraz daha az iğrenç hissediyorum, Victoria ve Harper oturma odasındalar, televizyona bir dizüstü bilgisayar takıyorlar.

Kanepede tüylü battaniyeler var. Sehpanın üzerinde bir kase ramen, yanında başka bir dev Market Street Cafe kurabiyesi ve açık bir paket patates cipsi var.

"Merhaba," diyor Harper, sanki beni kendi dairemde görmeyi beklemiyormuş gibi. "Biz de tam bu abur cuburları yiyip İskoç Kraliçesi Mary hakkında *Reign* adında, gülünç derecede abartılı olması gereken tarihi bir dizi izlemek üzereydik. Ayrıca Margaret'in rameninden fazladan bir kase daha var, ister misin? Ve bize katılır mısınız?"

Dizüstü bilgisayarın üzerine eğilen Victoria, Harper'a gülmemeye çalışıyor.

"Evet," diyorum ve koltuğa gömülüp başımı Harper'ın omzuna koyuyorum. "Teşekkür ederim."

Neredeyse dört saat boyunca bunu yapıyoruz. Eminim dönem kostümleri giymiş aptal seksi gençlerin birbirlerine yatak odası bakışları atmalarını izlemek dışında yapacak on bin tane işleri vardır ama öyle davranmıyorlar. Bunun yerine, orada oturup abur cubur yiyor ve büyülenmiş bir şekilde izliyoruz.

Üçüncü bölüm civarında konuşmaya başladım. Büyük balo elbiseleri ve yarı yüz maskeleriyle bir balo salonunun etrafında dönen aşırı çekici insanları izliyorum ve yavaş yavaş tüm hikayeyi anlatıyorum.

Bar banyosu. Randevu. Sınıf. Madison Scholars ziyafeti ve hastane; yarı hesap yarı hayat hakkında konuştuğumuz ofis saatleri; kütüphaneden eve yürüyüşler.

Org konserini kabul ediyorum ve yüzde bir bile şaşırsalar, bunu göstermiyorlar. İlişkimi, sonunda bekaretimi kaybettiğimi, profesörümle tekrar tekrar yattığımı ve bu konuda en ufak bir üzüntü bile duymadığımı itiraf ediyorum.

Ve nihayet bu haftaya geldiğimde, Mary tahtta otururken, dizi onun pencereye bakan yüzü ile yakışıklı sevgilisinin ata binip kaleden uzaklaştığı kareler arasında gidip geliyor.

Onlara mektuptan bahsettiğimde, ikisi de hep bir ağızdan soluk soluğa kaldılar. Babamla yaptığım telefon görüşmesini ve kavgayı bitirdiğimde yine ağlıyorum ama bu normal bir ağlama, son kırk sekiz saatin çirkin, nefessiz, sümük dolu hıçkırıkları değil.

"Sanırım ben bir pislik olabilirim," diye bitiriyorum sözümü, buruşuk bir yemekhane peçetesini gözlerime bastırıp akıntılarını durdurmaya çalışarak. "O haklı, değil mi? İyi bir şey yaptı ve minnettar olmalıyım ama bu konuda kendimi çok *kötü* hissediyorum."

Ön kapı açıldı ve merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Margaret içeri giriyor, kanepede bize bakıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra sadece başını sallıyor ve hiçbir şey söylemeden mutfığa giriyor.

"Elbette, iyi," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Victoria yavaşça, "Sana söylemediği için kızmakta haksız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu bir insan için çok büyük bir yük."

"Bu bir kontrol meselesi de olabilir," diyor Harper, cips kasesine uzanıp onu battaniye kaplı kucığına yerleştirirken.

"et," diyorum, bir tane ısıyorum.

"Şey," diyor ve sonra duruyor. Düşünüyor. "Ona geri dönersen bu konuda mağdur mu olacak? Bu onun karar verdiği bir modelin parçası mı?"

Sizin için bir şeyler yapıyor ve bir tür özveride bulunuyor ve sonrasında da mutlu ve minnettar olmanızı mı bekliyor?"

Victoria sadece başını sallıyor.

"Kesinlikle," diyor. "Bunu sevgisinden ya da bir kontrol mekanizması olarak yapmış olabilir."

Ekrana göz kırpıyorum. Birisi başka birinin çıplak sırtında bir tüyü sürüklüyor. Gıdıklayıcı görünüyor.

"Kontrol için yapılacak çok şey var," diyorum.

"Aşk için yapılacak çok şey var," diye belirtiyor Victoria.

"İşte büyük soru bu," diyor Harper ve ikimiz de ona dönüyoruz.

Bekliyoruz.

"Büyük soru ne?" Sonunda sordum.

"Kalbi temiz mi?" Harper sanki bu çok açık bir cevapmış gibi soruyor.

"Eğer ormanda bir tek boynuzlu at bulsaydı, tek boynuzlu at onunla arkadaş mı olurdu yoksa onu bıçaklar mıydı?"

Sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi bir cips daha .

Harper için öyle sayılır.

"Ben onu bakireler sanıyordum," diyor

Victoria. "O öyle değil," diye belirtiyorum.

Harper, "Bu yoruma açık bir konu," diyor.

"Bunu nasıl öğrenebilirim?" Birden pragmatik bir şekilde sordum. "Tek boynuzlu atı nereden bulabilirim? Yapabileceğim bir büyücülük var mı?"

Victoria, "Artık bakire kana hazır erişiminizin olmaması çok kötü," diyor.

"Aslında bu bir yanılgı," diye söze giriyor Harper. "Bakire kanı çoğu ayinde bakireden alınan kan anlamına gelmez, sadece daha önce kullanılmamış kan anlamına gelir. Zeytinyağı gibi."

Victoria ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Aslında bu mantıklı," diyor Victoria.

Harper, "Bence Caleb konusunda sağduyunuzu kullanmanız gerekiyor," diye ekliyor.

"En azından sihirli sekiz topa soramaz mıyım?" Diyorum.

PAZAR SABAHİ TEKRAR DUŞ ALIYORUM ve bu sefer duş sırasında ağlamıyorum.

Hâlâ kendimi berbat hissediyorum, sanki cildim kurşunla kaplanmış gibi, tüm hareketlerimi olması gerekenden daha ağır ve yavaş yapıyor. Tam beş dakika boyunca buzdolabının önünde durup kahvaltıda ne yiyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Üst üste üçüncü gün pijamalarımı giyiyorum, yine de yenilerini giyiyorum.

O öğleden sonra, masamda oturmuş gerçek ödevimi yapıyordum ki, kısmen açık olan kapım çalındı ve şöyle bir baktım.

Margaret orada duruyor.

"Hey," diyorum, daha dik oturarak.

"Hey," diyor. "İçeri girebilir miyim?"

Sadece başımı sallıyorum ve o da küçük odaya giriyor, sonra da yapılmamış ikiz yatağıma bağdaş kurup oturuyor ve bana yeşil bir kutu uzatıyor.

"Kütüphanenin yanında izci kızlar vardı, sanırım kurabiye mevsimi," diyor ben Thin Mints'i alırken. "Ayrıca, kaltak gibi davrandığım için özür dilerim."

Elimdeki kutuya bakıyorum, sonra tekrar ona.

"Ama yemin ederim seni ihbar etmedim," diyor hızla, daha dik . "I..."

Sözünü kesiyor, pencereden dışarı

bakıyor. "Biliyorum," diyorum ona.

"O benim babamdı."

Margaret bana , gözleri kocaman, ağzı açık.

"Artık konuşmuyoruz," diyorum kutunun ucundaki karton şeridi dikkatlice yırtarak.

"*Baban* bursunu ettirmeye mi çalıştı?" diyor, hâlâ şaşkın şaşkın bakarken. "Vay anasını."

Babamla konuştuğumdan beri, cezalandırılabilceğimi bilip bilmediği konusunda gidip geliyor.

"Evet," diyorum kesin bir ifadeyle.

"O e-postaları göndermek benim için gerçekten berbat bir şeydi," diyor hızlıca, gergin ve acelesi varmış gibi. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Yani, bir profesörün sen *onun sınıfındayken* seninle yatmasının oldukça tuhaf ve ürkütücü olduğunu düşünüyordum."

Plastik kılıfı çekip çıkarıyorum ve ona bir bakış atıyorum.

"Ama belli ki o boku yapmak yerine seninle konuşmalıydım," diyor.

"Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Gerçekten."

Bir Thin Mint'i ktırdatıyorum ve uzun bir süre kurabiyeye bakıp düşünüyorum.

"Sana güvenmeliydim. Neden bilmiyorum," diye bitiriyor.

"Muhtemelen Tanrı'nın erkeklere armağanı olduğunu düşünen iğrenç bir ukala olduğun içindir," diyorum, ağzımdan küçük bir kırıntı yağmuru kaçıyor.

Konuşmadan önce uzun, çok uzun bir duraklama oluyor.

"Tanrı'nın insanlara bir armağanı olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz, yoksa..."

"Seni pislik," diye gülüyorum ve o da bana sırtıyor. "Ayrıca, *ahlaken iflas mı ettin?*"

Bu da ne Margaret?"

Yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Neredeyse ona Caleb'den de özür dilemesi gerektiğini söyleyecektim, çünkü en başta ahlaken iflas ettiğini söylediği kişi oydu, ama hala onunla konuşmaya cesaret edemedim çünkü muhtemelen hala bana oldukça kızgın olduğunu düşünüyorum ve ben de hala ona biraz kızgıyım ve her şey hala bir karmaşa.

Ellerinin arasından tekrar "Özür dilerim," diyor.

"Seni henüz affetmedim," diyorum ona, bir kurabiye daha yerken.

"Bunu hak ediyorum," diyor ve sonra bana bakıyor. "Bir özrüm daha var. Burada bekle."

Bekliyorum, hâlâ kurabiye yiyorum ve on beş saniye içinde yine odamda, arkasında bir şey tutuyor.

"Umarım başka bir kutudur," diyorum.

Daha da sırtıyor, sonra bir şey çıkarıyor. Bu bir dildo.

Sanırım öyle. Aslında bunun bir yapay penis olduğundan sadece yüzde altmış oranında eminim, çünkü kesinlikle fallik olsa da, aynı zamanda konik ve yeşil, üzerindeki tasarım pembe ve bir dizi noktadan biraz hayali bir uca doğru dönüyor.

Uzun bir süre baktım.

Sonunda "Bu dokunaçlı bir dildo mu?" diye sordum.

"Evet!" diyor, gururla havaya kaldırarak. "Mağazanın yeni *hentai* koleksiyonundan yepyeni. Altında bir vantuz var, böylece duş duvarına veya sandalyenize ya da her neyse ona takabilir ve şehre gidebilirsiniz. Ayrıca hâlâ shrink ambalajlı."

Ondan aldım. Şaşırtıcı derecede ağır.

"Teşekkürler, bundan nefret ediyorum," diyorum ve Margaret gülüyor.

PAZARTESİ GECESİ, sonunda cesaretimi toplayıp Caleb'in evine gittim. O gün telefonumda yüzlerce kez onun adını aradım ve neredeyse

aradım, ama her seferinde korkup vazgeçtim ve 'hadi birbirimizi affetmeyi konuşalım ve belki de bundan sonra devam edip edemeyeceğimizi' mesajını atmaya kendimi ikna edemiyorum.

İşte buradayım. Kaldırımdan yukarı yürüyüp verandasına çıktım. Evinin anahtarı hala bende, ama bu *kendimi içeri bırakma* senaryosu değil, bu yüzden kapıyı çaldım.

Ve bekliyorum.

Kapıyı tekrar çaldım, tekrar bekledim ve bunu en az dört kez daha tekrarladım.

Sonra bekledim. Gerçekten çok uzun bir süre bekliyorum ve içeride olduğunu, benim olduğumu bildiğini ve kapıdan kaçtığını gösteren işaretleri dinliyorum ama tek bir şey bile duymuyorum.

Sonunda verandasının basamaklarına oturdum, beton kırımın altında soğuktu.

Ben: O orada değil.

Nerede o? Bir işi yok ki.

Üzgünüm.

Adamın hala ayak işlerini yapması gerekiyor. Belki Target'tadır.

Belki yine AT'de yürüyüş yapıyordur.

Ben: Ocak ayındayız.

Harper: Muhtemelen atlatması gereken çok fazla ruhsal acı var.

Dostum, ama.

Umarım Appalachian Trail'de tekrar yürüyüşe çıkmaz. Onunla konuşmadan aylar geçirmek istemiyorum ve kendimi onu aramak için orada yürüyüş yaparken göremiyorum. Birincisi, aylar var ve ikincisi, niyetim ne kadar asil ya da romantik olursa olsun onu asla bulamayacağım açık. Ayrıca, benim sınıfım var.

Evinden uzaklaşırken arabasının garaj yolunda olmadığını fark ettim.

Duh, kendi kendime düşündüm.

Ve sonra: *Yarın tekrar deneyeceğim.*

SALI GÜNÜ TEKRAR DENERİM. Ve çarşamba. Araba yok, Caleb yok. Oda arkadaşlarım çocuk gibi davranmayı bırakıp onu aramamı, ne zaman evde olacağını öğrenmemi ve sonra onunla yüz yüze konuşmamı söylüyorlar ama ben yapmıyorum.

Perşembe günü tekrar gittim. Kapıyı milyonlarca kez çaldım ve en az on dakika bekledim, ama hiçbir şey yoktu, sonunda kapıyı açıp içeri girdim.

Girişin her yerinde posta var. Daha önce orada hiç posta görmemiştim. Caleb postaları yerde bırakmaz. O yerde posta bırakan değil.

Sonunda, evinde dururken, onu aradım.

Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tekrar deniyorum. Aynı şekilde.

Yavaşça, dikkatlice, yerdeki postaları topluyorum. *Okunaklı görünen* bir yığın ve *bunun önemsiz olduğundan emin olduğum* bir yığın olarak ayırdıktan sonra her iki yığını da mutfak masasının üzerine koyup üst kata çıkıyorum ve uzun bir süre yatak odasının kapısında duruyorum, öğleden sonra ışığı perdelerin arasından sızıyor.

Yatak hazır. Her şey yerli yerinde ama telefonunun şarj aletinin orada olmadığını fark ettim.

Ve sonra, kendime rağmen, içeri girdim. Yatağına oturuyorum ve kendimi yarı davetsiz misafir yarı da eve gelmiş gibi hissediyorum ve ilk kez bunun onun evine son gelişim olabileceği düşüncesi aklıma geliyor.

Eğer benimle, ona her şeye mal olan kızla bir daha konuşmak istemeseydi, onu suçlayabilir miydim bilmiyorum.

Yatağına uzanıyorum ve yüzümü yastığına koyuyorum, sonra içime çekiyorum ve birden sanki oradaymış gibi hissediyorum, sanki yatağında çıplak ve terli bir şekilde uzanıyormuşuz ve bir şey hakkında gülüyormuşuz gibi, hala gelişigüzel dolanmışız gibi.

Koku diğer duyular gibi değildir. Bir şey gördüğünüzde veya duyduğunuzda, bu sinyaller beyninizin talamus adı verilen bir bölümünden süzülür ve daha sonra sinyalleri iletir. Koku öyle değildir. Koku alma duyumuz doğrudan beynimizin duygusal tepki bölümü olan limbik sisteme .

Ne olur ne olmaz diye tekrar nefes alıyorum ve içime bir yumruk gibi iniyor. Sonra sırt üstü dönüyorum ve ona bir kez daha sesleniyorum.

Sesli mesaj.

Uzun bir süre orada yatıp düşündüm. Onun yatağında muhtemelen çok garip olduğunu düşünüyorum. Günlerdir burada olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğimi düşünüyorum. Uzak bir ihtimal gibi görünse de asla geri dönmeme ihtimali olduğunu düşünüyorum.

Ve sonra, sonunda, bilecek birini düşündüm. Telefonumu çıkardım. Tek bir Google araması yapıyorum, derin bir nefes alıyorum ve telefon numarasını tuşluyorum. "Loveless Brewing," diyor dost canlısı bir kadın sesi. "Tammy." Bunun için bir planım yoktu.

"Merhaba Tammy," diyorum hızlı ve garip bir sessizlikten sonra. "Seth Loveless ile konuşmam mümkün mü?"

"Kontrol edebilirim, tatlım," diyor. "Bu neyle ilgili?"

Kulağa o kadar hoş geliyor ki, bana *tatlım* denmesine bile.

"Çok uzun bir şey, gerçekten," diyorum. "Ona sadece Thalia olduğunu söyleyebilir misin?"

"Elbette tatlım," diyor ve bilmesem sesinde acıma olduğunu söyleyebilirdim. "Ama şu anda meşgul olabilir, o yüzden büyük ihtimalle seni geri aramak zorunda kalacak."

"değil," diyorum.

"Bir saniye," diyor ve ardından bekleme müziği başlıyor, John Denver'ın *Country Roads* şarkısının enstrümantal bir versiyonu.

Bir süre beklemeye tamamen hazır bir şekilde volta atmaya başlıyorum, ancak bunun yerine müzik yaklaşık otuz saniye sonra kapanıyor.

"Thalia?" diyor tanıdık bir ses. "Oh, şükürler olsun. Kitaplık için yerim neredeyse kalmadı."

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

CALEB

ARKAMA DAYANIP yaptığım işi inceliyorum ve bunu yaparken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Fena değil. Hâlâ boyanmaları gerekiyor ve Seth'in duvarlarının tam olarak eşit olduğunu sanmıyorum çünkü sağ tarafın en üst kısmında ahşap ile duvar arasında yaklaşık yarım inçlik bir boşluk var, ama idare eder.

Sanırım *Seth'e o duvarı boyamak için kullandığı boyadan hâlâ elinde olup olmadığını sormalıyım. Eşleştirmenin ve gömme dolap gibi görünmelerini sağlamanın en kolay yolu bu olurdu.*

Anahtar ön kapıda dönüyor ve alışkanlıktan saate bakıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum, çünkü Seth altıdan önce neredeyse hiç eve gelmez ve saat dört-

Otuz.

"Her poşetin içinde bir tane zehirli M&M varmış ama on yaşına gelene kadar zehirli M&M'i nasıl ayırt edeceğini öğrenemezmişsin," diyor Seth ve kaşlarımı daha da çatıyorum çünkü Eli'nin M&M yalanıyla ilgili hikayeyi kime anlatıyorsa o kişi kardeşlerimden biri değil.

Hepimiz hikayeyi biliyoruz. Hepimiz bu hikayeyi *yaşadık*.

"Bu sadece M&M'leri riske atacak kadar çok istediğine karar ilk ana kadar işe yarayacak gibi görünüyor," diyor Thalia'nın sesi. "Ve çocuklar iyi muhakeme yeteneğine sahip değildir."

"Hayır, öyle *değil*," diyor Seth, ama kalbimin aniden çarpmasından onu zorlukla duyabiliyorum ve birkaç düşünce aynı anda birbirine çarpıyor.

Bugün duş aldım mı?

Beni uyarmadı.

Bugün günlerden

ne?

O burada. O burada. O burada ve ben hazır değilim. Hiçbir şeyi çözemedim, ne söyleyeceğimi bilmiyorum, tek yaptığım büyük bir kitaplık inşa etmek.

Sonra ikisi de köşeyi dönüp Seth'in oturma odasına girerler ve Thalia durur.

"Oh," diyor.

"Levi'larda olduğunu sanıyordum," diyor Seth, onun yanından geçip mutfığa doğru yürürken. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

"Hayır, teşekkür ," diye sesleniyor Thalia. "Aynen," diyorum.

Seth, buzdolabının açılma sesinden yan odadan yankılanan sesiyle, "Şey, sadece susuzluktan *kavruldum*," diyor. "Koca bir Cuma oldu, biliyor musun?"

"Bugün gerçekten Cuma mı?" Thalia'ya *sotto voce* soruyorum.

"Gerçekten öyle," diye onaylıyor. "Hangi gün olduğunu sanıyordun?"

İç çekiyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, çünkü ben günlerin nasıl geçtiğini anlamayan biri değilim, ama görünüşe göre şu anda öyleyim.

"Belki... Çarşamba gibi?" Ben .

Seth bir bardak su içerek mutfaktan çıkıyor ve benden Thalia'ya bakıp geri dönüyor.

"Tamam," diyor. "Üst kattan bir şeyler alayım ve Levi'ye gelmeyeceğimize dair mesaj atayım, ben de... burada olmayan bir yere gideyim."

Thalia'nın yüzü kızarmaya başladı bile. "Gidebiliriz -"

"Hayır," diye sesleniyor, çoktan evinin merdivenlerini çıkmaya başlamıştı.

" - daha az müdahaleci bir yerde," diye bitiriyor, Seth çoktan gitmiş olsa da.

"Sorun değil, bir keresinde patates kızartmalarından birini almaya çalıştığım için elime kan akıtacak kadar sert bir bıçak saplamıştı," diyorum. "Bana borcu var."

"Herhangi biriniz nasıl hayatta kalabiliyor?" Thalia yarı gülerek yarı dehşete düşmüş bir halde şöyle diyor. "Buraya gelirken yolda bana Levi'nin Eli'yi karahindiba yemenin insanı uçabilir hale getirdiğine ikna ettiğini anlatıyordu."

"O acil servis yolculuğu benim en eski anılarımdan biridir," diyorum ona.

"Pekâlâ, ben çıkıyorum," diyor Seth, merdivenlerden inip cebine bir şey koyduktan sonra paltosunu alıp bir koluna geçirerek. "Bir şeyler içeceğim, sonra da bir arkadaşımın sinemaya gideceğim. Dönmeden önce ararım."

"İyi eğlenceler!" Thalia diyor ki.

"Teşekkürler," diyor ve sonra dönüp beni işaret ederek geriye doğru yürüyor. "Bu işi berbat etme. Ondan hoşlanıyorum ve bizde kalmasını istiyorum."

"Hoşça kal," diye sesleniyorum ve sonra o gidiyor, kapısı açılıyor, kapanıyor ve birdenbire bu oturma odası çok ama çok hareketsizleşiyor, havaya yeni kesilmiş odun kokusu siniyor ve Thalia ile ben birbirimize bakıyoruz.

Ona söylemek istediğim binlerce şey var ama hiçbirini için kelime bulamıyorum. Onu özledim ve onu seviyorum ve gecelerimi Seth'in oturma odasının karanlığında dolaşarak geçirdim, binlerce küçük kaktüs dikenini cildime doğru ilerliyormuş gibi hissediyordum, uyuyamayacak kadar tedirgin ve adım atmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Bazen boşluğa, hayatımın geri kalanı olan o anı boşluğa bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bazen de mavi gökyüzüne, sonsuz olasılıklara bakıyormuşum gibi hissediyorum. Hangisi olduğu güne göre değişir.

"Burada bir hafta kalmak istememiştin," diyorum sonunda. "Sanırım Seth'e birkaç yıl önce buraya taşındığında söz verdiğim kitap raflarını yapmaya kendimi iyice kaptırdım."

"Güzel görünüyorlar," diyor Thalia, bakışlarını üzerlerinde gezdirdikten sonra bana geri dönüyor. "Dün eve gelmeyince yine Appalachian Trail'de yürüyüşe çıktın diye korktum."

"Kışın ortasında olduğumuzu" belirttim.

Hangi ekipmana ihtiyacım olacağını ve bunun ne kadar uygulanabilir olacağını, rotamın neye benzeyeceğini, Gürcistan'da şimdi başlarsam bunu yapıp yapamayacağımı derinlemesine araştırdım.

"Bu yüzden mi gitmedin?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Senden kaçmak istemediğim için gitmedim. Gitmedim çünkü çok uzun zaman oldu ve seni çok özleyecektim."

Duruyorum. Birbirimize bakıyoruz, aramızda gergin ve konuşulmamış bir şey var, bulamadığım kelimelere ihtiyaç duyan bir şey. Geçen haftayı çoğunlukla sessiz, çoğunlukla yalnız geçirdim: bu kitap raflarını yapmak, ormanda tek başıma yürüyüş yapmak, annemin evinde binlerce iş yapmak.

Haftayı hayatımdaki ani karmaşayı çözmeye çalışarak, Thalia'ya götürecek doğru kelimeleri bulmaya çalışarak geçirdim ama hala bulamadım.

"Şu anda seni çok özlüyorum," diyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve sonra derin bir nefes alıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bana bakıyor, elleri kot pantolonunun arka cebinde, dirseklerini açmış.

"Kalbin temiz mi?" diye sorar.

"Hayır," diyorum. Anında, kelime beynimi atlayıp doğrudan ağzıma gidiyor, doğrudan kalpten söylenen bir gerçek.

Beklediği cevap bu değildi.

"Tabii ki değilim," diyorum, bu soruya yanlış cevap verdiğimi bilsem de devam ediyorum. "Sen öğrenciyken seninle yattım. Sahip olmamam gerekeni istedim. Benim olmayan bir şeyi . Daha adını bile bilmeden seni ve eğer bana bir şans verseydin hepsini tekrar yapardım. Hayır, kalbim temiz değil."

Şimdi gözleri kapalı, bir eli alnında ve sanırım gülümsüyor.

"Ben hiçbir şeyden saf değilim," diyorum.

"Bu gerçekten tuhaf bir , değil mi?" diyor. "Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Tekrar deneyebilir

miyim?" "Her zaman."

"Mektubu neden yazdın?"

Bir an için, bu sorunun da bilmediğim doğru bir cevabı olup olmadığını, merkezinde bir sfenks olan bir labirente girip girmediğimi ve onu geçip Thalia'ya ulaşmak için onu zekâmla alt etmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Ama sonra ağzımı açıyorum ve gerçek ortaya dökülüyor.

"Yeniden başlamak benim için senin için olduğundan daha kolay olacak," diyorum basitçe. "Çünkü zaten yüksek lisans derecem var ve başka bir iş bulabilirim. Çünkü senin hayatını rayından çıkarmak istemedim."

Bir elimi uzatıyorum, avuç içi yukarı bakacak şekilde. Yavaşça tutuyor ve ben de onun küçük elini kendi elime katlayıp sıkıca tutuyorum.

"Ve çünkü bu benim sorumluluğumdu ve ben sıcıp batırdım," diye devam ediyorum, tam o bana bakarken.

"Caleb -" diye başlıyor, bıkkın bir halde.

"Öğrencilerle yatmamak tam anlamıyla benim işimdi," diye hatırlatıyorum ona. "Ben daha yaşıyım, sözde daha akıllıyım, yetki bendeydi. Kontrollü olmak ve doğru olanı yapmak benim işimdi ve ben yapmadım. İstedığınızı söyleyebilirsiniz ama bu benim işimdi ve ben berbat ettim, bu da suçu benim üstlenmem gerektiği anlamına geliyor."

Elini yumruk yapıp sıkıyorum, parmaklarımı parmak eklemlerine geçiriyorum.

"Özür dilerim," diyor.

"Olma."

"Bu doğru gelmiyor," diye itiraf ediyor, gözleri ellerimizde ve sertçe yutkunuyor, derin bir nefes alıyor. "Bu senin bana yaptığın bir şey değildi. Bunu birlikte yaptık. Seni hastanede öptüğümde, sana o şarap şişesini verdiğimde, seni org konserinde görüp flört etmek için yanına gittiğimde ne yaptığımı biliyordum -"

"Ve sonuçlarını anladım," diyorum ona. "Seni yemeğe davet ettiğimde neyi riske attığımı çok iyi biliyordum ve yine de bunu yaptığımda aklım başımdaydı."

"Yine de," diye fısıldıyor.

"Seninle birlikte olmayı profesör olmaktan daha çok istedim," diyorum. "Hepsi bu kadar. Sonunda, bu kadar basitti. Başka meslekler de var ama senin gibisi yok."

Thalia sessizce iç çekerek ellerimize bakıyor, ben de ona bakıyorum ve sonunda, nihayet, geçen hafta boyunca aradığım kelimeler dökülmeye başlıyor.

"İstediğimi elde ettiğimi sanıyordum," diyorum ona, yavaşça, körlemesine. Kendimi kesiyormuşum gibi konuşuyorum ve kan yerine kelimeler çıkıyor. "Ama sonra, sen oradaydın, erkekler tuvaletinde saklanıyordun."

"Tanrım," mırıldanıyor ama sanırım gülüyor.

"O zamana kadar ders vermek, makaleler yayınlamak ve pazen giyen kadınlarla kahve randevularına çıkmak istediğimi sanıyordum, ama sen pencereden çıkmadan önce işim bitmişti," diyorum ona. "Çünkü bunların hiçbiri bana bir saniyeliğine sihre inanmayı sevdiğini ya da deniz canavarlarının aslında sadece kürek balığı olduğunu ya da kurt adamların insan olduklarında bile aya karşı ulumak istediklerinden şüphelendiğini söylemenin eline su dökemez. Hayatımı senin yanında yaşamak istiyorum. Hepsi bu."

"Benim bir deli olduğumu düşündüğünden gerçekten emindim," diyor.

"Sana mektuptan bahsetmeliydim," diyorum ve gözlerimi kapatıp başımı onunkine doğru eğiyorum, saçları sıcak ve yumuşak bir şekilde alnıma değiyor. "Özür dilerim. Bir şey yapmaya çalışacağından ve bana izin vermeyeceğinden korktum."

"Muhtemelen yapardım," diye itiraf ediyor.

Nefes alıyor. Bana diğer elini de uzatıyor.

"Çok sinirlendiğim için özür dilerim," diyor. "Ama gerçekten istiyorum - yani, sen -"

Thalia derin bir nefes alıyor, geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Ben de senin yanında olmak istiyorum," diyor basitçe. "Hepsi bu kadar. Bu hayatta bir kez olacak bir şey ve bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ve bunun sadece *sen* ve *ben* olmasını istemiyorum. *Biz olalım* istiyorum. Her zaman."

"Her zaman," diye . "Neyle yüzleşirsek yüzleşelim, birlikte yüzleşeceğiz." "Söz mü?" diye soruyor fısıldayarak.

Elimi onunkinden çekiyorum, parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, yüzünü kendime doğru eğiyorum, gözlerini kendiminkilerle birleştiriyorum.

"Söz veriyorum," diyorum ona.

Dudaklarımı yavaşça onunkilere değdiriyorum, usulca, o kadar nazik ki neredeyse hissetmiyorum çünkü bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini istiyorum. Geri çekiliyorum, ileri itiyorum, başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. Öne, bana doğru adım atıyor, aniden ayak parmaklarının ucuna geliyor, kolunu bana doluyor ve ben onu daha derin, daha sert öpüyorum.

Kendime engel olamıyorum. Asla yapamadım, onunla yapamadım ve şimdi bu kızın içine düşmek, onun içinde boğulmak ve asla havaya çıkmamak istiyorum.

Sonunda kendimi geri çekiyorum. Onu kanepeye çekmek, kanepenin arkasına yaslamak, bacaklarını etrafıma sarmak istiyorum. Ona bu sözü vermek istiyorum, iç içe geçerken ten tene, ama yapmıyorum.

Seth'in dairesindeyiz ve bu Seth'in kanepesi ve o kanepenin başından neler geçtiği hakkında istediğimden daha iyi bir fikrim var.

Onun yerine parmak uçlarına öpücükler konduruyorum ve "Beni bulduğun için teşekkür ederim" diyorum, o da gülüyor.

"Öfkeyle çıkıp giden bendim, o yüzden bu bana doğru geldi," diyor. "Sen yeterince şey yaptın."

Başını eğip bana bakıyor.

"Ayrıca, inanılmaz uzun bir yürüyüşe çıktığından ve seni asla bulamayacağımdan korkuyordum," diyor.

"Bu sadece beni geri almazsan olacaktı," diye itiraf ediyorum.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" diyor bana doğru eğilerek.

Ben bir şey söyleyemeden ön kapıdan anahtar sesi geliyor ve kapı açılıyor.

"Çıplak olan ya da ağlayan var mı?" Seth sesleniyor.

"Evet, ikisi de," diyor Thalia hemen. "Gerçekten katartık bir şey. Gel de dene!"

Çok, çok uzun bir duraklama oluyor. İkimiz de sessizce gülüyoruz, sonunda Seth bir köşeden tek gözünü çıkarıyor, hemen ardından vücudunun geri kalanı da onu takip ediyor.

"*Kibarlık* ediyordum," diyor ve hızla oturma odasından geçip merdivenlere doğru yürüyor. "Üzgünüm, bir şey unuttum. Bir saniye sonra

gidebilirsin.

gözyaşı cümbüşüne geri dön."

Seth ortadan kaybolurken Thalia, "Bir seks partisi için iki kişiden fazlası gerekir," diyor.

"Oh, biliyor," diyorum ona.

"Sürtük olan o mu?" diye fısıldıyor.

Neredeyse hemen *evet* diyeceğim ama sonra duruyorum. "Öyleydi," diyorum. "Bu...

Bilmiyorum."

Seth'in tüm aşk hayatını ve son zamanlardaki eksikliklerini Thalia'ya anlatma görevini üstlenmemden hoşlanacağından şüpheliyim, bu yüzden yapmıyorum.

"Pekâlâ," diyor, elinde başka bir şey yokmuş gibi görünse de geri geliyor. "Bunun için üzgünüm, lütfen birbirinizi ellemeye ya da her ne yapıyorsanız ona geri dönün."

"Karşılıklı haikus yazıyorduk," diye gönüllü oluyor

Thalia. "Buna böyle mi diyorlar?"

"Güle güle!" Diyorum ve kapı kapanırken Seth sadece gülüyor.

Thalia'ya dönüp bakıyorum.

"Burada kalamayız," diyorum ona. "Mahremiyetimiz olduğu düşüncesine kapılırsınız, ama sadece riskli bir pozisyonda yakalanırsınız."

Tek kaşını kaldırıyor.

"Hangisi?"

Birkaç olasılık beliriyor ve ben hepsini elimden itiyorum. "Yapma," diyorum ona doğru eğilerek, sesim alçalarak.

İki hafta oldu. Thalia doğru şekilde *Benedict* usulü *yumurta dese* beni kızdıracağından eminim.

"Tek söylediğim -"

Başparmağımı dudaklarının üzerine koyup onu susturuyorum. Sırıttırıyor, gözleri hınzır.

"Hayır," dedim ona. "Bir randevuya çıkıyoruz. Herkesin içinde. Akşam yemeği ve sinema.

El ele tutuşacağız ve her şeyi yapacağız." "Her ne -"

"Hayır," diyorum tekrar, başparmağımı tekrar dudaklarına bastırarak. Şimdi o gülüyor ama benim nabzım hızla atıyor ve Sprucevale'deki boş yatakların zihinsel kataloğunu hızla gözden geçiriyorum.

Kazı şunu. Müsait özel alanlar. Yatak olup olmaması umurumda değil, ama boş buluyorum: burada değil, annemin evinde ya da Levi'nin evinde değil, Daniel'in boş yatak odasında ya da Eli'nin kanepesinde değil.

Tamam, düşünüyorum. Ya ormana bir çadır götürsek -

Sonra aklıma bariz bir cevap geliyor ve sırtmaya başlıyorum.

"Ne?" diye soruyor şüpheyle, başparmağımın hafifçe bulanıklaştırdığı kelime.

"Bir randevu," dedim ona. "Bir randevuya çıkıyoruz, hepsi bu. Gidip üstümü değiştireyim."

Başka bir şey söylemeye başladı ama ben öne doğru eğilip onu öptüm, sonra da Seth'in çalışma odasına koştum, çekyat şu anda benim yatağım olarak işlev görüyordu. Talaşla kaplı olmayan kıyafetlerimi giyiyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, yüzümde tuhaf bir şey olmadığından emin oluyorum.

Sonra telefonumu çıkardım. Hızlı bir arama yapıyorum. Aradığım şeyi buldum.
için.

Ve hızlı bir telefon görüşmesi yapıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ İKİ

CALEB

Onu Spucevale'deki tek *Tayland* restoranına götürdüm, adı yaratıcı olmayan *Taste of Thailand*, ama Marysburg'da kampüse en yakın *Tayland* restoranından biraz daha iyi, bu yüzden şikayet edemem.

Onunla toplum içinde birlikte olmak hâlâ tuhaf ve görülmemizin bir önemi olmadığını bilmek daha da tuhaf. Sevimsiz bir filmdeymişiz gibi masanın üzerinde el ele tutuşuyoruz. Eğilip onu birden fazla kez öpüyorum.

Ve konuşuyoruz. Ona kardeşlerimin bu hafta yaptıkları sinir bozucu şeylerden, Thomas ve Rusty'den, Levi'nin düğün hazırlıklarından bahsediyorum ve o da gülüyor.

Bana Javier'in rehabilitasyonda iyi olduğunu, sanat ve zanaat sınıfında seramik yaptığını, yeniden resim yaptığını, Eustace adında bir ahır kedisiyle arkadaş olduğunu ve her gün bir TSSB uzmanıyla görüştüğünü söyledi.

Thalia bana e-postaları gönderenin Margaret olduğunu söyledi. Bana gecenin bir yarısı ettikleri büyük kavgayı anlatıyor ve her ne kadar küçümsediğini düşünsem de, her şeyden dolayı sarsıldığını söyleyebilirim.

Sonra tabağına daha fazla yapışkan pirinç yığıyor ve üstüne zencefilli kızartma döküyor ve duraklıyor.

O da "Babam bizi ihbar etti." dedi.

"Fotoğrafları gördüm," diyorum ve Thalia sadece başını sallıyor.

"Seni tanıştırmam muhtemelen aptalcaydı," diyor başını sallayarak. "Onu daha önce bir erkek arkadaşım ile tanıştırdığımdan değil, ama nasıl tepki vereceğini bilmek için kristal bir küreye ihtiyacım yoktu. Ya da senin yüksek lisans öğrencisi olmadığını bir saniyelik Google taramasıyla öğreneceğini."

"Aklında başka şeyler vardı," diyorum bir kaşık daha çorba içerken.

"Bilmem gerekirdi," diyor.

"Böyle bir şey yapmamalıydın," diyorum ona ve masanın öbür ucuna uzanıp elini tekrar elime alıyorum.

"Önce benimle konuşmadığına bile inanamıyorum," diyor ve bir suçluluk duygusu kaburgalarımın arasına doğru , ama sonra kayboluyor. "Neler olduğunu bile sormadı. 'Bununla bir sorunun var mı? Çünkü *evet, mutluyum* ve onun için önemli olan bu değildi."

"Ebeveynlerimizi seçemeyiz ve yaptıklarının hesabını veremeyiz," diyorum başparmağımı parmak eklemelerinin üzerinde gezdirerek.

Uzun bir süre elimi izliyor, sonra bana bakıyor.

"Artık konuşmuyoruz," diyor. "Öğrendiğimde onu aradım ve artık hayatımda istenmediğini söyledim."

"Sen iyi misin?" Ben soruyorum, o sadece başını sallıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Evet," diyor düşünceli bir şekilde. "Evet, çok iyiyim."

"THE FİLM TİYATROLAR DOWNTOWN?" Thalia sorar, Ana caddeye bakıyordu, eli benim elimdeydi. "Gerçekten küçük bir tiyatro olmalı."

"Öyle," diye onaylıyorum, gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Bir blok daha."

Bir caddeyi geçiyoruz, iki antikacının önünden geçiyoruz, sonra duruyorum, bir kapıyı açıyorum ve ona tutuyorum.

"Burası bir sinema salonu mu?" diyor kaşlarını çatarak, tabelayı okurken.

"Martha Johnson Inn olduğu yazıyor ve -"

Bunu yüksek sesle *söylediği* anda duruyor ve bana gülmemeye çalışıyormuş gibi bir bakış atıyor.

Resepsiyona doğru yürürken kulağına "Seth'in çekyatı gıcırıyor," diye mırıldanıyorum.

"Ne, üzerinde uyuduğunda mı?" diye takılıyor.

"Ben her gıcırıyor, o yüzden insanlar üzerinde sevişirken nasıl bir senfoni üretebileceğini ancak hayal edebilirim" diyorum.

Soğuktan hafifçe pembeleşmiş ama bana bakışının parladığına yemin edebilirim.

"Ben de karanlık bir park yeri ve arabanızın arka koltuğu olmasını umuyordum" diyor.

"Asla asla deme," diyorum ve o da gülüyor.

Check-in sanki saatler sürüyormuş gibi geliyor. Tabii ki ev sahibinin kızlarıyla aynı liseye gittim, bu yüzden Amanda ve Bethany'nin bugünlerde neler yaptığına dair güncellemeler almam gerekiyor, oysa tek istediğim Thalia'yı üst kata çıkarmak ve onun içindeyken adımı söyleme şeklini dinlemek.

de olsa en sevdiğim seslerden biri.

Sonunda Lafayette odasının anahtarını aldım ve arkamı döndüğümde Thalia aşırı doldurulmuş koltuğundan kalktı, *Rural Equestrienne*'i sehpanın üzerine fırlattı ve bana doğru yürüdü.

"buyurun," diyorum ve başımla merdivenleri işaret ediyorum.

Martha Johnson Inn'e daha önce hiç girmedim, ancak Sprucevale'in her yıl aldığı ve erken Amerikan tarihinin belirsiz bir noktasından etkilenen on turiste hitap ettiği oldukça açık.

Han, Monticello ya da Mount Vernon'dan fırlamış gibi görünüyor - merdivenler de dahil olmak üzere her şey elle çevrilmiş ahşap ve kalın, gür desenli halı. Sanki yelekli biri bana iyi günler dileyecekmiş ve belki de bana tırmıkçı diyecekmiş gibi ciddi, düğmeli bir havası var.

Ne de olsa, fena *halde* rakish olmak üzereyim.

Sırf eğlence olsun diye, merdivenleri çıkarken Thalia'nın kışını avuçladım. Elimin lobideki herkesin gözünün önünde olduğundan eminim ve bu hiç umurumda değil.

"Şu anda bizi izleyen insanların yarısını tanımıyor musun?" Thalia omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

Kışını elimden bırakmıyorum. Aslında daha da sıkıyorum, bir parmağımı bacaklarının arasındaki yarığa kaydırıyorum ve bunu yaptığımda nefesinin kesildiğini duyabiliyorum. "Muhtemelen," diyorum. "Ve lüks otellerine alışkın olduklarını sanmıyorum.

ucuz bir saatlik motel gibi kullanılıyor."

"Asla bilemezsin," diye takılıyor, etrafına bakınıyor ve sonra bana dönüyor. "Erken dönem Americana bazı insanları oldukça azdırıyor."

"Bazı insanlar mı?" Birinci kata ulaştığımızda anahtarı bir parmağımın etrafında döndürerek 104 numaralı odayı arıyorum, diğer elim hâlâ onun kışında. "Çalışıyor o zaman?"

"Elbette," diyor kapıya doğru yürürken. "Elle çevrilmiş bir trabzan beni gerçekten heyecanlandırıyor, biliyorsun."

"Doğru yerde olduğumuzu biliyordum," diye takılıyorum, önce elimdeki anahtara, sonra da kapıya bakıyorum.

Eski moda, ağır bir iskelet anahtar, çünkü tabii ki öyle. Omuz silkip anahtar deliğine sokuyorum ama dönmüyor.

"Hadi," diye mırıldandım.

"Belki de ona karşı nazik olmalısın," diye öneriyor Thalia, sesi , sözleri omurgamda bir elektrik ürpertisi yaratıyor. Kapının yanındaki duvara yaslanmış, kışlık montu açık, kalçaları eğik, vücudunun kıvrımları kışkırtıcı bir öneri.

"Sence bu kadar mı?" Biraz daha sert iterek, her iki yöne de çevirerek soruyorum.

"Sadece iyi ve sizin için hazır olduğundan emin olun diyorum," diyor. "Güzel ve yavaş git."

Ona bakıyorum, gözleri dans ediyor, dudaklarında bir kahkaha beliriyor.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmalıyım?" Ben de onun ses tonuna uyarak soruyorum. "Bir kapıya karşı edepsizce konuşmamı mı istiyorsun Thalia?"

"Sadece bu şekilde açabileceğinizi düşünüyorsanız."

Şimdi kesinlikle bana gülüyor, sesi boğuk, kışkırtıcı ve bir an aklıma kaybedebileceğimi düşünüyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum, odaklanıyorum, anahtarı çıkarıp yavaşça ve dikkatlice kilide geri sokuyorum.

"Ooh, aynen böyle," diye fısıldıyor. "Güzelce ve derinlemesine doldur.

Mmm." "Yardım ettiğini mi hayal ediyorsun?" Alay ediyorum.

"Hayır," diye gülüyor.

Uzanıp onu kot pantolonunun kemerinden tutuyorum, kalçası soğuk parmaklarıma değiyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Ama değilsin," diyorum ona.

"Gerçekten sert ve yavaş çevirmeyi dene," diye mırıldanıyor. "Yalvart onu."

Gitmesine izin veriyorum ama vücudu hala benimkine bastırılmış, hala bu aptal kapalı kapının dışında duruyor. Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve aynı anda hem gülmemeye çalışıyorum hem de pes edip koridorda kıyafetlerini yırtmadan önce kapıyı açmaya çalışıyorum.

"Kes şunu," diye homurdanıyorum, anahtarı tekrar çeviriyorum ve lanet olası cehennem ateşi orospu kıcı, hala dönmüyor.

Thalia sırtıyor ve şimdi bir elini gömleğimin altına sokmuş, yavaşça tenimde şekiller çiziyor.

"Denedin mi?" diye mırıldanıyor. "mı?"

Anahtarı hafifçe sallıyorum.

Birazcık dönüyor ve Thalia'nın nefesi kesiliyor. Hoşuna giden bir şey yaptığımda da aynı şekilde nefesi kesiliyor ve ses doğrudan zaten acı verici bir şekilde sertleşmiş olan sikime gidiyor.

"Durma," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, yüzü iyi tanıdığım pembenin bir tonuyla kızarıırken bile benimle alay ediyor. "Çok yakın, Caleb. Sakın durma. *Lütfen* durma."

Tekrar sallıyorum ve kilit dönüyor, yavaşça, sonra hepsi birden ve sürgü geri kayıyor.

Yemin ederim Thalia o sırada en sessiz iniltileri çıkarıyor.

Kapıyı o kadar hızlı itiyorum ki diğer taraftaki kapı tokmağına çarpıyor, *çatlak* koridorda o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki birinin gelip araştıracağından eminim.

Thalia'yı yakaladım, gülüyordum. Onu içeri itiyorum, kapıyı çarpıyorum, tekrar sürgülüyorum, kalçalarından tutup geriye doğru yürütüyorum.

"Yarın herkes en küçük Loveless kardeşin bir kapıyı nasıl sikmeye çalıştığını konuşacak ve hepsi senin suçun olacak," diye takılıyorum ona.

"Tüh," diyor, kolları çoktan boynuma dolanmış, parmakları saçlarımda, belli ki üzgün değil. "Ama işe yaradı, değil mi?"

Bir masaya yaslanıyor ve hiç düşünmeden onu tutup masanın üzerine kaldırıyorum. Ağırlığı altında hafifçe sallanıyor ve muhtemelen pahalı ahşaptan el yapımı ve elini tutup hala fermuarımı zorlayan sikime daha az umursayamadım.

"Öyle mi?" Alt dudağını dişlerimin arasına alarak ağzını ağzımla yakalayarak soruyorum. "İstediğin gibi oldu mu Thalia?"

Bacaklarını etrafıma sararken ceketimi silkiyorum, onu tekrar, daha sert öpüyorum, elini ucundan köküne kaydırırken ağzına doğru inliyorum.

"Çünkü sen bana bir şey yapmamı önerdiğinde böyle oluyor. *Daha yavaş, daha derin ve daha sert,*" diye devam ediyorum.

"Ama sen bunu biliyordun." "Şey, umuyordum," diye itiraf ediyor, sesinde bir gülümseme.

"Yalancı," diyorum sırtarak. "Üzerimde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyorsun ve her saniyesinden zevk alıyorsun. Çıkar şunu," diyorum ceketini omuzlarına iterek.

Arkasına yaslanır, kollarının çeker ve masadan kayar.

"Ve bu," diyorum kazağını çekiştirerek. Onu çıkarıyor ve uzun kollu bir tişörtü ortaya çıkardığı sırada kendi tişörtümü başımın üzerine geçiriyorum.

"O da var," diyorum, ellerimi ahşap masanın üzerine koyuyorum, kalçaları kalçalarımınla kollarımın arasında. "Üzerinde başka ne varsa çıkar. Bugünlük benimle dalga geçme işin bitti."

"Hava soğuktu," diyor ve atletini çıkarıp başının üzerine geçiriyor. "Ama şimdi sıcak ve ben senin hiçbir şey giymemeni seviyorum" diyorum. Onu.

Sütyenini çözdü ve ben de neredeyse vücudundan çıkarıp onu kendime çektim, onu hararetle öpüyorum. Teni benimkine karşı erimiş, elektrikli ve sanırım ellerimi karnında gezdirirken hırlıyorum, göğüslerinin ellerimi doldurmasına izin veriyorum, koyu meme uçlarını parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

Thalia ağızma doğru inliyor, bacakları kalçalarımın etrafında sıkışıyor ve kendimi ona doğru bastırıyorum, horoz patlayacak gibi zonkluyor.

Ağızını benimkinin altında açıyor ve dilini benimkiyle buluşturuyorum, meme uçlarını parmaklarımın arasında tekrar yuvarlarken onları birbirine doluyorum, titremenin vücudunda ve benimkinde hareket ettiğini hissediyorum.

Tekrar yapıyorum, titremeyi, artçı sarsıntıyı hissediyorum ve her hareketi, her gürültüyü kaydediyorum, onun dünyasına bir sismograf gibi. Beni büyüye inandırıyor, bu doğru, ama yine de onu parça parça haritalamak, neyin hangi tepkiye neden olduğunu tam olarak bilmek istiyorum.

Bu şimdiye kadar derlediğim en büyüleyici veri ve meme uçlarını tekrar, daha sert bir şekilde çimdikliyorum ve bu sefer nefesi kesiliyor, alt dudağımı ısıyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor, ağız benimkinin üzerinde, meme uçlarını parmaklarımın arasına alıyorum, başparmaklarımı pedlerin üzerinde gezdiriyorum.

"Tekrar söyle," diyorum ve karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Seni özledim," diyor ve öne doğru oturuyor. "Seni bulamayınca evine gittim ve yatağına uzandım."

Elimi hareket ettiriyorum, sırtında, omurgasında gezdiriyorum, nasıl eğildiğini hissediyorum. Kıçını tutuyorum, onu kendime çekiyorum, onu çıplak ve yatağıma yayılmış, gözleri kapanırken bir elimi bacaklarının arasında hayal ediyorum.

"Peki sen ne yaptın?" Sesim sertleşerek soruyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Kotunun düğmesini açıyorum, fermuarını neredeyse yırtıp açıyorum, kalçalarının etrafından geçiriyorum. Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor ve kalçalarını kaldırıyor, ben de kotunu çekip çıkarıyorum, arkamdan yere atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sanırım ben yokken evime gidip yatağımda kendini tatmin ettiğin için

endişelenmeliyim," diyorum onu iterek

Bacaklarını ayır.

Ağzımı bir uyluğunun iç kısmına bastırıyorum, sonra yumuşak tenini ağzıma alıyorum, sadece ertesi gün ya da daha uzun bir süre boyunca bir yara izi bırakacak kadar sert. Yarı nefes nefese, yarı iniltili yumuşak bir ses çıkarıyor ve kokusunu içime çekiyorum: baş döndürücü, misk kokulu ve çok ama çok tatlı.

"Anahtarım var," diyor, nefesi daha hızlı geliyor, alay ediyor. "Ben zorla girmedim."

Yumuşakça gülüyorum ve onu tekrar işaretliyorum, bu sefer daha sert, altın kalçasının iç kısmında birkaç gün sürecek bir çürük bırakıyorum. Bunları daha sonra, duşta, giyinirken bulacağını ve neyin bıraktığını hatırladığında kızaracağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Ona bakıyorum. Bir dirseğinin üzerine dayanmış, göz kapakları düşük ve beni izlerken bir elini saçlarımın arasından geçiriyor, bir dizini omzuma atmış, diğer ayağını sandalyeye koymuş.

"Beni işaretliyor musun?" diye soruyor ve başparmağımı altın rengi kalçasının iç kısmındaki iki küçük lekenin üzerinde gezdiriyorum, kalbim o kadar sert atıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Yarın buraya dönüp şu anı hatırlayabileyim diye."

"Güzel," diyor. "Hatırlatma hoşuma gitti."

"Güzel," diyorum ve sonunda elimi, parmaklarım ıslaklığına ulaşana, dudaklarında gezinene ve kalçaları sarsılana kadar artık işaretli olan uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum. "Sana düşünecek bir şeyler vermek hoşuma gidiyor."

Thalia boğazından kısmen boğuk bir inilti, kısmen de keskin bir soluk alma gibi bir ses çıkarıyor ve parmakları saçlarımda sıkılıyor, sonra beni incitmekten korkuyormuş gibi hemen bırakıyor.

Yapamaz. Benim için o kadar ıslanmışken ve parmaklarım tek bir dokunuşla sıırıslam olmuşken olmaz. Dudakları şişmişken, kalçaları bana doğru hafifçe hareket ederken olmaz.

Kayboldum, sersemledim. Onun içine düşmek ve asla çıkmamak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum. Benim olmayan başka bir ismi asla söylememesini istiyorum. Bacaklarını açıp ne kadar ıslak olduğunu öğrenen son kişi olmak istiyorum, ilk yalamada ürperdiğini hisseden son kişi, boşalmasını hisseden son kişi olmak istiyorum.

Thalia zar zor fısıldayarak adımı söylüyor. Parmaklarımı yarığı boyunca kaydırıp son bir kez daha içine sokuyorum ve parmaklarımı içine sokup klitorisini buluyorum

Dilimle ve Tanrım, inliyor. Onu daha sert yalıyorum, eklemlerime kadar içine batıyorum ve yemin ederim dilimde bal gibi tadı var.

Onu sınıra kadar götürüyorum. Nefesini tuttuğunu, neredeyse orada olduğunu söyleyen titremeyi bekliyorum. Ayak parmaklarının kıvrılmasını bekliyorum ve o sesi, o tiz nefesi bekliyorum ve sonra duruyorum. Onu son bir kez yalıyorum ve parmaklarımı içinden çekiyorum, başımı çeviriyorum, beni serbest bırakırken onu son bir kez işaretliyorum.

Ayağa kalkıyorum ve o çoktan oturuyor, ağzı benimkinde, kotumu yırtarcasına açarken kendini tadıyor.

"Baştan çıkarıcı," diye nefes nefese fermuarı indiriyor.

"Sadece açgözlüyüm," diyorum, vücudumu onunkine, ağzımı onunkine bastırıyorum ve elini uzunluğumun etrafına sarıyor, beni okşuyor. "Ağzıma seviyorum ama Thalia, sikimin üzerine boşalmanı *gerçekten* seviyorum."

"Başka nelerden hoşlanıyorsun?" diye mırıldanıyor ve beni tekrar okşuyor.

"Güllerin üzerindeki yağmur damlaları," diyorum ve alt dudağımı ısırarak beni durduruyor.

Cebimden bir prezervatif ve pantolonumu , sikim hala onun ellerinde. Yapabildiğim için tekrar bacaklarının arasına uzanıyorum, klitorisini tekrar tıngırdatıyorum, dalganın vücudunda hareket ettiğini hissediyorum.

"Dışarıda kibar ve iyi bir kız olman hoşuma gidiyor, burada ise benim kişisel seks tanrıçam oluyorsun," diyorum ona. "Beni becermek istediğin yolların listesini yapman hoşuma gitti. Onları denediğimizde not alman hoşuma gitti."

Bana söylediğinde bakire olması umurumda değildi. Hâlâ da umurumda değil ama bunu başka kimseye söylemediğini bilmek kalbimin davul gibi çarpmasına neden oluyor.

İlkinde her şeye rağmen beni bir şey var.

Sadece evrenin sahibiymişim gibi hissettiren bir şey var.

Geri çekiliyorum, sandalyeyi buluyorum, oturuyorum ve onu çekiyorum.

"Ve seninle birlikte olmanın, sahip olduğumu bilmediğim bir sorunun çözümü gibi hissettirmesini seviyorum," diyorum. "Garip bir şekilde eve gelmiş gibisin Thalia. Gerçek şu ki, *senden* hoşlanıyorum."

Kucağıma oturuyor ve ileriye doğru hareket edip uzunluğumu kendine doğru bastırırken sandalye toplam ağırlığımızın altında gıcırıyor.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyor basitçe. Başparmağımı alt dudağına koyuyorum, çenesinin üzerinden boynuna doğru kaydırıyorum.

"Ama *gerçekten* neyi seviyorsun?" Mırıldanıyorum. ", Thalia."

Gülümsüyor ve öne doğru eğiliyor, yüzü benimkine değiyor ve bakmadan prezervatifi elimden alıyor.

"İnsanlarla dolu bir odaya bakmayı ve seninle eve gidecek olanın ben olduğumu bilmeyi seviyorum," diyor ve hafifçe geri çekiliyor. Prezervatifi dişleriyle yırtarak açıyor ve sikim ona doğru zıplıyor.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" Sikimi kavrayıp prezervatifi içine yuvarlarken kalçalarını tutarak soruyorum, beni yavaşça pompalıyor, yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor.

"İlk vuruştaki görünüşünü seviyorum," diye mırıldanıyor, nefesi kesilmiş bir halde. "İçimde hissettiklerini seviyorum. Bana zarar vermeyeceğini anladığında ve beni olabildiğince sert sikmeye başladığında çıkardığın sesi seviyorum."

Bir an için nutkum tutuldu, çünkü Thalia'nın daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım.

Nutku tutulmuştu ve onun için tamamen çaresizdi.

Onu tutuyorum, yarı ayakta yarı diz çökmüş, alnı hala benimkine değene kadar yukarı çekiyorum ve sikimin ucunu klitorisine, dudaklarının arasına, sıkı, sıcak girişine doğru kaydırıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Bana aklımı kaybettirmeden hemen önceki anın tadını çıkarıyorum."

Bununla birlikte, üzerime çöktü. Gözleri kapanıyor ve inliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor, beni bir hamlede içine alıyor ve görüşüm önce kararıyor, sonra griye dönüşüyor.

Onu kalçalarından tutuyorum, o kadar sıkı tutuyorum ki morluklar bırakabileceğimi düşünüyorum ama kendimi durduramıyorum, onu aşağı çekiyorum, inerken olabildiğince derine itiyorum, kalçaları dönüyor, tüm vücudu bana daha fazlası için yalvaran tek bir hareket.

"O bakış," diye fısıldıyor.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki anında boşalacağımdan korktuğum için yaptığım mı?" Soruyorum, sesim sert ve alçak.

Öne eğildi ve beni öptü. Yumuşak bir öpücük, narin bir öpücük, dikkatli ve nazık, kalçalarını bana doğru yuvarlarken ve sikimi içinde hareket ettirirken bile ve yardım edemiyorum ama hırlıyorum, yardım edemiyorum ama onu tutuyorum ve hareket ettiriyorum ve kendimi daha sert ve daha derine itiyorum ve vücudunda hareket eden titremeyi hissediyorum.

Onu istiyorum. Başka birine ihtiyaç duyabileceğimi bilmediğim kadar ona ihtiyacım var. Sahip olmanın ötesinde, her şeyin ötesinde bir şekilde bana ait olmasını istiyorum. Beni gören herkes kim olduğumu bilsin diye onu tenime kazımak istiyorum.

Tekrar öpüşüyoruz ve sonra hafifçe eğiliyor. Arkasına uzanıyor ve ellerini kalçalarımın sabitliyor. İleri geri sallanıyor ve ben onu tekrar tekrar, olabildiğince sert ve derin bir şekilde içime çekiyorum.

Yüzünü izliyorum, nasıl titrediğini hissediyorum ve o noktaya tekrar tekrar vuruyorum. Sızlanıyor, inliyor, dudağını ısırıyor. Göğüsleri zıplıyor, meme uçları havada daireler çiziyor ve muhteşem güzel, kızarmış ve kendinden geçmiş ve inanılmaz bir şekilde *benim*.

"Caleb," diye fısıldıyor ve bir elini yüzüme uzatıp başparmağını dudaklarımda gezdiriyor.

"Thalia," diye cevap veriyorum, şu anda sahip olduğum tek kelimeyle. "Bana zarar vermeyeceksin," diyor.

Onu elimden geldiğince sert bir şekilde sikimin üzerine çekiyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor ve Thalia haykırıyor, nefesi kesiliyor, tırnaklarını kalçalarımın geçiriyor, ben de tekrar yapıyorum ve o inliyor, inliyor, beni ileri doğru çekiyor.

"Lütfen," diyor, kelimeler zor duyuluyor. "Caleb, lütfen."

"Seni seviyorum," diyorum ve o titriyor, ben de olabildiğince sert ve derine batıyorum, sanki bedenlerimizi birleştirebilmişim gibi.

"Ben de seni seviyorum," diyor.

"Gel," diyorum ona, kelime bir hırıltı, bir emir, o çırpınırken, kenetlenirken, ön şokları içimde sallanırken bir kehanet. "Geldiğini hissetmeme izin ver, lütfen seni hissetmeme izin ver -"

"Caleb," diye inliyor ve inliyor.

Sanki yer sarsılıyor, kemiklerim çatırdayacakmış gibi hissediyorum. Thalia bir felaket, doğanın bir gücü, durdurulamaz ve mükemmel, adımı tekrar tekrar söylerken ve etrafımda bir yumruk gibi sıkarken, hala bir şekilde daha fazlası için yalvarıyor.

Anında, çaresizce onu takip ediyorum. Sahip olduğum her şey onun ve sonunda hareket etmeyi bırakana, bana karşı sıcak ve esnek olana kadar tekrar tekrar teklif ediyorum. Onu boynundan, yanağından ve en sonunda da dudağından öpüyorum, o bana sarılırken ben de kollarımı ona doluyorum.

Uzun bir süre böyle kalıyoruz, yüzüm boynunun kıvrımına bastırılmış, çenesi başımın üstünde, ben parmaklarımı omurgasında aşağı yukarı gezdirirken o da bir omzunda boş daireler çiziyor.

Sonunda, içinden çıkmama yetecek kadar kayıyor ve hareket edip üzerime yan oturuyor, ben muhtemelen az önce kirlettiğimiz sandalyeye yaslanırken bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bir itirafım var," diyor yine saçlarımla oynayarak. "Devam et," diyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Evinize gittiğimde yatağınızda ne yaptığım konusunda yalan söyledim." Bir an durup ona baktım.

"Gerçekten yatağında mıydın?" Parmaklarımı sırtına vurarak soruyorum.

"Öyleydim," diyor. "Seni gerçekten özledim. Sadece orada yatıp seni düşünmedim ve mastürbasyon yapmadım."

Lanet olsun.

"Orada yattın ve beni özledin, öyle mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

"Thalia," diyorum ve onu biraz azarlamaya çalışıyorum ama sesim yavaş ve tembel çıkıyor. "Yatağında ne halt ettin sen?"

"Kardeşini aradım," diyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor. "Nerede olduğunu biliyor mu diye sormak için."

Gülmekten kendimi alamıyorum, kendi kendime gülmeye başlıyorum.

"Daha önce yalan söylediğin için teşekkür ederim," diyorum. "Bu söyleyebileceğin en az erotik şeydi."

"Eminim *en azından* erotik değildir," diyor, sonra bana hızlı bir öpücük veriyor ve kucağımdan atlayıp banyoya doğru gidiyor.

"Öyle," diye . "Seth tam bir bonerkiller."

"Kibar ol, onunla kalmamıza izin veriyor," sesleniyor ve kapıyı kapatıyor.

ODADA DÖRT KİŞİLİK BİR YATAK, pelüş bir kanepe ve bir şömine var, çok süslü bir duş ve kabarık, lüks bornozlardan bahsetmiyorum bile.

Kanepede bornozlarla oturup hangi kurucu babanın en havalı olduğunu tartışıyoruz, ama hemen Benjamin Franklin'de karar kılıyoruz. Benim geleceğim, bizim geleceğimiz ve sonra tekrar benim geleceğim hakkında konuşuyoruz, gerçi bu pek bir ayrım değil çünkü ikisinin aynı şey olduğu çok açık. Bir ay sonrasından, altı ay sonrasından ve bir yıl sonrasından bahsediyoruz.

İkimiz de hala birlikte olacağımızı varsayıyoruz, o kadar kolay ki bu tamamen dikkat çekici değil.

Sonra duş alıyor ve tabii ki ben araya giriyorum ve sesi fayanslarda yankılanırken adımı inlemesi hoşuma gidiyor.

Kocaman yatakta birlikte uykuya dalıyoruz ve ben tek bir rüya bile görmüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

CALEB

Alt kattaki kapının kapandığını duyuyorum ve ses beni yarı uyanık halden tamamen uyanık hale getiriyor, Seth'in çekyatının yayları altımda iç çekiyor. Orada uzanıyorum, Thalia yanımda uyuyor, kolu göğsümün üzerinde ve dinliyorum.

Ayak sesleri: Seth'in oturma odasındaki döşeme tahtasında bir gıcırta, sonra hızla, sessizce merdivenlerden yukarı.

Saate bakıyorum: sabah altı buçuk ve kalbimin üzerinde karanlık bir gölge titreyiyor çünkü biliyorum, *biliyorum*, eve daha yeni geliyor. Onu Cuma öğleden sonrasından beri görmedim ve şimdi Pazar sabahı ve nerede olduğuna dair içimde bir his var.

Thalia'nın kolunu olabildiğince nazikçe çekip çekyattan yuvarlanıyorum. Karanlıkta pantolonumu bulup giyiyorum, ona bir kez daha bakıyorum, Seth'in ofisinin kapısını açıp arkamdan sessizce kapatıyorum.

İki kapı ötede, kardeşimin dış hatları duraksıyor. "Eve yeni mi geldin?" diye sordum.

"Koşuya çıktım," diyor, sesi sessiz ve . "Kot pantolonla mı?"

Seth iç geçiriyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Dönüp bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerimin içine bakıyor.

"Ne?" diyor.

"Yapma bunu," diyorum .

"Ne yapacağım?" diyor, sesi alçak, sessiz, ölümcül.

"Ona bir geri dönme," diyorum, neredeyse fısıldayarak. "Son seferini hatırlıyor musun? *Yemin* etmiştin -"

"Yalan söylüyordum," diyor ve ben gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Lütfen?" Ben soruyorum.

Gözlerim alışıyor ve şimdi onun yüzünü, açık renk gözlerini ve siyah saçlarını, yanaklarını, çenesini ve çenesini kendi yüzümdeki tüm varyasyonlarıyla görebiliyorum.

"İyiim," diyor, sormama bile gerek olmayan soruyu yanıtlayarak.

"Öyle ?" Diyorum ve kelimeler bir taş gibi yere düşüyor, aramızda öylece duruyor.

"Tabii ki iyiim," diyor ve arkasını dönüp yatak odasının kapısını açıyor. "Tamamen iyiim, her zamanki gibi. Bir duş alacağım, birazdan görüşürüz."

Seth kapıyı arkasından kapatıyor ve ben orada öylece durmuş, kara büyü bilseydim de onun adını lanetleyebilseydim diye bakıyorum.

Sonra derin bir nefes alıyorum, silkiniyorum ve uyuyan Thalia'ya geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ DÖRT

THALIA

"," diyor Caleb, telefonuna bakıp birkaç kez kaydırarak. "Şimdiye kadar çok iyi. Sıradaki."

Telefonunun ekranını bana doğru uzatıyor ve ben de öne doğru eğilerek yakınlaştırdığı yüzü inceliyorum: sakallı, kahverengi gözlü, kardeşlerinden biri çok açık.

"Levi," dedim hemen. "Onunla dün tanıştım. En büyük kardeş, June'la nişanlı, kendi inşa ettiği kulübede yaşıyor, Ulusal Orman'da ağaçlandırma şefi, Hedwig adında bir köpeği ve Jedediah adında bir halısı var."

"Mükemmel," diyor Caleb, telefonu geri alıp biraz daha kaydırdıktan sonra tekrar uzatıyor.

"Violet," diyorum. "Ortanca kardeş Eli ile evli -" "İkinci en büyük," diye düzeltiyor Caleb.

"Lanet olsun. Eli ile evli, en büyük ikinci çocuk, göldeki evde yaşıyor, Folk Art müzesinin operasyonlarını yönetiyor."

"," diyor Caleb sırtarak, telefonuna bakıyor ve biraz daha kaydırıyor. "Tamam, bu kim?"

Elinde yakışıklı ve gülümseyen bir adamın resmini tutuyor, ama kendisiyle alakası yok gibi görünüyor. Bir an için afalladım.

Sonra parmaklarımı şıklatıyorum.

"June'un kardeşi," diyorum. "Levi'nin arkadaşı. Avukat, eski denizci..." "Ve onun adı...?"

Konsantre olarak gözlerimi sıkıyorum.

"Kafiyeli... kuralsız, bir çeşit?"

"Hilesiz mi?" Şaşkınlıkla

tekrarladım. Sonra aklıma geldi.

"Silas?" Dedim.

"Doğru!" Caleb diyor ki.

Seth'in oturma odasındaki kanepesinde oturmuş ikimiz de kahve Caleb öğleden sonra muhtemelen tanışacağım insanlar hakkında bana sorular soruyor.

"Bu hiç de kafiyele değil," diyor Seth'in sesi merdivenlerden ve yarım saniye sonra ortaya çıkıyor.

"Seth," diyorum Caleb'a, işaret ederek. "Dördüncü en büyük, Daniel ile birlikte bira fabrikasının sahibi."

"En havalı, en yakışıklı ve en zekiye unutmayın," diyor Seth, önümüzden geçip mutfaka doğru yürürken.

"O kadar da havalı değil," diyor Caleb, kahvesini yudumlarken resimleri tekrar gözden geçiriyor. "Ya da o kadar zeki değil," diye mırıldanıyor, çoğunlukla kendi kendine.

"Bilgi kartları yaptın mı?" Seth arar.

"Teknik olarak değil," diye karşılık veriyor Caleb.

"Aptal," diyor Seth.

"Dweeb," diyor Caleb.

Seth elinde dumanı tüten kupasıyla mutfaktan çıkıyor, benden Caleb'a bakıyor, sonra Caleb telefonunu tekrar bana doğru uzatırken karşımızdaki deri koltuğa oturuyor.

"Daniel," diyorum. "Charlie ile evli, Seth ile bira fabrikasının sahibi, Rusty adında dokuz yaşında bir çocuğu ve Thomas adında bir bebeği var. Çocuklarının önünde küfür edersen sana zor anlar yaşatır."

"Bu konuda biraz rahatladı," diye öneriyor Seth. "Sanırım Rusty sonunda bağlamı öğrendi ve artık okuldaki öğle yemeği sırasını *tam* bir *karmaşa* olarak adlandırmıyor."

"Charlie'nin de sakinleştirici bir etkisi var," diyor Caleb, resimleri tekrar karıştırırken. "Sanırım bu hemen hemen herkes için geçerli."

Seth, "Ve eğer bir ismi yanlış anlarsanız panik yapmayın," diye öneriyor. "Annem hâlâ ilk denemede ismimi doğru söyleyemiyor ve beni o ."

"Ben çoğu zaman Levi ya da Daniel oluyorum," diyor Caleb. "Çok daha yakışıklı olmama rağmen."

"Bazen Javier'i anlıyorum ve aynı cinsiyetten bile değiliz," diye teklif ediyorum. "Geçen hafta annem bana Thomas dedi ve o neredeyse öleli Yirmi yıl," diyor Seth. "Tabii bebeği kastetmediyse, sanırım."

Caleb ve ben hızlı, yarım saniyelik bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve sonra bitiyor. Acaba kardeşlerine söyleyecek mi? Acaba *söylemeli* mi?

Caleb, "Sen ve Eli babama çok benziyorsunuz," diyor.

"Öyle duydum," diyor Seth, sonra fincanını bitiriyor, ayağa kalkıyor, geriniyor. "Başka kahveye ihtiyacı olan var mı? Ben bir fincan daha yapacağım."

"SİNİRLİ DEĞİL" diye soruyor, büyük, eski çiftlik evine giden çakıllı yolda yürürken elimi tutarak.

Ormana geri döndük, yoldan muhtemelen çeyrek mil uzaktayız, çıplak ağaçlar esintiyle tepemizde sallanıyor. Hava soğuk ama berrak, o kadar berrak ki yaprak ve granit koktuğuna yemin edebilirim.

"Tabii ki gerginim," diyorum. "Tüm ailenizle ilk kez tanışmak üzereyim ve az önce işinize mal oldum."

"Hayır, benim -"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum diğer elimle boynumdaki atkıyı çekiştirerek. Birkaç ay önce bana ödünç verdiği eşarbın aynısı ve sürekli geri vermeyi teklif etmeme rağmen asla almıyor.

"Biliyorum," diyor yavaşça. "Ama ben seni işimden vazgeçmeyi düşünmeyecek kadar harika bir kız olarak düşünmeyi tercih ediyorum ve kesinlikle bunu bu şekilde sunuyorum."

"Teşekkürler," diyorum ve sesimi hafif çıkarmaya çalışıyorum ama gerginim. Tabii ki gerginim. Beni en küçük kardeşlerinin çöküşüne neden olan kötü bir baştan çıkarıcı olarak görmenin kolay olacağından eminim, Caleb'den ve kardeşlerinden *çok daha* genç olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Bununla birlikte, hesap yaptım ve teknik olarak Levi'ye Rusty'den daha yakınım, bu yüzden umarım hala yetişkinlerin masasına oturmama izin verirler.

Merdivenlerden ön verandaya çıkıyoruz ama Caleb paravan kapıyı açmadan önce bana dönüyor ve birkaç baget tutmayan eliyle omzumu tutuyor.

"Seni seviyorum, onlar da sevecek," diyor sessizce, sonra bana hızlı, yumuşak bir öpücük veriyor.

"Teşekkürler," diyorum tekrar, kalbimin atışını bastırmaya çalışarak.

Sonra Caleb kapıya bakıyor ve ilk kez biraz endişeli görünüyor.

"Bununla birlikte, onların sevgisi biraz fazla olabilir, bu yüzden kendinizi hazırlayın" diyor ve kapıyı açıyor.

" - Sadece bakarak çamı meşeden ayırın," diye bağırmaya başladı biri. "Hepsi ahşap görünüyor."

"Daha ağır olan meşe," diye sesleniyor yan odadan bir ses.

İçeri girdiğimizde bir kadın sesi "Hey, Caleb," diyor ve ben etrafıma bakıyorum. "Oh! Kahretsin! Hey, Thalia!"

"Hey, Charlie," diyor Caleb, gülmeye başlamıştı bile. "Bu -"

Çoktan beni kucaklamıştı bile, kıvrıcık saçları etrafa saçılmıştı.

"Gelebilmenize çok sevindik!" diyerek Caleb'in sözünü kesiyor. "Cidden, 'Thalia şöyle' ve 'Thalia böyle' demekten başka bir şey yapmıyorduk, bu yüzden Tanrı'ya şükür sonunda buradasınız!"

"Ben de memnun oldum," diyorum beni bıraktığında, biraz afallamış bir halde. "Hey, Thalia," diye sesleniyor şöminenin önünde diz çökmüş bir adam. "Can

"Çam ile meşeyi ayırt edebilir misin?"

"Birinde iğneler var," diye ediyorum ve Charlie gülüyor.

"Günlük formunda demek istedim," diyor Eli, ayağa kalkıp ellerini fırçalayarak. "Merhaba, sizinle şahsen tanıştığımı memnun oldum."

Ayrıca bana sarılıyor. Anlaşılan burada hepimiz kucaklaşıyoruz.

Beni bırakırken bir kadın "İşte, isim ," diyor ve Violet'in elinde büyük bir çıkartma tuttuğunu görüyorum:

MERHABA

Benim adım

THALIA

- Caleb'in kız arkadaşı
- Psikoloji bölümü
- Donanma çocuğu

"Vay ," diyorum çünkü bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor ama Violet sadece gülüyor.

"En azından bir sohbet başlatıcı eklemeye çalıştım," diyor. "İşte Caleb'inki."

"Burada herkesin tanıdığı tek kişi benim," diye belirtiyor, yine de etiketi kabul ediyor.

Violet, "Bırakın da eğleneyim," der ve etiketi itaatkâr bir şekilde göğsüne yapıştırır.

"Eğlenceli miydi?" diye alay ediyor.

"Hiçbir fikrin yok," diyor.

CALEB HAKLI ÇIKTI ve herkes harika. Bir süreliğine ne kadar iyi davrandıkları konusunda kendimi suçlu hissettim, sanki bunca zamandır bekliyorlarmış gibi beni hayatlarına kabul ettiler, özellikle de kendi ailem Caleb'e karşı pek de nazik davranmamışken.

Tamam, nazik olmaktan çok daha az.

Ama yine de, yatak odasında yerde ağlarken Caleb'in bana söylediklerini hatırlıyorum; ailesine mükemmel dediğimde bana gülmüş ve herkesin kusurlarını, her şeyi nasıl berbat ettiklerini anlatmıştı.

Sonunda, ailesinin çoğuyla ilk kez tanıştığımda, onun ne demek istediğini anladım: kusurlar sadece kusurdur, bir insanın tamamı değildir. Önemlidirler, ama asıl önemli olan onların ötesine bakmayı öğrenmektir.

Levi ile odun konusunda yaptığı bir tartışmada beni kendi tarafına çekmeye çalışan Eli (yaka kartında *ağabey / Violet ile evli / şef* yazıyor) ve onun mantığına gülüp delikler açan Violet (*Eli ile evli / yorganlar hakkında çok şey biliyor*) tanışıyorum.

Dün akşam yemeğinde tanıştığım Levi (*en büyük kardeş / June ile nişanlı / ağaçları sever*) ve June (*Levi ile nişanlı / bana eski zaman kanun kaçakları hakkında her şeyi sor*) ile bir süre milli parklardaki ateşli silahların kareli tarihi hakkında konuştum. June'un bir milli parkta öldürülen herkes hakkında derin ve geniş bir bilgiye sahip olduğu ortaya çıktı ve bir süre konuştuk.

Rusty (*Daniel ve Charlie'nin kızı / kaykay numaraları biliyor*) ile tanışıyorum, bana hemen teknik olarak Charlie'nin üvey annesi olduğunu ama Charlie onun yasal vasisi olduğu için Violet ile birlikte isim etiketini basitleştirmeye karar verdiklerini söylüyor. Ayrıca bana *iskelet* denilen olimpik bir spor hakkında bir şey bilip bilmediğimi soruyor.

. O söyledi. Kızak gibi ama önce kafa atıyorsun.

Thomas'ı kucağıma alıyorum (*Daniel ve Charlie'nin oğlu / çoraplardan nefret eder*). Clara (*anne / astronom / turta fırıncısı*) ile tanışıyorum ve uzun bir süre yüksek lisans, akademi ve son olarak da neden aya insan gönderebildiğimiz ama berbat olmayan topuklu ayakkabılar yapamadığımız hakkında konuşuyoruz.

Akşam yemeği yedik, ardından turtta yedik ve Daniel'e (*ortanca kardeş / Charlie ile evli / Rusty ve Thomas'ın babası / bira fabrikasının ortak sahibi*) fermantasyon sürecinde çeşitli sıcaklıklarda maya davranışı hakkında pratik olarak soru sorduğumda, en başta onlarla tanıştığım için gergin olduğumu tamamen unutmuştum.

TATLIDAN SONRA üst kattaki tuvaleti kullanıyorum ve dışarı çıktığımda Caleb sahanlıkta tek başına.

"Orada olmaya iznim var," diyorum ve o sadece gülüyor.

"Yanlış tuvaleti kullandığın için seni tutuklamaya gelmedim, nasıl olduğunu görmeye geldim," diyor sesini alçaltarak ve merdivenlere bakarak. "Dediğim gibi, çok fazla olabileceklerini biliyorum."

Merdivenlerin dibinde biri - Silas? - yüksek sesle bir tür etkinlik izni hakkında sorular soruyor, Thomas telaşlanmaya başlıyor ve Daniel'ın sabırla bir şeyin tehlikeli olduğunu açıkladığını duyabiliyorum. Neyin tehlikeli olduğunu bilmiyorum ama kiminle konuştuğunu bildiğimden oldukça eminim.

Caleb alt kata şüpheli bir bakış attıktan sonra başını sallıyor ve beni yatak odalarından birine çekiyor.

"Bu senin miydi?" Etrafa bakarak soruyorum. Şu anda sadece bir misafir odası: yatak, şifonyer, perdeler, hepsi mükemmel derecede güzel ama burada kimin uyuduğunu gösteren hiçbir şey yok.

"Hepsi bir noktada benimdi," diyor. "Sanırım her altı ayda bir kimin nerede yattığını değiştiriyorduk. Çok fazla değişen ittifaklar vardı."

"Kulağa zor geliyor," diyorum, hâlâ etrafa bakarak.

"Pek sayılmazdı," diyor Caleb gülerek. "Hiçbir şey olmasa bile, hepimiz oldukça açık sözlüyüz, bu yüzden Daniel'a ondan rahatsız olduğumu ve artık Levi'nin odasında uyumak istediğimi söylememden ibaretti, lütfen, ya da Levi bir ortaokul çocuğuyla yatmaktan bıktı ve beni Eli ile değiştirdi, ya da... fikri anladınız."

"Benim yok. Ben tek kızım, her zaman kendi odam oldu," diyorum.

"Süslü değil misin?"

"Evet."

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümdeki bir tutam saçı iterek. "Ailenle mi?"

Başını sallıyor.

"Öyleyim," diyorum, kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına biraz şaşırarak.
"Gerçekten çok hoşlar. Ve aslında ilginçler."

"Öyle de denebilir," diyor ve ben gülüyorum.

"Onları seviyorum," diyorum. "Senden ve onlardan hoşlanıyorum. Bunu kabullen." "Madem ısrar ediyorsun," diyor, eğiliyor ve beni öpüyor.

Yanında durduğumuz misafir yatağını çok ama çok kısa bir süre düşünüyorum, ama bu kesinlikle kötü fikirler tarihindeki en kötü fikir.

"Yatağımdan Seth'i arayıp beni takip ettiğin için teşekkürler," diyor öpüşme bittiğinde. "Biraz keyifsizdim."

İsim etiketinin köşesi hafifçe bana yapışıyor ve gömleğimden çekip ona geri tutturuyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor, yere bakarak.

MERHABA

Benim adım

CALEB

- En küçük kardeş
- Thalia'nın erkek arkadaşı
- Matematikte iyi

"Sanırım adil olan bu," diye belirttim. "Gerçi kimin için olduğundan pek emin değilim."

"Bunları yapan ve komik olduğunu düşünen Violet ve June için" diyor gülümseyerek.

"Haklıydılar."

"Erkek arkadaşın olduğumu söyleyen bir etikete sahip olmak hoşuma gidiyor," diyor parmağını el yazısıyla yazılmış isim etiketinde bir kez daha gezdirerek.

"Sana çok yakışıyor," diye takılıyorum. "Oraya geri dönelim mi? Yakında Marysburg'a dönmeliyim, sabah dersim var."

"Muhtemelen," diyor ama ben dönerken elimi tutuyor.

"Hey, Thalia."

Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

Elini kendi elimde döndürüp parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onları seviyorum. Kusurları ve her şeyiyle." "Kusurlarını öğrenene kadar bunu söylemezdim," diye mırıldanıyor.

"Seninkini biliyorum ve yine de seni seviyorum," diye belirtiyorum ve tekrar eğilip alnını benimkine dayıyor.

"Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor, sesi alçak ve sessiz. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, bildiğim tek bir şey var."

Boynumun altı karıncalanıyor ve gözlerimi kapatıp ona doğru eğiliyorum. "Bu da ne?"

"Bunu senin yanında yapıyor olacağım," diyor. "Ve sen yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğime eminim."

"Herhangi bir şey?"

"Herhangi bir şey."

Bir elimi boynuna koyuyorum, onu kendime çekiyorum ve öpüyorum. Tadı biraz tarçın gibi, biraz çam ve yeni düşmüş yaprak kokuyor ve onu bulma şansına bininci kez tekrar şaşıyorum.

Sonra öpücük sona erdi. Caleb elimi sıkıyor, kapıya uzanıyor, çekip açıyor ve kakofoni içeri doluyor.

Ve tıpkı evim gibi.

OceanofPDF.com

EPİLOG

THALIA

ALTI AY SONRA

Sırtımdan akan teri görmezden gelip kutunun önünde çömeliyor, bacaklarımı büküyor ve sırtımı dik tutuyorum. Köşeler sıkıca ellerimde, derin bir nefes alıyorum, topuklarımı dikiyorum ve kaldırıyorum.

"Ollie, Tanrı aşkına," diyor arkamdan bir ses.

"Anladım," diye nefes nefese kaldım, parmaklarım çoktan kaymıştı.

Javier, kaldırmaya çalıştığım kutunun diğer tarafına doğru aceleyle yaklaşarak, "Yapamazsın," diyor. "Hani *küçük kutuları ben alacaktım?*"

Kollarını ona doluyor ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırarak onu benden alıyor.

"Bunu ben alabilirim!" İtiraz ediyorum ama Javier beni görmezden geliyor ve nakliye kamyonunun rampasından aşağı inip dairemizin açık ön kapısına yürüyor.

"Kendini yine Rosie the Riveter mı sanıyorsun?" Bastien kamyonu atlayarak soruyor.

"Spor salonunda halter dersi alıyorum," diye itiraz ediyorum, kutuların geri kalanına bakıyorum, çünkü sanırım Javier az önce kaldırma şansımın yarısı bile olan sonuncusunu aldı.

Geri kalanların hepsi *KİTAP* olarak etiketlenmiş gibi görünüyor.

Caleb ve benim bir sürü kitabımız olduğu ortaya çıktı. Aslında Virginia Teknoloji Enstitüsü'nün bulunduğu Ochreville'deki bu daireyi seçmemizin nedenlerinden biri de buydu: oturma odası kitap raflarıyla kaplı.

"Bu seni 1.80'den uzun mu yaptı yoksa vücuduna testosteron mu aşıladı?" Bastien soruyor, bir kutuyu rahatça kaldırıyor ve

Omuz.

"Ben beş dört yaşındayım," diyorum ona ve sonunda bir kutunun yanında duran lambaderlerden birini alıyorum. Çok hafif ve onu yeni oturma odamıza taşıyorum, sonra yere koyuyorum ve etrafa bakıyorum.

Kutular. Her yerde kutular, çoğunlukla Caleb'in eski dairesinden gelen mobilyalarla serpiştirilmiş, çünkü Harper, Victoria, Margaret ve benim ikinci yılımda bir kaldırımda bulduğumuz sehpayı saklamak için savaştığım gibi değil.

"Hangi oda yeşil?" diye soran bir sesin ardından birkaç dakika sonra Silas bir kutu daha getirir.

Levi, bir şeyi binlerce kez açıklamış birinin sabrıyla, "Yeşil çalışma odası, mor yatak odası, mavi oturma odası," diyor. "Duvardaki çizelgede yazıyor."

"Biliyor musun Thalia," diye sesleniyor Silas koridorda yürürken. "Bazı insanlar kutularını sadece kelimelerle etiketliyor."

"Her sistemin kusurları vardır," diye sesleniyorum onun ve Levi'nin ardından.

Bu sabah Caleb ve benim geceyi geçirdiğimiz Levi'nin evinde ortaya çıkana kadar Silas'ın geldiğini bile bilmiyordum. Sadece bedava çörek ve pizza istediğini iddia etti ama araba sürerken Caleb bana şüphelerini anlattı.

Ağustos ayının başındayız ve mezun olduğumdan bu yana geçen iki ay tam bir kasırga gibi geçti. Oda arkadaşlarımla olan kontratım Haziran ayında sona erdi, bu yüzden bir süreliğine Caleb'in yanına taşındım. Dr. Castellano bana bu sonbaharda yüksek lisansa başlamadan önce araştırmamı sürdürmem için bir yaz işi teklif etti ve Caleb bir matematik ders kitabı için problemler yazarak serbest bir iş buldu.

Yavaş ama emin adımlarla işler yoluna giriyor. Ben bursumu korudum ve Magna Cum Laude ile mezun oldum; Caleb özel ders veriyor, ders kitapları üzerinde çalışıyor ve artık her şeyi yapabildiğine göre hayatında ne yapacağını düşünüyor.

Nefret edeceğinden endişelendim. İşini kaybettiğim için bana kızacağından, hayatının yıllarını yüksek lisans okulunda sadece bir dönem profesör olarak geçirmiş gibi hissedeceğinden endişeliydim, ama iyi davrandı.

Mutlu, hatta. Neredeyse baş döndürücü. Haftada bir eve yeni bir planla geliyor ve hiçbirini hayata geçirmese de - Appalachian Trail'de sesli bir tur? Bir sayının asal olup olmadığını anında söyleyecek bir uygulama mı? - Sadece bunlar hakkında, şu anda sahip olduğu tüm olasılıklar hakkında konuşurken bile bir canlılığı ve enerjisi var.

"Öylece dikilip durmuyorsun, değil mi?" diyor ve Caleb, binadaki diğer iki daireyle paylaştığımız arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıdan oturma odasına giriyor.

"Strateji geliştiriyorum," diyorum ellerim kalçalarımdaya. "Tabii," diyor sırtarak. "Yorucu görünüyor."

"Ne zaman bir kutuyu taşımaya kalksam bir başkası gelip bunu benim yerime yapıyor," diye belirtiyorum.

"Zavallı şey," diye dalga geçiyor.

"Kaderimin hepinizi yönetmek olduğunu kabul ettim," diyorum. "Birinin proje yöneticisi olması gerekiyor."

Kaşlarını kaldırarak, "Birinin de beygir olması mı gerekiyor?" diye soruyor.

Gülüp omuz silkiyorum ve o da birkaç kutu daha almak için dışarı çıkıyor.

Yirmi dakika sonra bitti. Ya da en azından bir zamanlar nakliye kamyonunda olan her şey artık dairemizde, yani Silas, Levi, Javier ve Bastien'in işi bitti.

Diğer yandan, bavulları boşaltma maceramız yeni başlıyor. Ya da yakında başlayacak. Bugün değil.

Bugün altımız yere, kanepeye ve mutfak sandalyelerine yayılmış, yanımda getirmeyi akıl ettiğim soğuk limonatayı içiyoruz. Ben Bastien ve Caleb'in arasındaki kanepedeyim, Levi mutfak sandalyesinde *Yüzyıllık Yalnızlık*'ın karton kapaklı kitabını karıştırıyor, Silas ve Javier ise Silas eski ders kitaplarımda olduğu bir kutuyu karıştırırken yerde yatıyor.

"Bu da altın oran," diyor Javier limonatayı dudaklarına götürürken. "Her şey altın orandır. Altın orandır. İnsanlar da bunu seviyor."

"Peki ya *Mona Lisa*?" Silas soruyor.

Javier ellerinin üzerine yaslanmış, iç geçiriyor ve düşünceli görünüyor. Sıcağa rağmen hâlâ uzun kollu giysiler giyiyor ama teni yeniden doğru renge dönmüş. Gözlerinde yeniden hayat var. Rehabilitasyondan çıkalı üç aydan biraz fazla oldu ve şu ana kadar işe yaradığını düşünüyorum.

"Muhtemelen," diyor. "Da Vinci sanatta matematiği kullanmakla ilgiliydi." Caleb arkasına yaslanıyor, bir kolunu bana doluyor.

Bir saniye sonra geri alıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Çok sıcak."

"Ayrıca yapış yapışsın," diyorum gülerek.

Silas yerde yatariken Anormal Psikoloji ders kitabımı çıkardı.

"Sen de yapış yapışsın," diyor Caleb, ellerini başının üstünde birleştirerek. "Önce duş paketini açmalıyız."

"Duşun zaten orada olduğuna eminim," diyorum ve Caleb sadece gülüyor.

"Her gün için özel bir saç kremi olan ben değilim. hafta," diye dalga geçiyor. "Bana biraz bulaşık deterjanı verin, ben iyiyim."

"Bunu yeni duymadım," diyorum ona. "Nem bariyerini yıkmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet mi?" diye sorar şaşkınlıkla. "Hayır mı? Hangisi doğru cevap?"

"Hayır," diye öneriyor Levi, hâlâ *Yüzyıllık Yalnızlık*'i okuyor. "Nem bariyerine ihtiyacın var."

Caleb'in en büyük kardeşini gösteriyorum. "O biliyor," diyorum.

"Peki," diye kabul ediyor Caleb. "Banyo yapmadan önce duş malzemelerini yerleştiririz."

Yine sessizleşiyoruz. Silas ve Javier hala kutulara yaslanmış konuşuyorlar, Silas Javier'e ders kitabımın neden bu kadar çirkin olduğunu soruyor ve Javier kapaktaki tüm tasarım sorunlarını açıklıyor.

Geceleri grafik tasarım dersleri alıyor ve gündüzleri bir hırdavatçıda çalışıyor, hala ailemle birlikte yaşıyor ve itiraf ediyorum, bu son kısım beni endişelendiriyor. Keşke onu Norfolk'tan, en son düştüğünde orada olan insanlardan uzaklaştırabilsem ama henüz bunu başaramadım.

Diğer tarafımda Bastien bana doğru eğiliyor.

"Biliyor musun," diye itiraf ediyor sessizce, "daha az gömlek olacağını düşünmüştüm."

Önce odaya, sonra da ona baktım.

"Bu yüzden mi yardım ettin?" Ona bir bakış atarak sordum.

"Hayır, yardım ettim çünkü sen benim en sevdiğim kardeşimsin ve çok nazikçe sordun," diyor. "Ama..."

"Hepsinin heteroseksüel olduğunu *biliyorsun*," diye . "Ve ayrıca biri senin kardeşin."

"Gömleğini çıkardığı için heyecanlanmadım," diyor. "Ve heteroseksüel olduklarını biliyorum. Ama bu bakamayacağım anlamına gelmiyor."

Caleb tekrar bana doğru eğildi.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye mırıldanıyor. "Silas ve kardeşin hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"," diyorum.

"Önemli değil," diyor Bastien.

"Bekle, onlar ne olacak?" Ben soruyorum.

Hâlâ konuşuyorlar, hareketli bir şekilde, yerde oturuyorlar. Şimdi Silas kutulardan rastgele kitaplar çıkarıyor ve onlar da kitapları karıştırıyor, konuşuyor, gülüyorlar.

Caleb, "Sanırım Silas bu yüzden geldi," diyor.

"Javier'le tanışmak için mi?" Kardeşim ve erkek arkadaşım bana doğru eğilirken sessizce söylüyorum.

"Bekle, ne?" Bastien sorar. "."

Caleb omuz silkerek, "Silas rehabilitasyonda olan ve Deniz Kuvvetleri'nden oldukça kötü sorunlarla çıkan bir kardeşin olduğunu duymuş," diyor. "Geçen sefer annemlere yemeğe gittiğimizde bana bir sürü soru sordu, muhtemelen o da eski bir denizci olduğu için."

Bastien ve ben sadece yerde sohbet eden Silas ve Javier'e bakıyoruz.

"Huh," diyoruz, tam olarak aynı anda, sonra birbirimize bakıyoruz.

"Jinx, bana bir kola borçlusun," diyor Bastien.

"Hesabıma yaz," diyorum ve arkama yaslanıp kanepeye uzanıyorum.

"Tamam," diyorum sesimi tüm odanın duyabileceği kadar yükselterek. "Ne tür bir pizza istiyorsunuz?"

YEMEKTEN SONRA, Silas ve Levi Sprucevale'e gitmek üzere tekrar yola koyuluyorlar, ancak Silas yola çıkmadan önce Javier'e kartını veriyor. Bir çöp torbası bulup pizza kutularını ve kâğıt tabakları attıktan sonra dairenin etrafına uzun uzun bakıyorum.

Evimizde.

Hâlâ biraz gerçeküstü geliyor. Birkaç kez bunun iyi bir fikir olup olmadığını, yirmi üç yaşında benden yaşça büyük erkek arkadaşımın yanına taşınmanın doğru bir hareket olup olmadığını düşündüm. Dışarıdan bakınca tuhaf görünüyor, sanki yaban yulaflarımı ekmem, vahşi bir hayat yaşamam ve... yirmili yaşlarda ne yapmam gerekiyorsa onu yapmam gerekirken çok hızlı yerleşiyormuşum gibi.

Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum. Başka insanlarla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmem gerektiğini biliyorum, ama gerçek şu ki, gerçekten umurumda değil. Ben kendi insanımı buldum. Dışarıda başka birinin olmasının ne önemi var?

Caleb arkamdan gelip bir kolunu belime doladığında, diğerini omzuma attığında ve çenesini başımın üstüne koyduğunda hala orada durmuş, oturma odasına bakıyorum.

"Bir dahaki taşınmamızdan önce bazı kitaplardan kurtulsak iyi olur," diyor kutuları düşünürken.

"Şu anda tekrar taşınmayı düşünemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Oldukça iyi gittiğini düşünmüştüm."

"Öyle oldu," diyorum, ellerimi kollarına dolayarak ve arkama yaslanarak. "Gerçi sanırım iki şey kaldırdım, yani tabii ki benim için iyi geçti."

Ayrıca iyi geçti çünkü Caleb'in tişörtünü çıkarmamış olsa bile en sevdiğim manzaralardan biri olan ağır şeyleri kaldırmasını izleyebildim.

Koridorun sonunda, çalışma odası olarak kullanılacak odada Bastien ve Javier'in konuşmalarını duyabiliyorum, şişirilen bir hava yatağının sesi geliyor. Geceyi burada geçirecekler ve yarın Tidewater'a geri dönecekler.

"Kitaplığını renklerine göre düzenleyen insanlardan biri olarak beni şaşırtmayacaksın, değil mi?" diye soruyor, kolları hâlâ bana sarılıyken.

"Ya öyleysem?" Hâlâ arkama yaslanarak söylüyorum.

"Bir kitaplığı düzenlemenin çok daha iyi yolları olduğunu belirtmek isterim," diyor sesi alçalarak. "Ve ben, kendi adıma, görünüşten ziyade verimliliğe önem veririm."

"Bir kalp yapacağım," diyorum ona ve kitap raflarını gösteriyorum. "Tam şuraya. Ortada."

Sadece iç çekiyor.

"Senin inek bilimkurgu kitaplarını benim Jane Austen'ımla, senin sayı teorisi kitaplarını benim nöroloji kitaplarımla karıştıracığım ve başka ne yapacağım biliyor musun?"

"Dinlemeye dayanamıyorum," diyor sessizce gülerek.

"Kurguyu kurgu olmayandan ayırmayacağım bile," diye fısıldıyorum dramatik bir şekilde. "Kaos olacak. Benimle yaşamaya karar verdiğin güne pişman olacaksın."

"*Bundan* şüpheliyim," diyor. "Kaos, evet, tabii . Asla pişman olmayacağım." "Ders kitapları ve şiirler, yan yana," diye tehdit ediyorum.

"Benden kurtulmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek," diyor, kolları hâlâ sıkı. "Thalia, kitap raflarını kitap olmayan eşyalar için kullanmaya başlasan bile seni seveceğim. Bitkiler ya da biblolar gibi."

"Biblolar bile mi?" Alay ediyorum.

"Biblolar bile," diye onaylıyor. "Ürpertici porselen bebekler olsalar bile."
Sadece gülüyorum.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Seni bunun için çok seviyorum."

"Teşekkür ," diyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve uzun bir süre öylece durup birlikte oturma odasına bakıyoruz.

"seviyorum," diyorum sonunda. "Bizim olmasını seviyorum."

"Bunu ben de seviyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bir sonraki yaşadığımız yerin de bizim olmasını seviyorum, bir sonrakinin de, bir sonrakinin de."

Başımı çenesinin altına tam oturacak şekilde çeviriyorum, omzuyla konuşuyorum. Uzun, sıcak, zor bir gündü ve tüm vücudum hafif bulanık hissediyor, sanki odaktan çıkmışım gibi. Sanki onun içinde kayboluyormuşum gibi.

"Söz mü?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Kitaplık düzeni hakkındaki fikirlerimi dinleyerek yaşlanmak zorunda kalacaksınız."

"Kitapları daha güzel olacak şekilde yeniden düzenlememi izleyerek yaşlanmayı kabul edersen," diye takılıyorum.

"Yaşamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum," diyor ve ben gülüyorum ve elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum usulca.

"Ben de seni seviyorum," diyor Caleb.

Gözlerimi kapatıyorum. Rahatlıyorum, onun içine gömülüyorum. Bu anı, her şeyin mükemmel olduğu bu saniyeyi zihnimde kristalleştirmeye çalışıyorum çünkü her zaman öyle olmayacağını biliyorum. Zor zamanlar ve kavgalar olacak ve birbirimize kızacağız ve o zaman bu ana ihtiyacım olabilir.

Bunu da atlatacağız. Buna, birbirimize olan sevgimize, kalbimi onunkine bağlayan kırılmaz zincire olan inancım tam ve mutlak.

Hâlâ sihre inanmıyorum.

Ama bunun sihirli olduğunu biliyorum.

SON

Caleb ve Thalia ile işiniz bitmedi mi daha?
Onların özel bonus sahnelerini 6 Mart'ta bültenime göndereceğim!

Haber bültenime buradan kaydolabilirsiniz.

Eli Loveless anaokulunun ilk gününden liseden mezun olana kadar benim baş . Benim yaptığım her şeyi o daha iyi yapmak zorundaydı - ya da tam tersi. Şehirden ayrıldığı gün hayatımın en güzel günüydü.

Peki ya şimdi? Geri döndü.

Enemies With Benefits (Loveless Brothers #1) kitabını hemen alın!

Bu yeterince basit bir işlem.
Marisol'un paraya ihtiyacı var, benim de kameraların önünde geçit töreni yapacak güzel bir kıza.
Duygu yok. Bağlanmak yok. Kimseye aşık *olmak* yok.

Never Enough'ı şimdi alın!
(Ya da bir göz atmak için okumaya devam edin.)

OceanofPDF.com

ASLA YETMEZ

BİR ROCK YILDIZI ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

GAVIN

VALERIE parmağını bir düğmenin üzerinde tutuyor, panjurlar yavaşça inerken vücudu tamamen hareketsiz. Güneş ışığını yarı yarıya azaltıyor ama burası hâlâ çok aydınlık. Lanet olsun, Los Angeles'taki her şey çok parlak.

Sabah uyandığımda güneş vardı. Yeni, sağlıklı, *yedek* alışkanlıklarımın biri olan üç millik bir koşuya çıkıyorum ve güneş var. Öğle yemeği, akşam yemeği, stüdyoya girdiğimde: lanet güneş, güneş, *güneş*. Tek soluklanma geceleri oluyor ama o zaman da tüm şehir çığlık çığlığa neonlarla aydınlanıyor, yani çok da farklı değil.

İnsanın yağmurlu gri anavatanını özlemesine neden olacağı kesin.

"İşte buradayız," diyor Valerie ve konferans masasının başına, pencereden uzağa bakacak şekilde oturmak için yürüyor. Larry ve ben de oturuyoruz; o beş bin dolarlık takım elbisesini giymiş, ben de en güzel siyah tişörtüm ve en az yırtık kot pantolonumu giymişim.

Çaba göstermediğimi söyleyemem. Giyinirken diğer iki pantolonu reddettim. Masanın karşısındaki müdürümüz Nigel kısa kollu düğmeli bir gömlek ve rüzgarlık giyiyor, yani en azından birinden daha iyi giyinmişim.

"Bayan Fields geç mi kalacak?" Larry Rolex'ini kontrol ederek soruyor. Bu konuda daha az incelikli olamazdı.

Valerie'nin yüzü hareket etmiyor. Hareket *edebileceğinden* emin değilim.

"Birkaç dakika, evet," diyor, sesi son derece sakın ve dingin. Koyu renk saçları ortadan düzgünce ayrılmış, her iki tarafı da mükemmel pürüzsüzlükteki yüzünden hafifçe sallanıyor.

Bana porselen bir bebeğin canlandığını düşündürüyor, eğer porselen bebekler özellikle kurnaz, manipülatif ve otoriter olsalardı - ve o

Grubun yeni Halkla İlişkiler Müdürü olarak bunları iltifat olarak kabul ediyorum. Larry, "Bu gece Gavin'in turne bittiğinden beri ilk konseri," diyor.

Sosis gibi parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Sonsuza kadar bekleyemeyiz, biliyorsun ve mekâna erken gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalı-"

"Ben iyiyim Larry," diye araya giriyorum o daha başlamadan. "Üç dakika oldu, elbette ona üç dakika daha verebiliriz."

"Sadece zamanınızın değerli olduğunu söylüyorum ve eğer-"

Avukatıma karşı sabırsızlanmaya başlayarak, "Benim de zaman zaman geç kaldığım bilinir," diyorum. İşinde iyi ama her durumda avantajlı olmayı kafasına koymuş, böyle bir durumda bile.

"Çok yakında burada olacak, eminim," diyor Valerie, sesi hâlâ nötr ve hoş. Bundan nefret ediyorum.

Bu steril, *parlak*, *aydınlık* konferans salonundan nefret ediyorum ve şimdi bana *imajım* ve *markam* hakkında ders veren insanları dinlemek zorunda kalmaktan nefret . Bir zamanlar küçük kulüplerde yüksek sesle gitar çalar, avazım çıktığı kadar bağırır ve kimsenin ne düşündüğünü umursamazdım ama şimdi *buradayım*. Bu serserilerle birlikte.

Eski halim şimdi benimle dalga geçerci, orası kesin. En azından yaşadığım evi görene kadar. Bu onu susturabilir.

Larry dramatik bir şekilde iç çeker, saatine tekrar bakar, ama tam o sırada kapı açılır ve dört kişi içeri girer: bir adam, iki kadın ve bir kız.

Kızı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu konuda zaten şüphelerim varsa, şimdi ikiye katlandı. Üç katına.

Sarışın ve mavi gözlü, neredeyse melek gibi. Yasal olarak içki içebilecek yaşta olduğunu sanmıyorum ama kamera önünde büyümüş insanların sahip olduğu o sakin, boş ifadeye sahip. Sanki sadece biri kayıt yaparken canlanıyormuş gibi.

Kadınlardan biri masaya doğru eğiliyor ve ben de elini sıkmak için ayağa kalkıyorum. "Margaret Sorenson," diyor, tamamen işle ilgili. "Ben Daisy'nin halkla ilişkiler .

Bu avukatı Michael Warren, bu da Karen Fields."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum otomatik olarak, ama o çoktan Larry'ye geçmişti bile.

Daisy Fields'a, sonra da annesi olması *gereken* Karen Fields'a bakıyorum ve iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, annesini bir iş toplantısına *getirmiş*; ve ikincisi, Daisy Fields onun gerçek adı. Televizyona çıktığında *değiştirdiğini* düşünmüştüm ama sanırım ailesi ona *Daisy Fields* adını vermiş.

Burada dedikleri gibi, küçük kızlarının gösteri dünyasına girmesini gerçekten istemiş olmalılar.

Sonra Daisy masanın karşısında, öne doğru eğilmiş, elini uzatıyor. Küçük ve yumuşak bir el ve beni neredeyse hiç kavramıyor. Sanki bir eldivenle tokalaşmak gibi.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum!"

diye . "Ben de," diyorum.

"*Half-Asleep*'i çok seviyorum!" diye ediyor. "Çok güzel bir aşk şarkısı."

Yarı Uyanık, Yarı Uykuda değil ve bir aşk şarkısı değil, ama bunu görmezden geliyorum.

Tek söylediğim "Teşekkür ederim," oldu.

Hepimiz oturuyoruz ve Valerie konuşmaya başlıyor, ama ben pek dinlemiyorum, karşımdaki kıza bakarken zihnim dönüp duruyor.

Bunu yapamam. Bunu yapmamın imkanı yok, *onunla* olmaz. Daisy Fields'in iyi biri olduğuna eminim ama o bir çocuk. Annesini bu toplantıya getirdi ve şu anda bile Valerie'yi dikkatle izliyor, sanki diğer kadının ağzından çıkan her kelimeye tutunması gerekiyormuş gibi, yoksa konuşmanın ipini kaybedebilir.

"Ve bunların hepsi sizin için uygun mu?" Valerie masanın Daisy'nin tarafına sorar. Daisy gözlerini kocaman açarak annesine bakar. Karen başını sallıyor, sonra Daisy de sallıyor. İşte bu kadar. Benden bu kadar.

Artık *markamı yenilemek, imajımı* ya da bunların hiçbirisi umurumda değil.

Bunu yapmayacağım. İngiltere'nin nerede *olduğunu* bile bilmeyen eski bir çocuk yıldızla çıkıyormuş gibi yapmayacağım ki müzik satın alan halk yeni bir sayfa açtığımı ve eski kirli yollarımdan vazgeçtiğimi düşünsün.

Benim var. Gittiler. Bir içki bile içmeyeli aylar oldu ama bunu kanıtlamak için bu kızı kolumda şehirde dolaştırmıyorum.

Pahalı deri yönetici koltuğumu geriye iterek ayağa kalkıyorum, artık tüm gözler benim üzerimde.

"Larry, Nigel," diyorum, ses tonum kırılmış. " miyiz?"

Cevap vermelerini beklemeden konferans odasından çıkıp koridora doğru yürüyorum. İki adam da beni takip etti ve kapıyı arkalarından kapattılar.

"Gavin-"

"Bunu yapmayacağım," diyorum kapıyı işaret ederek. Koridoru odadan ayıran duvar buzlu cam, bu yüzden beni görebildiklerini biliyorum ama umurumda değil.

"Hadi ama Gavin," diyor Nigel, beni teselli etmeye çalışır gibi ellerini uzatarak. "Bu konuyu konuştuk ve *biliyorsun* ki plak şirketi-"

"Anlaşılmıyor muydum?" Sesimi biraz yükselterek soruyorum. "Long Island'daki ev kadınları albümlerimizi satın alsın diye o tatlı moron kızla sevişiyormuş gibi yapmıyorum ve plak şirketini de sikeyim."

Nigel'in yüzü düşer, ağzının kenarları sarkar. Onun yanında, Larry'nin yüzü mükemmel, dikkatlice nötrdür.

"Gavin, bu bizim-"

"*Evet demeni* nasıl sağlayabilirim?" Larry araya giriyor, bir müzakere seminerinden öğrendiğine emin olduğum bir cümle.

Bu andan daha fazla nefret edebileceğimi düşünmezdim ama *şimdi* ediyorum.

Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sol bileğimin etrafındaki dar deri kayışlar aşağı kayıyor. yedi tane var, temiz olduğum her hafta için bir tane.

"Yapamazsın," diyorum, dönüyorum ve binayı terk ediyorum.

Never Enough Kindle Unlimited'ta ücretsiz!

OceanofPDF.com

ROXIE HAKKINDA

Seksi, alfa erkekleri ve onların olduğu dik başlı kadınları yazmayı seviyorum.

Zayıf yönlerim arasında sakal, viski, hazine izleri olan güzel karın kasları, alaycılık, kediler, mutfakta hüner, yatak odasında hüner, ön kol dövmeleeri ve jelibonlar var.

Kaliforniya'da seksi, sakallı, viski seven kocam ve iki cehennem kedisiyle birlikte yaşıyorum.

Yeni çıkan kitaplardan ve ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Haber bültenime kaydolun](#) ve [okuyucu grubuma katılın!](#) _

www.roxienoir.com

roxie@roxienoir.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.